

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF REMEMBER WHEN

MARY BALOGH

REMEMBER THAT DAY

A RAVENSWOOD NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

MARY BALOGH'UN DİĞER ESERLERİ

Ravenswood Serisi

AŞKI HATIRLA BENİ HER
ZAMAN HATIRLA
HATIRLA NE ZAMAN

Westcott Serisi

SEVECEK BİRİ SARILACAK BİRİ
EVLENECEK BİRİ ÖNEMSEYECEK
BİRİ GÜVENECEK BİRİ SAYGI
DUYACAK BİRİ HATIRLAYACAK
BİRİ ROMANTİK BİRİ DEĞER
VERECEK BİRİ MÜKEMMEL BİRİ

Huxtable Serisi

ÖNCE EVLİLİK SONRA BAŞTAN
ÇIKARMA SONUNDA AŞK BİR
MELEĞİ BAŞTAN ÇIKARMAK
GİZLİ BİR İLİŞKİ

Atlılar Üçlemesi

DIKKATSİZ AFFEDİLMEZ
DAYANILMAZ

Metres Üçlemesi

MÜSTESASTAN DAHA
FAZLASI KİMSİNİN MÜSTESASI
DEĞİL GİZLİ MÜSTESAS

Hayatta Kalanlar Kulübü Serisi

TEKLİF

ANLAŞMA KAÇIŞ

SADECE BÜYÜLEYİCİ

SADECE BİR SÖZ SADECE

BİR ÖPÜCÜK

SADECE SEVGİLİ

Sadece Serisi

SADECE UNUTULMAZ SADECE

AŞK

SADECE BÜYÜLÜ

SADECE MÜKEMMEL

Bedwyn Serisi

HAFİFÇE EVLİ HAFİCÇE KÖTÜ

HAFİCÇE SKANDAL HAFİCÇE

CAZİBE HAFİCÇE GÜNAH HAFİCÇE

TEHLİKELİ

Bedwyn Öncülleri

AŞK İÇİN BİR GECE

UNUTULMAZ BİR YAZ

Web Serisi

ALTINLA KAPLI WEB

AŞ KIN AĞI ŞEYTANIN

AĞI

Klasikler

İDEAL EŞ GİZLİ İNCİ

DEĞERLİ MÜCEVHER

NOEL SÖZÜ

KARANLIK MELEK/LORD CAREW'İN GELİNİ

SINIF MESELESİ

GEÇİCİ EŞ/BAHAR SÖZÜ ÜNLÜ KAHRAMAN/TÜYLÜ
ŞAPKA NOEL GELİNİ/NOEL AŞK
SAHTE NİŞAN/KÖTÜ ŞÖHRETİ OLAN Çapkın
ÖRTÜ ALTINDA
GÜNDOĞUMUNUN ÖTESİ ÖZLEM
KALPSİZ
SESSİZ MELODİ

O GÜNÜ UNUTMA

RAVENSWOOD ROMANI

MARY BA LOG H

Berkley
New York

BERKLEY
Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Mary Balogh

Penguin Random House telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak fotoğrafları: çift, Lee Avison / Trevillion Images; park, Aubrey Stoll / Getty Images; gökyüzü, poomooq / Shutterstock

Kapak tasarımı: Katie Anderson

Kitap tasarımı: George Towne, e-kitap için uyarlanmıştır

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloqlama Verileri İsimler: Balogh,

Mary, yazar

Başlık: O günü hatırla / Mary Balogh.

Açıklama: New York: Berkley, 2026. | Seri: Bir Ravenswood romanı Tanımlayıcılar: LCCN 2025017961 (basılı) | LCCN 2025017962 (e-kitap) | ISBN 9780593818084 (ciltli) | ISBN 9780593818091 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Kurgu | Romantik kurgu | Romanlar Sınıflandırma: LCC PR6052.A465 R465 2026 (basılı) | LCC PR6052.A465

(e-kitap) | DDC 823/.914--dc23/eng/20250626

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025017961> adresinde mevcuttur. LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2025017962> adresinde mevcuttur.

Ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dir.

ep_prh_7.3_154569790_c0_r0

İçindekiler

Yazarın Notu

Ravenswood'daki Ware Ailesi Westcott
Ailesi

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Beşinci Bölüm On
Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm

[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi İkinci](#)
[Bölüm Yirmi Üçüncü](#)
[Bölüm Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Sevgili Okuyucu

Bu kitapta iki aileyi ve iki seriyi bir araya getiriyorum: Ravenswood'ların Wares'leri ve Westcott'lar. Bunu yaparken çok eğlendim, ancak okuyucular için biraz sorun olabileceğini fark ettim. On Westcott kitabı vardı ve bu beşinci Ravenswood kitabı. Her iki serinin de keyifli yanı, çok sayıda karakterin olması. Ancak her iki seriye de aşina olanlar bile, yer yer tüm karakterleri ve onların birbirleriyle olan karmaşık ilişkilerini hatırlamakta zorlanabilir. Size yardımcı olmak için, kafanız karıştığında başvurabileceğiniz hızlı ve net bir özet sunmak istiyorum. Wares ailesi nispeten kolay anlaşılır, Westcott ailesi ise o kadar değil.

MALLAR

- Stratton Kontu **Caleb Ware** ve eşi **Clarissa**'nın beş çocuğu vardı. Caleb'in evlenmeden önceki bir ilişkiden olan oğlu da Ravenswood'da ailenin bir yesi olarak büyüdü.
- En büyük oğulları **Ben Ellis**, Lady Jennifer Arden ile evlidir.  çocukları vardır: Joy (Ben'in savaş sırasında ilk evliliğinden), Robert ve Belinda. Ben ve Lady Jennifer'ın hikayesi *Always Remember*'da anlatılmaktadır.
- **Devlin**, Caleb ve Clarissa'nın en büyük oğludur. İlk kitapta babasının ölümünden sonra Stratton Kontu olmuştur. Komşu malikanede büyüyen Gwyneth Rhys ile evlidir. Hikayeleri *Remember Love* kitabında anlatılmaktadır.  çocukları vardır: Gareth, Bethan ve Awen.
- **Nicholas**, ikinci meşru oğul ve bu kitabın kahramanıdır.
- **Philippa**, en büyük kızıdır. Wilby Dükü (ve Ben'in karısının kardeşi) Lucas Arden ile evlenmiştir. Hikayeleri *Remember Me* kitabında anlatılmaktadır.  çocukları vardır: ikizler Emily ve Christopher ile Pamela.
- **Owen**, nc meşru oğuldur. Bu kitap da dahil olmak üzere tüm Ravenswood kitaplarında yer alır.

(henüz) evli değildir.

- **Stephanie**, Caleb ve Clarissa'nın ikinci kızı ve en küçük çocuklarıdır. O da (henüz) evli değildir.
- **Clarissa**, Stratton'ın dul kontesi, *Remember When*. Ebeveynleri Greenfield'lar ve kardeşi George hala hayattadır. George, Clarissa'nın yakın arkadaşı Kitty ile evlidir.

WESTCOTTS

- Riverdale'in merhum kontu Humphrey Westcott, ailesinden gizlediği gizli bir törenle Alice Snow ile evlendi. Bir kızları oldu, adı Anastasia. Buna rağmen, Humphrey maddi sıkıntılara girince, zengin **Viola Kingsley** ile bigamistik bir evlilik yaptı.
- Alice veremden ölmek üzereydi. Humphrey kızını alıp **Anna Snow** adıyla Bath'taki bir yetimhaneye yerleştirdi. Kız orada büyüdü ve gerçek kimliğini bilmeden orada öğretmenlik yaptı. Babasının ölümünden sonra gerçeği öğrendi ve çok zengin bir kadın olduğunu fark etti. **Avery Archer, Netherby Dükü ile** evlendi. Beş çocukları var: Josephine, Rebecca, Jonah, Beatrice ve John. Anna ve Avery'nin hikayesi *Someone to Love* adlı kitapta anlatılıyor.
- Humphrey ve Viola'nın üç çocuğu vardı. Aristokrat bir aile olarak büyüdüler, ancak ebeveynlerinin evliliklerinin bigamistik olduğu ortaya çıktıktan sonra mülklerine el konuldu.
- Büyük kızları **Camille**, Joel Cunningham ile evlendi. Bath'ın dışında, üç biyolojik çocukları (Jacob, Alice ve Samuel) ve altı evlatlık çocukları (Winifred, Sarah, Robbie,

Andrew, Susan ve Emma) ile Bath'ın dışında yaşıyorlar. Camille ve Joel'in hikayesi *Someone to Hold*'da anlatılıyor.

- Camille ve Joel'in kızı **Winifred Cunningham**, bu kitabın kahramanıdır.
- Humphrey ve Viola'nın oğlu **Harry**, Lydia Tavernor ile evlendi. Onların hikayesi *Someone to Cherish* kitabında anlatılıyor.
- Humphrey ve Viola'nın ikinci kızı **Abigail**, Gilbert Pennington ile evlendi. Hikayeleri *Someone to Honor* kitabında anlatılmaktadır. Üç çocukları vardır: Katy (Gil'in önceki evliliğinden), Seth ve Ben.
- Yirmi üç yıllık evliliğinin bigamistik olduğunu öğrendikten sonra **Viola**, kızlık soyadını geri aldı. Dorchester Markisi Marcel Lamarr ile evlendi. Hikayeleri *Someone to Cherish* adlı kitapta anlatılmaktadır.
- Marcel'in önceki evliliğinden Bertrand ve Estelle Lamarr adında ikizleri vardı.
- **Estelle**, Brandon Kontu Justin Wiley ile evlendi. Hikayeleri *Someone Perfect* adlı kitapta anlatılmaktadır.
- **Bertrand** evlenmemiştir. Ancak Owen Ware ile yakın arkadaş olduğu için birkaç Ravenswood romanında yer almaktadır. Bertrand, Ravenswood'da birkaç kez kalmıştır.

Ama hepsi bu kadar değil...

Humphrey'in kardeşleri olan, Viola'yı bırakmayı reddeden Westcott'ların eski nesli de var.

ve kardeşlerinin bigamistik evliliğinin gerçeği ortaya çıktıktan sonra çocukları.

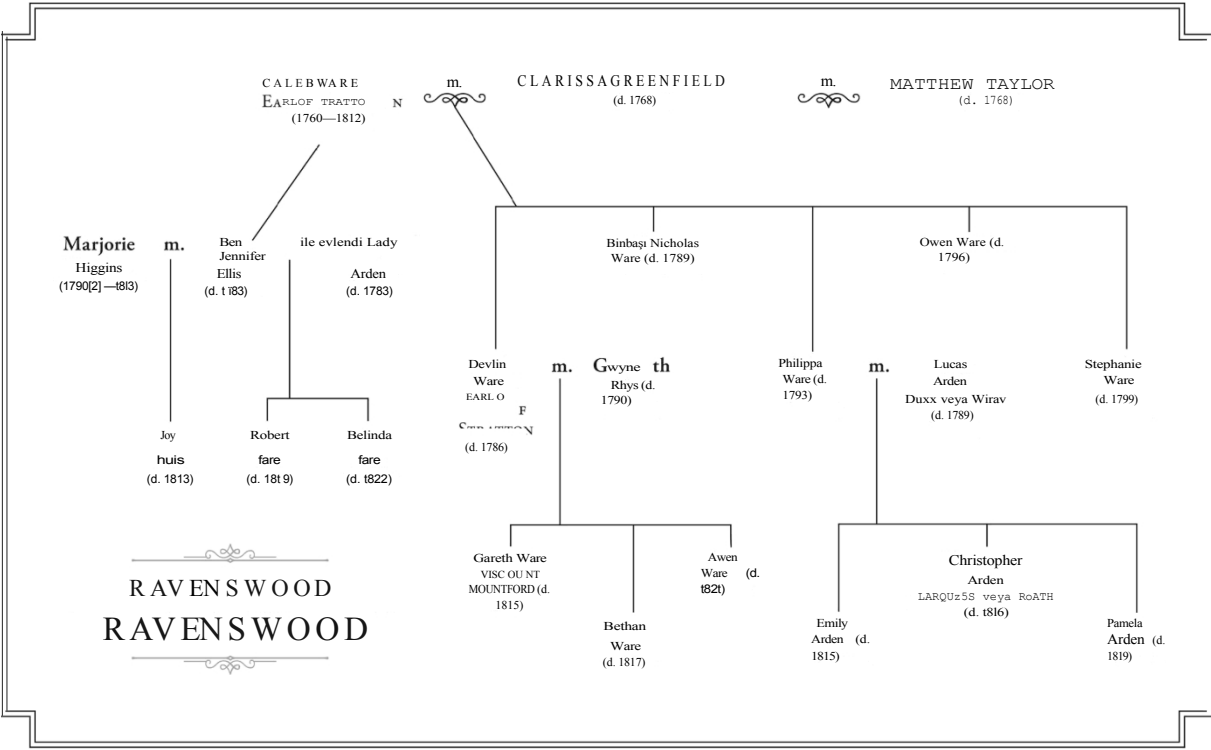
- **Matilda** en büyüğüdür. Charles Sawyer, Dirkson Vikontu ile evlendi. Charles'ın önceki evliliğinden çocukları vardı, bunlardan biri **Adrian Sawyer'dı**. Matilda'nın hikayesi *Someone to Remember*'da anlatılmaktadır.
- **Louise**, Netherby Dükü John Archer ile evlendi. Archer'ın önceki evliliğinden olan oğlu **Avery**, babasının ölümünden bu yana Netherby Dükü ve **Anna** ile evli. Yani Louise, Anna'nın hem teyzesi hem de üvey annesi.
- En küçük kız kardeş **Mildred**, Baron Molenor Thomas Wayne ile evlidir.

Karmaşık, değil mi? Ama umarım bu notlar, okurken kim kimdir anlamanıza yardımcı olur.

Ve umarım kitabı beğenirsiniz. Birçoğunuzun Winifred'in hikâyesini beklediğini ve benim yazmamı umduğunu biliyorum. Eh, artık bitti ve ona Albay Nicholas Ware'de iyi bir kahraman bulduğuma inanıyorum.

Keyifli okumalar!

Mary Balogh

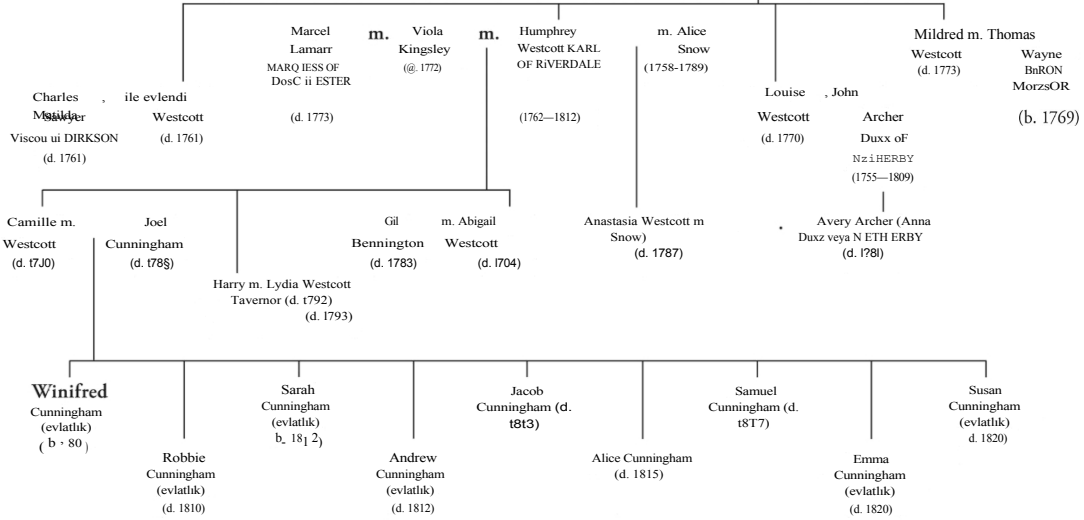

BATI KOT FAMILY

GEORG WESTCOTT
RIVERDALE KONTU
(1724—1750)

m.

EUGENIAMADSON
(d. 1742)

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra sokakları tüm ihtişamıyla donatılmıştı. Her binada bayraklar dalgalanıyor, her korkuluk, sütun, direk ve hatta insanların ellerinde rengarenk kurdeleler sallanıyordu. Kaldırımlar, geçit törenini en iyi şekilde izleyebilmek için birbirlerini itip kakışan insanlarla doluydu, ancak geçit töreninin başlamasına henüz bir süre vardı. Ancak kimse önlerindeki uzun bekleyişe karşı belirgin bir sabırsızlık göstermiyordu. Haziran güneşi masmavi gökyüzünden parılıyordu ve son birkaç gündür karamsarların bulut, rüzgâr, yağmur ve hatta bazı aşırı durumlarda kar yağacağını öngördüğü tüm endişeleri silip süpürüyordu. Hava bunaltıcı olmadan ılıktı.

Daha iyi bir gün olabilirdi ki?

Kral IV. George tahta çıktığında, ihtişam ve törenlere olan sevgisi onu Haziran ayında resmi doğum gününün halka açık kutlamalarını Trooping the Colour töreniyle yeniden canlandırmaya teşvik etti. Çeşitli İngiliz piyade ve süvari alayları, tam tören üniformalarıyla görkemli bir şekilde giyinmiş olarak, Whitehall'daki Horse Guards Parade'de kralın önünde bayraklarını sergiledikten sonra, önceden belirlenmiş bir güzergâh boyunca, bando takımlarının canlı müziği ve onları bekleyen Londra halkının coşkulu tezahüratları eşliğinde geçit töreni yaptılar.

Ayrıcalıklı birkaç kişi, bu tören için Horse Guards'ın iç çevresine kurulan tribünlerden törenin tamamını izlemeye davet edilmişti.

Geçit töreni. İnanılmaz bir şekilde — hala buna inanamıyordu — Winifred Cunningham da onların arasındaydı. Hayatına isimsiz bir yetim olarak başlayan, Bath'taki bir yetimhanenin kapısına terk edilen ve sonunda dokuz yaşında kendileri de yetim ya da gayri meşru doğmuş olan bir çift tarafından evlat edinilen Winifred, şimdi İngiliz toplumunun seçkinleriyle birlikte oturmuş, kralı ve Trooping the Colour töreninin tüm görkemini görmek için bekliyordu.

Tam olarak doğru olmak gerekirse, tam olarak *oturmuş* sayılmazdı. Tribünlerin bir bölümünün yanında ayakta duruyordu, çünkü önüne oturan adamın en az bir mil yüksekliğinde bir şapka taktığını ve onun iki yanındaki bayanların, şapka kenarlarının büyüklüğü, onları süsleyen çiçekler ve fiyonklar ve üzerlerinde dalgalanan tüylerle birbirlerini ve diğer bayanları gölgede bırakmak için ellerinden geleni yaptıklarını şikayet etmişti. Hayatında daha gülünç bir şey görmemişti. Ya da mevcut koşullar altında daha sinir bozucu bir şey.

Hiçbir şey göremeyeceğini, yanındaki arkadaşlarına şikayet etmişti, sesinde kahkaha vardı. Eğer eğilip, uzanıp, sallanıp, kıvrılarak bakabileceği bir boşluk bulmaya razı olsaydı, bu tam olarak doğru olmazdı. Keşke onlar da sabit dursalardı!

Bu yüzden Winifred ve iki arkadaşı, bir görevli gelip onları tribünlerdeki koltuklarına geri göndermediği sürece, maçı yerden izleyeceklerdi. Bir eliyle üvey amcası Bertrand Lamarr, Watley Vikontu'nun güven veren sağlam koluna, diğer eliyle ise Stratton Kontu'nun en küçük kardeşi ve Bertrand'ın üniversite günlerinden arkadaşı olan Saygıdeğer Owen Ware'in koluna tutunmuştu. Winifred'in üvey annesi, birkaç yıl önce Bertrand'ın babası olan markizle evlenen

Dorchester'ın kızıydı ve birkaç yıl önce Bertrand'ın babası olan markizle evlenmişti. Bertrand ve ikiz kardeşi Estelle, bu nedenle annesinin üvey kardeşleri ve *üvey amcası* ve *üvey teyzesi*ydiler. Yine de Winifred'den sadece yedi yaş büyüktüler.

Evet, durum karmaşıktı. Ne yazık ki, Winifred'in annesinin ailesi ve dolayısıyla kendi ailesi olan Westcottlar hakkında karmaşık olan tek şey bu değildi.

Bertrand da çok yakışıklıydı — uzun boylu, esmer ve yakışıklı, mükemmel erkeğin eski stereotipi. Görünüşünde herhangi bir kusur bulmak zordu. Aynı zamanda çekici ve mütevazıydı, ne kadar çekici olduğunun ya da her yaştan kaç kadının ona hayran olduğunu, onun hakkında hayal kurduğunu ve ona aşık olduğunu farkında değildi. Neyse ki Winifred onlardan biri değildi. Çok pratik ve mantıklı bir genç kadındı ve Bertrand'ın her açıdan kendi dünyasından çok uzak olduğunu her zaman biliyordu. Yine de onu çok seviyordu. Onun yanında kendini rahat hissediyordu. Ama ona ilgi duymuyordu.

Aynı şey, uzun boylu, sarışın ve şaşırtıcı derecede yakışıklı olmasa da iyi görünümlü Owen Ware'e olan duyguları için söylenemezdi. O her zaman neşeli ve cana yakındı. Kökleri olmadığını iddia ediyordu. Yirmili yaşlarının sonuna yaklaşıyordu ve hayatının geri kalanında ne yapacağına dair net bir fikri yoktu. Asil bir babanın üçüncü oğlu olarak (en azından üçüncü meşru oğlu olarak) çocukluğundan beri kiliseye yönlendirilmiş ve on sekiz yaşına geldiğinde üniversiteye gönderilmişti. Üniversitede başarılı olmuştu, ama aynı zamanda çok da eğlenmişti. Hala rahiplik mesleğini düşünmekteydi, ama kendi deyimiyle, kendini içine sokması gereken dini konulardan biraz çekiniyordu.

Oysa tek istediği, zor zamanlarda yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım etmektir. Bu, gerçekçi olmayan bir hayal değildi. Zamanının çoğunu, çoğu yorucu, hiç de çekici olmayan ve takdir edilmeyen her türlü gönüllü çalışmayı yaparak geçiriyordu.

Winifred, onun bazı hikayelerini dinlerken, bunları onunla birlikte yaşamak istediğini fark etti. Onun motivasyonu, dindarlık ya da kendini fakir, hasta ve dezavantajlı insanlara yardım eden bir melek olarak görme gibi aptalca bir düşünce değildi. Yardımını reddeden, çoğu zaman şiddetli bir düşmanlıkla karşılık veren insanlara yardım etmeye çalışmanın tüm zorluklarını biliyordu. Bu konuda tecrübesi vardı. Ailesi, evlendiklerinde Sarah ve onu evlat edinmişti, ama onlar sadece ilk evlatlık çocuklardı. Ailesi bundan sonra birkaç çocuk daha evlat edinmişti, bunların çoğu kimsenin üstlenemeyeceği veya üstlenmek istemeyeceği sorunları olan çocuklardı. Bunlar arasında sağır bir çocuk, davranış sorunları nedeniyle antisosyal olan ve kendisine iyi davranmaya çalışan herkese karşı genellikle saldırgan davranan bir çocuk ve birkaç ay boyunca ayrı kalarak, ikisini birden almak istemeyen veya belki de bir nedenden dolayı alamayan çiftlerle yaşamak zorunda kaldıkları için büyük bir güvensizlik sorunu yaşayan ikiz kızlar vardı. Winifred, bu kardeşlere özel bir sevgi besliyordu, ancak sorunlarını çözmenin kolay olacağına dair hiçbir yanılsaması yoktu.

Owen ile çalışmayı ve belki de onunla *evlenmeyi* hayal ediyordu, bu özel bir hayal olsa da. Ne de olsa o bir kontun oğluydu. Owen onu kesinlikle seviyordu, ama dürüst olmak gerekirse, Owen herkesi severdi. Birkaç hafta önce tanıştıklarından beri ikisi durmadan konuşuyorlardı. Winifred, eşitler arasında ciddi ve anlamlı sohbetleri severdi. Bir hanımefendinin hassas duygularına özel olarak tasarlanmış boş sohbetler onu kısa sürede rahatsız eder ya da sıkardı . Owen onu bir *kişi* gibi davranırdı.

Onun da ona ilgi duyup duymadığı ise elbette başka bir konuydu.

"Daha iyi mi?" diye sordu ona.

"Orada oturmak yerine burada ayakta mı duruyorsun?" diye sordu. "Evet, aynen öyle. Teşekkürler. Böyle bir günde bu yerde olmak, kocaman siyah bir şapkanın arkasında sıkışıp kalmış olsam da, tarif edilemez bir duygu. Kendimi çimdiklemek istiyorum."

"Acı verici gibi geliyor," dedi Bertrand. "Yapmasan iyi olur, Winnie."

"Tavsiyeni dinleyeceğim." Ona göz kırptıktan sonra Owen'a döndü. "Kardeşini geçit töreninde görmek için sabırsızlanıyor olmalısın."

Ağabeyi bir süvari albayıydı ve bir süvari grubuna komuta edecekti — resmi adı neydi? *Tabur mu? Alay mı? Birlik mi?* Her neyse, onları geçit törenine götürecekti. Winifred onunla hiç tanışmamıştı, ama bugün onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Nick mi?" dedi Owen. "Evet. Ama onu tanıyabilecek miyim acaba, üniformasını giyip pırıl pırıl, tertemiz ve parlak bir şekilde ortaya çıktığında. Genelde eski üniformasını tercih eder, sanki son beş yıldır onu giyiyormuş gibi görünür. Muhtemelen öyledir, ama şunu da eklemeliyim ki, emir eri üniformasını tertemiz tutar ve ben, derisi eski ve yıpranmış olsa da, genelde giydiği botlarının parlaklığını hep kıskanırım."

Saygıdeğer Albay Nicholas Ware, kariyer subayıydı. Uzun yıllar savaşın en yoğun olduğu yerlerde savaşmıştı, en önemlisi sekiz yıl önceki Waterloo Savaşı'ydı. Ancak son zamanlarda Horse Guards'da büyük ölçüde idari görevlerde çalışmıştı.

"Bugün Londra'da olmanız ne kadar da şanslı," dedi Owen.

"Bath'ta olmayı tercih ederim," dedi. "Ya da daha doğrusu, Bath'ın yukarısındaki tepelerdeki evimizde, orada çocuklara yardım edebileceğim ya da orada düzenlenen derslere, atölyelere veya inzivalara katılabileceğim bir yerde. Genelde Londra'yı *çok... büyük* buluyorum. Ve çok kafa karıştırıcı." Kirli olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Babası, Winifred'in de dokuz yaşına kadar yaşadığı yetimhanede büyümüş olan büyük amcasından, onun ölümünden kısa bir süre önce keşfettiği büyük ve eski bir konağı miras almıştı. Babası, yaşlı adamın bunca yıl kimliğini gizli tutmayı tercih etmesinden rahatsız olduğu için mirası kabul etmek istememişti, ancak o zamanlar zor günler geçiren bir sanatçıydı ve annesinin kısa süre önce işe başladığı yetimhane okulunda gönüllü olarak çalışıyordu. Annesi, evin onun stüdyosu ve sanatla ilgili her türlü etkinlik, hatta okul konserleri ve tiyatro oyunları için mükemmel olacağını söyleyerek onu ikna etmişti. Sonunda evlenmişlerdi ve annesi Winifred'e, evlatlık kızları olarak onlarla birlikte gelmek isteyip istemediğini sormuştu. Ne muhteşem bir gündü o gün. Hayatımın en güzel günüydü!

Ev her zaman hayat ve hareketlilikle doluydu. Herhangi bir etkinlik olmasa bile, anne ve babanın kendi çocukları ile evlat edindikleri çocuklar, anne ve babayı saymazsak toplam dokuz kişi, bir arada yaşıyordu.

"Ben de öyle, Winnie," dedi Bertrand, Londra hakkındaki yorumuna yanıt olarak. "Her zaman bir keşiş olup Elm Court'ta kendimi kapatmak istiyorum. Genellikle kendimi zorlayarak birkaç hafta sezonunu Londra'da geçiriyorum.

ancak. En azından Estelle'i sessiz tutuyor. Ve bugün burada olduğum için mutlu olduğumu itiraf etmeliyim."

Elm Court, Bertrand'ın Sussex'teki eviydi.

Estelle Wiley, Brandon Kontesi, kocasıyla birlikte Hertfordshire'daki Everleigh Park'ta yaşıyordu. İlk çocukları yoldaydı ve bu olay, onları bu yıl evde tutmuştu. Estelle, kardeşi de kendisi kadar mutlu bir evlilik yaşamasını çok istiyordu.

Tribünler dolmuştu, Winifred hayranlıkla etrafına bakarken bunu görebiliyordu. Boş kalan tek koltuklar, kendisi ve iki arkadaşının boşalttığı üç koltuk olmalıydı. Ona göre, erkekler ve kadınlar, bu özel gün için en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Babası ona yeni ve modaya uygun bir şeyler alması için alışverişe çıkmasını teklif etmişti, ama o buna gerek olmadığını söylemişti. Modanın sorunu, bir anda modası geçmesi idi. Modaya ayak uydurmak için büyük bir servet gerekiyordu. Ama bunu neden yapsın ki?

"Bertrand, Netherby Düşesi'nin gelecek hafta Archer House'da düzenleyeceği balonun senin şerefine olacağını söyledi, Winifred," dedi Owen. "Bana bundan bahsetmemiştin, seni mütevazı yaratık. Kesinlikle büyük bir kalabalık olacak. Netherby baloları, yeni bir sosyeteye giriş yapan birinin şerefine düzenlenmediklerinde bile nadir görülen etkinliklerdir."

Winifred yüzünü buruşturdu. "Bu Anna teyzenin fikriydi," dedi. "Ama balonun özellikle benim için düzenlenmemesini tercih ettiğimi söylediğimde, Avery amca bana o çok iyi yaptığı sıkılmış ifadelerinden birini takındı ve bana sıkıcı olmamamı söyledi."

Owen sırtıttı ve Bertrand kıkırdadı. "Bu yeterli olur," dedi.

Netherby Düşesi, Winifred'in teyzesi idi — ailelerini karakterize eden karmaşık bir şekilde. O, annesinin üvey kız kardeşi idi, ancak ikisi de yetişkin olana kadar birbirlerinin varlığından habersizlerdi. Anna teyze de Bath'taki yetimhanede büyümüş ve orada öğretmenlik yapmaya devam etmişti. Ta ki bir gün, Winifred için çok üzücü bir gün olan o gün, Londra'ya çağrılana kadar. Orada, gerçek kimliğinin Lady Anastasia Westcott olduğunu, merhum Riverdale Kontu'nun tek meşru çocuğu olduğunu ve kontun unvanı ve ana konağı hariç tüm mal varlığının mirasçısı olduğunu öğrenmişti. Ancak bu son varlık o zamanlar bir hazine değildi, çünkü merhum kont onu bakımsız bırakarak harap hale getirmişti. Winifred'in her zaman sadece Bayan Anna Snow olarak tanıdığı kadın, bu şaşırtıcı haberi sevinçle karşılamamıştı. Her şeyi bırakıp Bath'taki tanıdık hayatına dönmek istemişti. Ancak Netherby Dükü'nün başka fikirleri vardı. Hemen onunla evlendi ve böylece fikrini değiştirmesini sağladı. Muhtemelen onu ikna etmek için ona o bakışlarından birini atmıştı. Winifred, başka nasıl başardığını bilmiyordu. Bu arada, annesi, kardeşi, kız kardeşi ve büyükannesi, her zaman kendilerine ait olduğunu düşündükleri mirastan aniden mahrum kalmışlardı. Annesi, Winifred'in büyük bir başkaldırı olarak gördüğü bir tepkiyle, Anna teyzenin yerini alarak yetimhanede öğretmenlik yapmaya başlamıştı.

Papa, Lady Jewell'in portresini çizmek için Londra'ya gelmiş ve eski arkadaşı Anna, şimdi aynı zamanda baldızı olan Netherby Dükü ile birlikte Hanover Meydanı'ndaki Archer House'da kalmaya davet edilmişti. Mama ve Papa nadiren birlikte seyahat edebiliyorlardı. Düzenlenmesi gereken çok fazla çocuk ve evcil hayvan vardı ve evleri olan sanat merkezinde çok fazla etkinlik vardı. Bu sefer Winifred, eşlik etmesi için ikna edilmişti.

Baba. Fazla ikna etmeye gerek kalmamıştı. Onunla yalnız vakit geçirmeyi, sanatını konuşmayı, nasıl çalıştığını izlemeyi seviyordu. Bir zamanlar sevgili öğretmeni olan Anna teyzesini ve beş kuzenini de çok seviyordu. Hatta, ne kadar zorlu ve korkutucu olsa da, Avery amcasını bile seviyordu. Bütün o sıkılmış tavırlarına rağmen, Anna teyzesini ve bütün çocuklarını çok sevdiğini *ondan* saklayamıyordu. Sırf bu yüzden onun tüm tuhaflıklarını affedebilirdi.

"Baloya gidecek misin?" diye sordu Owen'a.

"Elbette," dedi Owen. "Umarım dans kartın henüz dolmamıştır."

"Ne aptalca bir fikir," dedi ve iki adamın başının üstünde birbirlerine sırtarak baktıklarını fark etti. Ancak çekiciliği konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. Güzel değildi, çekici kıvrımları yoktu, kadınsı cazibesi yoktu, istemiyordu da, en çaresiz taliplileri bile cezbedebilecek bir soyu ya da serveti yoktu. Sadece karakter derinliği arayan, evini süslemek yerine bir arkadaş ve yardımcı arayan birini çekmeyi umabilirdi. Belki Owen gibi biri, ama onun da bir gün güzel bir yüzün cazibesine kapılması mümkündü.

Eğer bu onun için hiç gerçekleşmezse, kalbi kırılmayacaktı. Eğer kimseyi bulamazsa, o zaman... O zaman her zaman mutlu ve her zaman yararlı olduğu evinde kalacaktı. Mutlu bir evde bekar bir kadın olmaktan daha kötü şeyler de vardı.

"Aptallığıma katlanın," dedi Owen. "Düşes, sizi ilk dansa çıkaracak saygın bir eş ayarlamış olmalı. İkinci dansı bana ayırın."

"Çok naziksin," dedi.

"Evet dersen daha nazik olursun," dedi ona. "Bertrand'ın beni reddettiğini görmesinin ne kadar aşağılayıcı olacağını bir düşün."

"Bunu asla unutmama izin vermem," dedi Bertrand.

"Tabii ki senin için ayırırım," dedi Winifred. "Yani, yukarıdaki odamda yatağın altında saklanmıyorsam. Ve teşekkür ederim. Ama burada bir şeyler oluyor olabilir mi?"

Dolu tribünlerden gelen hareketli sohbetlerin ses seviyesi belirgin bir şekilde yükseldi ve tüm kafalar tek bir yöne döndü, yüzlerce şapkadan tüyler dalgalanıp uçuyordu.

"Neredeyse üç dakika gecikti," dedi Bertrand, cep saatine bakarak. "Etkileyici. İngiliz olmakla gurur duyuyor insan."

Onların karşısındaki tören alanındaki büyük kapılar açılmıştı. İçeriden komuta sesleri duyuldu ve at sırtındaki bir subayın önderliğindeki piyade askerleri, tek vücut halinde tören alanına doğru yürüyüşe geçti. Botlu ayakları, bas davulunun tek vuruşu gibi kaldırımları dövüyordu. Kırmızı uniformaları güneş ışığında parlıyordu. Uzun siyah kunduz şapkaları başlarının üzerine indirilmişti ve burun, ağız ve çene hariç yüzlerinin çoğunu gizliyordu. Nasıl *görüyorlardı*? Botları ve silahları güneş ışığında parlıyordu. Kollar ve bacaklar mükemmel bir ritimle hareket ediyordu.

Winifred, arkadaşlarının kollarına sıkıca tutunmuş, hayatında hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmediğinden emindi.

Askerler, alay bandosunun canlı müziği eşliğinde önlerinden geçtiler, tören alanının sonunda karmaşık bir manevra ile döndüler, ritmi hiç bozmadan ve

onları tek bir birim haline getiren mükemmel uyumu bozmadan, geri dönüp yerlerine geçtiler. Orada, at üstündeki subayın bağırarak verdiği emirle aniden durdular ve tamamen hareketsiz ve dikkat pozisyonunda durdular.

Ama bu kadarla bitmedi. Önce piyadeler, sonra süvariler geldi, geçit töreni alanı doldu ve daha fazla yer kalmamış gibi görünüyordu. Ama daha fazlası da vardı.

"Ah, işte geldi," dedi Owen, sesi gururla doluydu. Ve bir başka birlik, tüm adamları gibi at sırtında bir subayın önderliğinde alana girdi.

Winifred, bu subayın Owen'ın kardeşi, Saygıdeğer Albay Nicholas Ware olduğu sonucuna vardı. Onun yaklaşmasını ilgiyle izledi, ancak varsa bile herhangi bir aile benzerliği tespit etmek imkansızdı. Yüzünün yeterince görünür kısmı yoktu. Atı devasa, siyah tüyleri parlak ve pürüzsüzdü. Adam da atına yakışıyordu. Winifred'e göre iri yarıydı, güçlü uylukları ve geniş göğsü vardı, şapkası alnına kadar inmişti, güneş ışığı apoletlerinin ve ceketinin ve manşetlerinin düğmelerinin altın rengini parlatıyordu. Bir elinde renkli bir flama tutuyordu.

O, biraz tehditkar görünüyordu, diye düşündü Winifred, çenesi sıkı, ağzı ince, taviz vermeyen bir çizgi halindeydi. Ve Winifred'e ilk kez, bu kadar muhteşem bir gösteri sergileyen tüm bu adamların aslında katil oldukları, öldürmek için eğitildikleri ve muhtemelen hepsinin bunu birçok kez yaptıkları geldi. Albay Ware, Napolyon Bonapart'a karşı savaşlar sırasında İspanya ve Portekiz'de ve Waterloo'da savaşmıştı.

Winifred titredi, Bertrand ona baktı ve gülümsedi.

"Müthişler, değil mi?" dedi.

O, yani albay, başını çevirmeden ya da kardeşinin varlığını onaylayarak başını sallamadan, aslında onu gördüğüne dair hiçbir işaret vermeden yanlarından geçip gitti. Elbette bu şaşırtıcı değildi. Bu adamların tribünde oturan akrabalarına şapka sallamalarını beklemek pek mümkün değildi. Bu düşünce Winifred'in yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Yakışıklı bir adam, değil mi?" dedi Owen.

"Sözüne inanacağım," dedi kadın. "Yüzünü neredeyse hiç göremedim." Gözlerini de, saçlarını da. "Ama çok etkileyici görünüyor."

"Gerçekten," dedi.

"Kesinlikle etkileyici bir sesi var," dedi Bertrand, albay adamlarına emirlerini haykırırken. Birlik döndü ve tören alanını geçerek merkezdeki kalan yeri doldurmak için geri döndü. Onlara durmalarını emretti ve onlar da durdu, atlar da adamlar kadar hareketsizdi.

Adamlar onları bunu *yapmaları* için nasıl eğitti? Onun deneyimine göre, atlar durmaları söylendiğinde bile her zaman yelelerini ve kuyruklarını sallayıp arka ayaklarını kıpırdatırlardı.

Alay bandoları sustu. Askerleri yöneten subaylar tarafından havada tutulan alay bayrakları, rüzgarda neşeyle dalgalanıyordu; bu, tören alanında görülen tek hareketti. Tribünlerdeki seyircilerin tezahüratları ve sohbetleri kesilmiş, yerini neredeyse bekleyiş dolu bir sessizliğe bırakmıştı.

Herkes sabahın ana etkinliğini, renklerin Kral IV. George'un önünden geçmesini bekliyordu. Tek bir şey eksikti.

"Kralın geç kalacağına eminim," diye mırıldandı Owen.

"Kimse onun gelmeyeceğini mi bekliyordu?" Bertrand da sesini alçaltarak sordu.

Winifred gülümsedi. Acele etmiyordu. Çok eğleniyordu.

—

Trust the kral kral geç geç, Albay Sayın Saygıdeğer
Nicholas Ware düşündü, direnmek karşı korkunç
ihtiyacına karşı koyarak

ve etrafında kaç tane benzer kaşınıtı görmezden geldiğini boş boş merak ediyordu.

Owen'ın gelmesinden memnundu, çünkü şu anda Londra'da bulunan tek aile üyesi oydu. Elbette, atıyla geçerken kardeşini görmüştü. Kunduz şapkası görüş alanını engellese de, adamlarını yönetirken pek bir şeyi gözden kaçırmazdı. Başını çevirmeden, geriye eğmeden, hatta daha net görmek için gözlerini döndürmeden önünü ve yanlarını görmek her zaman önemliydi. Bazen kendi hayatı ve adamlarının hayatları buna bağlıydı.

Owen'ın yanında getirmek istediği genç bayan için de bir bilet ayarlamıştı. Açıklamasında çok kayıtsız davranmıştı. "Kırsal bölgeden bir süreliğine buraya geldi ve Londra'yı sevmediğini düşünüyor," demişti. "Onun için en görkemli ve şenlikli halini görmesi iyi olur diye düşündüm. Ayrıca, o Bert'in yeğeni, kuzeni, üvey kardeşi ya da onun gibi bir şey. Yani Lamarr'ın. Viscount Watley. Babası da onun gelmesini sağlayacaktır herhalde. Aslında, babası muhtemelen Bayan Cunningham'ın da gelmesini sağladı. O, onun büyükannesiyle evli."

Muhtemelen markizi kastetmişti. Ama genç bayan kesinlikle Watley'in üvey yeğeni olmalıydı, diye düşünmüştü Nicholas. Ayrıca, Owen'ın ilgisini çeken biri gibi görünüyordu.

Nicholas da kısa bir süre önce üçünün yanından geçerken ona iyice bakmıştı: Owen, Watley ve muhtemelen Bayan Cunningham olan genç kadın, iki tribün arasında yan yana durmuş, ellerini iki erkeğin koluna takmıştı.

O bir güzellik değildi. Vücudu pek bir şey ifade etmiyordu ve yüzü de sıradandı. Geniş bir alnı vardı, saçları şapkası altında hiç de yakışık almayan bir şekilde toplanmıştı. Kıyafetleri özenliydi ama abartılı değildi. Kıyafetlerinin, yaşadığı ülkede satın alınmış ya da hatta el yapımı olduğunu tahmin etti. Owen'ın Bath dediğini hatırlıyor gibiydi. Gözleri sabitti, belirgin bir ifade olmadan ona kararlı bir şekilde bakıyordu.

Onu gelecekteki kayınbiraderi olarak değerlendiriyor muydu?

Kadının ona açıkça hayranlıkla bakmamış olmasını sevdi. Nicholas hayatı boyunca yakışıklı olmakla kutsanmıştı. Bunu itiraf etmek onun kibirli olduğu anlamına gelmiyordu. Kadınlar onu çocukken ve ergenlik çağında çok severdi. Yetişkin olduktan sonra da sevmeye devam ettiler, ancak on sekiz yaşında askere gittiğinden beri geçen on altı yıl onu sertleştirmiş ve yüzünü yıpratmıştı.

Ayrıca, kadınların karşı konulmaz bulduğu doğal bir çekiciliği olduğu da hep söylenirdi. Bu onun için bilinçli bir şey değildi. Fethetmek ve baştan çıkarmak için yola çıkmamıştı. Aslında, kendini çekici bulduğu kadınlara karşı her zaman temkinli davranmıştı. Yanlış bir izlenim vermek ya da daha kötüsü, kendi seçimi olmayan bir evliliğin tuzağına düşmek istememişti.

Ama artık otuz dört yaşındaydı. Her zaman bir gün evlenmeyi planlamıştı. Bir arkadaşlık ve evet, düzenli seks istiyordu. Ayrıca, tadını çıkarmak için çok yaşlanmadan bir aile kurmak istiyordu.

İstedığı hemen hemen her kadını elde edebileceğinin farkındaydı. Yakışıklılığı ve çekiciliğinin yanı sıra, merhum Stratton Kontu'nun oğlu, şimdiki kontun küçük kardeşi ve süvari albay olarak aldığı maaşın yanı sıra, babasının kendisine bıraktığı cömert mirasın da sahibiydi. Potansiyel gelinler arasından istediğini seçebilirdi.

Bu mutlaka bir nimet değildi.

Koca arayan en güzel genç kadınların cazibesine sürekli maruz kalıyordu ve onun evlilik teklifini onaylayan babalar ile kızları kadar onun cazibesine kapılan anneler tarafından takip ediliyordu. Sunulan tüm bu güzelliğe ilgiyle bakmasaydı, belki de insan olmazdı. Ancak biraz ters bir yapısı olduğu için, bazen sıradan bir kadını arzuluyordu — *sıradan* kelimesiyle neyi kastettiği belli olmasa da. *Gerçek birini*. Onu sadece görünüşü, cazibesi ve uygunluğu ile değil, bir insan olarak görecekti.

Cehennem kralı *hiç* gelmeyecek miydi? Kaşınan burnunu aklından çıkarmak zordu. Geçit törenini çevreleyen kalabalık tribünlerde konuşma sesleri yeniden yükseliyordu, bu da toplanan alayların sessiz sükunetiyle belirgin bir tezat oluştuyordu.

Düşünceleri, nişanlı olmadığı ama tehlikeli derecede yakın olduğu Grace'e kaydı. Grace, Nicholas'ın Horse Guards'daki üstü General Haviland'ın tek kızıydı. Yirmi dokuz yaşındaydı ve hala evlenmemişti, çünkü çok gençken savaşlarda iki nişanlısını kaybetmişti. Şimdi ise...

Nicholas, son sekiz ya da dokuz yılın bir yasını tuttuğu uzun döneme son vermek için seçilmişti. General ve Bayan Haviland, son birkaç aydır ona her zamankinden daha fazla ilgi göstermişlerdi ve Bayan Haviland da onların seçimini kabul etmiş görünüyordu, ancak belki de onların teşvikine gerek kalmadan onu gerçekten beğenmişti. Davranışları her zaman kusursuz, son derece zarif ve düzgün olduğu ve her zaman cana yakın olduğu için bunu anlamak zordu. Ayrıca çok koyu saçları ve gözleri ve hiçbir erkeğin hayranlık duymadan edemeyeceği bir vücudu ile inanılmaz derecede güzeldi.

Nicholas, yıllar içinde tuzağa düşmekten kaçınmada bir nevi uzman haline gelmişti. Ancak bu sefer, o kadar çaba sarf etmemişti. Artık evlenme zamanı gelmişti. Neden Bayan Haviland olmasın? O, Nicholas'ın isteyebileceği tüm güzelliğe ve zarafete sahipti, askeri hayatı tanıyordu ve Nicholas *biriyle* evlenmek zorundaydı. Hayatının geri kalanını mutlu bir şekilde geçirebileceği, içgüdüsel olarak tanıyacağı o özel kişiyi bulup bulamayacağını merak etmeye başlamıştı. Bayan Haviland da doğru yaşıyordu. Okuldan yeni mezun olmuş, kıkırdayan ve yüzeysel bir çekiciliği olan genç bir bayanı takip etmek istemiyordu.

Yakında kendini zorlayarak bu adımı atıp teklifini yapmak zorunda kalacaktı. Bu biraz ürkütücü bir ihtimaldi, ama bir kez yaptıktan sonra rahatlayabilecekti. Resmi bir nişandan geri dönüş yoktu.

Aniden orkestra neşeli bir melodi çalmaya başladı ve tribünlerden büyük bir alkış yükseldi.

Görünüşe göre kral gelmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Winifred, Archer House'daki giyinme odasının ortasında durmuş, aynadaki görüntüsüne somurtkan bir şekilde bakıyordu. Aşağı inme zamanı gelmişti, ama o, dünyanın başka herhangi bir yerinde olmayı diledi. Tercihen Bath'taki evinde, kendini yararlı hissederek. En azından, parmağını şıklatıp yarının geldiğini ve bu en korkunç gecenin sona erdiğini görebilmeyi diledi.

Netherby Dükü ve Düşesinin balosuna konuk olarak katılmak bile onu yeterince mutlu ederdi. Sonuçta, ihtişamlı ve görkemli kutlamalara, hatta dansa karşı da bağışık değildi. Anna teyze, Owen'ın geçen hafta Trooping the Colour'da yaptığı gibi, davet gönderdiği herkesin olumlu yanıt verdiği için bu etkinliğin büyük bir kalabalıkla geçeceğini tahmin etmişti. Hiç şüphesiz heyecan verici bir gösteri olacaktı ve normal şartlar altında Winifred'e büyük bir keyif ve annesine, kardeşlerine ve kız kardeşlerine mektupta anlatacağı sonsuz anekdotlar sağlayacaktı.

Hatta dans etmeyi bile umabilirdi — babasıyla, Bertrand'la, Owen'la, hatta belki Avery amcasıyla. Ama çoğunlukla, sessiz bir köşede durup, etrafındaki manzaraları ve sesleri içselleştirerek, fark edilmeden ve kendinden emin bir şekilde durmaktan memnun olurdu.

Ne yazık ki, işler öyle yürümeyecekti. Çünkü o, balo günü Archer House'da kalmakta olan, dükesinin adı duyulmamış yeğeni gibi sıradan bir misafir değildi.

O, balonun *nedeniydi*.

Bu, onun onuruna, yirmi bir yaşında bir tür sosyeteye giriş balosu olarak düzenleniyordu. Anna teyze ısrar etmişti ve Avery amca, Winifred'in itirazını, onun her zaman korkutucu bulduğu o sıkılmış bakışıyla bastırmıştı. Babası bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü ve annesi, aceleyle yazılmış bir mektupta müdahale etmesi için yardım istendiğinde, sadece kızının yanında olabilmeyi dilediğini söylemişti. Ne yazık ki bu mümkün değildi, diye hayıflanmıştı, ama Anna teyze bu etkinlik için harika bir anne vekili olacaktı. Annem ona tamamen güveniyordu.

Winifred, annesinin Anna teyzeyi nefret ettiği zamanları hatırladı. Annesi, babasının büyükannesiyile evlendiğinde, hiç şüphelenilmeyen ilk eşiyile hala evli olduğunu ve bu durumun büyükannesini bigamist bir eş, annesini, Harry amcasını ve Abby teyzesini gayri meşru çocukları haline getirdiğini öğrendiğinde, kendi statü ve unvanını kaybetmesinden dolayı Anna teyzeyi haksız bir şekilde suçlamıştı. Bu arada, hayatının çoğunu Bath'taki yetimhanede geçiren Anna Teyze, hatırlayamadığı babasının tek meşru kızı olduğunu ve onun büyük servetinin tek varisi olduğunu öğrenmişti. Bu servet, tesadüfen, büyükannenin bigamistik evliliğe getirdiği büyük çeyiz yardımıyla biriktirilmişti.

Üvey kardeşlerin bu husumeti artık geçmişte kalmıştı. Bazen, örneğin şu anda olduğu gibi, Winifred bunun olmamış olmasını neredeyse diledi. Ne kadar kötü bir davranış.

Dük ve düşes, balo salonunda onu bekliyor olacaktı ve o da onlarla birlikte karşılama sırasına girecekti. Bunu yapamazdı. Midesi açıkça bulanıyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

Yatağındaki tüm çarşafı birbiri bağlayıp pencereden sarkıtırsa, aşağıdaki caddeye

sokağa atlayacak kadar uzanır mıydı?

Aynada yansıyan görüntüsü ona kısa ve kasvetli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

En azından Anna teyze, debutantların standart üniforması olan, fırfırlı ve volanlı beyaz balo elbisesini ısrarla istememişti. Winifred ile, fırfırsız, ince çizgili ve sade tasarımlı fildişi rengi ipek elbisenin ona çok daha yakışacağı konusunda hemfikirdi. Ancak Winifred'i, mat altın rengi dirsek uzunluğunda eldivenler ve bunlara uygun dans ayakkabıları seçmesi için ikna etmişti. Babası bu sabah ona ince altından yapılmış çift zincirli bir kolye hediye etmişti. "*Çok abartılı olmasın, Winnie. Seni tanıyorum.*" Ve küçük altın küpeler.

Saçları biraz tartışma konusu olmuştu. Leydi'nin kesin talimatları doğrultusunda saçlarını şekillendirmek için gönderilen hizmetçi, Winifred farklı bir stil istediğinde oldukça ketum davranmıştı. Kısa bir süre önce sonucu kontrol etmeye gelen Anna Teyze, başını bir yana eğip, belki de kulaklarının, şakaklarının ve kaşlarının üzerine birkaç buklet saç kıvrılmasının, çok telaşlı görünmeden ona yakışacağını önermişti. Winifred, saçını olduğu gibi bırakmakta ısrar etmişti; yüzünden oldukça geriye çekilmiş, başının tepesine doğru toplanmış ve arkada bir tür bükümle şekillendirilmişti. Bu, onun normal görünüşüydü, belki de kendi saçını yaparken tercih ettiği basit düğüm yerine birkaç örgü içeren büküm hariç. Bu konuda taviz vermişti. Teyzesi ve hatta hizmetçisinin onu *zorlu* veya inatçı biri olarak görmesini istemiyordu, ancak hizmetçisi açıkça öyle düşünüyordu.

Ama o kararından vazgeçmedi. *Sosyeteye* yeni giren bir genç kız olmak, *sosyetenin* yarısının –*en azından* yarısının– eleştirel bakışlarına maruz kalmak ve yetersiz bulunmak *istemiyordu*. Dünyadaki tüm fırfırlar, volanlar ve

kıvrımlı bukleler onu güzel yapmazdı. En azından yapay bir şekilde güzel olmak *istemiyordu*. Sadece Winifred Cunningham olmak istiyordu. Neden insanlar hep senin olmadığın biri olmanı isterler?

Dış kapı hafifçe vuruldu ve babasının başı girebilecek kadar aralandı. Ona gülümsedi ve kapıyı tamamen açtı.

"Mükemmel," dedi, onu onaylayarak süzdü. "Her zamanki gibi çok güzelsin, Winnie."

Sanki ciddiymiş gibi konuşuyordu. Babası, potansiyel modeller tarafından çok rağbet gören bir portre ressamıydı. Ancak resim yaparken modellerini asla övmezdi. Aksine, fırçasını tuvale koymadan önce onlarla vakit geçirir, görünüşlerinin ardındaki kişiliği keşfetmeye çalışırdı. Sonuçta ortaya çıkan portreler, her zaman gerçeğe sadık, tüm kusurlarıyla birlikte, yine de o kişinin benzersiz karakterini ve güzelliğini yansıtıyordu. Bu oldukça olağanüstü bir şeydi. Winifred ona büyük hayranlık duyuyordu.

Onu, tüm sadeliğiyle, güzel buluyordu. Tabii ki, sanatçı gözüyle bakmasa bile, önyargılıydı.

"Netherby gelip sana dürbünle bakmadan önce aşağı insek iyi olur," dedi. "Bundan hoşlanmazsın."

"Gerçekten hoşlanmazdım," dedi gülerek. "Ama keşke önümüzdeki birkaç saati silebilseydim, baba."

"Ama annenin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını bir düşün," dedi.

"Sen kazandın." Diye iç geçirdi ve odayı geçerek babasının koluna girdi.

—

Nicholas, General Haviland ile akşam yemeği davetini reddetti ve eşiyle eşiyle ve kızıyla önce baloya Netherby balosundan önce. Grace Haviland ile evlenmeye razı olmak üzereydi, bu doğruydu, ancak yılların verdiği tecrübe, baloya kızın ebeveynleri arkada gülümseyerek onaylarını gösterirken kolunda bu hanımefendiyle gelmemesi konusunda onu uyardı. Zaten kardeşiyle akşam yemeği yeme sözü verdiğini bahane olarak kullandı.

"Beni akşam yemeğine davet etmiştin," dedi Owen'a balo sabahı.

"Öyle mi?" dedi Owen. "Bana bir hile gibi geliyor, Nick. O zaman White's'a gidelim mi? Evde, önemli bir misafirle akşam yemeği yiyeceğimi bu kadar kısa sürede bildirirsem, uşağım biraz kızabilir."

Uzun bir araba kuyruğunun arkasında neredeyse on beş dakika bekledikten sonra, akşamın ortasında Archer House'a vardılar. Kırmızı halı kaplı merdivenleri çıkıp ön kapıdan içeri girdiklerinde, balo salonuna çıkan kıvrımlı merdivenlerde, karşılama sırasını bekleyen, sohbet eden konuklarla dolu bir manzara ile karşılaştılar.

"Cunningham'ın kızını beğendin, değil mi Owen?" diye sordu Nicholas.

Kardeşi omuz silkti. "*Hoşlandım* kelimesini kullanır mıyım, emin değilim," dedi. "Ama onu seviyorum. Onu ilginç buluyorum. Sürekli şapkalara ve benzeri şeylere hayranlık duymuyor. Sırıtmıyor. Ya da kıkırdamıyor."

Gerçekten de bir aşığın sözleri.

Nicholas, balo salonunun kapısına vardıklarında ve duyurulmayı beklerken, Trooping the Colour'da onun hakkında yaptığı kısa değerlendirmede haklı olduğunu düşündü. Bayan Cunningham, Netherby'lerin arasında, şükürler olsun ki kısa bir karşılama sırasının ortasında duruyordu. Güzel değildi.

ince yapılıydı, düzgün bir vücudu vardı ama hiçbir şekilde çekici değildi. En azından kendini gösterişli bir elbiseyle güzelleştirmeye çalışmayacak kadar mantıklıydı. Saçları, bir *ton* balosunun onur konuğundan beklenecek olandan daha sade bir şekilde taranmıştı ve sıradan bir orta kahverengi renkteydi. Yüzü sıradandı. Çirkin değildi. Ama güzel de değildi. Belki zeki biriydi. Dünyadaki tüm fırfırlar, volanlar, bukleler ve kıvrımlar onu güzel yapamazdı. Denememişti bile. Tahminimce, daha çok düzgün ve rahat giyinmeye özen göstermişti. Sonuç olarak, kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Gördüklerini beğendi.

O, Joel Cunningham ve eski Lady Camille Westcott'un kızıydı. Owen, akşam yemeğinde ikincisinin hikâyesini anlatmıştı. Görünüşe göre Bayan Cunningham *evlatlık* bir kızdı. Bu soy ağacıyla bu gece pek çok talipli çekeceği kesin değildi, özellikle de bu eksikliği görmezden gelmelerini sağlayacak bir güzelliği ya da çekiciliği olmadığı için. Muhtemelen serveti de yoktu. Owen'a göre babası portre ressamı ve Bath'ta bir tür sanat merkezinin yöneticisi olarak geçimini sağlıyordu.

Ancak kardeşi için tam da ihtiyacı olan kişi olabilirdi.
mantıklı bir kadın.

Herkesi sessiz bir vakarla selamlıyordu. Fazla gülümsemedi ve kesinlikle yapmacık gülümsemelerden kaçınıyordu. Ta ki, Owen onun önüne çıkıp elini uzattığında. O zaman, parlak ve samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi; eğer ona ilgi duyduğunu göstermek isteseydi, arkadaşları bunu şüphesiz büyük bir sosyal gaf olarak değerlendirirdi. Bir erkeği dizginlemek için daha kabul gören taktik, kibirli bir kayıtsızlık ifadesiydi.

Owen, elini eline koyduğunda ona gülümsedi ve elini dudaklarına götürdü.

"İkinci seti benim için ayırdın, değil mi?" dedi.

"Çok fazla rakibin yoktu," dedi kadın. "Açılış setini Bertrand ile dans edeceğim."

Rekabet yok. Bir akrabayla açılış seti. Başka hangi kadın ilki kabul eder ya da ikincisinden memnun görünür ki? Watley yakışıklı bir adamdı, bu doğrudu.

Sonra Nicholas'ın bayanın elini öpme sırası geldi. Owen ile karşılaşması sırasında yanakları hafifçe kızarmış ve gözleri parlamıştı. Nicholas'a samimi bir merakla baktı.

"Eyerin üzerinde, kırmızı üniforma ve kunduz şapkası olmadan o kadar da iri görünmüyorsunuz," dedi, onu şaşırtarak. "Yüzünüz, şimdi tam olarak görebiliyorum, o kadar da korkutucu ya da..." Aniden sustu.

Nicholas kaşlarını kaldırdı ve kadının cümlesini tamamlamasını bekledi.

"Çok *acımasısın*," dedi. "Özür dilerim. Bu çok sert bir kelime."

Zalim. Bildiği kadarıyla, şimdiye kadar hiçbir kadın onu tanımlamak için bu kelimeyi kullanmamıştı, hatta onun ilgisini reddederek hayal kırıklığına uğrattığı kadınlar bile. Kendini iyi tavırlarıyla övünürdü.

"Akşam yemeği dansında hala boş musunuz?" diye sordu. Akşam boyunca duvar çiçeği gibi kalacağına dair hiçbir işaret göstermediği sürece, onunla dans etmeyi hiç düşünmemişti. Ama bu dans ona akşam yemeğinde onunla oturup sohbet etme şansı verecekti ve... Ve *ne*? Owen'ı mutlu edecek

sanki onun görüşü önemliymiş gibi.

Zalimce. Gülmeli mi, yoksa gücenmeli mi bilemiyordu.

"Evet," dedi, hafifçe kaşlarını çatarak. "Sizin için ayırmamı ister misiniz?"

"Çok nazıksınız," dedi ve Netherby ile tokalaşmak için yanından ayrıldı.

"Şuna bak," dedi Owen, balo salonuna girerken. "Burası tıklım tıklım dolu, ama dans daha başlamadı bile."

"Miss Cunningham çok memnun olmalı," dedi Nicholas.

Owen kaşlarını çattı. "O *benim* Bayan Cunningham'ım değil, Nick," dedi. "Bayan Haviland şurada, senin dikkatini çekmeye çalışıyor. Gidip Bayan Haviland'a saygılarını sunsan iyi olur."

"Haklısın," dedi Nicholas.

"O şeytani derecede güzel," dedi Owen.

"Evet, öyle," dedi Nicholas ve balo salonunu geçerek, gülümseyerek generalin karısının kızıyla birlikte durduğu yere doğru ilerledi. Grace'i tanımlamak için "*güzel*" kelimesi belki de çok hafif kalıyordu. O, düpedüz muhteşemdi.

Ve görünüşe göre onun teklifini kabul etmeye hazır.

—

T Winifred'in en çok korktuğu akşamın o kısmı bitmişti. Birkaç misafir hala karşılama sırasına girmeye çalışıyordu karşılama sırasına doğru ilerliyordu, ama Anna Teyze dansın başlamasının zamanının geldiğine karar vermişti. Ona göre, bu kadar geç gelen herkes kişisel

Hoş geldin. Winifred'i Bertrand'a resmen tanıttı. Bertrand, Winifred'in elini tuttu, eğilerek selamladıktan sonra elini koluna koydu ve dans etmek için kalabalığın yerini boşalttığı dans pistine götürdü. Bertrand, Winifred'e gülümsedi ve göz kırptı.

"Ayaklarına basmayacağıma ve benim ayaklarıma takılmana izin vermeyeceğime söz verirsem, daha az korkmuş görünür müsün?" diye sordu. "Hadi Winnie. Daha önce balolarda dans ettin. Seni gördüm, oldukça coşkulu bir şekilde eğlendiğini de eklemeliyim."

"Ama onlar küçük aile toplantılarıydı ve hiç de korkutucu değillerdi," dedi kız. "Daha önce hiç moda balo salonunun ortasında tek başıma bulunmadım, toplanan tüm *sosyete* beni izliyor ve bir hata yapmamı bekliyor."

"Ne?" dedi. "*Yalnız mı?* O zaman ben hiç kimse değilim, öyle m i ? Ayrıca, diğer çiftler de bizim izimizi takip ediyorlar."

Bu doğrudu. Dans pistinde dansçılar dolmuş, ilk seti beklerken uzun sıralar oluşturmuştu. Orkestra enstrümanlarını akort etmeyi bitirmişti. Ve onlara bakanlar, daha çok Bertrand'a bakıyorlardı. Bertrand, siyah beyaz şık bir smokin giyerek, her zamankinden daha yakışıklı görünmeyi başarmıştı. Onu acıyor olmalılar, çünkü baloyu *onunla* açmak zorunda kalmıştı.

Ancak, kendinden daha güzel ve kesinlikle daha özenli giyinen düzinelerce genç kadın olduğu için kendini küçümsemeye başlayacak değildi. O, Winifred Cunningham'dı ve kendinden memnundu. Görünüşünden bile. Diğer kadınlar gibi olmak istemiyordu. Kendisi olmak istiyordu.

"Sen kesinlikle *sıradan* biri değilsin Bertrand. Bu odadaki diğer tüm kadınların bana kıskançlıkla baktığını söyleyebilirim."

Aniden ona gülümsedi. "Seni kıskançlıkla bakmayanlar , çünkü benim partnerimsin." "İşte bu ruh, Winnie," dedi gülerek.

Ama konuşacak zaman kalmamıştı. Avery orkestra platformundan herkesi selamlayıp country danslarının açılış setini duyurduğunda balo salonuna bir tür sessizlik çöktü. Müzisyenler kararlı bir akor çaldılar ve balo başladı.

Winifred, istemese de omurgasında heyecan verici bir titreme hissetti.

Owen Ware ile Albay Ware arasında belirgin bir aile benzerliği vardı, diye düşündü, ancak bu çok açık bir benzerlik değildi. İkisi de yaklaşık aynı boydaydı, ancak albay, dik duruşu, geniş omuzları ve kolları, göğsü ve uyluklarındaki güçlü kasları sayesinde daha uzun görünüyordu. İkisi de sarışındı, ancak albayın saçları açık kahverengi ve sarı karışımıydı ve başının üzerinde dalgalı bir şekilde uzanarak ona hafif dağınık bir görünüm veriyordu. Yüzü kardeşininkinden daha yıpranmış ve biraz daha sert görünüyordu. Çenesi ve ağzı da sert, belki de inatçıydı. Geçen hafta ona acımasızlık izlenimi bırakan da buydu. Kimse onun adamlarından biri olmak, görevini ihmal ederken yakalanmak istemezdi. Ya da kılıcına karşı gelen bir düşman olmak.

Tanrım, ona yüzüne karşı gerçekten *zalim* dedi mi? Bu anı hatırlayınca yanaklarının kızardığını hissetti ve Bertrand'a baktı, Bertrand da ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

O, yani Albay Ware, yıkıcı derecede yakışıklıydı. Ve çekiciydi. İkisi arasında bir fark varsa tabii. Ama Owen'ın yakışıklılığı ve çekiciliği gibi değildi. Owen'ın ince zarafeti ya da... *ışıltsı* yoktu. O, belirgin şekilde daha yaşlıydı, muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı. Owen'ın

yirmi sekiz ya da o civarda olmalıydı, Bertrand ile aynı yaşıydı. Üniversitede birlikte okumuşlardı.

Aniden sahnede dönmeye başladı, Bertrand ise kontrolünü kaybedip savrulmasını önlemek için sırtına sıkıca tutundu. Diğer dansçılar, bir tarafta bayanlar, diğer tarafta baylar, izlerken müziğin ritmine uygun olarak alkışladılar. Winifred coşkuyla güldü. Bütün gece dans etmeyi beklemiyordu, ama dans etmeyi seviyordu ve her fırsatı değerlendirmeliydi: bu dans için partneriyle diğer sıraya geçen Owen ile bir sonraki dans ve akşamın ilerleyen saatlerinde Albay Ware ile dans.

Ancak bu pek de mutlu bir ihtimal değildi. Nedense onu biraz korkutucu buluyordu — hayır, *sindirici* daha doğru bir kelimeydi. Ve bu akşam yemeği dansıydı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yemek için birlikte oturacaklardı ve eğer durumu başka türlü yönlendiremezse, en az yarım saat boyunca neredeyse sadece birbirleriyle konuşacaklardı.

Onunla küçük kardeşi arasında olası bir romantizm olduğunu mu hissetmişti? Onu sorguya çekip, kutsal ailesinin saflarına kabul edilmeye layık olup olmadığını mı öğrenmek istiyordu? Zaten kararını vermiş miydi? Onu uyarmak mı istiyordu?

O, korkutulmaya niyetli değildi. Düzeltme: Bu zaten oluyordu, o da buna boyun eğmeye niyetli değildi. Owen'ın ona *o* şekilde ilgi duyduğundan hiç emin değildi. Kendisinin *ona* ilgi duyduğundan da emin değildi. Ama onu çok sevdiğini ve onunla mutlu bir yuva kuracağı türden bir erkek olduğunu biliyordu.

geri dönmek geri Albay Ware'e. O oldu sadece tek fiziksel

kusuruydu, ama aslında çok önemsiz bir kusurdu. Eski bir savaş yarası olabilir miydi? Owen'a sormalıydı. Hayır, sormamalıydı. Bir kadının bir yabancıya böyle bir şey sorması gerçekten affedilemez bir nezaketsizlik olurdu.

Set çok çabuk bitti, belki de ona tüm dikkatini vermemiş olduğu içindi. Beyler eşlerini dans pistinden çekiyor, bir sonraki set için yer açıyorlardı.

"Teşekkürler, Winnie," dedi Bertrand, onu Anna Teyze'nin yanına geri götürürken. "Mükemmel bir dansçısın. Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

"Teşekkür ederim," dedi. "Eve."

"Ama birdenbire yine kendi infazına çıkmış gibi görünüyorsun," dedi Bertrand. "Son konuk evine dönene kadar akşamın her setinde dans edeceğini tahmin edebilir miyim?"

Winifred güldü, ancak onun haklı olabileceği ilk kez aklına geldi. Netherby Düşesi bu baloyu düzenliyordu ve balo *onun* onuruna veriliyordu. Anna teyze her zaman mükemmel bir ev sahibesiydi. Yeğenin bütün akşam boyunca eşsiz kalmamasını sağlamak, onun için büyük bir gurur ve önem arz ediyordu.

Sessiz köşeye bu kadar.

—

Nicholas dans etti her set her biliyordu biliyordu
biliyordu bacağına daha daha daha daha
olacak. O yarın

Bu tür rahatsızlıkları görmezden gelmeyi öğrendi. Katıldığı sosyal etkinliklerde diğer insanlarla kaynaşmaktan her zaman keyif alırdı. Balolarda partnerlerini seçmekten hoşlanırdı. Dans figürlerinin izin verdiği ölçüde onlarla sohbet etmekten zevk alırdı. Grace ile açılış dansını zevkle yaptı. Zümrüt yeşili elbisesiyle çarpıcı bir güzelliğe sahipti.

Dans edişiyle ismine yakışır bir şekilde davrandı. Gölümsedi ve ona ilgi gösterdi. Onun da kendisini sevdiği gibi, onun da kendisini gerçekten sevdiğini hissetti. Ama aşk mı? Onun onu sevmesi önemli miydi? Ya da onun onu sevmesi? İki de bu tür romantik saçmalıkları çoktan aşmıştı, elbette. Evlenirlerse, hoşlanma sevgiye, sonunda da tutkulu olmasa da kalıcı bir tür aşka dönüşecekti. Onun kendisine güvendiği gibi, kendisinin de ona güvenebileceğine inanıyordu. Evlendiğinde, karısına tüm sadakatini verecekti. Tüm bağlılığını. Zaten hiç kadın düşkünü biri olmamıştı.

O iyi bir anne olacaktı — tıpkı onun iyi bir baba olmayı umduğu gibi. Kendi babasından farklı bir baba. Ama bu düşünce aklına gelir gelmez onu kafasından silip attı. Babası olduğu gibiydi, tıpkı Nicholas'ın olduğu gibi. Sırf babasına benziyor ve onunla aynı sosyal yapıda olduğu için, neden tekrar babası gibi olmaktan korkmalıydı ki? Diğer insanlar, sanki bu bir iltifatmış gibi, ona babasına çok benzediğini söylemeye devam ettiklerinde rahatsız oluyordu. Bu akşam da biri ona bunu söylemişti. Kendini gülümsemeye zorlamıştı.

Babası hem evde hem de dışarıda çok popüler biriydi. Ravenswood'da ve burada Londra'da, bahar aylarını geçirdiği yerde, sözde parlamento görevlerini yerine getirirken, annesi ve çocukları kırsalda evlerinde kalıyordu. Nicholas on sekiz yaşına geldiğinde ve evden ayrılmak üzereyken, babasının gerçekte kim ya da daha doğrusu *ne* olduğunu keşfettiğinde, ani bir sarsıntıyla masumiyet çağını geride bıraktı.

Grace'e bir an önce teklifte bulunmalıydı. Ertelemek anlamsızdı. Ailesi bunu bekliyordu. Şüphesiz Grace de öyle. Ve daha uygun birini bulamayacaktı. Ancak önce bunun gerçekten onun istediği şey olup olmadığını doğrulaması gerekiyordu. O onların

evliliği, sadece kendisinden beklendiği için kabul ettiğini. O zaman bile bunu keşfedeceğini sanmıyordu. Yeminini ettikten sonra, ona böyle tatsız bir gerçeği itiraf etmesi pek olası değildi.

"Bu akşam, belki de akşam yemeğinden hemen sonra, benim için bir dans daha ayırman çok mu zor olur?" diye sordu, onu annesinin yanına geri götürürken.

Aynı partnerle bir akşamda iki kez dans etmenin sakıncası olmadığını biliyordu, ancak kendisi nadiren bunu yapardı.

"Teşekkür ederim," dedi kız. "yle yapacağım."

Bu da ona, neden bu geceye kadar onunla akşam yemeği dansını rezerve etmediğini merak ettirdi. Birlikte yemek yemek, onlara özel bir baş başa vakit geçirme şansı verecekti, belki de ardından bahçede bir yürüyüş yaparlardı. Bunun yerine, Owen ile olan bağlantısı dışında hiçbir ilgisi olmayan Bayan Cunningham'a teklif etmişti. Onun açık szllğne rağmen, ya da belki de bu yüzden, onu oldukça sevmişti. Ama yengesi olarak? Eğlenceyi seven kardeşinin hayat arkadaşı olarak?

Owen'ın işi elbette kendisine ait değildi. Stratton Kontu olarak ailenin reisi ve ağabeyleri olan Devlin bile, kardeşlerinin ilişkilerine hiç karışmazdı.

Sonunda akşam yemeği dansı için partnerini çağırma zamanı gelmişti. Onun iyi bir dansçı olduğunu fark etmişti. O, bütün akşam dans etmişti, ki bu şaşırtıcı değildi. Düşes bunu sağlamış olmalıydı. Owen beklentileri karşılayamazsa, Majesteleri muhtemelen yeğenine saygın bir evlilik teklifi bulacaktı. Bayan Cunningham'ın yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu.

Dans ederken konuşmadılar. Bunu daha sonra yapacaklardı. Bunun yerine, dönen kalabalığın içinde hareket ettiler.

diğer dansçılar, ve Nicholas'a göre, onun bariz coşkusu, görünüşü kadar modaya uygun değildi. Diğer bayanların çoğu ya dans ederken nazikçe gülümsüyor ya da modaya uygun bir şekilde sıkılmış görünüyordu. Çoğu kişi, açıkça coşku göstermenin yakışık almadığını düşünüyor gibiydi. Grace bile...

Ama hayır, bu düşünceyi daha fazla sürdürmeyecekti.

"Sizi yemek salonuna eşlik edeyim," dedi, dans sona ererken Bayan Cunningham'ın elini tutarak eğildi. "Sessiz bir masa bulabilir miyiz acaba?"

O, düşünceli bir şekilde ona baktı. "Beni sorguya çekmek için mi?" diye sordu.

Onun keskin gözlemleri onu her zaman şaşırtıyordu. Ona gülümsedi. "Başparmak vidasını kullanmayacağıma söz veriyorum," dedi.

"Bu çok güven verici, Albay Ware," dedi ve elini onun uzattığı koluna koydu.

Onu yemek salonuna doğru yönlendirdi ve şans eseri hala boş olan küçük bir yan masa buldu. Onu masanın bir tarafına oturttu ve kendisi de diğer tarafına oturdu.

Etraflarında, diğer konuklar yerlerini bulup arkadaşlarıyla bir araya gelerek canlı sohbetlere daldıkça, herkes kalabalığın sesini bastırmak için sesini yükseltmeye çalışırken, etrafta bir gürültü dalgası yükseldi. Neyse ki Nicholas, tören alanındaki sesini kullanmaya gerek kalmadan bile kendini duyurmakta hiç zorlanmazdı.

"Peki, neden sorguya çekileceğini düşünüyorsun?" diye sordu, arkadaşına eğlenerek bakarak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Winifred, Albay Ware'in henüz kimsenin oturmadığı küçük bir masa bulup onu hemen oraya oturtmasından biraz rahatsız olmuştu. Uzun yemek masasında, tercihen babası, Bertrand veya Owen'ın yanında oturmayı çok daha fazla tercih ederdi. Orada sohbet ve kahkahalar çoktan başlamıştı.

Albay Ware'den hoşlandığından hiç emin değildi. Aslında, neredeyse neredeyse emin olduğundan sevmediğinden yapmadığından O onu onu rahatsız etti. O hissetti her her an duyuyordu onun onun üstün yaş ve yaşam deneyiminden ona bakıyordu, bahsetmek bahsetmek kişisel çekiciliğinden ve bulmak onun arzuladığını bulmak. Bu yap yardımcı yardımcı bu o komuta eden bir varlığı ve komuta eden bir varlığı ve çekici bir kişiliği vardı. Baloda ona attığı ara sıra bakışlarda her ikisini de görmüştü.

Bir gruba katıldığında tüm dikkatler bir şekilde ona odaklanıyordu. En güzel kadınlarla dans etmişti ve hepsi de sanki onları seçerek olağanüstü bir iltifat etmiş gibi biraz şaşkın görünüyorlardı. Ancak onun bu sert yargısı belki de ona biraz haksızlıktı. Kendini beğenmiş görünmüyordu. Yine de kendini boğulmuş hissediyordu. O, *onun* komutanı değildi, ama ana masada bir grupla oturmayı tercih edebilecekken, ona itaatkar bir şekilde uymuştu.

Neden ona dans etmeyi teklif etmişti ki? Onun onur konusu olması ve bunun kendisinden beklendiğini düşünmesi miydi? Yoksa gerçekten kendine bu görevi mi vermişti?

Onunla, kardeşi ile olan ilişkisi hakkında sorguya çekmekten mi? Bunun arkadaşlıktan daha fazlası olmasından mı korkuyordu? Owen'ın hayatında yaptıkları kesinlikle onu ilgilendirmezdi. O, Ware kardeşlerin en büyüğü bile değildi. Stratton Kontu da değildi. Karşısında Owen'ın oturmasını diledi. Onunla birlikteyken kendini tamamen rahat hissediyordu. Ne söyleyeceğini hiç düşünmek zorunda kalmazdı. Aralarında sohbet doğal bir şekilde akıyordu. Uzun masanın diğer ucunda bir grup gençle oturan Owen'a özlemle baktı.

"Belki de kardeşinin arkadaşı olduğum için?" diye cevap verdi Albay Ware'in sorusuna, onun sessizliğinden bunun retorik bir soru olmadığını anladığında.

"Ah," dedi, hizmetçinin şarap kadehini doldurmasına izin verdikten ve kız elini kadehinin üzerine koyup başını salladıktan sonra. "Ve ben de sert mizaçlı ağabey rolünü oynuyorum, değil mi, senin kimliğini kontrol ederek?"

"Öyle mi?" diye sordu kadın.

Ona gülümsedi ve kız, onun, *kendisine ve kendisine* acımasız olarak tanımladığı sert çeneli, az konuşan askeri subaydan daha fazlası olduğunu gördü. Artık onu kadınlar için karşı konulmaz derecede çekici kılan cazibesini ilk elden görebiliyordu. O, kalpleri kırmakta usta biriydi, diye tahmin etti. Ama onun kalbini kırmamıştı.

"Bana kendinizden bahsedin, Bayan Cunningham," dedi. "Gerçekten Netherby Düşesi'nin yeğeni misiniz?"

"Öyleyim," dedi. "Annem onun üvey kız kardeşi. Dokuz yaşına kadar Anna teyzemin ve babamın büyüdüğü Bath'taki yetimhanede büyüdüm. Babam, ben çocukken orada gönüllü sanat öğretmeni olarak çalışıyordu ve Anna teyzem de orada öğretmenlik yapıyordu. Anna teyzemin, Riverdale Kontu'nun tek meşru kızı olan Lady Anastasia Westcott olduğu ortaya çıktıktan sonra annem de orada öğretmenlik yapmaya başladı. Riverdale Kontu inanılmaz derecede kötü bir adamdı

. Yasal eşi ölmeden önce büyükannemle evlenebilmek ve onun servetiyle mali sıkıntılarını çözebilmek için onu yetimhaneye sakladı. Büyükannem ve annem, amcam ve teyzem gibi unvanlarını ve her şeylerini kaybettiler. Bu çok karmaşık," diye ekledi zayıf bir sesle, tam bir açıklama yapmaya başlamadan önce. "Annem ve babam sonunda evlendiler ve beni evlatlık kızları olarak yanlarında götürmelerini istediler."

İkisi de, tatlı ve tuzlu yiyecekler taşıyan iki hizmetçinin aralarına yer açmak için sandalyelerini geriye doğru çekip, çaylarını dökmek için gelen bir başka hizmetçinin de aralarına girmesi için yer açarken, o masanın karşısından ona sabit bir şekilde baktı.

"Çok karmaşık bir durum," dedi adam. "Gerçek anne babanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi kız. "Ve asla bilemeyeceğim. Beni bir sepetin içinde yetimhanenin kapısına bırakmışlar."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bu durum seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Annem ve babam benim ebeveynlerim. Ailem, onların birlikte sahip oldukları çocuklar ve evlat edindikleri diğer çocuklardır. Hepsini çok seviyorum."

Bu doğruydı. Yetimhaneye bırakıldıktan sonra Winifred Hamlin adını almadan önce nereden geldiğini veya daha önce ne adla anıldığını bilmek istemiyordu, hatta bilmek bile istemiyordu. Bulunup yetimhaneye alındığında, o zaman farkında olmasa da dokuz yıl boyunca endişeyle yaşamıştı. Durmadan bir kimlik oluşturmaya, sevmek ve hatta sevmeye çalışmıştı. Geleceğini belirleyebilecek yetişkinlerin onayını kazanmak umuduyla sürekli iyi olmaya çalışmıştı. Aynı nedenle dindar olmaya da çalışmıştı. Onun çabaları sık sık tersi etki

Ancak, umduğu şeyi başaramamıştı. Personel veya diğey yetimlerin kendisini gerçekten sevdiğini hiç hissetmemişti.

Ta ki Mama onu evlat edinip bunu tamamen sevgiden yaptığını açıkça belirtene kadar. Papa da annesinin sözlerine kendi güvencesini eklemişti. Winifred o günden beri onlardan hiç şüphe etmemişti.

Evet, onlar onun gerçek ebeveynleriydi.

"Bath'ta ne yapıyorsun?" Albay Ware, birkaç yiyecek seçip tabağına koyarken sordu ve o da aynısını yaptı. "Bu günlerde, tüm hastalıklarına çare bulmak umuduyla kaplıcalara gelen yetmişliklerin istila ettiğı bir yer olduğunu sanıyordum."

"Bath'ın yukarısındaki tepelerde büyük bir evde yaşıyoruz," dedi. "Burası yazarlar, sanatçılar ve müzisyenler için atölye çalışmaları, inziva ve konferanslar için kullanılıyor. Yetimhanedeki çocuklar konserler, tiyatro oyunları ve bazen de sadece piknikler veya kapalı mekan partileri için kullanıyor. Burası her zaman hareketli. Ben de her zaman meşgulüm, tabii Londra'daki balolarda dans etmediğim zamanlar hariç."

"Ses tonunuzdan, orada olmayı tercih ettiğınızı anlıyorum," dedi.

"Orada kendimi yararlı hissediyorum," dedi kadın. "Ama Lady Jewell'in portresini çizmekle görevlendirilen babama destek olmak için buraya gelmem istendi. Ve eğlenmek için."

Kız yüzünü buruşturdu, adam güldü.

"Annenin emri mi?" dedi. "Peki eğleniyor musun?"

Bunu düşündü. "Evet," dedi. "Kralı gördüğümü asla unutmayacağım - o *çok büyük* değil mi? - ve Trooping the Colour töreninin tüm ihtişamını izledim."

"O halde, Britanya'nın askeri gücünün sergilendiğı gösteri sizi büyüledi, değil mi?" diye sordu.

"Üniformaların ve bayrakların renkleri, müzik ve alayların yürüyüşündeki hassasiyet beni büyüledi," dedi. "Askeri gücün gösterisinden etkilenmedim. Tam tersine. Ben barışa sıkı sıkıya inanan biriyim."

Bu tamamen doğru değildi. Hayatın o kadar basit olmadığını biliyordu. Ama onun varsayımı, onun duyarlılığına ve sağduyusuna hakaret edecek kadar yanıltıcıtı.

Adam kaşlarını kaldırdı.

"Geçit töreni sırasında, o adamların her birinin birer katil olduğu aklıma geldi," dedi, yan masadan gelen şiddetli kahkaha patlamasının dinmesini bekledikten sonra. "Her birinin öldürmek için eğitilmiş olduğu aklıma geldi. Öldürmek onların işiydi. Bu korkunç bir farkındalıktı."

Ve bu, bu koşullar altında yapılacak korkunç bir konuşmaydı. Tanrım, etraflarındaki neşe sesleri, mümkünse, daha da yükseliyordu. Odaya girdiklerinden beri başka kimsenin ciddi bir düşünceye kapıldığını sanmıyordu. Adam onu gerçekten çok tuhaf buluyor olmalıydı.

Ama ona gülümsedi. Onunla mı *alay* ediyordu? Naifliğiyle mi? Çenesini kaldırdı ve en sevdiği lezzetli yemek olan ıstakoz köftesinden bir ısırık aldı.

"Bu işin öldürmekten başka sorumlulukları da var," dedi. "Örneğin, savaşın yıkıma uğrattığı ülkelerdeki sivil halkı yağmacı çetelerden korumak gibi. İngiltere'de, en azından birkaç yüzyıldır, işgalci orduların saldırısına uğramamış olmamız büyük bir şans. Sanırım son işgalciler Vikinglerdi. Ne yazık ki, işgalcilerin başkalarının ülkelerinden çekilmeleri için yapılan nazik talepler göz ardı edildiğinde, öldürmek kaçınılmaz hale geliyor."

"Ama şiddet sadece şiddeti besler," dedi kadın. "Bir ülkenin sorunlarının çözümü sadece öldürmek ve ezmekse, o zaman hiçbir şey değişmez. Bu, bireysel sorunların çözümü de değildir. Çoğu zaman, en saçma şeylerle kışkırtılan insanlar yumruklarını kaldırır, bıçak veya silah kullanır."

"Oysa oturup medeni insanlar gibi farklılıklarını tartışmaları gerekmez mi?" dedi. Gözleri parıldıyordu. Ona gülüyordu.

"En azından deneyebilirler," dedi kadın. "Ya da provokasyona sırtlarını dönebilirler."

"Peki bu farkındalık sana geçit töreni sırasında ne zaman geldi?" diye sordu. "Yüzümdeki acımasızlığı fark ettiğinde mi?"

Aslında tam da o anda oldu.

"Yüzünü bile göremedim," dedi. "Ağzın hariç."

"Zalim bir ağız," dedi adam. "Ne yazık ki, insanın ağzıyla yargılanması."

"Ve çenen ve çenen," dedi kadın. Oh, nasıl bu saçmalığa kapılmıştı? "Ama böyle bir konuyu tartışmak için uygun bir zaman değil mi?"

Adam kahkahayı bastı. "Bir hanımefendi ile bunu tartışmak benim için daha da uygunsuz," dedi. "Owen bana senin ilginç bir insan olduğunu söylemişti."

Onlar onun hakkında konuşmuşlardı, öyle mi?

"Ama o yapmadı söylemedi anlat bana bana bana konuş " dedi.

Patty'nin ikinci yarısını çiğnemeyi bitirdi. Bu, duyduğu en büyük hayal kırıklığıydı. *Basmakalıp sözler mi?*

"Öyleyse katil olmaktan gurur duyuyorsun?" dedi. "Bunu hayatını anlamlı bir şekilde kullanmanın bir yolu olarak mı görüyorsun?"

"Bundan utanmıyorum," dedi. "Ama garip bir şekilde, Horse Guards'da öldürecek çok az insan buldum. Aslında hiç kimseyi bulamadım. Birkaç yıldır katil olarak pratik yapmadım. Ancak on sekiz yaşında bir süvari alayında mütevazı bir teğmen olarak göreve başladığımda, Napolyon Bonapart zaten baş belası olmuştu. Durdurulmasaydı, o veya yandaşları hala Avrupa'daki tüm ülkeleri ve şüphesiz İngiltere'yi de yönetiyor olacaktı. Bu fikri kabul edilemez buldum. Onu durdurmak için savaştım ve onu durdurduk. Bu eylemlerden pişman değilim Bayan Cunningham, ancak bu kadar çok insanın öldürülmesi üzücüydü. Pasifizm hiçbir şey başaramazdı. Bu konuda fikir ayrılığına düşeceğiz. Tabii, yumruklarınızı kaldırıp benimle dövüşmeyi tercih etmezseniz.

Kadın adamın ellerine baktı. Adam hiç çaba sarf etmeden kadının ellerindeki tüm kemikleri kırabilirdi.

"Ama ben her ne pahasına olursa olsun barışa inanıyorum," dedi. "Ayrıca, bu adil olmayan bir dövüş olurdu."

Gülerek kalabalık yemek salonuna bakındı. "Bütün bunlar senin şerefine," dedi, konuyu değiştirmek için bariz bir çaba göstererek. "Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Sanırım yanıyorsun," dedi kadın. "Netherby Dükü ve Düşesi'nin Archer House'da düzenlediği baloya bu kadar çok sayıda *soylu* kişinin katılması nadir bir durum. Benim yüzümden değil."

"Övgü kabul etmek her zaman zor mu geliyor?" diye sordu.

Öyle mi? Evet, öyle olduğunu düşündü. Burada onur konuğu gibi hissetmekten uzak, kendini bir sahtekar gibi hissediyordu. ile olan ilişkisi dışında kendisini tavsiye edecek hiçbir şeyi yoktu. düşesi. O seçti babasını kalabalıktan

kalabalıktan, Bertrand ve Owen'ı seçti. Owen onun dikkatini çekti ve neşeyle gülümsedi.

"Cevap yok," dedi Albay Ware.

O da ona baktı. "İltifatlara gerek yok," dedi. "Kendi değerimi biliyorum." Sözlerinin ne kadar kibirli geldiğini çok geç fark etti. "Ama evet, burada olduğum için mutluyum. Annem, kardeşlerim ve ablalarım ayrıntılı bir rapor isteyecekler. En azından akşam yemeğinden sonraya kadar her dansı dans ettiğimi onlara söyleyebileceğim."

"Ve bunu beklemiyordun, sanırım," dedi.

"Anna teyzemin benim duvar çiçeği olmamı izin vermeyeceğini tahmin edebilirdim," dedi. "Bu, ev sahibi olarak onun itibarını zedelerdi."

"Ve bu yüzden bir dizi beyefendiyi sizinle dans etmeye zorladı," dedi.

"Umarım gerçek bir zorlama gerekmemiştir," dedi kadın. "*Teşvik etmek* daha doğru bir kelime olabilir."

"Ama ben ne zorlamaya ne de teşvike ihtiyacım vardı," dedi. "Owen'ın da yoktu, eminim."

"Ah," dedi. "Ama sizin bir nedeniniz vardı, Albay Ware. Beni sorgulamak istediniz. Karşılığında, sepet içinde doğduğum ve kişisel kimliğimin tamamen yok olduğu hikayesini dinlediniz. Bir baca temizleyicisinin kızı ya da mutfak hizmetçisinin kızı olarak doğmuş olabilirdim."

"Ya da bir düşesin," dedi.

"Önemli değil," dedi kadın. "Oh, bence önemli," dedi adam.

Ancak bu konuyu daha ayrıntılı olarak ele almak istese de, masalarının yanına gelen iri yarı, sert bakışlı bir beyefendi tarafından engellendi. Winifred, bu beyefendiyi resepsiyonda General Somebody olarak hatırlıyordu. Adam, Winifred'e elini uzattı. Arkasında Winifred, diğer konukların da masadan kalkmaya başladığını görebiliyordu. Dansın yeniden başlaması an meselesi olmalıydı.

konukların masadan kalkmaya başladığını görebiliyordu. Dansın yeniden başlaması an meselesi olmalıydı.

"General Haviland," dedi, elini içtenlikle, kemiklerini kıracak kadar sıkıca sıktı. "Muhtemelen beni daha önce hatırlamıyorsunuzdur. Karşılama sırası hiç bitmedi, değil mi? Sizin için memnuniyet verici olmalı."

"Öyleydi," dedi Winifred.

"Gelip benimle dans etmelisiniz," dedi. "Tabii sizi bekleyen başka bir partneriniz yoksa. Albay, Grace bir sonraki dansı size ayırmış gibi görünüyor. İzninizle, bu genç hanımı balo salonuna geri götürme görevinden sizi kurtarayım."

Winifred ve akşam yemeği arkadaşı ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim" dedi. General açık bir mesaj veriyordu. Albay Ware onunla yeterince zaman geçirmişti. General Haviland'ın eşi ve kızları olduğunu düşündüğü genç bir bayanla birlikte karşılama sırasını geçtiğini hatırladı. Bu bayan, Albay Ware ile açılış dansını yapan olağanüstü güzellikteki esmer bayandı.

Bir tür rakip olarak görülmesi onu eğlendirmişti.

General elini onun koluna koydu ve onu balo salonuna doğru götürdü.

—

S Böylece, dünyaya ilk kez bir yetimhanenin kapı eşiğindeki bir sepetin içinde çıkmıştı.

Banyo. Pek çok insan böyle olağanüstü bir iddiada bulunamazdı, hele ki Hanover Meydanı'ndaki bir konakta düşesin balosuna onur konuğu olarak davet edilenler hiç.

Onu şok etmek için bu hikayeyi anlatmış mıydı? Başarılı olmuş muydu? Gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu bilmiyordu. Aksine, evlat edinen ebeveynlerini ve yıllar boyunca kurdukları aileyi, hem evliliklerinden doğan hem de evlat edindikleri çocukları sevmiştir. Hepsini çok sevdiğini, sepetin içinde bulunmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini iddia ediyordu.

Nicholas, son noktada ona bir an bile inanmadı. İddiasını söylerken çenesini biraz kaldırmıştı. Nicholas, onun kim olduğunu ve nereden geldiğini asla tam olarak bilemeyeceğinin onun için çok önemli olduğunu düşündü. Aynı yetimhanede büyüdüktan ve hatta bir süre orada öğretmenlik yaptıktan sonra, aslında çok zengin ve meşru bir soyun mensubu olduğunu keşfeden teyzesinin aksine.

Ona kendinden bahsetmesini istediğinde, neden dokuz yaşında evlat edinilmesinden başlamak yerine, bildiği kadarıyla hikayesini başından anlatmayı seçtiğini merak etti. Belki de, bir kontun oğlu olan Saygıdeğer Owen Ware ile evlenmeye hiç uygun olmadığını göstererek ona meydan okumak için? Onun nasıl tepki vereceğini görmek için mi? Şimdi, kardeşinin onunla evlenmesine engel olmaya çalışmasını mı bekliyordu?

Owen, hikayesinden çok etkilenirdi.

Ancak kardeşi kiminle evleneceği, ya da evlenip evlenmeyeceği ile hiç ilgilenmiyordu. Daha çok *kendi* evleneceği kişi ile ilgileniyordu. Seçenekleri hızla tek bir kişiye indirgenmişti. General Haviland'ı yeterince iyi tanıyordu ve üstünün, akşam yemeğinde kendi kızı yerine Bayan Cunningham'ın yanına oturduğu için kendisine çok kızdığını biliyordu. Albay Ware'in gerçek görevine geri dönme zamanı gelmişti, generalin tavırları bunu ima ediyordu

Nicholas, Grace ile ikinci dansını yapmak için yanına gitti. Bayan Haviland'ın gülümsemesinde biraz soğukluk vardı, diye düşündü. Grace ona her zamanki gibi nazik ve tatlı bir şekilde gülümsedi. Akşam yemeğinde yanında oturan partneri ortadan kaybolmuştu. Nicholas eğilip gülümsedi.

"Sanırım dansım, Bayan Haviland," dedi. "Bu akşamki tek vals, bana öyle söylendi."

Elini hafifçe onun koluna koydu.

Fanatik bir *barışseverdi*, diye düşündü içinden gülümseyerek. Ne dediğinin farkında bile değildi. Her ne pahasına olursa olsun barış, değerli bir ideal gibi geliyordu. Hayatı biraz olsun deneyimlemiş her mantıklı insan, şiddetin hiçbir sorunu çözmediğini, aksine kendini sürdürdüğünü kabul etmek zorunda kalırdı. Ancak, bir tartışmayı sözlerle veya *sevgiyle* çözmeye çalışmak, beyaz bulutların üzerinde süzüldüğü rüyalar alemi dışında nadiren işe yarardı. Bu bulutlar, kabarık yastıklar değil, aşağıdaki gerçek dünyaya yağmur yağmaya hazır, soğuk ve nemli kümelerdi.

Ama Winifred Cunningham'dan bu kadar yeter. Grace'e tüm dikkatini vermesi gerekiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Winifred, balodan sonraki sabahı Bath'taki ailesine uzun bir mektup yazarak geçirdi. Hatırlayabildiği kadar çok ayrıntıyla mektubu doldurdu ve akşam yemeğinden sonra vals de dahil olmak üzere, tüm akşam boyunca her dansı dans ettiğini, dünyadaki en sevdiği dans olduğunu övünerek anlattı.

Ne yazık ki, o akşamki tek vals olduğu için, onu, akşam yemeği masasına ateş püskürerek gelen ve onu, generalin kızıyla dans etme sözü veren Albay Nicholas Ware'in pençesinden kurtarmak için gelen, oldukça ağırkanlı General Haviland ile dans etmek zorunda kalmıştı.

"Sanki bayana bir tür rekabet teklif etmişim gibi," diye yazdı. "Bayan Haviland'ı görmeliydiniz. O, orada bulunan en güzel bayandı, ben ise... en azından öyle değildim. Yeni fildişi rengi elbisemle kendimi gerçekten çok muhteşem hissediyordum ve her zamanki gibi sadık olan babam, çok güzel göründüğümü söyledi. Avery amca bile dürbününü neredeyse gözüne kadar kaldırdı ve çok şık göründüğümü söyledi. Hepiniz hayranlıkla nefesinizi tutardınız."

Bertrand ile açılış dansını yaptığını ve ilk birkaç dakika boyunca, Bertrand'ın nazik bir adam olarak onu rahatlatmaya çalışana kadar, sağ ayağının ikinci bir sol ayağa dönüştüğüne ikna olduğunu anlattı. Daha önce Bertrand ile birlikte Trooping the Colour törenine eşlik eden Owen Ware ile ikinci dansını anlattı. Viscount'un oğlu Adrian Sawyer ile bir dans daha yaptı.

Dirkson, büyük teyzesi Matilda ile evliydi, büyükannenin kayınbiraderi, oysa büyükannenin Riverdale Kontu ile evli olduğu sanılıyordu.

Babası işten izin alıp Avery Amca ile bir yere gitmiş ve herkes geç saatlere kadar ayakta kaldığı için yorgun olacağı için, uzun ve tembel bir gün geçireceğini düşünüyordu. Bu ona sessizce kitap okuma ve beş çocukla çocuk odasında vakit geçirme fırsatı verecekti. Onlarla oynamaktan her zaman keyif alırdı.

Ancak, bu iki faaliyete de devam etme fırsatı bulamadı. Mektubunu mühürlerken, Avery amcasının bu kadar kalın bir paketi postaya vermekten çekinip çekinmeyeceğini düşünürken – pakette, doğuştan sağır olduğu için ne konuşabilen ne de okuyup yazabilen kardeşi Andrew için hazırladığı iki sayfalık eskizler de vardı – bir uşak gelip Bayan Cunningham'dan mümkün olduğunca çabuk salona gelmesini rica etti.

Winifred, eteğini silkeledikten ve saçlarının uzun tellerinin topuzundan çıkmadığından emin olmak için elini saçlarına geçirdikten sonra mektubunu adama uzattı. Yukarı çıkıp Anna Teyze ve büyük teyzesi Louise, dul düşes ile salonda buluştu.

"Aman Tanrım!" Kapıda aniden durdu ve her yeri süsleyen çiçek vazolarına hayretle baktı.

Winifred odaya birkaç adım daha ilerlerken ve uşak kapıyı sessizce kapattığında, Anna teyze, "Hayranların var," dedi.

"Öyle mi?" Winifred, teyzesine inanamayan bir ifadeyle baktı. "Yani bunların hepsi *benim* mi? Ama bu çok saçma."

"Alçakgönüllülüğün sana yakışıyor, Winifred," dedi dul teyze, büyükannenin eski baldızlarından biriydi. "Ancak, toplumun en seçkin beyleri tarafından seçilen ve gönderilen çiçekleri saçmalık olarak nitelemek

"Ama onların bunu sadece kendilerinden beklendiği için yaptıklarını söyleyebilirim," dedi Winifred. "Bu bir gelenek, değil mi, Anna Teyze? Bilmiyordum."

"Ama bunu sadece kendilerinden beklendiği için yaptıklarını söyleyebilirim," dedi Winifred. "Bu bir gelenek, değil mi Anna Teyze? Bilmiyordum."

Düşes, kayınvalidesi ile eğlenceli bir bakış alışverişinde bulundu. "Tam da tahmin ettiğimiz gibi, değil mi?" dedi. "Bu geleneksel bir nezaket, ama bir zorunluluk değil, Winifred. Kartlara bakıp kimlerin gönderdiğini neden görmüyorsun? Kahve her an buraya getirilebilir. Bu arada, hangi beyefendinin sana hangi bukete gönderdiğini not alabilirsin, böylece bir dahaki görüşmenizde onlara uygun şekilde teşekkür edebilirsin."

Winifred, bu cömert gösterilerden utanmıştı, çünkü bunlar, dün akşam büyük bir başarı elde ettiğini ve şimdi bir sürü talipli bekleyebileceğini ima ediyordu. Toplum gerçekten *bu kadar... aptal* olabilir miydi? Baktığı ilk kart, en büyük ve en gösterişli bukete iliştilmişti ve General Haviland'dan gelmişti. Güldü.

"Çok uygunsuz bir tepki," dedi Louise büyük teyze kuru bir şekilde. "Zavallı adam, her kimse."

"General Haviland," dedi Winifred. "Sence bana karşı gizli bir tutku besliyor olabilir mi?"

"Eh, seninle vals *yaptı*," dedi Anna Teyze. "Ama itiraf etmeliyim ki, muhtemelen bunu, akşam yemeği arkadaşının kızıyla dans etme yükümlülüğünü unutup seninle vals yapmasından korktuğu için teklif etti."

"Eğer bu doğruysa, bu onun için tamamen saçma bir davranış," dedi Winifred, yine de albayla vals yaparken ve havada dans ederken kendini hayal ederek.

"Albay Ware titiz bir beyefendi olduğu ve bu yükümlülüğü unutmayaacağı için,"

dedi. "Dün akşam, farkında olduğundan çok daha çarpıcı görünüyordun, Winifred. Her zaman telaşlı olmaktan çok sadeliği tercih ettin, bunun için seni takdir ediyorum. Ve bana öyle bakma. Sözlerimin saçma olduğunu söylemeye kalkma."

Winifred ona gülümsedi ve diğer buketlerin üzerindeki kartları okudu. Bazı isimleri tanıdı; Bertrand, Adrian ve Owen bunlardan bazılarıydı. Bazıları onu şaşırttı, en çok da Albay Ware'inki, ancak ona titiz bir şekilde iyi davranışları olduğu söylenmişti ve bir hanımefendinin resmi olarak sosyeteye giriş yaptığı sabah ona çiçek göndermek elbette doğru bir davranıştı. Bazıları onu daha da şaşırttı, çünkü onları gönderen beyefendileri hatırlamıyordu bile.

Nasıl... Şey, saçma. Yine de, Louise büyük teyzesinin az önce söylediği şeyden memnun oldu: "*Dün akşam, farkında olduğundan çok daha çarpıcı görünüyordun, Winifred.*" Dul teyze, iltifat etmeye pek meyilli değildi.

Diğerleri gibi kristal vazoya yerleştirilmiş bir buket daha, onlar kahvelerini içerken teslim edildi. Baba'dan geldiğini görünce gülümsedi.

Winifred, bundan sonra beklediği gibi sakin bir gün geçireceğini umuyordu. Ancak öyle olmadı. Öğleden sonra erken saatlerde, babası Avery amcasıyla birlikte Parlamento binalarını gezdiği sabahı anlatırken, aşağıdaki kütüphaneye çağrıldı.

"Sonra devam ederiz," dedi ve odadan çıktı.

Yarım saat sonra salona geri döndü ve Winifred'e merakla baktı. "İstersen kütüphaneye in, Winnie," dedi. "Avery amcan orada."

Orada, uzun boylu, zayıf, ciddi görümlü, gagalı burnu ve gözlükleri olan genç bir adam da vardı ve ona sert bir selam verdi.

Winifred onu tanımadı.

"Papaz Bowles seninle konuşmak istiyor, Winifred," dedi amcası yorgun bir iç çekişle. "Babanın iznini aldı."

İzin mi? *Ne* için izin?

Avery amcası odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bunu öğrenecekti.

Dün akşam baloda bulunan Reverend Bowles, ona dans etmek için elini tutmayı başaramamış olsa da, evlenme teklif etmek için gelmişti.

O, mütevazı bir servete sahip bir beyefendinin küçük oğluydu ve Shropshire köyündeki bir kilisenin papazıydı. Orada, geniş bir papaz evinde rahat bir yaşam sürüyordu. Yemek pişirme dahil evin tüm basit işlerini üstlenen yetkin bir hizmetçinin hizmetlerinden yararlanıyordu, ancak piskoposu, görevinin gerektirdiği sayısız görevde kendisine yardımcı olacak bir eşe ihtiyacı olduğunu belirtmişti. Bunların çoğu sosyal görevlerdi; örneğin, çeşitli kadın komitelerine başkanlık etmek, kiliseyi her zaman süsleyen çiçek aranjmanlarını sağlayan gönüllüleri organize etmek, yerel soyluları ziyaret etmek, yoksullara ve hastalara sepetler dağıtmak ve ayinler sırasında kilisenin ön sırasını işgal ederek hem dindar bir ibadetçi hem de mükemmel bir eş olarak cemaate örnek olmak gibi. Zamanla, tanrısal bir papazın ailesinden beklenen alçakgönüllülük, nezaket ve dindarlıkla yetiştirilecek çocukların olacağı umulurdu.

Winifred dehşetle dinledi. Dün akşamki bu adamı hatırlamıyordu. Adamın tavırlarını sert ve biraz da kibirli bulmuştu, ama şüphesiz ki adam gergindi.

Ellerini arkasında birleştirmişti, bu da onun gerginliğini ele veriyordu.

"*Sizi* karım yapmak istiyorum, Bayan Cunningham," diyerek sözlerini bitirdi ve ona tekrar eğildi. İkisi de oturmamışlardı, fark etti aniden. "Dün akşam, görünüşünüzün ve tavırlarınızın alçakgönüllülüğünü takdirle fark ettim."

Büyük teyzesinin, çarpıcı görüldüğüne dair sözleri buraya kadarmış, diye düşündü. Bu adam, ona, daha önce hiç tanışmadığı bir papazın karısı olacak kadar sade ve ağırbaşlı bir tavır sergilemişti.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim, Reverend Bowles," dedi. "Ama gerçekten reddetmek zorundayım."

Bir tür açıklama eklemek üzereydi ama vazgeçti. Ona bir açıklama borçlu değildi. Onun, tamamen yabancı birinin teklifini kabul edecek kadar çaresiz olduğunu gerçekten mi düşünmüştü? Babasını, teklifinin en azından saygın bir teklif olduğuna ikna etmiş olmalıydı.

"Babanın onayını aldım," dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

Buna şüpheyle yaklaştı. Babası, tahminine göre, sadece Reverend Bowles'un kızıyla konuşmasına izin verirdi.

"Babam bana düşünme ve karar verme özgürlüğü tanıyor," dedi. "Kabul etmeye karar verdiğim makul bir evlilik teklifinin önüne engel olmaz, tıpkı kabul etmem için beni zorlamadığı gibi
"Ben evlilik teklifi aramıyorum."

"Peki, genç bir hanımefendi hayattan başka ne bekleyebilir ki?" diye sordu. "Sizi destekleyebileceğime emin olabilirsiniz, Bayan Cunningham."

"Hayatım şu anki haliyle oldukça tatmin edici," dedi. "İyi günler, efendim. Bir hizmetçi sizi dışarıya kadar geçirecek."

O, daha fazla uzatmadan dönüp odadan çıktı. En azından, çizim odasına geri dönerken merdivenleri çıkarken düşündü ki, hayatı boyunca tek bir evlilik teklifi bile almadan yaşamak zorunda kalmayacaktı. Gerçekten de bir başarıydı. Yaşlılığında övünebileceği bir şeydi. Keşke mektubunu Bath'a göndermeden önce bir daha okusaydım diye düşündü. Yarın, "*Devamı*" başlıklı başka bir mektup yazmak zorunda kalacaktı.

Kafasını salladı. Ne olağanüstü bir şey olmuştu. Gerçekten bekliyor muydu...?

Açıkça öyleymiş.

—

(W)inifred ne okumak ne de çocuk odasındaki çocuklarla oynamak için zaman bulamıştı. Henüz

Kütüphanede olanları babasına, Anna teyzesine, Avery amcasına ve Louise büyük teyzesine anlatmayı bitirir bitirmez, çoğu erkek olan ziyaretçiler aralıksız olarak salona girmeye başladı. Düşes ve dul düşese saygılarını sunmak ve Bayan Cunningham'a önceki akşamki başarısından dolayı tebriklerini iletmek için gelmişlerdi. Birçoğu anneleri veya kız kardeşlerinden, sezonun diğer etkinliklerine katılmak için davetiyeler getirmişti: tiyatro gecesi, bahçe partisi, edebiyat gecesi, başka bir balo.

Winifred, büyük teyzesi Matilda'yı buraya getiren Adrian Sawyer'ın

odanın diğer ucundan ona gülümsedi ve göz kırptı. Onu çocukluğundan beri tanıyordu ve onu bir kuzen gibi görüyordu, bir anlamda da öyleydi.

Londra'da bahar aylarında *sosyete sınıfının* eğlendiği baş döndürücü sosyal etkinliklere katılmak istemiyordu. Buraya bunun için gelmemiştir. Babası Lady Jewell'in portresini çizmeye hazırdı ve Winifred, babasının burada kaldığı süre boyunca sipariş almadan çizdiği portreleri sergilemek için her zaman kiraladığı küçük galeriye gelenleri karşılamakla görevliydi, ancak babasının ünü arttıkça bu portreler üzerinde çalışma fırsatı azalmıştı. Winifred'in ayrıca babası için yeni siparişleri alması, ya da en azından babasının hizmetlerinden yararlanmak isteyenlerin isimlerini yazması gerekiyordu. Hangi siparişleri kabul edeceğini her zaman kendisi karar veriyordu.

Winifred, bir sabah Bertrand ile birlikte galeriye gelen Owen Ware ile tanışmış ve ona babasının nasıl çalıştığını anlatmıştı.

"Büyüleyici," demiştir ve bunu içtenlikle söylemiş gibi görünüyordu. Bertrand önceden verilmiş bir randevuya gitmek zorunda kaldığında o kalmış, soru üstüne soru sormuş ve cevaplarını dikkatle dinlemişti. "Bay Cunningham'ın modellerini övmediğini görebiliyorum. Yine de övüyor." Bath'ta popüler bir fırının dul sahibi olan Bayan Brown'ın portresine bakarken, kendi sözlerinin çelişkili doğasına kaşlarını çatmıştı. Bayan Brown'ın burnu geniş, düz ve yüzünün geri kalanından daha kırmızıydı ve ağzı doğal olmayan bir şekilde küçüktü. Elma gibi yuvarlak yanakları, yaşlanmanın etkisiyle sarmaya başlamıştı. Kimse onu güzel olarak nitelendiremezdi, ancak gözlerinde babamın yakaladığı bir nezaket vardı — Winifred bunu nasıl *başardığını* hiç anlamamıştı — ve rahatlık.

ona bireysellik ve bir tür güzellik katan genel ifade.

"Babam, gençken Bath'ta yaşarken fırını defalarca ziyaret ettikten sonra hafızasından bu resmi çizdi," diye açıklamıştı. "Ama Bay Brown, resmi ona gösterdiğinde gülmüş ve fırında ya da üst katta yaşadığı odalarda asılmasını reddetmişti. Ona, portre ressamı olarak başarılı bir kariyer yapmak istiyorsa, modellerini çarpıcı bir güzelliğe sahip ve gerçek yaşlarından en az on yıl daha genç göstermeye çalışması gerektiğini söylemişti. Onun sanatını hiç anlamamıştı. Sizin anlamanıza çok sevindim."

Resimlerin karşısındaki bir bankta oturup uzun uzun konuştular, ta ki birkaç potansiyel müşteri gelip Winifred'in ayağa kalkıp sorularını yanıtlamasına kadar.

Owen ile, zorlamadan, dünyadaki her konuyu konuşmuşlardı. Ona, sanatçı olarak ya da başka herhangi bir alanda yeteneği olmadığını söyledi. Ona ailesini, ne iş yaptıklarını, nasıl yardım ettiğini ve kendini yararlı hissettiğini anlattı. Ailesine katıldığında korkunç davranış sorunları olan kardeşi Robbie'den ve anne ve babasının onun şiddetli düşmanlığı ve öfke nöbetlerini açarak, içinde saklı olduğuna inandıkları korkmuş çocuğu bulmak için gösterdikleri sabırdan bahsetti. Sonunda bir köpeğin çok yardımcı olduğunu keşfettiklerini anlattı — köpek ve kedilerden oluşan hayvanat bahçelerinin ilk  yesi. Andrew'dan ve onunla iletişim kuramamanın verdiği hayal kırıklığından bahsetti. Onunla ve onların onunla konuşabilmeleri için geliştirdiği işaret dilinden bahsetti. Ona

işaretleri öğretme çabaları, sınırlı da olsa, ailesine.

Owen bu konuda büyük ilgi göstermişti.

"Üniversite eğitimimi bitirdikten ve rahiplik mesleğini seçip kendimi bir kırsal kilisenin sıkıcı ve çoğu zaman anlamsız taleplerine bağlamaktan vazgeçtikten sonra, hayatım boyunca yapmaya çalıştığım şey budur" dedi. "Gerçekten yapmak istediğim tek şey, sorunlu veya zorlu hayatları olan insanlara, özellikle *de* gençlere, bağımsız, mutlu ve üretken bir hayat sürebilmeleri için bir çözüm bulmalarına yardımcı olmak. Onlara hiçbir şekilde küçümseyici davranmadan, yani onlara bu çözümlerin ne olması gerektiğine dair kendi fikirlerimi zorlamadan. Son yedi sekiz yılda birkaç kez keşfettiğim gibi, bu kolay bir şey değil. Sanırım, her zaman zenginlik ve rahatlık içinde yaşadığım için, böyle şeyleri hiç tatmamış gençlerin sorunlarının çözümünü bildiğimi varsayma eğilimim çok güçlü. Bazen alçakgönüllü olmak, sadece düzgün giysiler giyip doğru İngilizce konuşuyor ve hiç açlık çekmemiş ya da evsiz kalmamış olmakla kendini *üstün* hissetmemek kolay değil."

Yeni gelenler gelene kadar ve galeriye birkaç kez daha tek başına gelip kasıtlı olarak onunla görüşmek isteyene kadar, aralıksız konuşmuşlardı.

ve o, galeriye birkaç kez daha tek başına gelip kasıtlı olarak onunla görüşmek istediğinde tekrar konuşmaya devam etmişlerdi. Birbirlerine alışmışlardı. Winifred, aralarındaki ilişkinin sadece arkadaşlık olduğunu kendine inandırmaya çalışmıştı, ama daha yakın bir bağ kurmayı hayal etmeye başlamıştı. Hiç aşık olmamıştı ve olacağını da hiç beklemiyordu. Yine de, en azından karşılıklı derin bir sevgi olmadan evlenemeyeceğini birkaç yıldır biliyordu. Evli bir kadın olarak bir evi ve belki de kendi çocukları olmasının verdiği güvenlik yeterli olmayacaktı.

Yine de evlenmeyi çok istiyordu.

Belki Owen...

O öğleden sonra Bertrand ile birlikte ziyarete gelmişti. Bertrand, ikiz kız kardeşinin beklenenden birkaç hafta önce bir erkek çocuk doğurduğunu haber vermişti. Owen, Winifred'in yanındaki sandalyeye oturdu. Büyük teyzeleri sevinçle haykırırken, Bertrand ertesi gün yeni doğan yeğenini görmek için ayrılacağını söyleyince onun endişelerini yatıştırmaya çalıştılar. Bertrand, Owen'a dönerek, davet edildiği Owen'ın evi Ravenswood'daki yaz şenliğine katılmaya niyetli olduğunu söyledi.

Owen, Winifred'e, "Bugün ziyaretçileriniz gittikten sonra, güzel havanın tadını çıkarmak için benimle Hyde Park'a arabayla gitmeyi kabul edersiniz umarım. Eğer isterseniz, saat beşte arabamla geri döneceğim. Orada moda saatinde hiç görünmediyseniz, yaşamamış sayılırsınız. Herkes her gün oraya arabayla, at arabasıyla ya da yürüyerek gidip, görmek ve görülmek için oraya gider." Gözleri ona doğru parladı.

"Ah canım," dedi Winifred. "*Modaya uygun* kelimesine güvenmiyorum. Giyecek uygun bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

O, erkekler ve kadınlar için en son moda kıyafetlerin sergilendiği ve beyefendilerin at sırtında bayanlara göz kırptığı, bayanların ise açık arabalarından şemsiyelerini çevirerek flört edip farkında değilmiş gibi davranarak karşılık verdiği moda saatinden haberdardı.

Oh, ama bunu hayatında en az bir kez mutlaka kendisi de deneyimlemeliydi.

"Giydiğin her şey sana yakışıyor," dedi Owen centilmenlikle.

Yani sade ve sıradan, diye düşündü.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, Winnie," dedi Adrian, önlerine gelerek, elinde bir fincan ve fincan tabağı,

"Bu bana, ayrılma vaktim gelene kadar beklememem gerektiğini öğretecek."

Winifred güldü. "Belki de ikiniz benim için düello yapmalısınız," dedi. "Ya da belki de bu meseleyi şiddet kullanmadan çözüp, ilk teklif eden sen olduğun için senin teklifini kabul edebilirim, Owen. Teşekkür ederim. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Çiçek desenli muslin elbisesi uygun olurdu, diye düşündü, ve hasır şapkası, kenarını çevreleyen ve çenesinin bir tarafında fiyonk şeklinde bağlanan mavi ipek kurdele dışında ne yazık ki hiçbir süslemeye sahip değildi. En azından bir yıldan daha eski değildi. Hyde Park'ın o bölgesinden sosyal bir sahtekar olarak kovulacağından şüphe duyuyordu. Çoğu kişi onu önceki akşamdan hatırlayacaktı. Ayrıca, Saygıdeğer Owen Ware ile birlikte olacaktı.

"İyi eğlenceler," dedi Adrian ve Büyük Teyze Matilda'nın yakında çıkmaya hazır olup olmadığını görmek için uzaklaşmaya başladı.

Bir saat sonra Winifred elbisesini değiştirmiş, taze taranmış saçlarının üzerine şapkasını takmış ve kurdelelerini özenle bağlamıştı. Owen, Winifred aşağı indiğinde koridorda onu bekliyordu. Onaylayarak başını salladı.

"Çok güzel olmuşsun, Winifred," dedi. "Gidelim mi?"

Babası ve Anna Teyze onu uğurlamak için arkasına gelmişlerdi, ama onu at arabasının yüksek koltuğuna oturtan ve eteğinin ayak bileklerine kadar düzgünce düştüğünden ve arabanın tekerleklerine takılma tehlikesi olmadığından emin olan Owen'dı. O atlara hareket emrini verirken, o kaldırımdaki ikisine el salladı ve araç Archer House'dan ve meydandan sorunsuzca uzaklaştı.

"Bu sabah en büyük ağabeyim, yani Stratton Kontu'ndan bir mektup aldım," dedi. "Senin ünlü portre ressamı Joel Cunningham'ın kızı olduğunu öğrenince çok ilgilendi. Babandan annemizin yeni bir portresini yapmasını isteyebilir. Sence bunu kabul eder mi? Muhtemelen burada değil, Ravenswood'da. Annem Londra'dan hoşlanmaz ve sadece mecbur kaldığında buraya gelir. Bu, yaz için bir proje olabilir, tabii babanızın zamanı varsa ve kabul ederse. Onun çok meşgul bir adam olduğunu ve portrelerinin konularını büyük bir özenle seçtiğini biliyorum. Dün akşam baloda bana bundan bahsetmişti. Devlin'in mektubunun bugün gelmesi biraz tesadüf gibi geldi."

"Babam adına cevap veremem," dedi Winifred. "Ama istersen ona sorarım."

"Devlin ve Gwyneth'in de seninle birlikte gitmenden memnun olacaklarına eminim," dedi. "Ravenswood yazın çok güzeldir. Aslında her mevsim güzeldir. Muhtemelen anneni de memnuniyetle karşılarlar."

"Peki ya tüm kardeşlerim?" diye sordu Winifred gülerek. "Eminim kont ve kontes, bu geniş kapsamlı davetinizi duyduklarında çok şaşıracaklar. Sizi buna mecbur bırakmayacağım, ama babamla konuşacağım."

O, arabayı kapıdan geçip parka girerken ve bu saatte kalabalık olan geniş bir cadde boyunca ilerlerken sessiz kaldı. İleride daha yoğun insan, at ve araba kalabalığı, moda tutkunlarının geçit töreni yaptığı kutsal devreyi gösteriyordu. Yüksek sesler ve kahkahalar havayı dolduruyordu.

Winifred, Hampshire'daki Ravenswood Hall'da birkaç hafta yaz tatili geçirmeyi düşündü. Bu cazip bir teklifti,

özellikle de Owen de orada olmayı planlıyorsa. Tabii ki babasının bu görevi kabul etmesi kesin değildi. O, yaz için Bath'a, evine dönmeyi dört gözle bekliyordu. Owen'ın kardeşi ve yengesi, kendisi ve babası dışında dokuz kişinin daha, saray gibi olduğu söylenen evlerinde kalmasına razı olacaklarından hiç emin değildi. Annesi de razı olur muydu, ya da evden ayrılması mümkün olur muydu?

—

“**T**Bana ailen hakkında biraz bahset,” dedi. Wares ailesi hakkında çok az şey biliyordu, sadece en büyük kardeşinin bir kont ve diğer kardeşinin bir süvari albayı olduğunu biliyordu. "Bana *annen*i anlat."

Bu, onun ayrıntılı olarak cevaplayabileceği bir soru değildi, çünkü arabası kısa süre sonra pistteki kalabalığa katıldı ve yavaşça ilerlemeye başladı. Elbette amaç, eliptik bir rota dışında herhangi bir yere varmak değil, arkadaşları ve tanıdıkları selamlamak ve çoğu zaman arkadaki araçlar geçici olarak dururken onlarla sohbet etmektir. Winifred, etrafındaki birçok hanımefendi gibi bir güneş şemsiyesi getirmiş olmayı diledi. Güneş şemsiyeleri sahiplerine ellerini meşgul edecek bir şey veriyordu. O ise ellerini ne yapacağını bilmiyordu.

Selamlaştılar, el salladılar ve kısa sohbetler ettiler. Owen tanınmış birine benziyordu ve Winifred dün akşam baloda gördüğü birçok kişiyi tanıdı. Bu pek de şaşırtıcı değildi, diye düşündü. Toplumun seçkinleri baloda da oradaydı, şimdi de buradaydı. Aynı kişiler muhtemelen sezon boyunca her yere gidiyorlardı. Her seferinde ne hakkında konuştuklarını merak ediyordu

konusacak bir şeyler buluyorlardı, ama dedikodular muhtemelen sonsuz bir yenilik kaynağıydı.

Gözleri, sahneye yeni gelen şık bir at arabasına takıldığında, rahatlamaya ve hatta eğlenmeye başlamıştı. Albay Ware, üniformasıyla yakışıklı görünüyordu, ancak bu, Trooping the Colour töreninde giydiği muhteşem tören üniforması değildi. Yine de aynı derecede muhteşem görünüyordu. Belki de daha da yakışıklıydı, çünkü bugün şapkasının kenarından yüzünü görebiliyorduk. Yanında, dün akşamki kadar güzel görünen Bayan Haviland oturuyordu. Derin gül pembesi bir elbise giymişti ve özenle süslenmiş bir şapka, koyu renk saçlarının çoğunu örtüyordu, ancak saçları yine de parlak, pürüzsüz ve zarif görünüyordu.

İkisi de şaşırtıcı derecede yakışıklı bir çiftti.

İki kardeş selamlaşmak için dururken, iki bayan da birbirlerine nazikçe başlarını salladılar. Winifred'e, General Haviland'ın önceki akşam onu, kızının Albay Ware'in sevgisini kazanmak için rakibiymiş gibi davranması iki kat daha saçma gelmişti. Ya da belki de albayın Bayan Haviland dışında başka biriyle oturmayı tercih etmesinden rahatsız olmuştu.

"Bayan Cunningham," dedi Albay Ware, başını ona doğru eğerek.

"Albay Ware," dedi. "Bugün bana gönderdiğiniz buket için teşekkür etmeliyim. Çok güzel."

Bayan Haviland'ın duyabileceği bir yerde bunu söylemenin pek de nazik bir davranış olmadığını fark etti, ama kadının bunun sadece bir nezaket olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Beğendiğinize sevindim," dedi.

"Beğendim," dedi ve birkaç dakika sonra ayrıldılar.

"Bayan Haviland çok sevimli biridir," dedi, arabayla parkın kapısına doğru geri dönerken.

"Gerçekten öyle," diye onayladı Owen. "Genç bir kadınken iki kez nişanlandı, her ikisi de yüksek rütbeli askeri subaylarla. Ama her iki durumda da erkekler savaşta öldürüldü, biri İspanya'da, diğeri Waterloo'da."

"Oh," dedi Winifred. "Ne kadar trajik."

"Birkaç yıl sonra, tekrar denemeye hazır görünüyor," dedi. "Ya da belki general ve eşi onu ikna etmişlerdir. En az benim yaşımda, belki daha da yaşlı. Muhtemelen hiç evlenemeyeceğinden korkuyorlar."

"Ve seçilen kişi Albay Ware mı?" dedi. "Yine bir asker mi? Derslerini almamışlar mı?"

"Neyse ki herkes savaşta ölmüyor," dedi. "Nick bir keresinde ölümle burun buruna gelmişti. Devlin ve Ben, yani bizim üvey ağabeyimiz, o sırada başka bir alayla birlikte Yarımada'da olmaları iyi olmuştu. Ben, Nick'e bakmak için uzun süre onun yanında kaldı. Onun ölmesine izin vermedi. Nick, o zamanlar Ben'i bunun için sık sık lanetlediğini söylüyor. Uzun ve acı verici bir iyileşme süreci geçirdi. Ve özür dilerim. Bu tür konularda hanımlarla konuşmamam gerekir. Bazen size diğer hanımlara davrandığım gibi davranmam gerektiğini unutuyorum. Siz her zaman hayatın daha zor, genellikle daha çirkin gerçekleri hakkında konuşmaya çok isteklisiniz. Siz çok farklısınız. Elbette en iyi anlamda."

O, onun ciddi olduğunu düşündü.

"Ayrıca," dedi, asıl konuya geri dönerek, "şu anda Avrupa'da savaş yok. Nick aktif görevde değil. Ve evet, Havilandlar evlilik niyetlerini oldukça açık bir şekilde ortaya koyuyorlar. Ama Nick, ancak kendi isteğiyle Bayan Haviland ile evlenecek. Şimdiye kadar herhangi bir taahhütte bulunmaktan kaçındı. Ancak, sonunda yerleşmeye hazır olabileceğine inanıyorum."

Onu Hanover Meydanı'na geri götürürken, parkın dışındaki trafiğe konsantre oldu.

Albay Ware nasıl evlenmeye hazır olmasın ki? Sonuçta çok genç bir adam değildi. Bayan Haviland'ın görünüşünde veya tavırlarında göze çarpan bir kusur yoktu. Askeri hayatı ve bunun kadınlara bazen getirdiği zorlukları biliyordu. Ailesi de açıkça onları teşvik ediyordu. Ne dün akşam ne de bu öğleden sonra ikisi de isteksiz görünmüştü.

Peki ya Owen?

Şimdiye kadar, herhangi bir taahhütten kaçındı.

Kendini de ağabeyi kadar iyi tanımlamış mıydı?

Sen her zaman hayatın daha zor, genellikle daha çirkin gerçekleri hakkında konuşmaya çok istekli olursun. Sen çok farklısın. Elbette en iyi şekilde.

Bir arkadaşın diğerine.

En ufak bir romantik niyet belirtisi yok.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicholas, General Haviland'dan resmi bir görüşme talebinde bulunacağı zamanı ve generalin talebini kabul etmesi durumunda, ki kesinlikle kabul edecekti, Grace'e ne zaman evlenme teklifinde bulunacağını hala tam olarak kararlaştırmamıştı.

Nicholas, erteleme alışkanlığının giderek daha fazla farkına vardı. Keşke *emin* olabilseydi. Diğer erkekler de bu sorunu yaşıyor muydu?

Annesi karar vermesine yardım etti. Balodan yaklaşık bir hafta sonra, odasındaki kahvaltı masasında annesinden bir mektup vardı. Kahvaltısını yaptıktan ve kahvesini döktürdükten sonra mektubu okumaya karar verdi. Uzun süredir arkadaşı olan ve artık George Greenfield amcasının karısı olan Kitty'den haber almıştı. İkisi sezonun bir kısmını Londra'da geçiriyorlardı ve Netherby Düşesi'nin balosuna katılmışlardı. Nicholas onları orada görmüş ve kısa bir süre sohbet etmişti. Kitty teyze annesine yazdığı mektupta, Nicholas'ın Horse Guards'daki üstünün kızı olan Bayan Haviland'a özel ilgi gösterdiğini belirtmişti. Nicholas onunla iki kez dans etmişti.

"Kitty onu bir örnek olarak tanımlıyor," diye yazmıştı annesi. "Güzel, zarif ve başarılı, kibar tavırları ve kusursuz soyu ile. Eğer adının bu hanımefendiyle ayrılmaz bir şekilde anılmasını istemiyorsan dikkatli olman iyi olur. Kitty elbette biraz dedikoducu, ama onun fark ettiği şeyleri başkalarının da fark ettiğinden emin olabilirsiniz. Öte yandan, sonunda aşık olduysan ve kendini ilan etmeye hazırsan

ama zaman ve yer konusunda tereddüt ediyorsun - seni çok iyi tanıyorum, biliyorsun - belki de genç bayanı ve ailesini yazın birkaç haftalığına Ravenswood'a davet etmeyi önermelisin. Bu ne kadar hoş olurdu, Gwyneth de ona önerdiğimde bana hak verdi. İki ailenin de katılacağı bir nişan töreni düzenleyebiliriz. Sadece bir kelime söyle, Gwyneth resmi davetiyeyi gönderecektir. Owen de burada olacak, Stephanie de. Ben de yaz şenliği haftası için gelecek. Belki Pippa bile gelir.

Gwyneth, Devlin'in karısı Stratton Kontesi'ydi. Stephanie, Nicholas'ın küçük kız kardeşi. Ben ise en büyük erkek kardeşi, daha doğrusu üvey kardeşi. Babasının evlenmeden önce metresinden olan öz oğluydu. Pippa, yani Wilby Düşesi Philippa Arden, iki kız kardeşinin büyüğüdü.

Nicholas mektubu masaya bıraktı ve sinirli bir şekilde başını salladı, tabağındaki yemekler soğumadan önce birazını yemeye başladı. Kitty Teyze'ye güvenin! Ona göre, Kitty Teyze *biraz dedikoducu* biriydi. Şimdi tüm ailesi ve General ile Bayan Haviland nişanlanmasını bekliyorlardı. Belki de zorlanmak o kadar da kötü bir şey değildi. Belki de tam da ihtiyacı olan şey buydu. Gwyneth'ten davetiyeyi göndermesini isterse, davetiye kabul edildiği takdirde, evlilik teklifini yapmak zorunda kalacaktı. Nicholas bunun kabul edilmemesi için hiçbir neden düşünemiyordu.

O aşık olmamıştı. Ama annesi bu günlerde her şeyi aşk ve romantizm açısından görüyordu. Birkaç yıl önce yeniden evlenmiş ve o zamandan beri ikinci kocasıyla mutlu bir hayat sürüyordu. İkinci kocası, köyün marangozuydu, ama aynı zamanda kendi başına bir beyefendi ve annesinin çocukluk arkadaşıydı. Ravenswood mülkünü Boscombe köyünden ayıran nehrin kıyısında, تنها bir yerde inşa ettirdikleri pitoresk kulübede

Ravenswood mülkünü Boscombe köyünden ayıran nehrin kıyısında, تنها bir yerde inşa ettirdikleri pitoresk kulübede, idil bir hayat sürüyorlardı.

Şimdi anne, evlenmemiş kalan çocuklarının -kendisi, Owen ve Stephanie- mutlu bir aşk evliliği yapmalarını arzuluyordu, ancak dürüst olmak gerekirse, bu konuyu nadiren gündeme getiriyordu. Genelde çocuklarının kendi hayatlarını kendi istedikleri gibi yaşamalarına izin verirken, kendisi de kendi hayatını yaşıyordu.

İkinci fincan kahve teklifini kabul ederek başını salladı ve mektubu tekrar eline aldı. Devlin ve Gwyneth'e mektup yazıp daveti kendisi yapmaya karar verdi. Bu istek doğrudan kendisinden gelirse daha iyi olurdu. Onların isteğini yerine getireceklerinden hiç şüphesi yoktu. Özellikle yaz aylarında misafir ağırlamaktan her zaman keyif alırlardı. Davet gönderilip kabul edildiğinde, kimse onun niyetinden şüphe edemeyeceği için birkaç köprü yakılmış olacaktı.

Mektubun geri kalanını okudu. Annesinde, ünlü portre ressamı Bay Joel Cunningham'ın da birkaç hafta boyunca Ravenswood'da kalacağını bildiriyordu. Devlin, bu adamı *annesinin* portresini çizmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Bu, büyük bir başarı olacaktı, çünkü ressamın hizmetleri çok rağbet görüyordu ve zamanı çok değerliydi.

"Bir portreyi tamamlaması birkaç hafta sürüyor," diye açıkladı. "Bir hafta kadar sadece gözlemler, konuştuğu kişiyle sohbet eder ve onu bir insan olarak tanır. Ancak o zaman resim yapmaya başlar ve o kişiyi içinden dışına doğru ortaya çıkarır, tabiri caizse. Kulağa oldukça ürkütücü geliyor. Bir yabancıyı beni olduğu gibi resmetmek için ruhumu ortaya çıkarmasını hoş bulacağımı sanmıyorum. Ancak Matthew bunu yapmam gerektiğini düşünüyor, bu yüzden sanatçı gelmeyi kabul ederse ben de yapacağım

gelmeyi kabul ederse yapacağım. Tabii ki Matthew için her şey yolunda. Resmedilmenin zorluğuyla yüzleşecek olan o değil. Anlaşılan Bay Cunningham çiftleri veya aileleri resmetmiyor, sadece bireyleri resmediyor."

Joel Cunningham, Bayan Winifred Cunningham'ın babasıydı, Nicholas hatırladı. Merak uyandıran çekiciliği olan genç bir kadındı. Güzel ya da kadınsı özelliklere sahip değildi. Sade giyinir, geniş alnını daha da düz göstermek için saçlarını sertçe geriye tarardı. Çekici ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışmazdı. İnatçı ve yanlış fikirliydi. Tanrı aşkına, tüm savaşımlara karşıydı ve Owen'ı asker olduğu için zalim buluyordu. Her açıdan kadınsı değildi

—ya da öyle olması gerekirdi. İlginç olan şey, öyle olmamasıydı. Owen ondan etkilenmiş görünüyordu. Onunla evlenmeyi düşünüyor olabilir miydi? Belki de Devlin'e portreyi öneren Owen'dı. Belki de Devlin, siparişi kabul ederse, Owen'ın babasına eşlik etmesini bekliyordu.

Yetimhanenin merdivenlerinde bir sepet içinde terk edilmiş bebeğin görüntüsü, Nicholas'ın hafızasına bir şekilde kazınmıştı. O zamandan beri hayat ona iyi davranmıştı, bu doğrudu. Ama böyle talihsiz bir başlangıçtan nasıl tamamen kurtulabilirdi ki? Tamamen terk edilmişti. Bir yabancı bile yetimhanenin içindeki birine bir bebek demetini teslim edip, belki de acıklı bir açıklama ve gözyaşları ile veda etmemişti. Kökenlerinin gizemi onu rahatsız etmediğini, Cunningham ve karısını gerçek ebeveynleri, tüm çocuklarını da kardeşleri olarak gördüğünü oldukça kararlı bir şekilde iddia ediyordu.

Nicholas ona inanmıyordu.

Annesinin mektubunu okumayı bitirmek için kendini zorladı. Görünüşe göre Cunningham cevabından emin değildi. Genellikle yazları ailesiyle birlikte evde geçirirdi ve Londra'da biraz uzun süre kaldıktan sonra onlardan uzak kalmak istemiyordu. Karısına mektup yazarak onun fikrini sormuştu.

"Gwyneth de ona mektup yazdı," diye yazdı annesi. "Onu tamamen anladığını ve eğer ailesi yaz aylarında evde birlikte olmak istiyorsa, bu isteğini saygıyla karşılayacağını belirtti. Ancak, Bayan Cunningham ve tüm çocukları Ravenswood'a onunla birlikte gelirlerse, o ve Devlin onları ağırlamaktan büyük mutluluk duyacaklarını, özellikle de yaz aylarında köy şenliği olacağı ve çocukların bundan kesinlikle keyif alacakları için. Diğer misafirler de bekleniyor. Her şey çok neşeli olacak. İşte durum şu anda böyle, Nicholas. Yaz aylarında salonda düzenlediğim büyük toplantıları hatırlıyorum ve bu neşenin geri dönmesini çok istiyorum, özellikle de bu sefer her şeyi başka biri organize edecek ve ben huzur istediğimde buraya, kulübeye çekilebileceğim için. Anlaşılan Cunningham ailesi oldukça kalabalık. Ama en büyük kızını tanıyorsun. Kitty, Netherby balosunun onun onuruna düzenlendiğini ve seninle Owen'ın onunla dans ettiğinizi söylemişti.

Nicholas, Horse Guards'a gitmeden önce ağabeyine bir mektup yazdı. Böyle önemli bir kararın doğruluğunu düşünmek için vakit kaybetmeye cesaret edemedi. Ertelemek için zaman kalmamıştı.

—

Joel Cunningham, Ravenswood'un dul kontesi resmetme davetini reddetmeye gerçekten meyilliydi.

Stratton'ın portresinin. Bu iş, yazın birkaç haftasını alacaktı ve o da tam da bu dönemde evde olmaya çalışır ve orada hiçbir etkinlik planlamazdı. O ve Camille bazen çocukları diğer aile üyelerini ziyarete götürürlerdi — genellikle Camille'in kardeşi Harry ve onun eşi ve çocukları ya da annesi Dorchester Markizi, ikisi de hepsini ağırlayacak kadar büyük evlere sahipti. Diğer zamanlarda ise evde kalıp piknikler ve günübirlik geziler yapar, genel olarak normal aktiviteler yeniden başlamadan önce daha yavaş bir yaşamın tadını çıkarırlardı.

Bu davet ilgi çekiciydi, ancak şaşırtıcıydı da, çünkü sonunda tüm ailesini de kapsıyordu. Ravenswood, etrafını çevreleyen büyük bir parkı olan devasa bir malikane olarak biliniyordu. Çocuklar, bu tanımlamaya itiraz edecek yaşta olanlar bile, çok eğleneceklerdi, diye düşündü. Camille de öyle. Üstelik yaz şenliği de onlara cazip gelecek bir ödül olacaktı.

Yine de, ani bir düşünce gelmeseydi, Camille'e danışmadan bile reddedebilirdi. Owen Ware, Joel'in Londra'da olduğu süre boyunca stüdyosu olarak da kullanılan küçük galeriyi sık sık ziyaret eder, bazen saatlerce, sergilenen birkaç tabloya bakan sert, sırsız bankta oturur, Winnie ile konuşurdu. Onu, ayrıcalıklı koltuklardan Trooping the Colour törenini izlemeye götürmüştü. Düşesin balosunda dans etmişlerdi. Ertesi gün, ona güvenli ve yararlı bir gelecek sunan, zayıf ve mizahsız görünen genç rahibin evlilik teklifini reddettiği gün, onu arabasıyla gezmeye götürmüştü. O ve Owen Ware birlikte birkaç büyük galeriyi ve birkaç

Winnie gibi güçlü bir sosyal vicdana sahip görünen genç Ware'in desteklediği hayırsever projeler.

Kör müydü? Burnunun dibinde, farkında olmadan iki genç arasında bir aşk mı filizleniyordu? Camille, onun bu kadar aptal olabileceğini bilseydi, dilini şaklatıp gözlerini tavana dikerdi. Sık sık onu, hayatının yarısını hayal dünyasında, diğer yarısını ise önündeki tuvalden başka bir şey görmeden yaşadığı için suçlardı. Belki de haklıydı.

Young Ware, elbette yakışıklı bir genç adamdı, her zaman neşeli ve girişken biriydi. Baloda da görüldüğü gibi, kadınlar için çekici biriydi. Stratton Kontu'nun küçük kardeşi olmasına rağmen, Londra'da bekar odası tuttuğu ve yoksulluk, borç veya kazançlı bir iş bulma ihtiyacı belirtisi göstermediği için bağımsız bir geliri olmalıydı. Joel, onun yaşını yirmili yaşların sonlarında, asker olan kardeşinden birkaç yaş küçük olarak tahmin ediyordu. Winnie'nin onun ilgisinden etkilenmesi şaşırtıcı olur mu?

Ware, onun kasıtlı olarak sert görünüşünün ve açık sözlü konuşmasının ötesini görebilmiş miydi? Onunla evlenmeyi mi düşünüyordu? Evlenme teklifini kabul etmesi mümkün müydü? Genç adam, onu Ravenswood'a çekmek için bir plan mı yapmıştı? Orada, onunla rahatça tanışabilir ve arkadaşlıklarını başka bir düzeye taşımak isteyip istemediğine karar verebilirdi. Bu yüzden mi Joel, dul kontesin portresini çizmek için davet edilmişti ve ailesi de, kendisi tek başına kabul etmeyecek gibi görünürken, onunla birlikte Ravenswood'a gitmeye davet edilmişti?

En büyük kızını çılgınca seviyordu ve elinde olsaydı ona ay ve yıldızları bile verirdi. Tüm çocukları için böyle hissediyordu. Camille'e danışmadan, onun bu konudaki düşüncelerini öğrenmeden, bu görevi reddetme hakkı var mıydı? Genellikle işi yüzünden ayrılmak zorunda kaldıklarında onu çok özliyordu. Onu her zaman kendisinin diğer yarısı olarak görmüştü. Eski bir klişeyle söylemek gerekirse, daha iyi yarısı. Kesinlikle daha mantıklı yarısı.

Ona mektup yazdı, ancak Stratton Kontesi'nin tüm aileye Ravenswood'da misafir olmaları için çok sıcak ve samimi bir davet gönderdiğini öğrendi. Camille kabul etmeleri gerektiğini düşündü. Çocuklar için yeni yerler görmek ve yeni insanlarla tanışmak harika bir değişiklik olacaktı. Görünüşe göre, orada başka misafirler de olacaktı.

Winnie, ona bunu söylediğinde memnun görünüyordu. Yanaklarında alışılmadık bir kızarıklık ve gözlerinde bir parlaklık bile vardı.

"Çocuklar için iyi olacak," dedi, farkında olmadan annesini taklit ederek. "Owen'ın tarifine göre oradaki park çok büyük. Büyük bir göl var. Ve tekneler. Annem için de iyi olacak."

"Peki ya senin için?" dedi.

Tereddüt etti. "Evet," dedi. "Benim için de iyi olacak."

Böylece gidiyorlardı. Bütün eşyalarıyla. Tamamen delilik. On bir tane. Hepsi tek bir portre için.

Yoksa hepsi bu kadar *mıydı*?

—

○ Bir ay sonra, Winifred Ravenswood Park'a gitmenin iyi bir fikir olduğundan pek emin değildi. Annesi her zaman

Aile hep birlikte bir yere gittiğinde, gezici bir sirk gibi olduklarını söyledi. Bugün Winifred ona hak vermek zorunda kaldı. On bir kişi, iki vagona sıkışmışlardı, arkalarında da bagajları ve Robbie'nin büyük köpeği Nelson ile birlikte bir vagon daha geliyordu. Nelson, sahibinden ayrılmaktan hiç memnun değildi ve iki mil bile gitmeden kahvaltısını yere kustu. Bunun tek iyi yanı, onun diğer vagonlardan birine sıkıştırılmamış olmasıydı. Robbie temizlikten sonra biraz yeşil görünüyordu.

Aslında, arabaları on kişi işgal etmişti. Babam, Robbie, Jacob ve Alice'in itirazlarına rağmen, arabacıyla birlikte arabaya binmeyi tercih etmişti. Robbie kısa süre önce on beş yaşına girmiş ve kendini bir erkek olarak görüyordu, ancak annem bu fikri hemen veto etmişti.

Ravenswood Park'a gidiyorlardı. Babam Stratton Kontesi'nin portresini çizmek için, diğerleri ise ona eşlik etmek ve kendilerini nelerin beklediğini bilmeyen kont ve kontesin misafirperverliğini tadını çıkarmak için. Eğer mükemmel bir şekilde giyinmiş, mükemmel bir şekilde davranan ve sadece kendilerine sorulduğunda konuşan çocuklar bekliyorlarsa, şok edici bir hayal kırıklığı yaşayacaklardı.

Ve eğer Owen'ı tekrar görmeyi dört gözle bekliyorsa - onun babasını ve dolayısıyla tüm ailesini buraya getirmesinden büyük ölçüde sorumlu olduğunu ve bu nedenle *onunla* bir ilişki kurmak istediğini umuyorsa - o zaman hızla fikrini değiştiriyordu. Londra'dan babasıyla ayrılırken, Owen'ın ona karşı, onun Owen'a karşı hissettiği gibi, yani kesin bir romantik çekim ve dostluk hissettiğini ummuştum. Ravenswood'da kaldığı süre içinde Owen'ın ona evlenme teklifinde bulunacağını ve

orada nişanlarını kutlayacaklarını, iki ailenin bir araya geleceğini ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını ummuştu.

Eve döndükten sonra bu umut saçma bir umut gibi görünüyordu.

Elbette, hayatı boyunca bekar kalmanın hiç de sorun olmadığını, sevgisiz bir evlilik yapmaktansa, değerli ama sıkıcı biriyle evlenmekten çok daha iyi olacağını kendine hep söylemişti. Ve bunu içtenlikle düşünüyordu. Ama aynı zamanda, hem sevebileceği hem de sonsuz ilginç bulabileceği biriyle tanışmanın hayalini de kuruyordu. Bunun bir hayattan öteye geçeceğini hiç beklemiyordu. Sonuçta onu kim isterdi ki? Kendini tavsiye edecek hiçbir şeyi yoktu. Sadece bu dünyadaki Bowles gibi rahipler, tamamen pratik amaçlarla ona evlenme teklif etmeyi düşünebilirdi: mükemmel, dindar bir aile kurup yetiştirmek, kadınlar kilise komitelerine başkanlık etmek, hak eden yoksullara yardım sepetleri dağıtmak ve o, ayinlerde vaaz verirken, cemaatteki herkes uykuya dalarken, ön sıradan ona hayranlıkla bakmak.

Bath'ta geçirdiği haftalar boyunca gerçekler ortaya çıkmıştı. Owen Ware *bir kontun* kardeşiymi. O, Winifred'in sunabileceğinden çok daha fazlasını bir gelinde arayacak ve ailesi de bunu bekleyecekti. O, arkadaşlığı daha romantik bir şeyle karıştırmıştı. Ne aptalca! Bu gerçekten çok utanç vericiydi.

Ve şimdi, nihayet Ravenswood'a doğru yola çıktıklarında, annesi bir kontun kızı olmasına ve büyük felaket onu her şeyinden mahrum bırakana kadar *Lady* Camille Westcott olmasına rağmen, hepsinin kaba olarak görülebileceği aklına geldi. Annesi, hayatı boyunca gurur ve haysiyetle davranmaya ve kendi rütbe ve konumuna yakışan her şeyi sıkı bir şekilde yerine getirmeye kendini adanmıştı. Şimdi neşeyle itiraf ediyordu ki, o iğrenç bir züppe olmuştu.

Winifred bazen annesini o zamanki haliyle görebilmeyi diledi. Artık tamamen farklı biriydi. Neredeyse her zaman biraz dağınık görünüyordu, ne kadar çok toka takarsa taksın saçları yerinde durmuyordu ve bazen giysileri biraz buruşuk, hatta eteğine yapışan ya da kollarına tırmanıp omzuna yaslanan çocukların elleri yüzünden kirli oluyordu. Evde sık sık çıplak ayakla dolaşır, bazen dışarıda bile çıplak ayakla yürürdü. Mutlu ve rahattı, ağlayan çocuklar, kavga eden çocuklar veya koşuşturup oynarken heyecandan çılgılık atan çocuklar olmasına rağmen nadiren sinirlenirdi. Evde bir çocuk odası vardı, ama evin en boş odalarından biriydi.

Owen onlara bir bakış atıp kaçardı. Hepsi evlerine dönene kadar birkaç hafta kalacak bir arkadaş bulurdu. Ama Bertrand'ın Ravenswood'a şenliğe gideceğini duymamış mıydı? Owen onu eğlendirmek için kalmak zorunda kalacaktı.

Kont ve kontes onların gelişine nasıl tepki vereceklerini ancak Tanrı bilebilirdi. Zavallılar. Babalarının bu özel portreyi rekor sürede bitirmesini umut edeceklerdi.

Ama yakında öğrenecekti. Arabalar ana yoldan saparak güzel Boscombe köyüne doğru ilerlemeye başlamıştı. Sol taraflarında büyük bir köy meydanı, kilise, han, demirci dükkanı ve onun ötesinde bir dükkan uzanırken, sağ taraflarında geniş bir nehir akıyordu ve nehrin karşısında, rengarenk bir bahçe içinde, parlak kırmızı kapısı olan çok pitoresk bir sazdan ev görünüyordu.

Winifred, yaklaştıklarını biliyordu. Kulübenin Owen'ın annesine ait olduğunu tahmin etti. Owen, Ravenswood'daki malikane çok büyük olmasına rağmen, yeniden evlenmeden hemen önce annesinin bu kulübeyi

Ravenswood'daki malikane çok büyük olmasına rağmen, yeniden evlenmeden hemen önce bu evi inşa ettirdiğini anlatmıştı.

Winifred, nehrin biraz gerisinde, hafif bir yükseltide görünmeye başlayan *Ravenswood malikanesinin* yankısını duydu. Garip bir şekilde yutkundu ve kardeşlerinin hayranlık ve heyecan dolu haykırışlarını görmezden geldi. "*Geniş*" kelimesi bile burayı tarif etmek için yeterli değildi. "*Malikane*" kelimesi bile yetersiz kalıyordu. Burası *saray* gibiydi; üç katlı, gri taştan yapılmış, büyük pencereleri, ortasında kemeri ve her iki köşesinde yüksek kuleleri olan bir yapıydı. Bunlardan birinin tepesinde büyük bir cam soğan gibi görünen bir şey vardı. At arabası taş köprüden geçip, otlamayı bırakıp onların geçişini izleyen koyunların bulunduğu iki çiçekli çayır arasındaki yokuşu tırmanırken, Winifred, evin yan tarafının ön tarafı kadar uzun olduğunu görebiliyordu. Kare şeklinde olmalıydı. O kemerin içinden merkezi bir avlu mu vardı?

"Oh," dedi, sesi etrafındakilerin sesleri arasında boğuldu. Ancak bu gerçekten bir şaşkınlık ifadesi değildi. Daha çok bir umutsuzluk inlemesi gibiydi. *Burası* onun doğup büyüdüğu yer miydi? Ve o, *onunla* evleneceğini umacak kadar küstah mıydı?

Zaten son bir ayda giderek azalan umutları, tamamen yok oldu.

İlk gördüğu kişi, saçlarındaki bir yan sokaktan yürüyerek gelen, kolunda yaşlı bir bayan olan Albay Nicholas Ware'di. Annesi mi? Winifred anında dehşete kapıldı ve görünmemek için geriye yaslanmaya çalıştı. Sıkı askeri disipline alışkın bir adam, Cunningham ailesinin disiplinsizliğinden dehşete düşecekti. Tiksinecekti. Onun da burada olabileceği aklına bile gelmemişti. Askeri subaylar ara sıra izin alabiliyor muydu?

Üniforma giymiyordu, şapka da takmıyordu. Neredeyse sarı sayılabilecek saçları rüzgârla dağınıktı. Yine de, kasabaya göre kırsal bölgeye daha uygun giysiler giymiş, arabalara kaşlarını çatarak selam vermek için elini kaldırmıştı. Winifred, adamın onu görüp görmediğinden emin değildi. Muhtemelen babasına selam veriyordu.

Yanındaki kadını neredeyse fark etmemişti, ama muhtemelen hepsinin burada olmasının sebebi oydu. O kadın Stratton Kontesi olmalıydı. Onun kulübesinden geliyor olmalılar.

"*O adam kim?*" diye sordu Sarah. Annesi ve babası onu Winifred ile aynı anda yetimhaneden evlat edindiğinde henüz bir bebektir. Sarışın, çok güzel ve hızla büyüyordu. Sesinde hayranlık ve takdir vardı. "*O çok yakışıklı.*"

Ve muhtemelen Sarah'dan yirmi yaş ya da daha fazla büyüktü. Winifred, büyük bir isteksizlikle de olsa, buna katılmak zorunda kaldı. Gerçekten de çok yakışıklıydı. Hiçbir erkeğin böyle görünmeye hakkı yoktu. Ya da zaten onu altüst etmek üzere olan duygularını daha da karıştırmaya hakkı yoktu.

"Albay Nicholas Ware," dedi. "Stratton Kontu'nun küçük kardeşi. Ve bayan muhtemelen annesi. Köyden gördüğümüz kulübede yaşıyor."

Ancak, Albay Ware ve onun buraya beklenmedik gelişinden daha fazla endişelenecek şeyler vardı. Neden onun yanında kendini hep bu kadar rahatsız hissediyordu ki? Sanki o sürekli ona bakıyor ve onu olumsuz yargılıyor gibiydi. Muhtemelen onu düşündüğünde böyle yapıyordu, ki bu pek sık olmuyordu. Ona yüzüne karşı *acımasız olduğunu* söylemişti. Ayrıca, savaşa karşı olduğunu söyleyerek kendini aptal durumuna düşürmüştü, oysa bu tam olarak doğru değildi Neden onun

onun hakkında ne düşündüğünü umursamalıydı? Umursamıyordu. İlgilendiği kişi Owen'dı. Sadece arkadaş olarak, diye kendine kesin bir şekilde söyledi.

Ve şimdi, ana binanın ön kapısından merdivenlerden inen kont ve kontesle tanışmak üzereydi. En azından onların olduklarını varsayıyordu. Arkalarından genç bir hanımefendi geliyordu — Owen de her zamanki neşeli haliyle ikinci arabada onu görünce ona gülümsüyordu.

Annem küçük çocuklarla birlikte ilk arabadaydı. Kont, bir uşak kapıyı açıp merdivenleri indirene kadar bekledi ve sonra anneme inmesine yardım etmek için elini uzattı. Kontes gülümseyerek ona bir şeyler söyledi ve sonra dikkatini annemin arkasında dağılan ve korkmuş civcivler gibi etrafında toplanarak eteğini tutmaya çalışan çocuklara çevirdi.

Owen annesine selam verdi ve çocuklara gülümsedi. Genç hanım, Lady Stephanie Ware mıydı? Onlara bir şeyler söyledi ve Samuel ile Alice'i annelerinden birkaç adım uzaklaşmaya ikna etti.

Sonra babası kendi arabasının kutusundan indi ve Owen'ın elini sıktı, kont ise Winifred'i arabadan indirmek için yardım etmeye geldi ve kardeşleri de onun peşinden yuvarlanarak indi. Avluyu tamamen doldurdular.

"Miss Winifred Cunningham, değil mi?" kont kendini tanıttıktan sonra dedi. "Ravenswood'a hoş geldiniz."

Andrew'u da selamladı. Kardeşi koluna yapışmış, anlamsız bir şekilde sıkıntısını dile getiriyordu.

"Bu insanlar arkadaşlarımız," dedi ona, yıllar boyunca geliştirdiği işaret dilinde. "Burada kalacağız." Önlerindeki tüm aileyi ve evi işaret etti.

Kontes, kocası babamı selamlarken, ‘‘Hepinizin gelebilmesine çok sevindim’’ dedi. ‘‘Yazlar aile ve arkadaşlar içindir. Bu aylarda evimizi paylaşmaktan her zaman keyif alırız. Gördüğünüz gibi, bir orduya yetecek kadar yer var. Hizmetçimiz sizi odalarınıza götürecektir, orada yerleşip sonra çay için salona gelebilirsiniz.’’

"Hepimiz mi?" diye sordu annem.

"Neden olmasın?" dedi kontes. "Bizim çocuklarımız da aşağı inecekler. Sabırsızlıkla gelişinizi bekliyorlardı. Ah, annem geliyor. Buraya gelme sebebinizle tanışmak isteyeceksiniz, Bay Cunningham. Hizmetlerinizi almaktan büyük onur duyuyoruz. Duyduğumuza göre, pek çok kişi bu kadar şanslı değildi."

Owen sonunda Winifred'in yanına gitti ve sıcak bir gülümsemeyle elini tuttu.

"Gelebildiğinize çok sevindim," dedi. "Ravenswood'u seveceksiniz, eminim."

O, onun bunu ona göstermekten zevk alacağına dair bir güvenceyle devam etmesini bekliyordu, ama o bunun yerine Andrew'a dönüp gülümsedi ve elini sıktı. Ve Winifred, Albay Ware'in dul kontesle birlikte terasta yaklaştığını her an farkındaydı.

Boğulmuş hissetti ve bu duygudan oldukça rahatsız oldu.

Onunla ilgili sorun *neydi*?

ALTINCI BÖLÜM

Nicholas annesini kalabalığın ortasına götürdü. Her yaştan çocuklar, iki vagondan yeni inmişlerdi ve hemen seslerini ve ayaklarını bulup koşuşturmaya başladılar, birbirlerine seslenip işaret ediyorlardı: evin altındaki çayırdaki koyunlara, avluya açılan kemere, batı kanadının üstündeki cam güneş odasına, uzaktan görünen göle.

Annesi hiç yılmadı. Hatta tüm bu kaostan büyülenmiş gibiydi ve Bayan Cunningham'ın elini sıkıp Bath'tan gelen yolculuğun onu çok yormadığını umduğunu söylerken çocuklara sıcak bir gülümsemeyle baktı.

"Hiç de değil," dedi kadın ona. "Keşke birden fazla kucağım olsaydı. Bütün çocuklar kucağıma oturmak istedi, ama sadece ikizler başardı, biri her bir dizime oturdu. Diğerleri şikayet edip esnedi, kıpır kıpır durdu ve yüzlerce kez *"henüz var mıyız"* diye sordu, ta ki sıkıntıdan uyuyakalmaya başlayana kadar."

"Peki ya siz?" diye sordu annem gülerek.

"Gözümü bile kırpmadım," dedi Bayan Cunningham neşeyle.

Nicholas'ı şaşırttı. Gerçekten çok gençti ve oldukça sevimliydi. Ondan çok daha büyük olamazdı, belki de hiç büyük değildi. Ama tabii ki Winifred Cunningham onun *evlatlık* kızıydı. Aralarındaki yaş farkı on üç ya da on dört yıldan fazla olamazdı. Bu düşünce biraz sarsıcıydı.

Netherby balosunda tanıştırıldığı Joel Cunningham bile muhtemelen kırk yaşından büyük değildi.

Nicholas, Bayan Cunningham'ın elini öptükten ve kocasının elini sıktıktan sonra aileye baktı. Mutlu bir gençler grubu gibi görünüyorlardı. Çocukların, çocuk odasının dışında tek bir kaslarını bile hareket ettiremeyecek, ağızlarını açamayacak kadar katı bir disiplin altında tutulmasını görmekten nefret ediyordu.

Genel olarak çocukları severdi. Artık kendi çocukları olması için gerçekten zamanı gelmişti. Grace'in, çocukların çocuk odasında kalması ve odanın dışında sadece kendilerine konuşulduğunda konuşmaları gerektiği düşüncesine sahip olmadığını umuyordu.

Devlin, annesini Bay Cunningham'a tanıtıyordu. Nicholas, annesinin bu adamı seveceğini söylemişti. Baloda yaptıkları kısa sohbet sırasında adam iyi birine benziyordu.

Tüylü görünümlü ve belirgin bir cinsi olmayan büyük bir köpek, bagaj vagonundan yeni çıkmıştı. Kendini öfkeyle silkeledi ve en büyük çocuğa doğru koştu, sonra yeniden bir araya gelmenin sevinciyle bacaklarına atladı. Çocuk iki eliyle köpeğin kafasını okşadı ve kulaklarını çekti, köpek mutlu bir şekilde ona doğru nefes nefese koştu, sonra toplanan kalabalığın arasında dolaşarak arkadaşlarını tanıdı ve yabancıları kokladı. Nicholas'ın önünde durdu ve kasıklarını koklamaya çalıştı.

"Nelson!" diye bağırdılar çocuk ve Bayan Winifred Cunningham aynı anda, ilki sert bir otoriteyle, ikincisi ise utançtan kıvranarak.

"Otur!" diye emretti Nicholas ve köpek itaat edince biraz şaşırdı. "O bir evcil hayvan, değil mi?"

"O benim," dedi çocuk, sesinde belli bir düşmanlık vardı. "Ve bunu benden başka kimseye yapmaz."

"O zaman bugün benim için bir istisna yaptığına çok sevindim," dedi Nicholas. "Nasılsınız, Bayan Cunningham?" Elini sıktı. "Yolculuğunuz rahat geçti mi?"

Köpek terasın kenarına koşarak çimlerin ötesindeki çayırdaki koyunlara özlemle baktı. Çocuğun bir başka emriyle, onları korkutmak için koşarak gitme fikrinden vazgeçti.

"Evet, teşekkür ederim, Albay Ware," dedi Bayan Cunningham. şimdi hiç de rahat görünmüyordu. Belki de onun hepsini askeri düzene sokmasını bekliyordu? Onu gerçekten sevmiyordu, değil mi? Belki de tüm savaşlara karşı olduğunu iddia etmesini alaycı bir şekilde eleştirdiğı içindi.

"Herkes içeri girmeden önce," dedi, "belki de hepsini tanıtabilir misiniz?"

"Elbette," dedi kadın. "Ama sonra onları hatırlamayacaksınız. Anne ve babamla tanıştınız bile. Emma ve Susan, annenin eteğine yapışmışlar, biri sağda, biri solda. İkizler, aynı ikizler, şüphesiz görebilirsiniz."

"Hangisi hangisi?" diye sordu. İkisi birbirine çok benziyordu. Hatta aynı kıyafetleri giyiyorlardı.

"Susan annemin solunda, Emma ise sağında," dedi. "Ancak onları ayırt etmek pek gerekli değil. Onlar ayrılmaz bir ikili ve genellikle Emmsue olarak bilinirler. Annelerinin en azından onları farklı giydirecek kadar mantıklı olmadığını düşünmemeniz için, onları aynı giydirmenin onun tercihi olmadığını açıklamalıyım. Onlar her zaman bunu ısrarla istediler, saçlarındaki fiyonkların rengi ve genişliğı konusunda bile."

Onlar belki üç ya da dört yaşındaydılar.

"Samuel, babasının kucağına tırmanan çocuk," dedi, "ama ona bunun için çok büyüdüğü defalarca söylendi. O altı yaşında."

"Ama neden zamanından önce büyümek zorunda olsun ki?" dedi.

"Alice, bukleli olan, Sarah'nın elini tutuyor ve çayırlara bakıyor," dedi. "O sekiz yaşında. Sarah, annemle babam evlendiğinde benimle birlikte evlat edinildi. O zamanlar daha bir bebektir."

Daha büyük olan kız, Sarah, belki on iki ya da on üç yaşındaydı ve büyük bir güzelliğin tüm işaretlerini gösteriyordu.

"Andrew, kenarda durup evin taş işçiliğine bakan çocuk," dedi. "Kimse onu evlat edinmek istemediğinde anne ve babam onu evlat edindi. Doğuştan sağır olduğu için konuşamıyor, okuma yazma bilmiyor ve başkalarıyla iletişim kuramıyor. O çok özel bir çocuk."

Nicholas, *onun* için çok özel olabileceğini düşündü, ancak diğerleri işitme ve konuşma yeteneği olmayan, okuma ve yazma bilmeyen bir çocuğu uzak durmayı daha rahat bulabilirlerdi. Ancak Bayan Cunningham'ın bakışları kardeşine karşı yumuşadı ve o da evden uzaklaşırken ona yarı gülümsedi. Belki de aşkın dile ihtiyaç duymadığına dair eski klişe biraz doğruluk payı vardı. Owen, tıpkı kendisi gibi yardıma muhtaç insanlara değer verdiği için ona ilgi duymuştu. Ama böyle bir çocuğa nasıl yardım edilebilirdi?

"Köpekli olan Robbie," dedi. "Yetimhane ona bakamadığı için bize geldi. O... *zor bir çocuktur*. Kimse onu almak istemedi. Onu alan iki aile bir hafta içinde geri getirdi. Annem ve babam deneme süresi olmadan onu evlat edindi. Annem bize, onun *bir yere* ait olması gerektiğini söyledi. Neden bizimle olmasın? Neden olmasın ki? Hepimiz onu çok seviyoruz."

Çocuk on dört ya da on beş yaşlarındaydı, koyu saçlı ve somurtkan, huysuz bir görünümü vardı. O, genellikle piyade alayına katılıp

genellikle piyade alayına katılır, çavuş tarafından terbiye edilir, bazen de kelimenin tam anlamıyla kırbaçlanırdı. Bu tür çocuklar genellikle somurtkan, acımasız katiller olurdu.

Bayan Cunningham bunu onaylamazdı.

Bu arada, o da öyle yapmıştı, ancak çoğu zaman bu, İngiltere'nin hapishanelerinden birinde son bulmaktan ya da bir ip ucunda hayatlarını sonlandırmaktan daha tercih edilebilir bir kadardı.

Ve aile de böyleydi. Tabii ki, en büyükleri olan Winifred Cunningham da öyle. Disiplinli, Londra'da olduğu gibi her zamanki gibi düzgün ve sade giyinmiş, kadınsı çekiciliğini göstermeye çalışmıyordu. Ancak, geçen ay boyunca onu defalarca düşünmüştü, özellikle de yazın birkaç haftalığına babası ve ailenin geri kalanıyla birlikte buraya geleceğini öğrendikten sonra.

O zamana kadar kendisi de gelmeye karar vermişti. Gwyneth ve Devlin'e onay vermişti ve onlar da General Haviland ile eşi ve kızını Ravenswood'a davet etmişlerdi. Kendisinin uyandırdığı beklentiler konusunda hala şüpheleri vardı, ama yakında fikrini değiştirmek için çok geç olacaktı. Aslında, çoktan geç kalmıştı bile. Yarın gelmeleri gerekiyordu ve Grace hayır demek isteseydi, gelmeyeceklerdi.

Devlin ve Gwyneth herkesi içeriye davet etmek için harekete geçtiler. Devlin, Bayan Cunningham'a kolunu uzattı, Gwyneth ise Cunningham'ın kolunu tuttu. Owen, annesine kolunu uzattı.

Bu da ona açıkça bir rol biçti, diye düşündü Nicholas. Ama Bayan Cunningham'ı içeriye kadar eşlik etmeyi teklif etmeden önce, Stephanie ona doğru koşarak geldi, elini sıktı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Sen Winifred'sin," dedi. "Seninle tanışmayı çok istiyordum. Owen bana senden çok bahsetti.

Umarım arkadaş oluruz. Bu arada, ben Stephanie, Owen'ın küçük kız kardeşi ve çocukken zorbalık yapabildiğı tek kişi. Üzücü sonuçlarla, eklemeliyim - onun için, yani. Sizi odanıza götüreyim. Doğı kanadında, en üst kattasınız. Pencerenizden manzarayı seveceğınızı düşünüyorum."

Miss Cunningham'ın koluna girdi ve onu eve doğı götürdü.

Nicholas, tüm çocukların ebeveynlerinin peşinden içeri girdiğinden emin oldu. Onları sürmek için çağrılmış değildi. Sanki tek alternatifleri sonsuza kadar terk edilmekmiş gibi, merdivenleri koşarak çıktılar. İkizler, sanki hayatları buna bağıymış gibi birbirlerinin ellerini tuttular.

Nicholas, onların ilginç bir grup olduğuna karar verdi.

—

Colonel Ware, Winifred çocukları tanımlarken terasta somurarak duruyordu. En azından öyle görünüyordu.

ona. Belki de haksızlık ediyordu. Annesi ve babasına yeterince nazik davranmıştı ve çocukları görmezden gelip önemsememesi gerekirken, ona çocukları tanıtmasını istemişti. Winifred yatak odasındaki pencerenin önünde durmuş, dalgın dalgın saçlarını tarıyordu. Belki de sadece güneş ışığında gözlerini kısıyordu, hiç kaşlarını çatmamıştı. Ancak, burada kaldıkları süre boyunca tek bir isim bile hatırlamayacaktı. Muhtemelen boşuna konuşmuştu.

Belki Nelson'ın adı hariç. O sefil köpek. Ne utanç verici *bir* durumdu. Ayrıca çok şaşırtıcıydı. Nelson had never been known to obey any

[illegible]

Owen, onu değil annesini içeriye eşlik etmeyi tercih ettiğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Ayrıca, Albay Ware'in bu durumda bu görevi kendisi üstlenmek zorunda kalabileceği ihtimalinden de endişelenmişti. Lady Stephanie'ye şükürler olsun ki, onunla ilgilenmeyi üstlendi, Sarah'yla birlikte onu buraya getirdi ve tekrar arkadaş olmalarını umduğunu söyledi. Winifred de bunu çok istiyordu. Lady Stephanie, tahminine göre, ondan birkaç yaş büyüktü. Yine de hala evlenmemişti. Annesi, kont ve kontes ona yüksek sosyeteye girmesi için gerekli tüm imkanları sağlamış olmalarına rağmen, bunun nedenini öğrenmek ilginç olurdu. O bir kontun kızıydı. Muhtemelen büyük bir çeyiz vardı ve çok rağbet görüyordu. Yuvarlak, güzel bir yüzü vardı, canlı ve sağlıklıydı. Sıcakkanlı ve dost canlısıydı.

Winifred, fırsat eksikliğinden çok kendi tercihleriyle bekar kalan genç kadınlara her zaman ilgi duymuştu. Bunun nedenini bilmek istiyordu. Bu tür kadınların çoğunun güçlü ve kararlı bir karaktere sahip olduğunu ve mükemmellikten azıyla yetinmeyeceklerini düşünüyordu. Toplumun dayattığı mükemmellik değil, *onların* gözündeki mükemmellik.

Winifred'e tahsis edilen oda, küçük çocukların bulunduğu çocuk odası kanadında değildi, bunu öğrenince *çok* sevindi, ya da kardeşleriyle paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Çocuklardan biri olarak sınıflandırılmamaktan *çok* memnun olan Sarah, onun odasının bir tarafındaki odadaydı, anne ve babası ise diğer tarafındaydı. Robbie de Sarah'ın yanında, buradaydı.

Bu, hoş, ferah, aydınlık ve neşeli bir şekilde döşenmiş, çeşitli sarı ve bahar yeşili tonlarında dekore edilmiş bir odaydı.

bahar yeşili tonlarında dekore edilmişti. Evin doğusundaki dalgalı park alanını ve orta mesafede, her iki yanında düz bir ağaç sırası olan ve muhtemelen kuzey ucunda bir yazlık ev bulunan yürüyüş yolu gibi görünen bir alanı görüyordu — buradan yapıyı tam olarak göremiyordu. Uzaklarda bir dizi tepe vardı.

Dışarı çıkıp keşfetmeyi çok istiyordu. Owen'ın daha sonra ona hem içini hem de dışını gezdirmeyi teklif edeceğini ummuştu. Görülmesi gereken çok şey olmalıydı. Kabul etmek istemiyordu ama Owen bunu yapmayıp, kardeşleri gibi tüm ailesine eşit derecede ilgi gösterdiğinde biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Stratton Kontu ve Kontesi onları sıcak bir şekilde karşılamıştı. Dul kontes de öyle. Winifred, babasının dul kontesi resmetmekten büyük keyif alacağına inanıyordu, ancak babası bazen açıkça güzel olmayan konuları ele almayı tercih ediyordu. Stratton Dul Kontesi, yaşlı bir hanımefendi olmasına rağmen, muhtemelen ellili yaşlarındaydı. Ayrıca vakur, zarif ve nazik bir tavrı vardı. Terasta çocukların biraz yaramaz davranışlarına kaşlarını çatmamıştı. Babası, güzelliği ve asaletini küçümsemeden, bu nezaketi, hayır, *şefkatini* portresinde ortaya çıkarmakla görevli olduğunu düşünecekti. Winifred, babasının sanatçı zihninin nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Yıllarca onu dinlemiş ve onun yeteneğinden biraz olsun sahip olmayı dilemişti. Bir gram bile olsa. Ne yazık ki, onda hiç yoktu.

Yatak odasına bitişik küçük giyinme odasında ellerini ve yüzünü yıkadı ve saçlarını her zamanki gibi başının arkasında topuz yaptı. Çantasının çoktan boşaltılmış ve her şeyin düzgünce yerleştirilmiş olduğunu, tuvalet malzemelerinin ise lavabonun üzerine dizilmiş olduğunu görmekten memnun oldu.

Owen onu gördüğüne sevindi mi? Yani onu bir birey olarak, sadece babasının ailesinin bir üyesi olarak değil. Stephanie'ye ondan bahsetmişti. Hâlâ onunla çalışmayı hayal ediyordu, çünkü ikisi de yaşamak istedikleri hayat konusunda aynı vizyonu paylaşıyorlardı. Londra'dan babasıyla eve döndüğünde ona aşık olduğunu düşünmüştü. Ama bu saçma bir düşünceydi ve hiç de ona yakışan bir şey değildi. Sonuçta, evde çeşitli etkinliklerde her türden erkekle tanışıyordu. Birkaçıyla arkadaşlık kurmuştu. Ama aşk? Aşk tam olarak *neydi* ki? Romantik aşk, yani. Ne yazık ki, bunu tanımlamak imkansızdı. Ve zaten, sadece duygulara nasıl güvenilebilirdi ki? Geçtiğimiz ay boyunca Owen Ware'e karşı bir özlem hissetmişti. Ama bu özlem, Londra'dayken, annesi, babası, ailesi ve sanat merkezinin yoğun programı ile evindeki eski, tanıdık hayatına geri dönme özleminden daha mı güçlüydü?

İkisini birden nasıl özleyebilirdi? Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil miydi?

Kapısını çalan ses, karmakarışık düşüncelerini kesintiye uğrattığı için çok sevindi. Leydi Stephanie, onu ve Sarah'yı çay içmek için salona davet etmeye gelmişti. Anlaşılan Robbie çoktan aşağı inmişti, ama salonda değildi. Nelson'ı dışarıda gezdiriyordu.

Winifred koridora çıkıp ona katıldığında Stephanie, "İlk birkaç gün, tanıdık bir yere geri dönmek için bir ip yumağına ihtiyacın varmış gibi hissedebilirsin," dedi. "Ama yakında eve alışacaksın — dört ayrı kanat ve ortada bir avlu."

Winifred avlu konusunda doğru tahminde bulunmuştu.

Sarah da odasından çıkıyordu. "Ne muhteşem bir ev," dedi. "Her ne kadar korkmuş olsam da..."

Kaybolup bir daha bulunamamak korkusuyla odamdan çıkmaya cesaret edemiyordum. Bizi almaya geldiğiniz için çok teşekkür ederim, Leydi Stephanie.

Winifred ne kadar susadığını ve acıktığını fark etti. Ama gerçekten de, daha alt katlarda yaşayan hizmetkarlar gibi, misafir odasında onur konuğu olarak mı ağırLANacaklardı? Buraya gelmeden önce emin olamamıştı.

Lady Stephanie güldü ve Sarah'ya kolunu uzattı. "O zaman sıkı tutun," dedi. "Ben de kaybolmamaya çalışacağım. Kaybolursam, en azından birbirimize eşlik ederiz."

Sarah mutlu bir şekilde gülümsedi.

—

Çaydan sonra, küçük çocuklar da dahil olmak üzere herkesin bol bol konuştuğu neşeli bir ortamda, bol bol yemek yendikten sonra

yemeğin ardından, Nicholas annesini kulübeye geri götürdü. Annesi, Matthew'un işini bitirip eve dönmesini bekliyordu, tabii henüz dönmemişse. Kulübe parkın sınırları içindeydi ve hava hala aydınlıktı, bu yüzden oğluyla birlikte gitmesine itiraz etti, ama Nicholas ısrar etti.

Yolda giderken, "Ne hoş bir aile, değil mi?" dedi. "Gürültücü ve bazılarının deyimiyle asi, ama aynı zamanda neşeli, kibar ve birbirlerine saygılılar. İyi yetiştirilmişler. Bayan Cunningham'ı gerçekten çok seviyorum. Bay Cunningham'ı da. Kolay anlaşılan, sevimli bir adama benziyor. Bu çok rahatlatıcı. Onun, beni içten dışa inceleyip sonra resmedilecek bir nesneymişim gibi görecektir, gösterişli, huysuz bir sanatçı olmasından çok korkuyordum."

Nicholas güldü ve o da ona katıldı.

“Önümüzdeki birkaç hafta burada hayat kesinlikle sıkıcı olmayacak,” dedi. “Gareth, Bethan ve Awen bu kadar çok yeni arkadaş edindikleri için çok heyecanlılar.”

Üç çocuk Stratton Kontu ve Kontesinin çocuklarıydı.

"En büyük kızı *çok* sevdim," dedi annesi, kulübesine giden yola saptıklarında. "Winifred. Beklediğimden farklı biri. Hiç çekiciliği yok, değil mi? Ama çok mantıklı bir genç hanım gibi görünüyor ve tüm o çocuklara karşı sonsuz sabırlı. Owen ona *gerçekten* ilgi duyuyor mu, Nicholas? Yani *o* anlamda. Kitty öyle düşünüyor gibi. Onunla evlenmek mi istiyor? Onunla tanışalı çok kısa bir süre oldu ama bana öyle geliyor ki, tam da onun ihtiyacı olan türde bir kadın olabilir."

"Onun planlarından haberdar değilim, anne," dedi Nicholas. "Ama Londra'da çok kısa sürede yakın arkadaş oldular ve onun burada olmasından memnun görünüyor."

"O zaman ne olursa olsun mutlu bir son olmasını umacağım," dedi. "Ve Bayan Haviland yarın General ve Bayan Haviland ile birlikte burada olacak. Duyduğum kadarıyla ünlü bir güzellik. Onu tekrar görmek için can atıyor olmalısın. Sana uygun mu, Nicholas? Kendimi, umutlarımı ve fikirlerimi kendime saklamaya çalışsam da, tüm çocuklarımın mutlu bir yuva kurmasını çok istiyorum. Ne yazık ki pek başarılı olamıyorum. Matthew bana gülüyor. Lütfen sorularımı görmezden gel."

"Bu geç saatte onun bana uygun *olmadığına* karar vermem gerçekten çok kötü olurdu," dedi Nicholas. "Devlin ve Gwyneth'ten Haviland'ları buraya davet etmelerini istedim ve onlara da, diğer herkese olduğu gibi, bunun için

bunu yapmamın tek bir nedeni olabileceği açık olmalı. Ah, Matthew senden önce eve gelmiş."

Kırmızı ön kapının yanındaki hollyhock çiçeklerinin yanında durmuş, onlara yaklaşırken gülümsüyordu.

"Misafirler geldi mi?" dedi.

"Büyük bir kalabalık ve enerjiyle," dedi dul kontes. "Yorgunum, Matthew. Onları seveceksin. Yorucu bir gün geçirdin mi?"

Birbirlerine gülümsüyorlardı, tıpkı genç aşıklar gibi. Nicholas hızlıca veda etti ve eve doğru yürüdü.

Evet, Bayan Cunningham Owen'a yakışırđı, diye karar verdi, ancak kardeşi henüz aşık olmuş ya da yerleşmeye hazır gibi görünmüyordu. Hem ücretsiz iş kısmını hem de sosyal kısmını çok fazla seviyor gibiydi.

Owen'a aşık mıydı? Nicholas öyle olmamasını umuyordu. Eğer önümüzdeki birkaç hafta içinde kardeşinin beklentilerini karşılayacağına dair umutlar besliyorsa, onun incinmesini istemiyordu.

Ondan *hoşlanıyordu*.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra, Nicholas salonun penceresinden General Haviland'ın arabasının gelmesini izleyip beklerken, evin önündeki geniş çimlerde gürültü ve neşe hakimdi.

Owen, gömlek kolları dirseğine kadar sıyrılmış, paltosu çimlerin üzerinde bırakılmış, Cunningham'ların küçük çocukları ve Devlin'in üç çocuğuyla birlikte top oynuyordu. Bütün çocuklar çığlık atıyor gibiydi. Bayan Cunningham da onların arasındaydı, yüzü kızarmış ve gülüyordu, saçları her zamanki kadar düzgün değildi, ikizlere ve üç yaşındaki Awen'e rüzgarda uçan topu tekmelemek yerine yakalamaları için yardım ediyordu. Robbie, oyuna katılmaya çalışan ve heyecanla küçük çocukları devirmeye çalışan köpeğiyle oynuyordu.

Anne ve Bayan Cunningham terasın kenarında konuşuyorlardı, ama o izlerken Bayan Cunningham ayağıyla kendi tarafına yuvarlanan topu durdurdu ve bacağıyla kuvvetlice sallayarak geri gönderdi. Sarah ve babası, ihtiyacı olan her çocuğa cesaret verici tezahüratlar yapıyordu. Andrew'u gruba dahil etmek için bir kolunu onun omuzlarına hafifçe dolamıştı. Aksi takdirde, çocuk sessiz dünyasıyla tek başına durma eğilimindeydi, ancak ilginçtir ki, hiçbir zaman aktif olarak mutsuz görünmüyordu.

Nicholas, salonun açık pencerelerinden çocukların seslerini duyabiliyordu ve aşağı inip eğlenceye katılabilmeyi diledi. Ancak, Gwyneth ve Dev'in onun isteği üzerine davet ettikleri misafirlere, onların gelişi onun için önemliymiş gibi davranmak zorundaydı

Gwyneth ve Dev'in onun isteği üzerine davet ettikleri misafirlere, onların gelişi onun için önemliymiş gibi davranmak zorundaydı - ki gerçekten de öyleydi. Gömlek kollu, saçları dağınık, ter içinde ve nefes nefeseyken onları karşılamak hiç de uygun olmazdı.

Söylendiği gibi, izlenen tencere asla kaynamaz, izlenen araba da asla gelmez. Elbette, Londra'dan gelen bir arabanın tam olarak ne zaman varacağını tahmin etmek imkansızdı. Ama sonunda arabanın yaklaştığını gördü, boyunluğunun kıvrımlarını kontrol etti ve ceketinin kollarını elleriyle düzeltti.

"Geldiler," dedi.

Stephanie pencereye gelip yanına oturdu. "Bayan Haviland'la tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Umarım arkadaş olunuz. Onu çok seviyor musun, Nick?"

Yirmi beş yaşında hala evlenmemiş olan küçük kız kardeşi, yine de umutsuz bir romantikti.

"Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Onun kaçamak cevabına gülümsedi. "Zaten retorik bir soruydu," dedi. "Onu seviyor olmalısın, yoksa onu buraya davet etmezdin." Devlin ve Gwyneth yeni gelenleri karşılamak için aşağı inmek üzere ayağa kalkarken, o da döndü. Nicholas Stephanie'ye kolunu uzattı ve onları takip etti.

"Kitty teyze anneme söylediği kadar güzel mi?" diye sordu merdivenlerden inerken.

"Birazdan kendin karar verebilirsin," dedi. " teyze Kitty dedi sen yap bir özellikle yakışıklı çift," dedi.

"Peki." O, ona yan gözle baktı. "O zaman cevabını aldın. Kitty teyze hiç yanılır mı?"

"

istediğin herhangi bir kadını elde edebilirdin, Nick—Dev'i tercih eden Gwyneth hariç." Ona yaramazca gülümsedi.

"Yaramaz," dedi. "Ve tabii ki o zamandan beri cesurca kırık kalbimi iyileştirmeye çalışıyorum."

Terasa inen merdivenlerden aşağıya doğru ilerliyorlardı. Generalin arabası durmak üzereydi ve bir uşak kapıyı açmak ve merdivenleri indirmek için aceleyle ilerliyordu. Çocuklar hala oyun oynuyorlardı, ancak Owen gömleğinin kollarını sıvamış ve ceketini giymeden önce üzerindeki çimleri silkeliyordu. Sonra ceketini giyip terasın merdivenlerine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Annem terası geçip merdivenlerin altında beklemek için aşağıya indi.

Ravenswood'da misafirlere, evde bulunan tüm aile üyeleri tarafından her zaman sıcak bir karşılama yapılırdı.

Devlin, Bayan Haviland'ı arabadan indirdi ve ona hoş geldiniz dedi. Nicholas, Grace'in arabadan inmesine yardım etti. Orman yeşili arabalık elbisesinin kıvrımlarında tek bir kırıksıklık bile yoktu. Eşleşen şapkasının küçük siperliğinin altında, tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Uzun yolculuğa rağmen yüzünde yorgunluk belirtisi yoktu.

"Ravenswood'a hoş geldiniz," dedi. "Umarım burada mutlu bir konaklama geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedi ve Gwyneth'e, ardından Devlin'e döndü. Devlin, eldivenli elini öptü ve dudaklarına götürdü. Mama ve Stephanie'ye gülümsemeyle selam verdi. Her zamanki gibi soğukkanlı ve zarif bir hanımefendi.

Ve gerçekten de çok güzeldi. Aklıma "*mükemmel*" kelimesi geldi, ama elbette kimse mükemmel değildir.

"Bay Ware," dedi, Owen'a elini uzattı. "Londra'da tanışmıştık."

Nicholas, nezaketini geri kazanarak generalin elini sıktı ve Bayan Haviland'a rahat bir yolculuk geçirdiğini sordu.

rahat bir yolculuk geçirdiğini sordu.

"Evet, Albay," diye onu temin etti. "Tanrım, ne gürültücü bir çocuk kalabalığı. Bay Cunningham'ın onları izlediğini görüyorum. Sanırım onlar onun ailesi, değil mi?"

Bayan Cunningham ve en büyük kızı yeni gelenleri selamlamak için yanlarına yaklaşmıştı. Winifred, biraz kızarmış bir yüzle annesini Bayan Haviland'a ve ardından Grace'e tanıtıyordu. Grace, diğer herkese gülümsediği gibi onlara da gülümsüyordu. O gülümsemede hiç değişiklik olmaz mıydı? Daha önce bu özelliğini özellikle fark etmemişti.

"Üçü Devlin ve Gwyneth'in çocukları," diye cevapladı Bayan Haviland'ın az önce sorduğu soruya. "Çocukların oyun sesinden daha mutlu edici bir ses yoktur bence."

"Her şeyin bir zamanı ve yeri vardır," diye mırıldandı. Bunu söylerken gülümsedi, ama o, oynayan çocukların gürültüsünden pek hoşlanmadığını tahmin etti.

"Aralarında bir çift ikiz var mı?" diye sordu Grace. "Emily ve Susan," Nicholas dedi ve Miss Cunningham başını çevirip ona keskin bir bakış attı.

"İkisi birbirine olağanüstü benziyor," dedi Grace. "İkisini birbirinden nasıl ayırt edebilir ki?"

"Susan başını hafifçe sağa eğme eğilimindedir," dedi. "Kız kardeşinde bunu fark etmedim. Sanırım bunun nedeni, birlikte olduklarında genellikle el ele tutuşmaları ve Emily'nin ikizinin sağında durmasıdır."

"Ne kadar zekisiniz, Albay Ware," dedi Bayan Cunningham. "Ben bile bunu fark etmemiştim. Sen fark ettin mi, Winnie? Onları nasıl ayırt ettiğimizi hiç açıklayamadım, ama bunu hiç zor bulmadık."

"Ben de fark etmemiştim," dedi Winifred. "Ama sanırım haklısınız, Albay."

"Alice çok güler," dedi. "Ama Samuel de öyle." Şimdi Bayan Cunningham'a hava atıyordu. Dün, çocukların isimlerini hatırlayacağına inanmamıştı. Yarımada'da aktif görevdeyken, en alt rütbeli erden en üst rütbeli subaya kadar, emrindeki her bir adamın ismini bildiği için bir tür ün kazanmıştı. Bayan Cunningham kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu.

"Sizi içeriye kadar eşlik edeyim, hanımefendi," dedi Devlin, Bayan Haviland'a kolunu uzatırken, Gwyneth de generalin koluna girdi.

Nicholas gülümseyen Grace'e döndü ve diğerlerinin peşinden içeri girdiler.

"Ne muhteşem bir ev," dedi. "Önümüzdeki günlerde evin ve parkın geri kalanını da görmek için sabırsızlanıyorum."

"Size göstermek benim için bir zevk olacak," dedi.

—

(T) Ertesi sabah, Ravenswood'un doğusundaki komşu malikane Cartref'ten bir not geldi.

Havilandlar ve Cunninghamlar ile onların en büyük kızını Sir Ifor ve Lady Rhys'in sabah kahvesine davet ediyordu. Gwyneth kahvaltı masasında notu yüksek sesle okuduğunda güldü.

"Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorlar," dedi. "Kabul edeyim mi? Bu sabah herkese evin büyük turunu yapacağıma söz vermiştim, ama sanırım bu bekleyebilir. Tabii ki sizinle geleceğim. Onlar benim ailem."

"Çok nazik bir davet," dedi Bayan Haviland. "Gitmekten büyük mutluluk duyarız."

"Dün akşam dul kontesle, bu sabah onun ve kocasının kır evine uğramak için anlaşma yaptım," dedi Bay Cunningham. "Artık işe koyulmamın zamanı geldi."

"Aileniz bizi davet ettiği için çok nazik davranmış, Leydi Stratton," dedi Bayan Cunningham. "Gitmekten çok memnun olurum, ama Joel ve ben çocukları yalnız bırakamayız."

"Ben onlarla kalırım anne," dedi Winifred.

Davet, özellikle anne ve babası için gurur verici olsa da, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Bu sabah evin turunu sabırsızlıkla bekliyordu. Owen de gelecekti. Hatta Winifred'e en sevdiği yerleri göstereceğine söz vermişti. Bir süre sadece onunla baş başa kalmayı umuyordu. Ancak kontesin de belirttiği gibi, tur beklemek zorundaydı. Ve annesi, burada kaldığı süre boyunca her an çocuklara bağlı olmak zorunda hissetmemeliydi.

"Bir sürü çocuğu bakıp eğlendirebilecek kadar yetkin bir hemşire var," dedi kont. "Kendi çocuklarımız ona bayılıyor. Gwyneth'in 'sert sevgi' dediği şeyi onlara veriyor. Ve çocuk odasında sadece bizim çocuklarımızdan fazlası olduğunda ona yardım etmekten mutluluk duyan birkaç hizmetçi var. Burada kaldığınız süre boyunca kendinizi rahat hissedin, hanımefendi. Siz de, Bayan Cunningham. Dün akşam Owen'ın size bu sabah kişisel bir tur düzenleyeceğini söylediğini duydum mu?" Kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı.

"Bunu yapmaktan hala büyük mutluluk duyarım," dedi Owen, Winifred'e gülümseyerek. "Aile evimizi yeni ve takdir eden bir izleyiciye göstermek beni her zaman mutlu eder."

"Teşekkür ederim," dedi Winifred. "Bu çok hoş olur."

Ancak sonunda Cartref'e gitti. Stephanie'nin daveti üzerine kahvaltıdan hemen sonra, Idris Rhys ve eşinin küçük kızı Siân Rhys'i, kuzenleriyle birlikte Hall'da oynaması için almaya gitti.

"Sonuçta, bir çocuk daha bakıcılara ne fark eder ki?" Stephanie, arabayı sürerken neşeyle dedi. "Ve sanırım ben de bakıcılardan biri olacağım."

Winifred, Cartref'te gördüğü sıcak karşılamadan çok etkilendi ve Sir Ifor ile eşi, Idris Rhys ile eşinin melodik Galler aksanına hayran kaldı. Ravenswood'da kalacağı süre boyunca ne beklemesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Ama görünüşe göre, General Haviland ve ailesi gibi, onlar da onur konuğu olarak ağırlanacaktı.

Lady Rhys, kahvaltı masasından yeni kalkmış olmalarına rağmen, Winifred ve Stephanie'ye kahve ve kek ikram etti. *Ve genç haylaz* Owen, Winifred'in zamanını işgal etmeye karar vermediğinde, Winifred'e tekrar gelmesi için ısrar ettiler.

"Oh, size o delikanlı hakkında, ensenizdeki tüyleri diken diken edecek hikayeler anlatabiliriz, Bayan Cunningham," dedi Sir Ifor. "Stephanie de bize katılır."

"O artık çocuk sayılmaz, baba," dedi Idris. "Otuzuna yaklaştı."

"Yaşını gösteriyorsun, Ifor," dedi karısı. "Duyduğuma göre artık çok sorumluluk sahibi bir genç adam olmuş."

Sir Ifor güldü.

Ama küçük kız, onların daha uzun süre kalmamalarını sağladı. Lady Stephanie'nin sandalyesinin önünde zıplamaya başladı.

"Artık gidebilir miyiz, Steph Teyze?" diye yalvardı.

Bu sırada, bebek kardeşi annesinin kollarında yatıyordu, tombul yanakları uykudan yeni uyanmış gibi hala pembeydi ve

annesi onun ağzına uzattığı yumruğunu yiyormuş gibi yaparken, çaresizce kıkırdayarak gülüyordu.

"Steph teyze ve Bayan Cunningham'a oturup pastalarını bitirmeleri için biraz zaman ver, Siân," dedi Eluned Rhys. "Gitmeden önce babana, büyükannene ve büyükbabana bir öpücük ver."

"Sir Ifor en muhteşem org sanatçısıdır," dedi Stephanie, Ravenswood'a dönerken Winifred'e, küçük kız aralarındaki koltukta aşırı enerjiyle zıplarken. "Pazar günü kilisede onu dinleyeceksin. Ve o tüm koroları yönetiyor — erkek, kız, karma ve yetişkin. Yemin ederim, taşları bile şarkı söyletebilir. Bizi ara sıra Galler'deki yarışmalara götürür ve neredeyse her zaman kazanırız. Kaybetsek o kadar hayal kırıklığına uğrar ki, bir daha böyle bir şey olmaması için canla başla çalışacağımıza söz verimiz."

İkisi de güldü. Ama Winifred, böyle komşuların olması ne kadar güzel olurdu diye düşündü. Ve Stephanie gibi, iyi huylu ve onunla birlikte olmaktan gerçekten memnun görünen bir arkadaşının olması.

...o *genç haylaz*. İçinden gülümsedi. Evet, bunu hayal edebiliyordu.

—

(N) icholas, Haviland'larla birlikte Cartref'e gitmedi.

planlanmıştı
Gwyneth

planeslik
Gwyneth

Gwyneth
bu sabah

bu sabah onlara evi gezdirirken. Bir ara Grace'i gruptan uzaklaştırıp daha özel bir konuşma yapmayı ummuştı. Belki onu avluya çıkarır ve gül bahçesinde onunla otururdu. O da bunu kesinlikle severdi. Grace'in kendisinden emin olmadığını, onunla gerçekten evlenmek istediğinden şüphe duyduğunu düşünmüştü. Belki de çekingenliği, ona gülümsemesi

Ona karşı olan ilgisi, diğerlerine karşı olan ilgisinden daha sıcak değildi, bu da onun belirsizliğini yansıtıyordu. O bunu değiştirmek istiyordu.

Ancak o, bu sabah ailesiyle ve Gwyneth'le birlikte Cartref'e gitmeyi tercih etmişti. Winifred Cunningham'ın da duyabileceği şekilde, ona oldukça açık bir şekilde, bunun nezaket gereği olduğunu açıklamıştı. Winifred Cunningham ise tam tersi bir karar vermişti. Ancak Bayan Cunningham, Grace'ten daha spontane biriydi, başkalarının onun yapması gerektiğini düşündüğü şeyleri yapmak yerine, kendi yapmak istediklerini yapmaya daha meyilliydi.

Cartref'e giden arabayı uğurladıktan hemen sonra, Cunningham, elinde eskiz defteriyle, anneye ilk portre öncesi röportajı için nehir kenarındaki kulübeye doğru yola çıktı. Onu, şüphesiz en rahat olduğu evinde görmek istediğini açıklamıştı. Bu konuda haklıydı. Mama, kocası marangozluk işinde çalışmadığı zamanlarda çoğu zaman orada vakit geçirirdi. Ev tamamlandıktan sonra özenle dikmiş oldukları çiçek tarhları arasında sık sık el ele dolaşırlardı. Bazen kulübenin doğu tarafındaki küçük gül çardaklarında oturur, nadiren açtıkları kitaplarını okurlardı, çünkü nehir ve çevrelerindeki doğal ve ekili manzara, hem de birbirleri, dikkatlerini çok dağıtırdı.

Nicholas, Cunningham'ın annesinin hayatından duyduğu derin memnuniyeti yakalayabileceğini umuyordu. Onun için bu, annesini eskiden tanıyanlar için olduğundan daha açık bir şeydi. Nicholas'ın ya da kardeşlerinin hiçbiri, büyürken annelerinin mutsuz olabileceğini düşünmemişti. Anneleri her zaman mükemmel bir denge ve zarafet içindeydi. Her zaman arkadaşlarına, komşularına

ve komşularına, kendi ailesine cömertçe zaman ayırmıştı. Göl kenarında akşam yemekleri ve müzikli piknikler, partiler ve en zahmetli olanı olan yıllık yaz şenliği düzenlemişti.

Nicholas'ın her zaman babasının sadakatsizliğinin bir köy şenliğinde en kötü şekilde ortaya çıkmasının büyük bir felaket olduğunu düşündüğü olaydan sonra, çocukları hayran oldukları ve sevdikleri babalarına olan güvenlerini kaybetmişlerdi. Ancak anneleri çok daha fazlasını kaybetmişti, ancak evlilikleri birkaç yıl daha sürüncemede kaldıktan sonra, bir gece babaları hanın barında kalp krizi geçirerek aniden öldü.

Artık hem mutlu hem de memnun biriydi. İkinci evliliğinin hayatında yarattığı değişiklikler çok açıktı. Nicholas, Cunningham'ın bunu bir şekilde fark edeceğini umuyordu, ancak onun ilk evliliğindeki zorlukları ona anlatacağını sanmıyordu. Çünkü babalarının Londra'da geçirdiği bahar aylarında, çocuklarını babalarının sadakatsizliğinden korumuş olsa da, bunu biliyor olmalıydı. Onun durumundaki pek çok kadın gibi, bu konuda onurlu bir sessizlik tercih etmişti.

Nicholas bu sabah beklenmedik bir şekilde boşta kaldı. Stephanie, hemşireye Siân Rhys dahil tüm çocukları eğlendirmek için yardım etme görevini üstlenmişti. Belki de o da yardım etmeliydi? Ancak, çocuk odasına göz attığında Devlin'in de orada olduğunu gördü. Selam vermek için elini kaldırdı ve dışarı çıkmak için hazırlık yapıldığı anlaşılan kaosu olduğu odanın kapısını kapattı. Onsuz da idare edeceklerdi, ancak bu kolay bir iş olmayacaktı. Cunninghamlar çok yaramaz bir gruptu ve yaşları ve mizaçları çok farklıydı. Kendi yeğenleri de çok neşeli çocuklardı.

Owen, Winifred Cunningham'a evinin özel turunu veriyordu, bir şey üzerine ki Nicholas yapmayacaktı

Grace burada kalsaydı, onun hayatına müdahale edilmesinden hoşlanmayacağı için, o da müdahale etmekten çekiniyordu. Ancak kısa süre sonra, genç Sarah ve Andrew Cunningham'ın, ikisi arasında gerçekten bir aşk varsa, bu konuda hassas davranıp aşkın akışına izin vermek gibi bir vicdan azabı duymadıklarını fark etti. Sarah, çocuklarla bir arada olmak için çok yaşlı olduğunu düşünüyordu. Andrew ise sessiz ve yabancı bir ortamda şaşkınlık içindeydi ve anne babası yokken en büyük kız kardeşi en güvenli liman olarak görüyordu.

Owen hayal kırıklığına uğramışsa da, bunu göstermeyecek kadar iyi huyluydu.

Nicholas, gezintiye çıkmaya karar verip salona indiğinde, Owen grubuna neşeyle, "Hadi gelin," dedi. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur."

Ve Bayan Cunningham hayal kırıklığına uğramış olsa bile, bunu hiç belli etmedi. Kardeşlerini kovmaya çalışmadı. Yine de, Nicholas da onlara katılmanın nezaket olacağına karar verdi. En azından, gelecekteki sevgililer baş başa kalma şansı bulurken, o da küçük ikisini oyalamış olacaktı.

Peki, ne duyabilen ne de konuşabilen bir çocuğu nasıl oyalayabilirdi? Onu nasıl eğlendirebilirdi? Bunu büyük ölçüde tesadüfen yaptı, çocuğu balo salonunun batı tarafındaki Fransız pencerelerine çağırdı ve turu orada başlattılar. Çocuğun kız kardeşleri odanın büyüklüğü ve ihtişamına hayranlıkla haykırıyorlardı ve şimdi genç Sarah, kollarını yanlara açarak salonun ortasında dönüyordu, Winifred gülüyor ve alkışlıyordu, Owen ise ikisine de hoşgörülle bakıyordu.

Nicholas, evden kısa bir mesafede bulunan tepeyi ve tepenin üzerinde yer alan tapınağı işaret etti. Tapınaktan park, nehir ve

köy ve ötesindeki kırsal alan. Kapılardan birini kaydırarak açtı ve ciğerlerini temiz hava ile doldurdu. Devlin, Steph ve hemşire çocukları dışarı çıkarmışlardı. Bazıları, ne olduğunu anlamak zor bir oyun oynayarak etrafta koştururken, diğerleri tepenin güney tarafındaki çimenli yamacı tırmanıyorlardı — kuzey tarafında ağaçlar vardı — ve tapınağın sütunlarının etrafında dönüyorlardı. İkiisi geri koşarken, ayaklarını yere basmaya çalışırken çığlık atıyorlardı. Daha küçük olan birkaç çocuk, korkuyla çığlık atarak yuvarlanmaya çalışıyordu. Ama Dev ve Steph, onlar düşmeden önce onları yakaladı ve hemşire onları etrafına toplayarak okşadı, giysilerindeki çimleri temizledi ve çeşitli şişlikleri ve morlukları inceledi. Nicholas'ın görebildiği kadarıyla kan izi yoktu. İkizler, hemşirenin eteğine yapıştılar, biri sağında, biri solunda, ta ki el ele tutuşarak tepeye tekrar koşacak cesareti bulana kadar.

Andrew, tüm bu hareketliliği, ötesindeki dalgalı park alanını ve uzaktaki gölü seyretti. Robbie ona el salladığında elini salladı ve sonra onu çağırdı. Nicholas'a sorgulayan bir bakış attı.

"Git," dedi Nicholas, ellerini sallayarak Andrew'a, isterse ailesinin yanına katılabileceğini işaret etti.

Çocuk dışarı koşarak çimleri geçip kardeşinin yanına gitti. Robbie'nin köpeğini sıkıca kucakladı, Nelson ise nefes nefese kalarak yüzünü yaladı.

Nicholas onun peşinden dışarı çıktığında Robbie, "Nelson'ı Andrew ile paylaşıyorum," dedi. Nicholas'ın kardeşini içeri geri götürmeyi planladığını düşünüyormuş gibi, temkinli ve düşmanca bakıyordu. "Ona ben bakıyorum. Sana ihtiyacı yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nicholas, çocuğun kabalığını görmezden gelerek. Genç Andrew'un omzunu sıktı ve çocuk başını kaldırdığında balo salonuna geri dönmek istediğini işaret etti. "Burada kalmayı mı tercih edersin?" Sözlerine, kaşlarını kaldırarak ve parmağıyla bulundukları yeri işaret ederek eşlik etti.

"O kalmak istiyor," dedi Robbie. "Benimle. Ve Nelson'la. Sen gidebilirsin."

Nicholas, onun hala zor bir çocuk olduğunu, her zaman savunmacı olduğunu, yabancılardan her zaman en kötüsünü beklediğini görebiliyordu. Uzun zaman önce geçmişinde ne olmuştu da ona bu genel düşmanlık tavrını kazandırmıştı? Ya da belki de hiçbir şey olmamıştı. Belki de çocuk öyle doğmuştu, tıpkı bazı insanların, örneğin Sarah'nın, neşeli bir mizaçla doğduğu gibi.

"Ben yaparım," dedi Nicholas, Stephanie'ye gülümseyerek ve omzunda Awen'in oturduğu, yanında Siân'ın konuştuğu Devlin'e elini kaldırarak.

Tur, balo salonunun üst katındaki aile portre galerisiyle devam etti. Owen, bu salonun kışın veya kötü havalarda çocukların oyun alanı, yetişkinlerin ise gezinti yeri olarak kullanıldığını açıkladı.

Oda boyunca yavaşça ilerleyerek her portreyi, ne zaman yapıldığını, kimi tasvir ettiğini ve ona ait özel hikayeleri anlattı. Nicholas, bunu Winifred için yaptığını fark etti. Winifred'in dikkatini tamamen üzerine çekmişti ve Winifred her portreyi yakından inceliyor ve akıllıca sorular soruyordu. Uzun zaman önce yaşamış atalarında gördüğü bazı aile benzerlikleri karşısında sevinçle haykırıyordu.

Bu arada Sarah huzursuzlanmaya başlamıştı. Nicholas onu güney ucundaki pencereden dışarı bakmaya götürdü.

galeri. Bu, onu eğlendirmek ve kardeşine biraz daha mahremiyet sağlamak için bir yoldu. Sarah manzara aya bakakaldı.

"Evimizden çok güzel bir manzara var," dedi. "Bath'ın tamamı ayaklarımızın altında uzanan tepelerde yaşamak ne kadar da şanslıyız."

"Hemen burada bir camdan manzara odası var," dedi ona. "Her yöne manzara var."

"Oh," dedi. "Soğan odası mı?"

O gülümsedi. "Bazıları ona cam gözyaşı diyor," dedi. "Gerçi bu oda pek hüzünle ilişkilendirilen bir oda değil. Yağmurlu veya soğuk havalarda özellikle sık sık oraya giderdik. Orası her zaman sıcaktır. Ve rahattır. Çocuklar, uykuya dalmak veya yastık savaşı yapmak için kullanabilecekleri düzinelerce yastık nedeniyle orayı çok severler. Oraya gitmek ister misin?"

"Ben çocuk değilim," dedi, onurunu koruyarak.

"Her yaştan çocuklardan bahsettim," dedi. "Hayır, değilsin. Sen neredeyse yetişkin sayılırsın." O, büyümekte olan bir çocuğun, kendini yetişkin gibi hissettiği halde asla ciddiye alınmadığı, o ara yaşıyordu. O da bu hayal kırıklığını hatırlıyordu.

Kız iç geçirdi. "Winnie'yi kıskanıyorum," dedi. "O yirmi bir yaşında. Tartışmasız bir yetişkin. Hatta bir sevgilisi bile var." Aniden kızardı ve alt dudağını ısırды, belki de kiminle konuştuğunu fark etti. "En azından, Bay Owen Ware'in onun sevgilisi olabileceğini düşünüyorum. Ama o bunu hiç söylemedi. Kendini, birini kendine çekecek kadar çekici bulmuyor."

"Soğan odasını görmek ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi heyecanla ve Owen'ı arayarak nereye gideceklerini haber verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

On beş dakika geçtikten sonra Owen gelip kahve zamanının geldiğini ve kahvenin avluda servis edileceğini söyledi. Winifred oraya vardıklarında, ortasında gül çardaklarıyla çevrili bir çeşme, çevresini saran kapalı taş kemerler ve boş alanları dolduran kusursuzca bakımlı çimler gördüğünde sevinçle haykırdı.

"Ah. Bu *koku*," dedi, Owen aralarındaki ferforje bir koltuğu gösterirken güllerin kokusunu derin derin içine çekerek. "Harika değil mi, Sarah?"

Oturduktan sonra, bir hizmetçi tepside tereyağlı çörekler ve kahve getirdiğinde, bu koku kısa sürede kahvenin kokusuyla rekabet etmeye başladı. Çöreklerin üzerine çilek reçeli sürmek ve üzerine bolca kaymak koymakla meşgul oldular.

Kız kardeşler, Bath'ın yukarısındaki tepelerde bulunan evlerinde yapılan bazı etkinlikleri anlatarak, yemek yerken misafirlerini eğlendirdiler. Sarah en çok müzik etkinliklerini seviyordu: orkestra ve koro atölyeleri ve performansları ile şarkıcılar ve enstrüman çalanlar için bireysel dersler. Winifred ise edebiyat etkinliklerini —yazma atölyeleri, şiir okumaları ve tiyatro gösterileri. Sanat derslerini de çok seviyordu, ancak yeteneğinin bir parmak ucu kadar bile olmadığını söyleyerek bu derslere katılamayacağını ısrarla belirtiyordu. İkisi de, evlat edinilmeden önce bir süre kaldıkları yetimhanedeki çocukların okul gösterilerini sabırsızlıkla bekliyorlardı

, ancak Sarah bununla ilgili bilinçli bir hatırası yoktu. Çocuklar için piknikler ve partiler düzenlemekten keyif alıyorlardı.

Kahvelerini bitirdiklerinde Owen, "Kuzey kanadındaki ahırları görmek isteyen var mı?" diye sordu.

"Ben isterim," dedi Sarah, ayağa fırlayarak. "Atları çok severim, ama evde binme fırsatım pek olmuyor. Babam orada sadece at arabası atları besliyor."

"O zaman sen buradayken bu eksikliği gidermeliyiz," dedi Owen. "Ravenswood'da parkın dışına çıkmadan güvenle ata binebilirsin."

Nicholas ayağa kalktı.

"Siz geri dönene kadar burada kalmamın sakıncası var mı?" diye sordu Winifred. "Burası çok güzel. Kim gül kokusunu at kokusuyla değiştirmek ister ki?"

"Atlardan korktuğunu itiraf etmelisin, Winnie," dedi Sarah ve güldü.

Owen de güldü. "O zaman kesinlikle burada kal," dedi. "Çok uzun sürmez."

Nicholas tereddüt etti, ama nezaketi galip geldi. "Ben Bayan Cunningham'ın yanında kalacağım," dedi. "Hayatımın büyük bir bölümünü atlarla geçiriyorum. Güllerle iletişim kurma fırsatı ne sıklıkla elimize geçer ki?"

Owen, Sarah'ya kolunu uzatırken güldü. "Teşekkürler, Nick," dedi.

Ama Nicholas ne yaptığını merak etti. Bayan Cunningham, onun kararından en az onun kadar memnun görünmüyordu. Belki de sessiz bir zaman geçirmeyi, güllerin görüntüsünü ve kokusunu tadını çıkarmayı ve çeşmenin sularında dans eden renkli ışıkların gökkuşağını izlemeyi dört gözle bekliyordu. Hayatında yalnız kalabileceği çok az zaman vardı. Aslında, eğer açıkça düşünseydi, o

Owen kız kardeşiyle kalırken genç Sarah'yı ahıra götürmeyi teklif ederdi. Ama kafası karışık bir centilmenlik galip gelmişti. Onun dünyasında, iki erkeğin bir kadınla dolaşırken diğeri kendi haline bırakması kabul edilemez bir şeydi.

Oturdu.

Keşke kız onun yanında bu kadar rahatsız olmasaydı. Kız da onu rahatsız ediyordu, bu da onun doğasına tamamen yabancı bir duyguydu. Diğer insanlarla, diğer *kadınlar* da dahil, konuşacak bir konu bulmak için hiç kafa yorması gerekmezdi.

—

T Winifred, somurtmakla bunu hak ettiğini düşündü. Ama gerçekten...
Önce onun umudu harcama bir bütün sabah

Owen'ı rehber ve arkadaş olarak evi keşfetme planı suya düşmüştü. Sonra, her şey yolunda gidiyor gibi görüldüğü anda, bir sürü insan izin bile almadan onlara katılmıştı. Aslında üç kişi. Sarah, çocuklarla aynı kefeye konmak istemiyordu. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Andrew ise kendini güvensiz hissediyordu. Tanımadığı şeyleri sevmezdi. Peki ya Albay Ware? Gerçekten mi? Bayan Haviland, Sir Ifor ve Lady Rhys'i ziyaret etmek için ailesiyle birlikte gitmişken, o sabahı onunla geçirmeyi umduğu için mi somurtuyordu? Ama bunun sonucunda *onun* sabahını mahvetmesi mi gerekiyordu?

Ve şimdi, Owen atları görmeye gitmeyi önerdiğinde ve başka gitmek isteyen var mı diye sorduğunda, Sarah hiç duyarlılık ya da incelik göstermedi, hemen ayağa fırladı ve ona katılmak için can atıyordu. Winifred

atları gerçekten sevmediğini bir an için görmezden gelmişti. Ya da daha doğrusu, atların arabaya güvenli bir şekilde bağlı olmadıkları sürece onlardan korktuğunu. Aslında, şikayetlerini dile getirmek için geride kalmayı tercih etmişti.

Hak ettiğini buldu.

Aklında bir konuşma konusu bulmak için çılgınca düşündü. Avlunun güzelliği, balo salonunun ihtişamı ve portre galerisi hakkında tekrar coşkuyla konuşmak sıkıcı olurdu. Bu, bir hanımefendiden beklenen bir şeydi: sessizliği boş laflarla doldurmak. O bunu yapmayı reddetti. Teorik olarak savaşa karşı olduğunu, ancak bu tutumun tüm sorunları çözmediğini anladığını ona açıklamaya çalışabilirdi. Ama o zaman baloda ona baktığı gibi, aynı küçümseyici eğlenceyle ona bakacaktı. Ona köyü veya henüz tanışmadığı annesinin kocasını sorabilirdi. Ama bu konu, dedikoducu birinin müdahaleci merakını akla getirecekti. Ailesiyle birlikte burada olduğu sırada gerçekleşecek olan yaz şenliğini sorabilirdi. Ya da şunu sorabilirdi...

Neden Owen ile hiç böyle bir sorunu olmamıştı? Onunla birlikteyken, ağzını açar açmaz konuşmaya başlardı. Ve her zaman çok çeşitli konularda ilginç ve zekice tartışmalar yaparlardı.

Aslında, başka kimseyle de bu sorunu yaşamıyordu. Sadece onunla.

"Seni rahatsız ediyorum," dedi Albay Nicholas Ware. "Asker olduğum için mi?"

Hayır, çünkü çok yakışıklısın.

Bu sözleri yüksek sesle söylemiş olabileceği düşüncesi, ellerini kucağında sıkıca birleştirdi.

Ve inanılmaz derecede çekici.

"Rahatsız değilim," dedi. "Ne zamandır askerlik yapıyorsunuz?"

"On sekiz yaşımdan beri," dedi. "Şu anda otuz dört yaşımdayım."

Ondan on üç yaş büyüktü. Onu çekici bulması için hiçbir neden yoktu. Ama... alışılmadık derecede çekici bir erkeğin yanında insan her zaman bu kadar utangaç hisseder miydi? Owen'ın yanında böyle hissetmiyordu, oysa Owen hem yakışıklı hem de çekiciydi ve Bertrand ile aynı yaşta olduğunu varsayarsak, ondan sadece yedi yaş büyüktü. Bu konuda Bertrand'ın yanında da böyle hissetmiyordu, oysa Bertrand'dan daha yakışıklı ve çekici biri olamazdı.

"Ben süvari subayı olarak yetiştirilen oğuldum," dedi. "Tıpkı Devlin'in kont, Owen'ın da rahip olarak yetiştirilmesi gibi. Babamız, oğullarının dünyadaki rollerine dair, doğum sıralarına göre çok geleneksel fikirleri vardı. Kız kardeşlerim ise elbette evlilik ve annelik için yetiştirildiler."

"Elbette," dedi Winifred. Sesinden alaycı bir ton çıkmadığından emin değildi. Açıkça çıkmamıştı. Adam güldü.

"Ancak," dedi, "kendi kocalarını seçmekte özgürdüler. Steph, yirmi beş yaşında olmasına rağmen, hala bir seçim yapmadı. Kendini çirkin ve en çaresiz erkekler dışında evlenilemez biri olarak görüyor, örneğin altı küçük çocuğu olan dul erkekler gibi. Böyle örnekler var. O, *şişmanlığı* da güzel bulmuyor. Ve kendisi için bu kelimeyi kullanıyor."

Winifred onu *şişman* olarak tanımlamayı aklının ucundan bile geçirmezdi.

Ne acımasız bir sözdü bu.

"Anna teyzenin balosundan sonraki gün bir evlilik teklifi aldım," dedi. "Teklif, baloya katılan genç bir adamdan gelmişti, ancak onunla dans etmemiştim ve hatta onun selamlama sırasından geçtiğini bile hatırlamıyordum. Belki de

dans başladıktan sonra geldi. O, bir köy cemaatinin rahibidir ve piskoposu, erkeklerden çok kadınlara ait görevleri üstlenecek bir eş bulmasını tavsiye etmiştir. Örneğin, kadın komitelerine başkanlık etmek, yerel soyluları ziyaret etmek ve yoksullara ve hastalıklı kişilere yiyecek sepetleri dağıtmak gibi. Oh, ve pazar günü vaazını kürsüden verirken kilisenin ön sırasından ona hayranlıkla bakmak. Onun için mükemmel bir aile yetiştirmem gerekiyordu, yani *dindar* bir aile. Teklifini reddettiğimde şaşırmış ve biraz da kırılmış görünüyordu.

"Bu senin tarafında sportmenlik dışı bir davranıştı," dedi. "Sanırım o, her şeyi kusursuz bir şekilde yaptı ve önce babanla konuştu."

"Evet, öyle yaptı," dedi. "Ama babamın onun teklifini doğrudan bana yapmasına izin verdiği için onu suçlamıyorum. O, tüm kızlarına kendi kararlarını vermelerine izin verecek kadar saygı duyuyor."

"Kararını alkışlıyorum," dedi adam, aniden ona gülümserken, kızın midesi bulanmaya başladı.

"Zor olmadı," dedi ona. "Bayan Haviland ile evlenecek misin?"

Dilini ısırarak istedi.

"O çok güzel," diye ekledi, kendini daha da zor bir duruma sokarak ve yanaklarının hissettiği kadar kızarmamış olmasını umarak.

"Öyle," dedi. "Sence onunla evlenmeli miyim?" "Oh," dedi. "Bu konuda fikir beyan etmek bana düşmez.

Konuyu açtığım için özür dilerim."

"Ayrıca," dedi, "ben teklif etsem bile, o evet deyebilir. Evet diyeceğine dair hiçbir işaret vermedi."

Ancak buraya ailesiyle birlikte gelmek dışında.

Senin ailelerinle birlikte buraya geldiği gibi.

O kadar yakışıklıydı ki, herhangi bir kadının onu reddedebileceğini hayal etmek zordu.

Owen de yakışıklıydı.

"Gelecek hafta sonu yapılacak şenliğin bazı etkinlikleri burada gerçekleşecek," dedi ve kolunu sallayarak avluyu işaret etti. "Pişirme ve iğne işi yarışmaları neredeyse kesin olarak burada yapılacak. Muhtemelen falcı kulübesi de burada olacak. Diğer etkinlikler terasta veya kavak ağaçlarının bulunduğu koridorda gerçekleşecek. Doğu kanadındaki odandan görmüş olabilirsin. Okçuluk yarışması her zaman orada düzenlenir, ancak birinci olmak için rekabet yoktur. Matthew Taylor her zaman kazanır. Diğerleri onun arkasında ikinci veya üçüncü olmak için rekabet ederler."

"Annenin kocası mı?" dedi.

"Nasıl yapıyor bilmiyorum," dedi. "Hedefin tam ortasını neredeyse hiç ıskalamıyor. Oklarını o kadar hızlı arka arkaya atıyor ki, kolunun yaydan omzundaki ok kılıfına ve tekrar yaya doğru hareket ettiğini neredeyse göremezsın."

"Bunu izlemek çok keyifli olacak," dedi kadın.

"Diğer tüm etkinlikler köyde gerçekleşecek," dedi. "Yeşil alanın çevresine stantlar kurulacak, yeşil alanda çocuk yarışları ve mayıs direği dansları yapılacak. Bunların yanı sıra başka etkinlikler de olacak. Ve en önemli etkinlik olan büyük balo akşam saatlerinde burada gerçekleşecek. Biz büyürken annem tüm organizasyonu yapardı ve her şey burada gerçekleşirdi. Bu görevler şimdi bir komite tarafından üstlenildi, komite sık sık bu işin getirdiği yükten şikayet ederken, bazen de bununla övünür."

"Senin çocukluğun çok mutlu geçmiş olmalı," dedi. "Owen

Stephanie, zamanının çoğunu kendisinden küçük tek kardeşi olan onu eziyet ederek geçirirdi.

"Nadiren başarılı olurdu," dedi albay, yine sırtarak. "Steph her zaman aldığı kadarını verirdi. Yatakta uyurken yüzünde büyük bir örümceğin dolaştığını hissederse, kısa sürede *Owen'ın* yatağına gider ve korkuyla bağırarak onu uyandırırđı."

"O, ona asla üstün gelemediğini itiraf etti," dedi kadın gülerek.

"Sana en büyük ağabeyimizden bahsetti mi?" diye sordu. "Ben mi?"

"Ondan bahsetmişti," dedi kadın. "O, babanın evlenmeden önceki bir ilişkiden olan oğluydu, ama annesi öldükten sonra büyüme çağının çoğunu burada seninle birlikte geçirdi."

"Gizli bir çocuk," dedi. "Bu, babam öldüğünde Devlin'den daha büyük olmasına rağmen miras alamayacağı anlamına geliyordu. Ama o, ailemizin çok sevilen bir üyesiydi ve hala da öyle. Karısı ve çocuklarıyla buradan çok uzak olmayan, denize bakan bir sahil kasabasında yaşıyor. Haftaya şenlik için buraya gelecekler."

"Ben de neredeyse kesin olarak gayrimeşru bir çocuktum," dedi. "Yetimhanedeki diğer neredeyse tüm çocuklar gibi. Sevgi dolu bir ailenin güvencesine sahip değildik. Hatta çoğu durumda tanımlanabilir bir ailemiz bile yoktu."

Kaşlarını çatdı. Savunmacı veya kendine acıyormuş gibi görünmek istememişti.

"Ancak dokuz yaşından beri bolca güvenlik içinde yaşadım," dedi. "Daha önce aile portrelerinize bakarken biraz kıskançlık duyduğumu itiraf etmeliyim. Yüzyıllar ve nesiller öncesine uzanan aile geçmişinizi bilmek ve bazı portrelerde, hatta iki veya üç yüz yıl öncesine ait olanlarda bile aile benzerliğini görmek harika bir şey olmalı."

"Sanırım öyle," dedi. "Aile köklerinin derinlere uzandığını hissetmeyi çok doğal kabul ettim. Bu duyguyu bilmediğin için üzgünüm."

"Sanırım öyle," dedi. "Derin aile köklerine sahip olma hissini çok doğal kabul ettim. Bu hissi bilmediğin için üzgünüm."

"İsteyebileceğim tüm sevgi ve güvene sahibim," dedi kadın. "Daha iyi ebeveynler veya kardeşler isteyemezdim."

Tereddüt etti.

"Kendi köklerimi salmam gerekecek," dedi. "Tabii evlenip çocuk sahibi olursam. Bu hiç de kesin değil. Hayatımda alabileceğim tek evlilik teklifini reddettim. Ama şu anki halimden oldukça memnunum."

O koltuğuna yaslandı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle gözleri kadının yüzünü süzdü.

Ama hayır, bu doğru değildi. Geçmişinin ve gerçek ailesinin olması gereken yerde sonsuz bir boşluk hissi vardı. Ve sürekli bir inkâr. Ve hak ettiğinden çok daha fazla şefkatle ona bakan kadere bu kadar nankörlük ettiği için suçluluk duygusu. Önce Anna teyze Bath'ı terk edip Netherby Dükü ile evlenmişti. Sonra annesi, o zamanlar ona Bayan Westcott olarak bilinen, sanat öğretmeniyle evlenmek için ayrılacağını açıklamıştı. Winifred neredeyse kimseye sevgisini bağlamaya cesaret edemiyordu. Hiçbir şey kalıcı değildi. Kimse ona ait değildi. Yine de, arkadaşları ve onu seven insanlar olması için iyi ve dindar olmaya çalıştıkça, onları kendinden uzaklaştırıyor gibi görünüyordu. Şimdi bunu anlayabiliyordu, ama o zamanlar anlayamıyordu.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne için?" diye sordu kadın keskin bir sesle. "Mutlu olduğum için mi? Biliyorsun, *tüm* kadınlar her şeyden önce evliliği arzulamaz."

"Benim demek istediğim o değildi," dedi. "Ama senin acını daha da derinleştirmek istemem. Sanırım bunu kendine saklıyorsun ve hepimizin sırları vardır."

Kadın ona dehşetle baktı. Ve karşılık vermekten kendini alamadı.

"*Sizin* sırlarınız var mı, Albay Ware?" diye sordu. "Çok var," dedi, onu şaşırtarak. "İnsan her zaman
"Yeterince bastırırsanız, ortadan kaybolacaklarını umuyor."

Ona baktı. Savaşın bazı zulümleri için pişmanlık duyuyor olabilir miydi? Sormayacaktı. Ancak sonraki sözleri, şüphelerini doğruluyor gibiydi.

"Burada idil bir hayatım olduğunu düşünüyorsun," dedi. "Bu konuda haklısın. Yani, on sekiz yaşına kadar."

O yaşta evini terk edip görevine başlamıştı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, devam etmesini bekledi, ama o devam etmedi. Sarah, Owen'ın birkaç adım önünde, kızarmış ve dağınık bir halde kuzey kanadından avluya koşarak geldi.

"Winnie," diye bağırdı gelirken. "Sen de gelmeliydin. Uygun giyinmemiş olmama rağmen *ata* bindik. Owen bunun önemli olmadığını söyledi. Atlardan birine yan eyer koydu — gördüğüm en tatlı kısırak. Onun sırtında hiç güvensiz hissetmedim. Tabii ki Owen, atın beni alıp gitmesinden korkmamam için dizginleri tuttu. Gölün yanındaki araba yolunda bir süre at sürdük ve çocuklar bizi tepeden gördüler ve izlemek için koşarak aşağı indiler. Çok kıskandılar."

"Korkarım ki burada geçireceğim zamanın çoğunu
Owen, "Önümüzdeki hafta kadar süren binicilik dersleri ve gezintiler düzenleyeceğiz" dedi, ancak bu sözlerinde *korku* hissedilmiyordu.

uygun kelime gibi gelmiyordu. Yetişkin bir hanımefendi gibi davranmaya çalışmaktan vazgeçtiği için artık yaşına uygun görünen Sarah'ya hoşgörölü bir şekilde gülümsüyordu.

Winifred, Owen ile baş başa vakit geçirme umudunun bir kez daha suya düştüğünü düşündü. Owen çocukları eğlendirmekle meşgul olacaktı. Onu kendine saklamak istediği için yine hak ettiğini bulmuştu.

—

T burada zamanlar zamanlar bitti bir bir
hafta Nicholas, Devlin ve Gwyneth'in

Joel Cunningham ve ailesini bu özel zamanda davet etmişti. Ya da Haviland'ların ziyareti için bu iki haftayı kendisi önermemişti. Yazın ilerleyen zamanlarına kadar bekleyebilirdi, ancak Ravenswood'da her şey yaz şenliği etrafında dönüyordu.

Karşılaştırma yapmaktan kendini alamıyordu.

İki ilişki arasında karşılaştırma yapılamazdı. Owen'ın Winnifred Cunningham ile ilişkisi yakın bir dostluktu, belki bir romantizmdi, belki de değildi. Grace Haviland ile ilişkisi ise daha çok resmi bir flört gibiydi ve sonu az çok belliydi.

Yine de karşılaştırmalar yaptı.

Owen ve Bayan Cunningham, çocuklarla enerjik ve gürültölü oyunlar oynayarak harika vakit geçiriyorlardı. Stephanie de genellikle onlarla birlikteydi. Her yerdeki çocuklar gibi, bu çocuklar da hiç yorulmuyor gibiydi. Onlarla oynamayı seçen yetişkinler de öyle. Bayan Cunningham sık sık onlara katılırdı, kocası da çalışmadığı zamanlarda. Gwyneth ve Devlin de öyle.

Ama Grace katılmıyordu. Bir öğleden sonra Nicholas, Grace ve annesiyle birlikte terasta dolaşırken, yaşlı

Çocuklar Owen ve Winifred ile hareketli bir top oyununa katıldılar. Stephanie, Awen, Susan, Emma ve Samuel'i çimlerin bir kenarına çekerek, el ele tutuşup şarkı söyleyerek daire şeklinde hareket ettikleri ve sonunda hep birlikte çığlık atarak yere düştükleri bir oyun oynadılar. Owen, Nicholas'ı gelip takımına katılmaya çağırdı, ancak diğer herkes ona top atarken takımında tek kişi kalmıştı. Stephanie, Grace'i daire oyununa katılmaya davet etti.

Nicholas sıırttı. "Kurtarma yakında, Owen," diye seslendi ve çimlere adım attı. "Kardeşler birleşti." Grace'e dönüp gülümsedi.

Ama Grace kıpırdamamıştı. "Bugün olmaz, Leydi Stephanie," dedi. "Yanlış elbise giydim ve ayakkabılarım da uygun değil."

"İçeri girip gürültüden uzaklaşalım," dedi Bayan Haviland sessizce, muhtemelen sadece kızının duyması için. Ama Nicholas da duydu.

Bir an tereddüt etti, ama sonra paltosunu çıkardı ve bazı çocukların tezahüratları eşliğinde savaş alanına adım attı, her ne kadar onların düşmanı olmak üzere olsa da. Sonra harika vakit geçirmeye başladı.

Başka bir gün, çocukların çoğu, çayırın batısındaki nehre sınır olan ormanlık alana saklambaç oynamak için koştular. Owen, Winifred ve Stephanie de onlarla birlikte gittiler. Gwyneth ve Bayan Cunningham da gitmek isterdi, ama Lady Rhys'i bekliyorlardı.

"Siz de gelin, Nick ve Bayan Haviland," diye seslendi Owen.

"Memnuniyetle," dedi Nicholas. "Grace?"

"Lady Rhys'in ziyareti sırasında burada olmamak kabalık olur," dedi.

Böylece Nicholas onsuz gitti.

Bir sabah, iki çocuğun yanında, onun yanında yürümesi ve kaymamalarını kontrol etmesi gerekmeden, sakın atlarda güvenli olduklarını kanıtlamış olan iki çocuğun yanında binmeye davet etti. Grace'in mükemmel bir binici olduğunu biliyordu ve alıştığı hızda gitmeyecek olsa da bu egzersizi sevebileceğini düşündü. O hayır dedi. Annesine ve Lady Stratton'a köydeki dükkana eşlik edeceğine söz vermişti.

Nicholas onsuz binmeye gitti.

Başkaları varken bile onunla baş başa kalmak çok zordu. Owen ve Winifred akşam yemeğinden sonra sık sık oturma odasında oturup, başları neredeyse birbirine değecek kadar yakın bir şekilde derin bir sohbe dalarken, Grace her zaman bir grubun parçası olmaya özen gösterirdi. Bu gruba Nicholas da dahil olabilirdi, ama ona diğerlerinden daha fazla ilgi göstermezdi. Elbette bu, oturma odası adabına tamamen uygundu. Ama burası, şık konuklarla dolu bir Londra salonu değildi. Burası, Ravenswood'da rahat bir aile ortamıydı. Herkesin bildiği gibi, burası bir *kur* ortamıydı.

Yemek masasında ya da oturma odasında yanına oturduğunda, sadece onunla konuşurken, ona her zaman tüm dikkatini ve tüm cazibesini ve gülümsemesini gösterirdi. Konuşması kibardı ve kişisel değildi. Bazen onun saf güzelliğine kapılır ve sonuçta yakın olduklarına, çevresindeki çoğu insanın neredeyse birer yabancı olduğu için sadece temkinli davrandığına inanırdı.

Ama adam hayal kırıklığına uğramış ve biraz endişeliydi.

Çocuklardan kaçınmasını merak etti. Bunun nedeni temel bir utangaçlık ve onlara aşına olmaması mıydı? Sonuçta kardeşi yoktu ve dolayısıyla yeğeni de yoktu. Ya da

çocuklara karşı? Kendi çocuklarına karşı farklı davranır mıydı? Yoksa her gün belirli bir saatte kreşe gidip çocuklarını ziyaret eden, onların yetiştirilmesini ve eğitimini hemşirelere ve dadılara bırakan türden bir anne mi olurdu? Bu çok gerçek olasılık onu endişeyle doldurdu.

Ve Tanrı şahidimdir ki, ilk hafta bitmeden, şimdi evlenmek zorunda olduğu bu kadın hakkında pek bir şey bilmediğini fark etti. Tek bildiği, ideal ile gerçeklik arasında bir seçim yapmadan önce önemli görünen yönleriyle mükemmel olduğu idi. Grace Haviland *kimdi?* Cevabı bilmediği için açıkçası çok korkmuştu. Devlin'e onu buraya davet ettirip kendini bu duruma sokmadan önce neden bunun farkına varmamıştı?

Nedenini biliyordu. Onu mutlu edebilecek ve onun da mutlu edebileceği tek kadını aramaktan vazgeçmişti. Aşktan, sezgisinden ve kalbinden vazgeçmiş, bunun yerine aklını kullanmayı seçmişti. Akıllı, olması gerektiği gibi çalışmıyordu. Akıllı, güzelliğin, saygınlığın ve mükemmel davranışların yeterli olduğunu düşünüyordu. Ancak Grace'in görünenden daha fazlası olup olmadığını keşfetmesi gerekiyordu. Elbette vardı. Ama olmasaydı ne yapabilirdi ki? Hiçbir şey. Kendini bu işe adamıştı.

Çocuklar, ona nostaljik bir acı ile kendi çocukluğunu hatırlattı. O ve kardeşleri, Cunningham'ların sahip olduğu türden bir özgürlüğe sahiptiler. O, bu özgürlüğü sık sık Cartref'e yürüyerek gitmek için kullanırdı. Orada Gwyneth ile saatlerce oynardı ya da artık küçük çocuklar olmadıklarında ağaçlara tırmanır, dallara uzanarak gelecekle ilgili hayallerini paylaşırlardı. Ama zamanının çoğunu evde geçirirdi. O ve ağabeyleri ile Pippa sürekli başlarını belaya sokacak bir şeyler bulurlardı. Küçük çocuklar durmadan kavga ederlerdi.

Ben ya da Devlin, kafalarını birbirine vurmakla tehdit ederdi, ancak bu tehdit hiçbir zaman hayata geçirilmedi. Her ikisinin de ebeveynleri son derece hoşgörölüydü. Babaları Londra'dayken, anneleri bahar aylarında onlarla çok zaman geçirir, onları yürüyüşlere ve pikniklere götürür, ikişer ikişer tekneyle gölün karşısındaki küçük adaya götürür ve orada onlarla yaratıcı oyunlar oynardı. Ya da onlarla yüzmeye giderdi.

O günler güzel günlerdi. Ne yazık ki, felaketle sonuçlanan sonları, Nicholas'ın kariyerinde başarılı olmaya odaklanırken bu anıları zihninden silmesine neden olmuştu. Elbette o günleri geri getiremezdi. Çeşitli nedenlerden dolayı geri dönüşü olmayan günlerdi. Ama ailesini daha sık ziyaret edebilir ve kendi ailesini kurabilirdi. Grace'in çocuk yetiştirme fikirlerinin kendisinininkilerle çok çelişmeyeceğini umabilirdi.

Winifred'in öyle olmadığını biliyordu. Ailesini çok sevdiğini söylemesi boş bir övünme değildi. Sık sık kendilerini dışlayan iki çocuğa bile ilgi gösteriyordu. Andrew'a her zaman hazırды, onunla kendi icat ettiğı basit işaret diliyle iletişim kuruyordu. Robbie'ye karşı her zaman sabırlıydı. Robbie, çok uzamış saçlarının altından dünyaya şüpheyile bakıyordu. Robbie öfke nöbeti geçirecekmiş gibi görüldüğünde, annesi onun yanında durur, kolunu omuzlarına hafifçe atardı. Robbie öfkesini asla annesine yöneltmezdi.

Owen de çocuklara karşı aynı açık sevgiyi besliyordu. Eğer ikisi arasında gerçekten bir flört varsa, bu gelecek için iyiye işaretti. Birbirleri için mükemmel görünüyorlardı.

Ah, karşılaştırma yapmaktan kendini alamıyordu. Kardeşine karşı hafif bir kıskançlık duymaktan kendini alamıyordu.

Peki ya Grace'in kendisi? O, neredeyse kesin olarak onun evlilik teklifini kabul edecekti. Ama neden? Ailesi ona baskı yaptığı için mi? Otuz yaşına yaklaşmış ve bekârlığa ve iki nişanlısının ölümünün yasını tutarak geçirdiği uzun yıllara son verme zamanının geldiğine karar verdiği için mi? Onlardan birini ya da ikisini de sevmiş miydi?

Onu seviyor muydu?

Cevabın gerçekten önemli olmadığını kendine söylemeye çalıştı. Ama sonra Devlin ve Gwyneth'e, annesine ve Matthew Taylor'a, hatta Bay ve Bayan Cunningham'a baktı ve bunun önemli olduğunu anladı. Grace'e evlenme teklifini ne kadar çabuk yaparsa, onun için o kadar iyi olurdu, çünkü artık bundan kaçınamazdı.

Ama Tanrı şahidimdir ki, Havilandlar ve Cunninghamların ziyaretlerinin bu şekilde çakışmamasını *diledi*.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kontes, Cunningham'ları ve kendi çocuklarını göl kenarında piknik çayına götürmüştü. Stephanie de onlarla birlikte gitmişti. Kont, bekleyemeyecek bazı mülk işlerini hallettikten sonra onlara daha sonra katılacaktı. Owen, çocukluk arkadaşı ve kuzeni Clarence Ware'i ziyarete gitmişti. Clarence, gelecek hafta yapılacak şenliğe katılmak için eşi ile birlikte eve gelmişti. General ve Bayan Haviland ile kızları, emekli asker Albay Wexford, kızı Ariel ve kız kardeşi Bayan Prudence Wexford ile çay içmeye davet edilmişti. Albay Ware de muhtemelen onlarla birlikte gidecekti.

Winifred piknik grubuyla birlikte göle gidiyordu. Şimdiye kadar gölü sadece uzaktan görmüş olduğu için pikniği sabırsızlıkla bekliyordu. Piknik çaylarını çok severdi. Açık havada yenilen yemekler bir şekilde daha lezzetli geliyordu. Kontes ve Stephanie'yi de severdi. Ancak Andrew, bazen yaptığı gibi, diğerlerinin belirlediği tempoya ayak uydurmamayı tercih etti. Diğerleri, gölde yüzmek, suda oynamak veya teknelerden birine binmek için sabırsızlanıyorlardı. O ise, parkın arazisini bu kadar çeşitlilik ve çekicilik kılan her bir kıvrımlı tepeyi ve çukuru keşfetmeyi tercih etti. Annesinin, ihtiyacı olduğu sürece onunla kalmayı teklif etmişti, ancak Winifred onu diğerleriyle birlikte gitmeye ikna etti. Annesi bu ziyareti çok seviyordu — belki de, Winifred'in düşündüğü gibi, Lady Camille Westcott olarak sayısız ev partisine davet edildiği zamanları hatırlattığı içindi.

Andrew, kalabalık yerlerde ve gürültülü etkinliklerde sık sık bunalmış gibi görünürdü. Sesleri duymamasına rağmen, çevresinde olup bitenlerin çok farkındaydı. Bazen grubu görmezden gelip, sürekli değişen gökyüzünü, manzarayı, çiçekleri ve hatta çimleri seyretmeyi tercih ederdi. Hepsi de onu anlardı — küçük çocuklar bile — ve ona büyük bir sabırla davranırlardı, ancak bugün onun neden olduğu gecikme onlar için biraz zordu.

"Ben onunla kalacağım," dedi Winifred. "Sen git, anne. Biz sonra geliriz."

Andrew'un iç dünyasını sık sık merak ederdi. Onu dışarıdan bakıp, varoluşunun yoksulluğuna acımak çok kolay olurdu. Ama işitme ve konuşma yeteneği olan bir kişi bunu nasıl *bilebilir* ve bu yargıya varabilir ki? Belki de onun hayatı, ona göre farklı bir şekilde, ama onun anlayamayacağı bir şekilde, onunki kadar zengindi. Evet, aralarında bir tür iletişim kurabilmek için bir tür işaret dili geliştirmişti, ama bu dil çok sınırlıydı ve sadece gerçeklerle ilgileniyordu, duygular, düşünceler veya hayallerle değil.

diğerleri kayboldu, hepsini

Onların enerjisi ve coşkusu karşısında Winifred aniden ve beklenmedik bir şekilde hüznüldü. Babası dul kontesle ilk görüşmelerini tamamlamış ve onun portresini çizmeye hazırdı. Önümüzdeki hafta içinde bitirmeyi planlıyordu, ancak annesi ve babası, cumartesi günü Ravenswood'da düzenlenecek şenliğe katılmak için kalmaya karar vermişlerdi, çünkü bu şenlik hepsi için, özellikle de çocuklar için eğlenceli olacaktı. Daha fazla misafir bekleniyordu, aralarında daha fazla çocuk da vardı. Ancak ertesi Pazartesi günü Bath'a döneceklerdi.

Burada iki haftadan biraz daha uzun kalacaklardı. Winifred'in, Owen'ın bu fırsatı onu etkilemek ve evlenme teklifinde bulunmak için kullanacağına dair hayalleri suya düşmüştü ve kendisiyle yetindiğini söylemişti.

O. Tabii ki, bayramın kendisi de vardı, en önemlisi de çok romantik görünen akşam balosu. Ama o, aralarındaki durumun değişeceği konusunda pek iyimser değildi. O, ona her zamanki gibi dostça davranıyor, çocuklarla ilgileniyor ve özellikle Robbie ve anne babası onu yetimhaneden ailelerine aldıklarında sergilediği huysuz ve asi davranışları hakkında daha fazla bilgi edinmek için her zamanki gibi meraklıydı.

Owen uzun zamandır sorunlu ve suçlu çocuklarla çalışmak istiyordu, ancak Londra'daki evlerde gönüllü olarak çalıştığı çeşitli dönemler, bunun kolay olmadığını, hatta çoğu durumda mümkün olmadığını fark etmesini sağlamıştı. Şefkat duymak yeterli değildi. İlk hafta Winifred'e anlattığı gibi, onlar için farklı bir hayat hayal ediyordu, belki de kırsal alana, vahşi hayata ve temiz havaya erişim sağlayacak, aynı zamanda çiftliği işletmek için yoğun ve zorlu bir çalışma ve oyunlar için eğlenceli zamanlar sunacak bir çiftlikte. Onları rahatsız eden şeyleri konuşmaya teşvik etmek ve bir şekilde bunları unutmayı öğrenmelerine yardımcı olmak istiyordu. Oh, bunun kolay bir şey olmayacağını, sihirli bir çözümün olmayacağını anlıyordu. Bu tür çocukların kafalarının içine girip *neden* böyle olduklarını anlamanın çoğu zaman imkansız olacağını biliyordu. Onların tıbbi, uzman yardıma ve kendisi gibi düşünen diğer yetişkinlerin sabırlı yardımına ihtiyaçları olacağını biliyordu. Bu yolda hayal kırıklıkları ve açık başarısızlıklar olacağını biliyordu. Sevgi ve sadece yardım etme isteği dünyayı değiştirmek için yeterli değildi.

Ama yine de hayal kuruyordu.

Winifred, onun fikirlerinden, özellikle de kendi kır evine yerleşme umudundan çok heyecanlanmıştı. Görünüşe göre, bunu karşılayabileceğini düşünüyordu. Orada onunla birlikte çalışmayı ne kadar çok isterdi

Orada onunla birlikte çalışmayı çok isterdi, ancak böyle bir işin ne kadar zor ve sinir bozucu olacağını çok iyi biliyordu. Tabii ki, sadece bir arkadaş olarak onunla birlikte bir kır evinde yaşayamazdı.

Şimdiye kadar, onun yardımını isteyeceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Ve, kendine dürüst olursak, Londra'da ya da burada, arkadaşlıklarında hiçbir zaman romantizmden söz edilmemişti. Birkaç akşam önce, Stratton Kontu, Owen'ın ona kavak ağaçlarının sıralandığı yolu göstermesini önermişti, çünkü o yolu şimdiye kadar sadece yatak odasının penceresinden görmüştü. Orada yürüyüş yapabilirlerdi ve belki de yolun sonundaki yazlık evde bir süre oturabilirlerdi, demişti. Kontes, dışarıda karanlık basarsa diye yanlarına bir fener almaları iyi olur diye eklemişti.

Onların, ikisine تنها ve romantik bir ortamda baş başa vakit geçirmeleri için verdikleri zaman, bariz bir hileydi. Annem gülümsemiş ve cesaret verici bir şekilde başını sallamıştı. Owen ise hiçbir şeyin farkında değildi. Bu, Winifred için oldukça açıktı.

"Harika bir fikir," demişti, ona gülümseyerek. "Winifred?"

"Görmeyi çok isterim," demişti. "Akşamüstü ve gün batımında özellikle güzel olmalı."

"Bize katılır mısınız, Bayan Haviland? Nick?" diye sormuştu.

Böylece dördü birlikte yola çıktılar. İlk başta, aralarında bir mesafe bırakarak kendi çiftler halinde ayrılmışlardı, ancak iki düz kavak sırasının arasındaki çimenli yolda yürürken, dördü bir araya geldiler ve yazlık eve varana kadar öyle kaldılar. Orada oturup sohbet ettiler, ta ki Bayan Haviland belki de...

karanlık çökmeden eve dönmeleri gerekiyordu. Sokak sessiz ve تنها, her yer yemyeşil ve gür bitkilerle kaplıydı. Yazlık ev rahat bir şekilde döşenmişti ve sokak ile parkın manzarasını sunuyordu. Sokak ve yazlık ev, parkın en romantik yerleri arasındaydı. Erken batan güneş, nefes kesici bir manzara vaat ediyordu. Dört kişilik grup halinde geri dönüyorlardı, sanki *romantizm* kelimesi hiç icat edilmemiş gibi neşeyle konuşuyorlardı.

disappointing

Winifred, o akşamın hayal kırıklığı yarattığına karar verdi. Zaten bildiği bir şeyi teyit etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bu konuyu düşünmek, moralini daha da bozacaktı.

Arazi uygun olduğunda, Andrew'un en sevdiği aktivitelerden birine katıldı. Park alanı ne tamamen çimenli ne de tamamen düz bir alandı. Aksine, dalgalı bir yapıya sahipti, hafif yükseltiler enerjik tırmanışlar ve beklenmedik manzaralar sunarken, buna karşılık gelen çukurlar تنها oyuklara iniyordu. Bu oyukların bazıları, ferforje koltuklar, rengarenk çiçek tarhları ve ara sıra zambak havuzları veya balık havuzları ile zarif bir şekilde düzenlenmiş sessiz köşelerdi.

Ancak Andrew'un ilgisini çeken köşeler değildi. Onu ilgilendiren aşağı doğru eğimli yerlerdi. Durdu ve özellikle uzun olan birini işaret ederek Winifred'e heyecanla baktı, kolları çırpınıyordu. Winifred başını salladı ve onunla birlikte aşağı koştu, ikisi kuşlar gibi uçuyor, hızdan çılgınlık atıyor ve çaresizce gülüyorlardı. Winifred, Andrew'un güldüğünde çıkardığı tuhaf sesleri her zaman sevmişti. Bunu birkaç kez daha tekrarladılar, ta ki Winifred tepenin yakınına çöküp bir kez daha yapamayacağını belirtene kadar.

Andrew tek başına devam ederken, o oturmuş izliyordu, kollarını kaldırdığı dizlerine dolamıştı ve üzüntü yeniden onu sardı.

balonun üzerindeki portre galerisini ve birkaç nesil öncesine uzanan Ware atalarının uzun sırasını düşünmeden edemiyordu. Atalarının hiçbirinin portresinin olmadığını fark edince, onların ona verdiği keskin özlemi yeniden hissetti. En azından, onun bildiği kadarıyla.

Hayatının çoğunu, Bath'taki bir yetimhanede varlığını fark etmeden önce kaybettiği hayatı hakkında tüm düşüncelerini bastırarak, sahip olduğu nimetleri kararlılıkla sayarak geçirmişti. Çok *iyi* bir yetimhanedeydi, bu doğruydu, ama yine de onun gibi kim olduklarını ve nereden geldiklerini bilmeyen çok sayıda çocukla birlikte yaşıyordu. Sayısı daha az olan diğer çocuklar ise belki de daha da kötü durumdaydı. Onlar biliyorlardı, ama yine de terk edilmişti. İstenmeyen. Sevilmeyen.

Böyle düşünceleri bastıramadığı zamanlardan nefret ediyordu. düşünceleri ve bunlarla birlikte gelen kendine acıma duygusu. Bunlar onu derin bir karamsarlığa sürükledi ve sahip olduğu onca nimet içinde anında teselli bulması neredeyse imkansız hale geldi. Andrew'u izledi ve ona karşı sevgi dolu duygular besledi. Ancak bu, moralini düzeltmesine yardımcı olmadı, çünkü onun için de endişeleniyordu. Onun için gelecek ne getirecekti? Anne ve babası, dünyadaki en iyi insanlar olsalar da, şu anda hala genç olsalar da sonsuza kadar yaşamayacaklardı. Bir de Robbie vardı. Ve ikizler, ki onlar normalden daha fazla ilgiye muhtaçtı ve neredeyse sürekli birbirlerine yapışık yaşıyorlardı. Anne ve babaları onların durumunu öğrenmeden önce birkaç ay ayrı kalmışlardı, her biri diğerini teselli edilemez bir şekilde özliyor ve o zamanlar henüz bebek olmalarına rağmen mutsuzdu. Anne ve baba çocukları kendi evlerine aldılar — ikisini birden. Kızlar ilk haftalarda çok ağladılar, birbirlerinden ayrılmak istemediler.

An. Zorunlu ayrılıktan hiç tam olarak kurtulamamışlardı, ancak bunun bilinçli bir hatırası yoktu. Peki gelecekte onları neler bekliyordu?

Andrew nefesini toparlamak ve onun izlediğinden emin olmak için yanına geldi. Sonra tekrar aşağıya doğru hızla indi, gülerek ve kollarını kanat gibi çırparak.

"O ne *tür bir* kuş?" diye bir ses, arkasındaki yokuşun tepesinden sordu. Albay Nicholas Ware'in sesiydi.

Başka birinin eşlik etmesini istemiyordu. Şimdi değil. Ve kesinlikle onun eşlik etmesini istemiyordu.

Lütfen git.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Büyük ve güçlü bir şey. Ne olduğu önemli değil, yeter ki özgürce uçmayı seven bir şey olsun."

Köşenin ortasındaki balık havuzu sonunda Andrew'un dikkatini çekmişti ve balıkları daha yakından görmek için havuzun kenarına diz çöktü.

"Sen de bunu yapmak istermiş gibi görünüyorsun," dedi.

"Birkaç kez denedim," dedi kadın, başını çevirip ona bakmazsa onun gideceğini umarak. "Ama Andrew bazen yorulmadan sonsuza kadar koşabilir."

"Sen de özgürce uçmak istiyormuşsun gibi görünüyorsun demek istedim," dedi.

Kadın omuz silkti. "Ben kuş değilim."

"Seni yeryüzüne bağlayan şey nedir?" diye sordu.

Garip bir soruydu. Adam yumuşak bir sesle konuştu ve kız, birkaç saniye boyunca gardını indirip bacaklarını daha sıkı kucaklarken gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi.

"Kanatlarım yok," dedi.

Daha da garip bir cevap. Aslında bu doğrudu, evet. Ama o bile sesindeki özlemi duyabiliyordu.

Lütfen, lütfen git buradan.

Sonra yokuştan aşağı indi ve onun yanındaki çimlere oturdu. Temiz beyaz bir mendil uzattı ve kız sessizce mendili alıp yanaklarını sildi, hiçbir şey için ağlamanın utancını hissederek. Kesin bir nedeni olsa bile nadiren ağlardı.

Kız mendili ne yapacağını bilemeyince, adam mendili ondan aldı ve cebine koydu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Ve o gün, Trooping the Colour töreninde onun hakkında olumsuz bir fikir oluşturduğundan beri, onun bir katil ve doğası gereği zalim olduğunu düşünerek ısrarla görmezden geldiği bir şeyi fark etti. Bu, hiç de adil ve düşünülmüş bir yargı değildi. Elbette bunu neden yaptığını biliyordu. Çünkü bu kadar yakışıklı, çekici ve herkes tarafından sevilen bir adama bağlanmak saçma olurdu. Özellikle de onun kardeşine aşık olup onunla evlenmeyi ve her zaman hayalini kurduğu hayatı yaşamayı umarken.

Bu çekicilik gerçektir, ne zorlama ne de samimiyetsizdi. Albay Ware, her yaşta insanı içtenlikle severdi. Kardeşlerini severdi. Yeğenlerini severdi. Hatta bazen, ona karşı tiksinti uyandırabilecek sözler söylemesine rağmen, onu bile seviyor gibi görünüyordu.

O nazikti.

Eğer buna karşı önlem almazsa, bu tek başına onun sonunu getirebilirdi.

Bayan Haviland ile evlenecekti. En azından genel kanı böyleydi. Sonuçta, ona karşı ciddi niyetleri olmasaydı, neden onun Ravenswood'a ailesiyle birlikte davet edilmesine izin versin ki?

Bayan Haviland her bakımdan mükemmeldi. Belki de

Winifred, bunun nedeninin utangaçlığı olduğunu ve her zaman onurlu davranması ve mükemmel bir hanımefendinin davranması gerektiği gibi davranması için yetiştirilmiş olması olduğunu düşünmüştü. O, Albay Ware için mükemmel bir eş olacaktı.

Ancak...

Oh, o kendisine uygun, onu *seven*, sıcakkanlı birini hak ediyordu. Ve sadece onu değil, herkesi. Kardeşleri Bayan Haviland'ı sevmiyorlardı, ancak bunu sadece Sarah açıkça söylemişti.

Ama o az önce ona bir şey sormuştu: "*Bunun hakkında konuşmak ister misin?*"

Konuşmak istemiyordu. Oh, istemiyordu. Onun gitmesini istiyordu. Acısını *hiç* kimseye anlatmazdı. Kimseye, annesine ya da babasına bile.

"Nereden geldiğimi bilmiyorum," dedi. "Kim olduğumu bilmiyorum."

Bu çok aptalca ve aşağılık bir şey gibi geliyordu. Adam, kadının aklını kaçırdığını düşünecekti. Adam hiçbir şey söylemedi. Çok daha kötüsünü yaptı. Elini uzattı, kadının elini tuttu ve birleşen ellerini aralarındaki çimlerin üzerine koydu.

"Sen doğdun ve bir anne, bir baba, iki erkek kardeş ve bir kimlik ve aidiyet duygusuyla varlığının bilincine vardın," dedi kadın. "Hatırlayamadığın hayatının parçalarını öğrendin. Bebeklik hikayelerini. Ve diğer akrabalarınla tanışıp aile geçmişini öğrendin. Kim olduğunu tam olarak bilmenin verdiği güvenle büyüdün."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi.

"Hayatım, bir yetimhanenin kapısının önündeki bir sepetin içinde aniden başladı," dedi. "Ama bundan önce de gerçek bir başlangıcı vardı. Kimse ne kadar önce olduğunu tam olarak bilmiyor. Yaklaşık bir aylık olduğum tahmin ediliyordu. Doğum günüm buna göre belirlendi. Kimse, önceden var olduğum o ayda bana bir isim verilip verilmediğini bilmiyordu.

Sanırım annem ve babamın soyadları vardı. Ben de bilmiyorum. Bana rastgele Winifred adı verildi. Winifred Hamlin. Bu isim hiç benim adım gibi gelmedi, ki bu muhtemelen aptalca bir şey. Sen Nicholas gibi *hissediyor musun?* Nicholas Ware?"

"Evet," diye cevapladı o, cevap beklerken. "Yetimhanede sana iyi davranıyorlardı mı?"

"Oh, öyleydim," dedi. "Bazı yetimhaneler hakkında korkunç hikayeler duyulur. Dokuz yaşına kadar büyüdüğüm yetimhaneye hiçbiri uymuyordu. Her zaman iyi beslendim, uygun giysiler giydirildim ve nazik davranıldım. Tesis içindeki okulda benimle oynadılar ve iyi bir eğitim verdiler. Babam benim sanat öğretmenimdi. Diğer her şeyin ilk öğretmenim, o zamanlar Bayan Snow olarak tanıdığım Anna Teyze'ydi. Onu çok seviyordum. Ve sonunda, kısa bir süre kötü bir öğretmenle çalıştıktan sonra, annem benim öğretmenim oldu."

Konuşmadı. Ayrılmadı, ayağa kalkmadı, göle ya da eve gitme niyetini açıklamadı. Bekledi.

Neden bu konuyu açmıştı ki?

"Her zaman endişeliydim," dedi. "Her zaman kovulmaktan korkuyordum. Ve on beş yaşında ayrılmak zorunda kalacağımı *biliyordum*, ancak iş bulmama yardım edilecekti. Ancak ait olduğum bir yerim olmayacaktı. Her zaman iyi olmak, diğer çocuklardan daha iyi olmak için çok uğraştım, belki de zamanı geldiğinde ayrılmak zorunda kalmayacağımı, personel arasında bana bir yer bulunacağını umuyordum. Dindar oldum. Nefret edilebilir bir insan oldum. Ve sevilme, hatta sevilmeye çalışmak için ne kadar çabalarsam, diğer çocuklar ve hatta personel benden o kadar uzaklaşıyordu. Çünkü diğer çocuklara neyi yanlış yaptıklarını

ev anneleri ve öğretmenleri, değişemedikleri için. Tabii ki kendi iyilikleri için ve benimle olan farkı vurgulamak için.

Neden böyle davranıyordu? Hiç kimseye böyle konuşmamıştı.

"Çok mutsuzdum," dedi. "Ve kendime çok acıyordum. Sevilmediğim için terk edilmişim. Ama yaşadığım yerdeki yabancılar beni sevmelerini sağlayamadım."

"Ve bu yüzden şimdi mutsuz musun?" diye sordu ona. "Her şey değişmiş olmasına rağmen mi?"

"Genelde sahip olduğum birçok nimeti sayarım," dedi. "Ama ara sıra bu ruh hali beni ele geçiriyor. Onları ben davet etmiyorum. Onlarla savaşıyorum ve depresyona daha da batmayı reddediyorum. Bu çok... *nankörlük* olurdu."

"Bence büyük bir öfke nöbeti geçirmek için dünyadaki tüm nedenlere sahipsin," dedi.

Kız şaşkınlıkla başını ona çevirdi. Güldü. "Bu konuları *kimseyle* konuşmam," dedi.

"Sürekli morali bozuk olan ve sızlanarak başkalarını da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışan birinden daha itici bir şey yoktur. Sana bunları anlattığım için özür dilerim."

"Söylesene," dedi. "Son yirmi bir yılın bir ayı hariç, hayatında yaşadığın tüm deneyimlerin arasında en mutlu günün hangisiydi?"

"Düşünmem bile gerek yok," dedi. "Annemin, o zamanlar Bayan Westcott'un, okulda Bay Cunningham ile evlenmek için öğretmenlikten ayrılacağını duyurduğu gündü. İlk başta, dünyanın altından halı çekilmiş gibi hissettim - yine. Onun için mutlu olmaya ve bunu ona söylemeye çok uğraştım. Sonra beni özel bir konuşma için yanına çağırdı. Bana, onlarla birlikte gitmek isteyip istemediğimi sordu. onların evlatlık kızı olarak. Onlar bunu istiyorlardı, o

sadece beni sevdikleri için, başka bir nedeni yoktu. Karşılığında hiçbir şey vermem gerekmiyordu. Minnettarlık ya da sonsuz saygı ve iyi davranış beklemiyorlardı. Ne olursa olsun beni her zaman seveceklerdi. *O* gün, hayatımın en mutlu günüydü, Albay Ware.

Elini neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyordu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. "Temel üzüntünü teselli edemem. Sana geçmişinle, o sepetten önceki hayatınla ilgili hiçbir bilgi veremem. Ama depresyonun seni boğduğu zamanlarda, hayatının en mutlu günü olan o günü her zaman hatırlamanı istiyorum. Hayatının sana verdiği tüm nimetler için belirsiz bir minnettarlık duygusu değil, sadece o gün. Bana söz ver."

Görüşü bulanıklaşmış olmasına rağmen ona bakmaya devam etti.

"O günü hatırlıyor musun?" dedi. "Denesem bile asla unutamam. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Mutluluğumu geri kazanmak için buna odaklanacağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," dedi ve ayağa kalkıp Andrew'a doğru yokuş aşağı yürürken mendili tekrar ona uzattı.

ONUNCU BÖLÜM

Nicholas yokuş aşağı yürürken hafifçe başını salladı. Ne zamandan beri, belki de onarılamayacak kadar yaralanmış ruhların doktoru olmuştu? Ona nasıl yardım edeceğini bilmezken, bu tavsiye ne işe yarardı ki?

O günü hatırla ve tüm dertlerin çözülecek...

Bu kadar köksüz olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Her zaman bolca ailesi olmuştu.

Ama neyse, onu *seviyordu*.

Şu anda yapabileceği en iyi şey, ona biraz mahremiyet vermektir. Ona, iç dünyasını hiç kimseyle paylaşmadığını söylemişti. Neden bu ayrıcalığa sahip olduğunu hiç anlamıyordu. Kız onu sevmiyordu, onunla rahat hissetmiyordu bile. Ama ona inanıyordu. Kız ne sızlanan ne de şikayet eden biriydi. Ailesine ve özellikle de sağır kardeşi ile sorunlu kardeşi Robbie'ye ve köpeğine çok bağlıydı. Ve şüphesiz gelecekte kendi kötü izlerini taşıyacak olan genç ikizlere.

En azından yaraları – savaşlarda aldığı fiziksel yaralar ve sevgili babasının ne kadar alçak bir adam olduğunu keşfetmenin verdiği korkunç darbe – bunları kaldırabilecek yaşa geldiğinde ortaya çıkmıştı. Bazen o zamanlar çocuk olan Owen ve Stephanie'yi merak ediyordu.

Andrew'un artık balık havuzuna bakmadığını fark etti, ama hala yere çömelmiş duruyordu.

yanında. Gözleri, bir tür taş yığını şeklinde, bir tarafına ustaca dizilmiş çeşitli boyut ve şekillerde bir taş yığınının takılmıştı. Onlara dokunuyor ve parmağıyla, bazen de tüm eliyle, birkaçını okşuyordu.

Nicholas onun yanına çömeldi. Çocuk başını çevirip ilk başta ona kaşlarını çatı, ama onun varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Elbette onun geldiğini duymamıştı. Çocuk, yığının dibinde bulunan büyük, yuvarlak bir taşı işaret etti. Sanki tüm yapıyı o taş tutuyormuş gibi görünüyordu. O taşı okşadı ve Nicholas'a meraklı bir bakış attı.

"Güzel," dedi Nicholas. Bu aptalca bir sözdü, en azından çocuk sağır olduğu için.

Andrew iki eliyle taşa dokundu ve çekme hareketi yaptı. Eğer onu çekmeye çalışırsa çığ düşebilir. Nicholas eline dokundu ve neredeyse en üstte bulunan benzer bir taşı işaret etti. Ama çocuk şiddetle başını salladı ve alttaki taşı okşadı.

Ne oluyor?

O, ağırlık taşımak dışında hiçbir değeri olmayan ve neredeyse ulaşılamaz bir taşı istiyordu. Ama Andrew'un çekme hareketleri giderek daha ısrarcı hale geliyordu. Nicholas'a dikkatle baktı ve boğazından anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Tamamen sağır biriyle nasıl iletişim kurulurdu? O büyük ve özel taşı ne yapmak istiyordu? Lanet olası, *kullanışsız* bir taş. Ama belli ki başka bir taş işe yaramayacaktı. Nicholas başını sallayıp uzaklaşırsa, muhtemelen tüm yığını üzerine yıkacaktı.

O içini çekti.

Biri bu durumdan hoşnutsuz olacaktı. Vandalizmi keşfeden bahçıvan, baş bahçıvana şikayette bulunacak

baş bahçivana şikayet edecek, baş bahçıvan da Devlin'in kâhyasına şikayet edecek, kâhya da Devlin'e şikayet edecekti. Tüm olay bir *skandala* dönüşecekti. Tabii Andrew, yuvarlanan taşların altında yarısı gömülmüş ve balıklar da göletin dibinde sersemlemiş olmasaydı.

Nicholas, diğer taşları bozmadan o taşı çıkarmak imkansız olduğunu anladı. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Tüm yapıyı tepeden aşağıya doğru söküp, sonra bir taş eksik olarak yeniden birleştirmek zorundaydı. Bu kolay olmayacaktı. Yapı uzun süredir orada olmalıydı. Taşların arasındaki boşluklardan çimlerin ve hatta birkaç yabani çiçeğin büyüdüğü görülüyordu, hepsi de çok güzel bir manzara oluşturuyordu.

Kardeşi ona pek sıcak bakmayacaktı.

On dakika, belki de daha uzun sürdü ve bu sadece taşları tek tek çıkarmak için harcanan zamandı. Ve kimse, en küçük taşların bile hafif ya da tutması kolay olduğunu söylemesin. Büyük olanlardan birkaçı bir ton ağırlığındaydı - elbette abartılı bir ifade, ama o kadar ağır *geliyorlardı*. Ve kim bu kadar çok taş olduğunu tahmin edebilirdi ki?

Nicholas, son birkaç yıldır ofis masasında çok fazla zaman geçirdiği için yumuşadığını düşündü. Bu iyi bir şey değildi. Yardım etmeye çalışan çocuğun ellerini itti. Parmaklarının ezilmesini ve mezarın tahrip edilmesini istemiyordu. Ama Andrew, taşı yavaş yavaş ortaya çıkardıkça ve iki eliyle daha fazla dokunabildikçe gözle görülür şekilde heyecanlandı.

Oh, bir iletişim aracı olsa keşke, diye düşündü Nicholas. Başkalarıyla paylaşma veya kendini açıklama imkânı olmayan birinin kafasının içinde neler oluyordu? Zengin bir dünya mı? Bir boşluk mu bir boşluk mu? Nicholas şüpheleniyordu ilki.

Winifred düşünmüştü bir bir sistem bir işaret bir temel bilgileri iletmek için bir tür işaret dili kullanıyordu. Bu onun için takdire şayan bir şeydi, ama tatmin edici olamazdı. Yine de çocuk, çoğu zaman yalnız kalmayı tercih etse de, her zaman yeterince mutlu görünüyordu. Tabii ki bu sonuncusu anlaşılabilir bir durumdu. İstese bile nasıl sosyal bir insan olabilirdi ki?

Nicholas, çocuğun taşı yığının altındaki yerinden kaldırmasına yardım etmesine izin verdi. Bu taş bir buçuk ton ağırlığındaydı. Andrew'un onu eve kadar taşımayı planlamadığını umuyordu. Ama onu ne için istiyordu ki? En güzel süs eşyası olmayacaktı.

Belki Winifred anlayabilirdi, ama henüz ona rahatsızlık vermek istemiyordu. Hâlâ yokuşun tepesinde oturuyordu, kollarını bacaklarına dolamış, tıpkı onu ilk gördüğü zamanki gibi. Alnı dizlerine yaslanmıştı.

Owen'a hikayesini, en önemli kısmı da dahil olmak üzere, anlatmamış mıydı? Oysa Owen, tıpkı kendisi gibi, acı çeken insanlara yardım etmeye hazır ve istekli olan kişiydi. Bu ikisi arasındaki bağı anlamak zor değildi, ama kendisi bir kısmını gizliyorsa, kişisel ilişkileri ne kadar yakındı? Tamamen açık olmaksızın tam ve kalıcı bir ilişki mümkün müydü?

Grace kendi bir parçasını bastırıyor muydu? Ama bugün bu şüpheleri ve endişeleri yeniden canlandırmak istemiyordu. Grace Haviland'ı tanımıyordu. Bunu kendine çoktan itiraf etmişti.

Andrew, taşının yanındaki çimlere diz çöktü, Nicholas ise elinden geldiğince yığını yeniden inşa etmeye çalıştı. Sonunda, kendisinde sanatsal bir ruh ya da mühendis gözü olmadığını kabul etti. Yeni yapı sağlam görünüyordu, ama zamanın sınavından geçebilecek miydi? Eskisi kadar

eski kadar pitoresk görünmüyordu. Artık sadece bir taş yığını gibi görünüyordu. Ama idare etmek zorundaydı.

Andrew, başını eğip gözlerini kapatmış, elleriyle taşı düzeltmeye çalışıyordu. Nicholas, onun düşüncelerini öğrenmek için her şeyi verirdi.

İşini bitirince ayağa kalktı ve sırtını esnetti. Andrew ona bakıp gülümsedi. Beklenmedik derecede tatlı bir gülümsemeydi. Hızla ayağa kalktı ve eğilip taşı kaldırdı. Gerçekten de onu yanında götürmek niyetinde miydi? Nicholas bir eliyle dur işareti yaptı. Bunu, çocuğun yardımıyla kendisi yapması gerekecekti. Ama Winifred, düzgünce katlanmış mendilini bir elinde tutarak yokuştan aşağı iniyordu. Gözyaşlarının izleri tamamen silinmişti.

"Teşekkür ederim," dedi ve mendili ona uzattı. "Andrew bir taş buldu mu?"

"Büyük, pek de güzel olmayan bir tane," dedi. "Yığının en altında duruyordu. Neden onu istediğini ve eve geri götürmeye kararlı olduğunu biliyor musun?"

"Ah canım, *gerçekten* büyük," dedi kadın. "Çok ağır olmalı. Ama içinde bir şey görmüş olmalı. Bu ara sıra olur ve onu elde edene kadar rahat etmez."

"*Bir şey mi?*" Ona şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Oh." O güldü. "Bu sana mantıklı gelmez, değil mi? Andrew taş heykeltıraş olarak inanılmaz yetenekli. Babam, zaman geçirmek ve duygularını dışa vurmak için ona resim yapmayı öğretmek için çok uğraştı. Andrew resim yapmada çok kötüydü ve hiç ilgilenmiyor gibiydi. Sonra bir gün babam, Andrew'u keskin bir bıçakla taşı yontarken gördü. Kendini keseceğinden korktu ve bıçağı elinden aldı. Andrew o zamanlar henüz çok küçüktü. Ancak sonraki birkaç gün içinde, elinden alınan bıçağın yerine başka bir bıçak buldu, sonra bir tane daha.

Andrew'un gözetim altında yaptığı şeye devam etmesine izin verilmesi gerektiğini söyleyen annesiydi. Onu izleyeceğine ve kendine zarar vermediğinden emin olacağına söz verdi. Ve Andrew, kıvrılmış ve derin uykuda olan en zarif fareyi yarattı. O zamandan beri yaptığı şeylere kıyasla bu çok basit bir şeydi, ama yeteneği en başından beri belliydi. Annesi, Andrew'un bazı taşlarda, kendi içindeki duvarları yıkamadığı için serbest bırakması gereken şeyleri görebildiğini söylüyor.

Konuşurken kardeşine sevgiyle baktı ve Andrew başını kaldırıp taşı gösterdiğinde omzunu sıktı. Gülümsedi ve başını salladı.

"Sen ve ben," dedi, ama yüksek sesle değil. Önce onu, sonra kendini işaret etti, sonra iki eliyle evin yönünü işaret etti ve yüksek sesle konuşmasına gerek kalmadı. "Bunu birlikte eve götüreceğiz," dedi jestleriyle.

"Ben arkada iyiliksever bir amca gibi ellerimi arkamda kavuşturarak yürürken mi?" dedi Nicholas.

Ona bir gülümseme attı. "Halledebiliriz," dedi. "Ama az önce, benim yardımımıla onu kendin taşımayı teklif ettiğini mi duydum?"

"*Kardeşinin* yardımıyla," dedi. "Kendi tutkusunu gerçekleştirmek için atması gereken her adımı bilmeli. O yeterince büyük. Sen de şefkatli bir teyze gibi arkasında dolaşp, o fare heykelinden bu yana yaptığı bazı heykelleri bana anlatabilirsin. Bir keresinde Roma'da Michelangelo'nun *Pietà'sını* görmüştüm. Nefes kesiciydi. Annemin kocası Matthew Taylor da bir keresinde görmüştü ve bu onu ahşap oymacılığını bir üst seviyeye taşımaya ilham vermişti. Eğer onun oymalarını görmediysen, görmeyi istemelisin. Köydeki demirci dükkanının üstündeki odalarda duruyorlar. Eminim Owen seni oraya götürmekten mutluluk duyacaktır."

Konuşurken Andrew'un yardımıyla taşı kaldırıyordu. Çocuğun bu taşta ne gördüğünü merak etti. Umarım bir karınca veya uğur böceğinden daha fazlasını görmüştür.

"Konuşmayı sen yapacaksın," dedi eve dönerken. "Andrew ve benim daha önemli işlerimiz var, örneğin nefes almak gibi."

Kadın güldü.

Ruh hali düzelmiş gibiydi. Adam, daha önce onun nadir görülen açık bir kırılganlık anına denk geldiğini tahmin etti. Ona hiç huysuz bir insan olarak gelmemişti. Şimdi, kardeşi taşın içinde sonsuz bir esaretten kurtardığı figürlerden, çoğunlukla hayvanlardan, sıcak bir şekilde bahsediyordu. Evet, sanki her an nefes alıp hareket edecekmiş gibi, her zaman canlılık doluydu. Sadece ilk denemesi olan fare uyuyordu.

"Ben ise," dedi, evin arkasındaki ahırlara yaklaşırken, "ses ve görüntünün bana sağladığı tüm avantajlara ve muhteşem yetenekli bir babaya ve bazen başarısız olsalar bile tüm çocuklarını denemeye teşvik eden bir anneye sahip olmama rağmen, hiçbir sanatsal yeteneğim yok. Bu çok sinir bozucu." İçini çekti, ama sesinde bir gülümseme vardı.

"İnan bana," dedi adam. "Senin yeteneklerin çok fazla." Sesindeki ateşli yoğunluğu duyunca utanç duydu. Ama onun sözlerine inanacak olursak, bu, muhtaç çocukluğunun büyük bir bölümünde nefret edilen, aşırı dindar, uslu bir kız öğrenci olduğuna inanmak zordu. Ve bu değişim, tamamen hayatının en mutlu gününde, ona tam ve koşulsuz sevgi sunulmasıyla gerçekleşmişti.

Şimdi günlerini bu sevgiyi fazlasıyla geri vererek geçiriyor gibiydi.

Onlara taşı ahır kapısının hemen içindeki boş alana koymalarını söylüyor ve çocuğun omzunu tekrar sıkıyordu.

"Önümüzdeki bir hafta kadar Andrew'u tam olarak nerede bulacağımızı bileceğiz," dedi. "Babam aletlerini getirdi. Onlar olmadan evden uzaklara gitmeyiz. O genellikle dünyadaki en sabırlı çocuktur, ama yeni bir taş bulduğunda, onu ve üzerinde çalışmak için gerekli tüm aletleri elde edene kadar durmaz."

Kendini unuttuğunda gerçekten çok hoş biriydi. Owen şanslı bir adam olacaktı — tabii eğer bir sonuca varabilirse. İki kişi şüphesiz en iyi arkadaşlardı, ama Owen hiç aceleci görünmüyordu. Gwyneth ve Devlin'in gün batımında sokakta yürüyüş yapmayı önererek ona sunduğu romantik fırsatı neden değerlendirmede ki? Grace önce kabul etmeseydi, Owen'ın Grace'in de onlara katılmasını önerisine kesin bir hayır derdi.

Ama onu ilişkiler konusunda uzman yapan neydi?

Winifred, sesli iletişim kurmadan Andrew ile konuşuyordu, onu eve çay içmeye davet ediyor, taşın bulunduğu yerde güvende olacağını, kimsenin onu çalmayacağını garanti ediyordu. Nicholas'ın anlayamadığı başka bir şey işaret etti, ta ki Andrew dönüp sağ elini uzatıp başını sallayarak açıkça teşekkür edene kadar.

Nicholas elini sıktı, göz kırptı ve ona gülümsedi. Çocuk da gülümsedi.

Gwyneth'in pikniğine katılmak için göle gidiyor olmaları, diye düşündü Nicholas. Ama büyük, çirkin bir taş tarafından pusuya düşürülmüşlerdi.

Winifred, Andrew'un kolunu kendi koluna taktı ve onu kuzey kanadından avluya, oradan da

Nicholas onların arkasına takıldı.

Kim böyle sıradan, neredeyse sıkıcı görünen bir yaratığın bu kadar hayat dolu ve sıcak olabileceğini tahmin edebilirdi ki?

—

Winifred aldı Albay Ware'in önerisini ve ertesi sabah kahvaltı masasında Owen'a,

Bay Taylor'ın ahşap oymalarını bir ara görmesini ayarlayabilir mi diye sordu. Onun, köydeki demirci dükkanının bulunduğu binada birkaç tane sakladığını duymuştu. Ayrıca, bunların görülmeye değer olduğunu da duymuştu.

"Tabii ki," dedi, ona gülümseyerek. "O meşgul değilse, bu öğleden sonra gideriz. İlgilendiğin için çok sevinecektir. Elbette, önümüzdeki cumartesi günü yapılacak şenlikte ahşap oymacılığı yarışmasına bir eserle katılacak, ama görülecek çok daha fazlası olacak. Şenlikte neredeyse kesin olarak birincilik ödülünü alacak, ama bir yıl diğerlerinin de şansını denemesi için yarışmaya katılmayacağını söylediğinde, en şiddetli rakiplerinden bile protesto yağmuru yağdı. Çok popüler biri, biliyorsun. Bence bunun nedeni çok alçakgönüllü olması. Herkesle, yüksek ve düşük mevkili herkesle kaynaşır. Annemle evlenmeden önce yıllarca o odalarda sessiz, mütevazı bir hayat sürdü. Ne yapacağımızı söyleyeyim, Winifred. Önce kulübede annemi ziyaret edeceğiz. Oraya gittin mi?"

"Hayır," dedi. "Ama köyden görmüştüm." Adam güldü. "Devlin'den Ravenswood arazisine inşa etmek için izin istediğinde hepimiz aklını kaçırdığını düşündük," dedi. "O zamanlar Matthew ile evlenmeyi aklında bile olmadığını düşünüyorum. O

orada tek başına yaşamayı planlıyordu. Bu devasa evin tamamı onun emrindeydi ve mahremiyetine önem verdiği zamanlar için çok geniş ve lüks bir dairesi vardı. Ben bunu her zaman bir evin içinde bir ev gibi görmüştüm. Ama o kararlıydı. Elli yaşına basıyordu, bir tür kriz döneminden geçiyordu ve kendine ait bir yer istiyordu. Hepimiz bu konuda çok üzüldük ve onun için endişelendik. Ama o, hiçbirimizin onu kırıcı bir şey yapmadığını söyledi — sanırım onu sevgi dolu ilgimizle boğmaya çalışmak dışında. Çocukken bizim hayatımızı kolaylaştırdığı gibi, biz de onun hayatını kolaylaştırmak istiyorduk. Kendi bencil işlerimizle meşgulken onun yalnız kalacağından hep korkuyorduk. Bazen birini çok fazla sevmemiz ne garip, değil mi?

"Sanırım çoğumuz özgür olmak ve sevilmek istiyoruz," dedi. "Sanırım anneler, çocukları büyüdükten sonra yeniden kendileri olabilmek için biraz özgürlüğe ihtiyaç duyarlar. Ama annen, haber vermeden kulübesine gidersem sorun eder mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Yakın aile ve arkadaşlarını ağırlamayı çok sever. Yine de, eğer bu seni rahatlatacaksa, ona bir not yazacağım. Orada keyifli vakit geçireceksin ve ben de senin keyifli vakit geçirdiğini görmekten keyif alacağım."

O an, onun için özel kılan bir şey olduğunu hissettiği anlardan biriydi — tıpkı *onun* için özel kılan bir şey olduğu gibi.

Öğle yemeğinden yaklaşık bir saat sonra, mucizevi bir şekilde baş başa yola çıktılar. Kimse onlara eşlik etmek istememiş ve gelmeye karar vermemişti. Herkesin başka işi vardı.

Babam galeride portresini çiziyordu. Annem de ikizleri ve Awen Ware'i alıp gitmişti. Onların gerçek varış noktası, ancak, cam güneş odası

galerinin üstünde, çocuk kitaplarının bulunduğu bir sepetin yanı sıra üzerine atlayıp kavgaya edebilecekleri veya üzerinde uyuyabilecekleri yastıklar vardı. Robbie ve Nelson kuzey kanadındaydılar ve Andrew taşını oymaya devam ederken rahatsız edilmemesi için ahırların girişinde şiddetle nöbet tutuyorlardı. Diğer çocuklar Stephanie, kont ve kontesle birlikte Cartref'e gidip Bay ve Bayan Rhys'in çocuklarıyla oynamaya gitmişlerdi. Sarah da onların bebeğiyle oynamak için onlarla birlikte gitmişti.

Albay Ware, Bayan Haviland'ı Ravenswood'un doğusundaki tepelere doğru bir gezintiye çıkarmıştı. Ona, bir tarafta Ravenswood'u, diğer tarafta Cartref'i gören, dar ama oldukça güvenli bir yol olduğunu açıklamıştı. General ve Bayan Haviland da kaçınılmaz olarak onlarla birlikte gitmişti — Bayan Haviland'ın daveti üzerine, ancak bu albayın niyeti değildi, Winifred albayın yüzüne bir bakışta bunu anladı, albay ise rahatsızlığını gizleyip nazikçe gülümsedi. Bu kadının nesi vardı?

dul kontes çiçek

bahçesinde xml-ph-0003@deepl.internal dolaşıyordu xml-ph-0004@deepl.internal xml-ph-0005@deepl.internal Winifred ve Owen kulübeye vardıklarında. Onların yaklaşmasıyla sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Owen'ın sizi çay içmeye davet etmesine çok sevindim, Bayan Cunningham," dedi ve Winifred'in elini tuttu. "Bugün hava çok güzel, bu sayede kulübeyi ve bahçeyi en güzel haliyle görebileceksiniz. Eminim ki, herkes hava durumunun her an bozulacağından ve şenlik sırasında yağmur yağacağından korkarak, bu civarda herkesin sinirleri gergin. Mucize eseri, bu şimdiye kadar hiç olmadı, ama karamsarlar, her şeyin bir ilki olduğunu söyleyerek uyarıyorlar."

Konuşurken evin içinde öncülük ediyordu ve Bay Taylor aşağı inip onlara katılırken, onları rahat oturma odasına oturtuyordu.

Taylor, saçları yıkanmış ve ıslak halde merdivenlerden aşağı inip onlara katıldı.

"Seni görmek ne güzel, Owen," dedi ve elini sıktı. "Bayan Cunningham'ı çaya davet ettiğin için çok sevindik. Daha sonra ikinizi köye götürüp ahşap oymalarını göstermekten büyük mutluluk duyarım. Davet edilmek her zaman gurur vericidir. Ama onlara övgüler yağdırmaya söz vermelisiniz, Bayan Cunningham. Bu konularda çok hassasım." Gözlerinde belirgin bir ışıltıyla gülümseyerek elini sıktı. "Bugün işimi erken bitirdim ve sizin için atölyeyi bile hızlıca topladım."

"Oradan ayrılmadan önce her zaman böyle yaparsın, Matthew," dedi dul kadın. "Kulübeye bir parça talaş bile getirmekten nefret edersin."

"Bunu yaparsam, beni geldiğim yere geri göndereceğinden korkuyorum, Clarissa," dedi.

Dul kadın Winifred'e, onunla evlenmeden önce yıllarca demirci dükkanının üstündeki atölyesinin yanındaki küçük odalarda yaşadığını ve marangozluk yaparak geçimini sağladığını açıkladı. Oysa o, buradan on mil kadar uzakta, kendi ailesinin mülküne bitişik bir mülkte doğup büyümüş bir beyefendiydi. Onlar, Stratton Kontu ile evlenip Ravenswood'a taşınarak bir aile kurana kadar, büyüdükleri yıllarda çok yakın arkadaşlıklar. Bu arada Bay Taylor, birkaç yıl boyunca ortadan kaybolmuş, ancak Boscombe'daki o odalara yerleşmek için yeniden ortaya çıkmıştı. Birkaç yıl önce arkadaşlıklarını yeniden canlandırmışlardı.

Winifred'e göre bu dostluktan daha fazlasıydı. İkisi açıkça birbirlerine çok derinden aşıktı.

Hizmetçileri, dolu bir çay tepsisi getirip şömine ile kanepenin arasındaki masaya koydu.

Ev sahibi çayları doldururken ve kocası onlara zarif sandviçler ve kekler ikram ederken, Winifred bu odanın kışın ne kadar rahat olacağını dūşündü. Oda řu anda bile sıcak ve davetkârdı.

Bay Taylor, bir köyde sessiz ve mütevazı bir yaşam sürmek için soyluluk göstergelerinden vazgeçmeyi seçmiş bir beyefendiydi. Yine de Owen, Winifred'e, büyüdüğü yerde hala bazı mülkleri olduğunu söylemişti. Eski arkadaşıyla evlenmeden önce yaklaşık yirmi yıl boyunca köylerinde yaşamıştı. Winifred, bu kısa ayrıntıların ardında bütün bir hikaye olduğunu dūşündü ve meraklandı. Hikayenin tamamını öğrenmeyi çok isterdi. Ancak, kibar insanların sırf *bilmek* istedikleri için dürtüsel ve müdahaleci sorular sormadıklarını hatırlaması gerekiyordu.

"Hikayenizin mutlu sonla bitmesine çok sevindim," dedi.

"*Bitmedi* umarım, Bayan Cunningham," dedi Bay Taylor. "Winifred " kötü kelime seçimi."

"Bay Cunningham senin portren üzerinde çok çalışıyor, anne," dedi Owen. "Başlangıçta, yeterince zorlayıcı olmadığı için zor bir proje olacağını dūşünmüřtü. Sen onun sanatçı zevkine göre fazla güzelsin."

"Ah canım," dedi annesi, Bay Taylor ise elinin sırtını okşadı.

"Ama sizinle konuşarak geçirdiğı günler boyunca fikrini değıştirdi," dedi Owen. "Karakterinizin çok yönlü olduğunu söylüyor."

"Bu daha umut verici," dedi. "Aileniz Bath yakınlarında bir tür sanatçı kolonisi işletiyor, değıl mi Bayan Cunningham?"

"Her türden sanatçı," dedi. "Ressamlar, heykeltıraşlar, müzisyenler, yazarlar. Ve oyunları orada ve

hem tam orkestralar hem de bireysel müzisyenler için konserler. Lady Stephanie bana, Sir Ifor Rhys'in şefliğini yaptığı, kendisinin de şarkı söylediği korodan bahsetti. Eminim ki, bu koroyu dinlemek için evlerinde bir seyirci topluluğu oluşacaktır. Annem ve babama onları davet etmelerini önermeliyim.

"Harika," dedi dul kontes. "Ara sıra Galler'e gidip *eisteddfod* yarışmasına katılıyorlar. Umarım doğru telaffuz etmişimdir. Bath neredeyse rotalarının üzerinde."

Bay Taylor güldü. "Belki de," dedi, "Clarissa haberi yaymadan ve her şey organize edilmeden önce, bu konuyu anne babanızla konuşmalısınız, Bayan Cunningham."

"Oh, ama onlar çok sevinecekler," diye Winifred onu temin etti. "Ve orada olan biten her şeyde hepimizin söz hakkı var. Bath'ta bir yetimhaneyle yakın bir bağımız var. Annem ve babam evlenip beni evlat edindiğinde, dokuz yaşına kadar orada büyüdüm. O zamanlar ikisi de orada öğretmenlik yapıyordu."

Çaylarını içerken, onları şok etmediğini umarak bazı ayrıntılar verdi. Ama onlar ilgilenmiş *görünüyorlardı* ve ona sorular sorarak onu konuşturmaya devam ettiler.

Sonunda Bay Taylor ayağa kalktı. "Özellikle istediğiniz için sizi bazı ahşap oymalarımı görmeye götüreceğim, Bayan Cunningham," dedi. "Sen de geliyor musun, Owen? Clarissa?"

"Tabii ki," dedi Owen, Winifred'in elini tutup ayağa kalkmasına yardım ederken elini sıktı. "Bu yüzden geldik."

"Sanırım ben de geleceğim, Matthew," dedi dul kadın. "Daha önce gelmeyeceğimi söylemişim ama."

Yola doğru yola çıktılar, köprüden sola dönüp nehri geçerek köy meydanına vardılar. Demirci dükkanı, kilise, han ve köy dükkanının bulunduğu tarafın karşısında, meydanın uzak ucundaydı.

aynı tarafta, kilise, han ve köy dükkanının yanındaydı. Demirci dükkanının üstündeki odalara çıkmak için dik dış merdivenleri tırmandılar. Burası eskiden demirci ve ailesinin eviydi, şimdi ise bir marangoz atölyesi olarak kullanılıyordu. Winifred, herkesin birbirini tanıdığı ve birbirini kolladığı pitoresk bir kırsal köyde ya da yakınında yaşamak ne kadar güzel olmalı diye düşündü. Ancak bunun bir de tersi tarafı olabileceğini düşündü. Muhtemelen herkes herkesi ve herkesin işini de biliyordu.

Odaya adım attıklarında büyülenmişti, özellikle de aşağıdaki demirci dükkanından gelen sesler ve kokular ile buradaki odun kokusu onu etkilenmişti. Eski yaşam alanlarının odaları, hala bozulmamış ve büyük ölçüde tozsuzdu, küçüktü ama rahattı. Oturma odasındaki pencere, caddeye, yeşillige ve nehre karşı Ravenswood arazisine kadar uzanan pitoresk bir manzara sunuyordu, ancak salon buradan görünmüyordu.

Ama onlar, Bay Taylor'ın büyük iç çalışma odasındaki yüksek bir rafta sakladığı oymaları görmeye gelmişlerdi. Ancak, bugün daha rahat görebilmeleri için çoğunu çalışma masasına indirmişti. Sanki önemli biriymiş gibi ziyaretine hazırlık yapmış olması onu çok etkilemişti.

O, oymaları gözleriyle yedi. Bazıları küçüktü ve son derece ayrıntılıydı. Birkaç tanesi daha büyük ve daha cesurdu: çapasına yaslanmış, orta mesafeye gözlerini kısarak bakan bir tarla işçisi, muhtemelen alnında neredeyse görülebilen terden dolayı başına geriye itilmiş, yıpranmış bir hasır şapka; sallanan sandalyesinde uyuyan yaşlı bir kadın, gözlükleri burnundan kaymış, ağzı yarı açık; başları neredeyse birbirine değen, çapraz bacaklarının arasında tuttukları açık kitaba dikkatle bakan iki çocuk; tombul bir top gibi kıvrılmış

ve ayak parmağını emmeye çalışırken kahkahalarla gülüyor. Ve daha fazlası.

Ama dört ayağı üzerinde sağlam bir şekilde duran, canlı ve dünyayı fethetmeye hazır görünen küçük burunlu bir köpek yavrusuydu. Bayan Taylor, ona hafifçe parmağıyla okşarken, sevinçle gülümsüyordu. *Evet, küçük köpek, dünyayla yüzleş. Asla ondan korkma.*

"Sen babamın kalbine göre bir sanatçısın," dedi Bay Taylor'a. "Eserlerin hayat ve duygu dolu. Festivale katıldığın yarışma eserini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Bay Taylor, Owen ise tekrar kızın elini sıkıttı.

"O köpeği Winifred için alacağım," dedi Bay Taylor'a. "Böylece bugünü hatırlayacak."

"Satın almanıza gerek yok, Owen," dedi Bay Taylor. "Onu ona hediye olarak verecektim."

Ama Winifred, şaşkınlık ve hayretle gözlerini kocaman açmış, babasının karısıyla değiştirdiği bakışı ve karısının Winifred'e yan gözle bakarken neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallamasını fark etti.

"Ancak," dedi Bay Taylor, "hediye alıp kendin verme zevkinden mahrum bırakmayacağım, Owen."

"Oh," dedi Winifred. "Onu her zaman saklayacağım."

İki adam da ona gülümserken, dul kontes başını salladı. Winifred biraz şok olmuş bir şekilde bir şeyin farkına vardı. Owen'ın annesi, oğluyla Winifred arasında bir *romantizm* geliştirmekte olduğunu düşünüyordu. Ve buna sessizce onay veriyordu.

Öyle miydi? Bir romantizm geliyordu, evet. Ve Winifred gerçekten böyle bir şeyin olmasını istiyor muydu? Owen'ın aklını okumak çok zordu. Ya da kendi aklını anlamak.

Ama daha sonra yaşlı çifti atölyede bırakıp salona geri dönerken, Winifred uzun zamandır bu kadar mutlu bir gün geçirmediğini hissetti. Bu yere ve bu aileye ait olmak ne kadar güzel olmalı.

Belki de...

Oh, belki de *hiçbir şey*.

"Senden hoşlanıyorlar, Winifred," dedi Owen, kolundaki elini kendi eliyle kapattı. "Ama nasıl hoşlanmasınlar ki?"

"Hediyeniz için çok teşekkür ederim," dedi, özenle sarılmış yavru köpeği boş eliyle sıkıca tutarak. "Aslında ben de onu satın almayı düşünüyordum, hem Bay Taylor'a beni oraya götürdüğü için teşekkür etmek için, hem de onu gerçekten çok istediğim için."

"Onu mu?" Owen eğlenerek sordu. "Yavru köpek dişi mi?"

"Elbette," dedi. "Dişi ve bununla gurur duyuyor." Owen güldü.

—

Nicholas bu arada, at arabasıyla gitmeyi planladığı tepelere yaptığı geziden dönmüştü.

Ancak dört kişi oldukları için, barouche'u kullanmak zorunda kalmıştı. Tepelerin sırtında, parkın güney yolunu kuzey yoluna bağlayan dar bir yol uzanıyordu. Mükemmel bir gündü, gökyüzü masmavi ve her yönden muhteşem manzarayı engelleyen hiçbir şey yoktu. General ve Bayan Haviland, önlerinde ve her iki yanlarında açılan her manzarayı sonuna kadar takdir ettiler. General, Nicholas ile birlikte birkaç dakikalığına arabadan inip tepenin kenarına kadar yürüdü ve bazı yerlerde neredeyse dik olan yamaçları seyretti. Grace annesine, kendisinin

yüksekten korkmuyordu ve yolun iniş çıkışlarından da rahatsız olmuyordu. Eve döndüklerinde Nicholas'a gülümsemiş ve onlara böylesine keyifli bir öğleden sonra yaşattığı için teşekkür etmişti.

Nicholas arabacıyı kovmuş ve arabayı kendisi arabalık binasına geri götürmüştü. Atları koşumdan çözmüş, fırçalamış, yem ve su vermiş, onları serbest bırakana kadar öfkesini dindirmeye çalışmıştı. Kendi ailesinin ve kızın ailesinin hoşgörölü bakışları altında ciddi bir kur yapmaya çalışan bir erkeğin, ara sıra kızı ailesinin arazisinde açık bir arabayla özel bir gezintiye çıkarmak için alması gayet normaldi. Neden, tüm kutsal olanların adına, kız sürekli bunu engelliyordu? Onunla yalnız kalmak istemiyor muydu? Onu daha iyi tanımak istemiyor muydu? Belki de onunla iffetli bir öpücöge kapılmak istemiyor muydu?

Ahırdan çıkarken Robbie Cunningham'ın yanında durdu. Çocuk ve köpeğı, o çirkin kayayı mutlu bir şekilde yontan, farkında olmayan Andrew'u koruyorlardı. Köpek, Nelson, kuyruğunu yere vurarak ve bir tür hoş geldin selamı vererek nefes nefese kaldı. Çocuk ise somurtarak baktı.

"O gayet güvende," dedi, sanki Nicholas aksini söylemiş gibi. "Onu ben izliyorum."

Andrew bir an için dikkatini dağıttı ve Nicholas'ı görünce tatlı gülümsemesini gösterdi.

"Aferin evlat," dedi Nicholas, Robbie'ye hitaben. "Kardeşler böyle yapar, değil mi? Birbirlerini korurlar. Benim de kardeşlerim var. Biz böyle yaparız. Onlar benim için çok değerlidir. *Aile* çok değerlidir."

Robbie, daha sert bir yargı beklermişçesine ona şüpheyile baktı. Ama Nicholas omzuna hafifçe vurdu ve yoluna devam etti. Hayal etmemeye çalıştı.

Winifred Cunningham'ın tepelerden geçen bu yolculuęa nasıl tepki verebileceęini dūřundū. Dar yolun iki yanındaki tepe yamaçlarını daha yakından görmek için arabadan inmek isteyeceęini hissetti. Yūzū gūneřten korunmak için hiçbir önlem almadan, heyecandan kızarmıř olacaktı. Grace, çoęu zaman řapkalı bařının ūzerine bir gūneř řemsiyesi tutmuřtu. Ama karřılařtırma yapmaya devam *etmeyecekti*, kendine kesin bir řekilde söyledi. Ya da Bayan Cunningham'ı mutlu edeceęini bildięi řeyleri onunla yaparken hayal etmeye devam etmeyecekti.

Owen, ęleden sonra onu anneleriyle çay içmek için kulūbeye gtūrmūřtu. Nicholas, annesinin onu potansiyel gelini olarak göreceęinden řūpheleniyordu. Bayan Cunningham, onların sınıfındaki dięer insanlara uygunsuz grūnse de, annesinin onu onaylayacaęını dūřūnuyordu.

Oysa kendisi neredeyse niřanlı sayılırdı. Bir uçurumun kenarında durup, bařka bir kadının elini tutarken, onun gūlūp hiç korkmuyormuř gibi davranmasını hayal etme zgūrlūęū yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Takip eden hafta boyunca, hazırlıklar ciddiyetle devam ederken tüm dikkatler yaklaşan şenliğe çevrildi. Stratton Kontesi artık tüm organizasyonu üstlenmiyordu, ancak Ravenswood yine de organizasyona çok aktif bir şekilde katılıyordu, çünkü etkinliklerin önemli bir kısmı orada gerçekleşecekti; örneğin, ahşap oymacılığı, pasta yapımı ve iğne işi yarışmaları ile okçuluk ve kütük kesme yarışmaları. Elbette, günün en önemli etkinliği olan balo da vardı, ancak bununla organizasyon komitesi ilgileniyordu. Ravenswood'daki balo salonu, hanın üstündeki toplantı salonlarından daha büyük olduğu için etkinlik mekanı olarak seçilmişti ve baloya her zaman çok sayıda kişi katılırdı, sadece yetişkinler değil, çocuklar da, en azından akşam yemeği vaktine kadar. Akşam yemeği vaktinde, çocuklar kreş ve okul odasına toplanır, kendilerine özel bir ziyafet ve büyük çocuklar için sessiz oyunlar oynarken, küçük çocuklar ebeveynleri onları eve götürmeye hazır olana kadar yatırılırdı.

Gwyneth, bir öğleden sonra, bu yıl kayınbiraderi Eluned Rhys'in başkanlığını yaptığı organizasyon komitesinin son toplantısı için Cartref'e gitti. Bayan Haviland ve Grace de, komitenin bir üyesi olan Lady Rhys ve Lady Hardington ile çay içmek için oraya gittiler.

Devlin, kuzey kanadındaki ahırda, şenlikler arasında özenle saklanan tüm okçuluk ekipmanlarını dışarı çıkarıyordu, ancak bazı yarışmacılar

kendi malzemelerini getirmişlerdi. O, yayların ve okların son kullanımlarından bu yana eğrilip bükülmediklerini ve yaylar için yeterli miktarda yeni yay ipi bulunduğunu kontrol ediyordu. Ayrıca, etkinlik için her zaman yeni satın alınan hedefleri de inceliyordu. Sonuçta, kimse önceki yıllarda oklarla delik deşik olmuş yüzeylere atış yapmak istemiyordu.

Nicholas da oradaydı, getirilen kütükleri inceliyordu. Bu kütükler, festivalin en popüler etkinliklerinden biri olan kütük kesme yarışmasında ikiye bölünmesi gereken devasa canavarlardı. Nicholas, hem yüksekliği hem de çevresi en yakın olan kütükleri seçti. Bu, dikkatsizce üstlenilecek bir görev değildi, çünkü seyirciler arasında kaçınılmaz olarak şikayet edenler olurdu, belirli bir maçın sonucunu etkileyen küçük farklılıkları fark ettiğini iddia edenler - her zaman yeni kaybetmiş bir akraba veya arkadaşının aleyhine. Yarışmacılar her zaman iyi sporcular olmuştu. Nicholas, festivale kadar keskinleştirilmeyecek olan baltaları da inceledi. Bunlar da mümkün olduğunca birbirine benzemeliydi.

Eski demircinin oğlu olan Cam Holland, şimdi kendisi de demirciydi ve Nicholas'ın zamanında neredeyse her zaman kazanan oydu. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Cam hala bir boğa kadar güçlüydü, ancak neredeyse on yıl önce yarışmalardan emekli olmuştu. Nicholas başını salladı. Zaman ne kadar da çabuk geçmişti. Ve *bu* ne tür bir klişeydi? Aradan geçen yılların her gününü dolu dolu yaşamış ve hayatında yaptıklarından memnun kalmıştı. Mutluluğunu tamamlamak için tek bir şey kalmıştı. Evlenmeli, çocuk odasını hazırlamalı ve... Ve ne? Sonsuza kadar mutlu yaşamaya devam etmeli mi?

Ancak bu düşünceye fazla dalmamak daha iyiydi, çünkü bu onu korkunç bir hata yapmış olabileceği konusunda rahatsız edici bir duyguya sürükleyebilirdi. Gerçek şu ki, mantıklı görünen gerekçelere dayanarak seçimini yapmıştı. Artık geri dönüş yoktu ve gelecekte en iyi şekilde yararlanabilirdi. Grace Haviland ile evlenmek o kadar da kötü bir kader değildi. O, onun konumundaki bir erkeğin bir eşten isteyebileceği her şeye sahipti. Evlendikten sonra birbirlerine daha da yakınlaşacaklarından emindi. O bunun için çaba gösterecekti ve onun da aynısını yapacağından şüphe duymuyordu.

Sonuçta ikisi de onurlu insanlardı.

Ama neden, lanet olsun, birkaç yıldır bir tür arkadaş olmalarına rağmen, onu hiç tanımadığını, özellikle de *kendini tanıtmayı reddettiği* için, çok yakın zamana kadar fark etmemişti?

"Bitti mi?" diye sordu Devlin.

"Eh? Oh, evet," dedi Nicholas. "Her şey hazır."

"Okçuluk ekipmanı da," dedi Devlin. "Ama yayları hafta sonuna kadar hazırlayamayacağım."

"Bu yıl Matthew Taylor'ı yenebilecek biri var mı?" diye sordu Nicholas.

"Yaklaşık bile değil," dedi Devlin. "Onun sırrını çok merak ediyorum. Mutlaka bir sırrı vardır. Owen, yarışma sırasında en az bir kez hedefi vurmayı umut ediyor. Sence şansı var mı?"

Nicholas sırtıttı. "Şu anda Clarence ile birlikte dışarıda antrenman yapıyor," dedi. "General Haviland da onlarla birlikte gitti. Gençken okçulukta uzman olduğunu söyledi. Bu, Owen'ın sinirlerini daha da bozacaktır, sanki provokasyona ihtiyacı varmış gibi. Kardeşimizin azmini takdir etmek gerekir. Tekniği her zaman

yanlış olduğu için gelişme şansı çok az. Ama ben kimim ki yargılıyorum? Bu, benim hiç öğrenmeye çalışmadığım bir beceri."

Devlin, Nicholas'ın omzuna bir şaplak attı. "Gidip generali bir bardak bira içmek için hanın oraya çekmeliyim," dedi. "Zaten ben de içmek istiyorum. Bize katılır mısın?"

"Soldier'ı havalandırmaya çıkarsam iyi olur," dedi Nicholas, ahır bloğuna bakarak, atının sinirli bir şekilde homurdandığı ve başını salladığı ahıra göz attı. "Onu biraz ihmal ettim. Çocuklar için binmek için uygun değil. Eğer yanlışlıkla yanlış bir işaret verirlerse, onları alıp dörtlüyle koşmaya başlayabilir ve önümüzdeki Cuma gününden bir hafta sonraya kadar bir daha görülmeyebilir."

Devlin güldü ve omzunu sıktı. "O zaman ben gidiyorum," dedi. "Umarım General Haviland, Owen'ın oklarından yüz metre kadar uzakta duruyordur. Robbie de köpeğiyle oraya gitti, ama onu bir bardak bira içmeye davet etmesem iyi olur. Ailesiyle başım belaya girebilir. Yine de çocuğu oldukça seviyorum. Bazı şeytanları tanıyan, ama onları kontrol etmeyi öğrenmiş biri gibi görünüyor. Owen ona ilgi duyuyor."

Çocukların çoğu Stephanie ve Bayan Cunningham ile birlikte uzaktaki tepelerin yakınındaki park alanını keşfe çıkmıştı. Andrew ise hala taşıyla meşguldü. Onu keşfettiğinden beri her gün onunla uğraşıyor, kendi sessiz dünyasında mutlu bir şekilde vakit geçiriyordu. En azından Nicholas onun mutlu olduğunu düşünüyordu. Bu olurdu olacak tamamen küstahça olmak yazık . Cunningham ailesi hiç kimse böyle davranmıyordu. Onlar olağanüstü bir aileydi. Robbie, kardeşi günde günde günde bugün En en kız kardeşi onu, kardeşi ile ilgilenirken gidip eğlenmeye ikna etmişti. Şimdi, biri onun için getirmiş olduğu bir saman balyasının üzerine oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, uzaklara dalmış bir şekilde oturuyordu.

Andrew'dan yeterince uzak durarak, onun rahatsızlık hissetmemesini sağladı.

Nicholas, Devlin ile buraya geldiğinden beri onun farkındaydı, ancak kız ikisiyle de konuşmaya çalışmamıştı. Sabrı takdire şayandı. Sevgisi de öyle. Andrew için hiç şüphesiz çabuk geçen saatler, bakıcısı için uzun ve sıkıcı olmalıydı. Yanında bir kitap getirmişti, ama kitap yanındaki balyanın üzerinde açılmamış olarak duruyordu. Saçlarını her zamanki topuz yerine iki uzun örgü halinde omuzlarının üzerine dökmüş, her zamankinden daha rahat görünüyordu.

Devlin, çıkarken omzunu sıktı ve ona bir şeyler söyledi. O da ona gülümsedi.

Nicholas, Soldier'ı ahırından çıkardı ve tüyleri parlayana ve yelesindeki ve kuyruğundaki tüm düğümler açılana kadar onu tımarlamakla vakit geçirdi. Ahırına dönmeden önce, belki göle gidip geri dönerek, iyi bir galop atacaktı. Bu ikisine de yararlı olacaktı. Nicholas kendini depresif ve sinirli hissediyordu. Hayatı, *kendi seçimi* nedeniyle değişmek üzereydi. Bu değişimin iyi yönde olmasını sağlamak ona bağlıydı.

Winifred Cunningham'ın yürek burkan hikayesini düşündü.

Dokuz yaşındayken yaşadığı en mutlu günün ardından hayatının önemli ölçüde daha iyiye doğru değiştiğini fark etti. Ve belki de daha da iyiye doğru değişmek üzereydi. Owen ile evlenmesi gerçekleşirse, bu şüphesiz hayatının yeni en mutlu günü olacaktı ve her açıdan kendisine uygun bir adamla birlikte giderek daha da güçlenecekti.

Annesi de bunu onaylıyordu. Yakın gelecekte *iki* oğlunun da mutlu bir yuva kurma olasılığı hakkında Nicholas'a yaptığı bir yorumda bunu söylemişti. O,

O sırada Winifred, terasın üzerinden çimlerin üzerine doğru ilerliyordu ve arkasında, önündeki kişinin beline tutunan, kıkırdayan bir grup çocuk vardı.

"O bir hazine, değil mi?" demişti annesi. "İlk bakışta önemsiz gibi görünüyor ama sevgi ve eğlence duygusuyla dolu. Owen çok şanslı bir adam olacak."

Nicholas iç geçirdi. Kıskançlık moralini düzeltmeye yardımcı olmuyordu. Ayrıca bu onun seviyesinin altındaydı.

Şimdi ona doğru baktığında, Winifred'in onu izlediğini gördü.

"Binmek ister misin?" diye içinden gelen bir dürtüyle seslendi ve Soldier'ı eyleme işini bırakıp durdu.

"Çok fazla binmedim," dedi. "Fırsatım olmadı. Ayrıca, atlardan korkarım. Onları izlemeyi severim, ama uzaktan. Zaten uygun giyinmedim. Ve Andrew'un yanında kalacağıma söz verdim."

"Çok fazla bahane." Ona sııttı. "Bence siz bir korkaksınız, Bayan Cunningham."

"Evet, o da var," dedi ve güldü.

"Kendi seyisimden Andrew'a göz kulak olmasını isteyebilirim," dedi. "Ama sanırım kardeşin senin yokluğunu fark etmeyecek bile. Uzun saatler boyunca odaklanma konusunda olağanüstü bir yeteneği var."

"Düşünürseniz, bu o kadar da olağanüstü bir şey değil," dedi. "Hayatının tamamını kendi içinde geçiriyor, bizim gibi diğer insanlarla iletişim kurma ve paylaşma imkânı yok. Tamamen konsantrasyon gerektiren bir yeteneği olduğu için özel bir lütufla donatılmış."

Bu, çocuğun sağırlığını değerlendirmenin bir yolu olduğunu düşündü. Diğer çoğu insanın en kötü felaketlerden biri olarak gördüğü şeyi, o özel bir lütuf olarak görüyordu.

Her şey bakış açısına bağlıydı.

"Hangisi olacak?" diye sordu ona. "Cesaret mi, korkaklık mı?"

"Acımasızca haksızlık ediyorsun," dedi kadın. "Kim korkaklığı seçer ki?"

"Flora'ya yan eyer takacağım," dedi. "O, atlar alemindeki en uysal yaratık. Keyif alacaksın."

"Bu iddiaya itiraz ediyorum," dedi kadın. "Bana neyin zevk vereceğini, neyin ise dehşet vereceğini bilemezsin."

Kıkırdadı, Asker'e kıpırdamamasını emretti ve Flora'yı almaya gitti. Flora, onu dostça kokladı ve ahırından koşarak çıktı, binmeye hazır hale getirilmek için.

Bayan Cunningham'ın Andrew'un sırtını okşadığını ve ona açık el hareketleriyle bir süre binmeye gideceğini ama yakında geri döneceğini işaret ettiğini görebiliyordu. Kafasını kaldırıp belirsiz bir şekilde başını salladıktan sonra ortaya çıkan heykeline geri döndü. Panikle parçalanmak üzere olan bir çocuk gibi görünmüyordu.

Michael ona bakacaktı. Ama *ona* kim bakacaktı?

Şimdi kendini neye bulaştırmıştı? Bayan Cunningham ile ne kadar az kişisel etkileşime girerse o kadar iyi olurdu, diye düşündü. Onunla vakit geçirmekten çok hoşlanıyordu. Ve garip görünse de, onu kendi iyiliği için fazla çekici bulmaya başlamıştı. Anlamak zordu. Bayan Cunningham onu çekmek için kasıtlı olarak hiçbir şey yapmamıştı. Çok yakın zamana kadar ondan aktif olarak hoşlanmamıştı ve belki de hala hoşlanmıyordu.

Ayrıca, Owen'ın sevgilisiydi.

Ayrıca, Bayan Cunningham ondan on üç yaş daha gençti. O, beş yaş farkın kendisi için kabul edebileceği en büyük yaş farkı olduğunu düşünmüştü. Ancak

bu, kalbini dinlemeden, sadece aklıyla evlilik planları yaptığı zamandı.

Ne kadar aptalmış.

O orada arkasında arkasında arkasında
arkasında dönüpdöndüğünde, zavallı Flora'ya bariz bir
endişeyle baktı.

—

S Yakından bakıldığında, at *çok* büyüktü ve Winifred çok korkmuştu.

Bu değildi Ama onun değildi iyi iyi bir

cesareti sınanmıştı. Kendini, korkak olmadığını kanıtlamak için kışkırtmaya izin vermişti. Bu attan onun attına baktı — Trooping the Colour'da bindiği atın aynısıydı. Ve onun için eyerlediği atı, *atlar alemindeki en uysal yaratık*, neredeyse onunki kadar büyüktü. Bu imkansızdı.

Eğleneceksin, demişti. Ha!

Onun kardeşlerini bu atla gezdirdiğini görmüştü ve her zaman tamamen güvende görünüyorlardı. Tamamen güvenilir görünüyordu. Onların düşüp kendilerini öldürmelerinden ya da en azından bir uzuvlarını kırmalarından hiç korkmamıştı. Kısa gezintilerinden her zaman heyecanla ve daha fazlasını isteyerek dönüyorlardı. Ve güvendeydiler.

Bir parçası kıskançtı. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Böylesine cesur bir şey yapmak ne kadar harika bir duygu olmalıydı. Korkusunu yenmek. Onun tüm dikkatini çekmenin tadını çıkarmak. Ama bu son düşünceyi çok fazla irdelememeliydi.

Owen'ın onu ok atışını izlemek için sokağa davet etmemesine biraz kızmıştı. Owen'ın kendi ve diğerlerinin dediğine göre, ok atışında pek iyi değildi. Belki de onu davet etmemişti çünkü

Onun izleyeceği düşüncesi onu utandırdığı içindi. Ama Robbie'yi davet *etmişti*. Tabii ki, ona sormasına gerek yoktu. O da gidebilirdi. Gitse Owen kızar mıydı? Ya da gizlice sevinir miydi? Ama her halükarda bunun bir önemi var mıydı? Bir erkeğın onayına bağımlı hale mi geliyordu?

Bu yüzden sokağa çıkmak yerine, cesur, korkutucu ve biraz da heyecan verici bir şey yaparak bağımsız davranmaya karar verdi. Hem de Albay Ware ile.

"Tamam," dedi, ona dönerek. "Seni eyere bindirelim."

Ancak o zaman nasıl yapılacağını merak etti. Sonuçta, atın yanına bir merdiven dayayabileceği bir durum değildi.

Sonuçta, her şey çok sorunsuz geçti. Bu konuda çok fazla pratik yapmış olmalıydı. Tabii ki yapmıştı. O, eyerin ön kısmını tutmak için uzanırken, ellerini avuçlayarak onun ayağını tuttu. Talimat verildiğinde yukarı sıçradı ve dönerek eyere oturdu. Sağ bacağını, yan eyerlere özgü iki boynuzdan daha yüksek olanına geçirdi, o ayarlamayı yaparken sol ayağını üzengiye koydu ve sol dizini kavisli boynuza yaklaştırdı, dik oturdu ve ona uzattığı dizginleri tuttu ve kendisiyle gurur duydu. Ve şaşırtıcı bir şekilde kendini güvende hissetti. Yan eyerlerin ölüm tuzağı olduğunu düşünmüştü hep. İnsan nasıl öne ya da arkaya devrilmeden, attan düşmeden üzerinde durabilirdi? Ama bu eyer, onu sağlam ve dengeli tutacak şekilde şekillendirilmişti.

"Artık nefesini verebilirsin," dedi, ona gülümseyerek.

O da bir nefeslik hava vererek nefesini bıraktı. "Kendimi çok yüksekte hissediyorum," dedi aptalca.

Kendi atına bindi ve sanki eyerde doğmuş gibi görünüyordu. Binicilik için mükemmel giyinmişti, kırbaç ve başına sıkıca geçirilmiş uzun şapka, sağlam ve yeni cilalanmış, ancak derisi eski olan botları bile. Öte yandan, o ise daha uygunsuz giyinemezdi. Elbisesi yumuşak pamukluydu; şapkası, şalı ve eldivenleri evindeki odasındaydı; ayakkabıları ahır için yeterince sağlamdı ama binicilik için belki de uygun değildi.

Ama bu onun fikri değildi, değil mi? Ahıra geldiğinde, binmek için yalvarmak aklının ucundan bile geçmemişti. Aslında, bu, listenin en altında bile yer almıyordu.

Ve birdenbire hatırladı, saçlarını okul kızı örgüsü şeklinde yapmış, tıpkı bazen ailesinden başka kimsenin görmeyeceğini düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi. Sonuçta, sadece ahırın köşesinde kitabıyla sessizce oturmayı planlamıştı.

Albay Ware yavaşça ahırın avlusuna doğru atını sürdü ve Flora'ya onu takip etmesini emretti. Flora hiç itiraz etmeden emri yerine getirdi.

Oh. Winifred, nal seslerinin sert vuruşlarını duydu, altındaki hayvanın hareketini hissetti ve birkaç mil aşağıda yerin hareket ettiğini gördü. Kısa bir süre önce ona hayatında pek binicilik yapmadığını söylediğinde, aslında hiç yapmadığını kastetmişti. Bunun için fırsatlar olmuştu; örneğin Harry amcasında ya da büyükannesiyile büyükbabasinda kaldıkları zamanlar. Çeşitli insanlar ona binmeyi öğretmeyi, onu dışarı çıkarmayı, bunun ne kadar kolay ve eğlenceli olduğunu göstermeyi teklif etmişlerdi. Ama o hiç ikna olmamıştı. At arabasına binmek, onun için en yakın deneyim olmuştu ve bu da ona yeterince yakındı.

Ona baktı. "Ee?" diye sordu. "İyi mi?" "Oh, harika," dedi. "Binicilik gezimiz bitti mi?" O güldü, ama kız sadece yarı şaka yapıyordu.

"Evin önündeki araba yoluna çıkıp, biraz ilerleyeceğiz," dedi. "Daha erken dönmek istersen bana söylemelisin. Soldier'ı havalandırmak için göle gitmeyi düşünüyordum, ama o kadar uzağa gitmemize gerek yok."

Evin batı kanadını geçene kadar patikaya inip onu takip etmeye karar verdi, tapınağın bulunduğu tepe sağlarında görünüyordu. Dişlerini sıktı ve onun peşinden gitti. En azından Flora öyle yaptı. Winifred'in tek yapması gereken, orada oturup dizginlerin bu kadar zayıf hissettirmemesini dilemek ve çevresinin tadını çıkarırken, biraz önüne geçtiğinde onun gururlu omuzlarını hayranlıkla seyrederek binicilik hissini içselleştirmekti. Albay Ware'in omuzları, tabii ki.

Bunu *yapıyordu* ve bundan *zevk* alıyordu.

Bu doğrudu. Yüksek sesle güldü ve adam başını çevirip ona baktı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi, "bu sizin ilk yolculuğunuz, Bayan Cunningham. Doğru mu?"

"Şey," dedi kadın. "Evet."

"O halde ilk binicilik deneyiminizi bana emanet ettiğiniz için onur duydum," dedi ve atını kadının atıyla aynı hizaya getirdi.

"Her zaman," dedi ve sonra dayanılmaz bir utanç duydu. "Sizi geçit töreninde gördüm, hatırladınız mı? Ve sizi çocuklarla birlikte gördüm."

Tepe çoktan sağlarında kalmıştı. Evi geçtiler. Kendisiyle çok gurur duyuyordu.

"Biraz daha ilerleyelim mi?" diye önerdi.

"Evet, lütfen," dedi. "Ama seni yavaşlatıyor muyum?
Bu hız sana çok hızlı gelmiyordur herhalde."

"Sanırım bir kaplumbağayla iyi bir yarış yapabiliriz," dedi ve yine sırıttı.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi kadın.

"Asla," dedi. "Cesaretini takdir ediyorum. Ve bu hızla bile sonunda göle varacağız. Denemeye ne dersin?"

"Oraya hiç gitmedim," dedi kadın ve adam ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Her zaman başka işlerle meşguldüm. Geçen hafta, nihayet Andrew ile tepelere koşup kuş gibi davranmak için birkaç mola vererek yola çıktığımda, niyetim belirli bir taş tarafından engellendi ve o taşı eve geri taşımak zorunda kaldım."

"O zaman bugün gölü göreceksin," dedi. "Çocukken en sevdiğimiz oyun alanıydı. Birçok pikniğin yapıldığı yerdı, bazen sadece annemizle, çoğu zaman köyden ve çevredeki kırsal bölgelerden akrabalarımız ve arkadaşlarımızla birlikte. Yılda bir, bazen iki kez, annemiz orada büyük bir akşam pikniği düzenlerdi. Gün batımının ihtişamını izler, ağaçların dibine yüzlerce mum yakar, dallarına renkli fenerler asarak karanlık çöktüğünde ortamı büyülü bir atmosfere dönüştürür, adadaki çardaktan bir orkestra müzik çalardı. Ve çocuklar için geç saatlere kadar uyanık kalma izni verilir. Bu her zaman en sevdiğimiz kısımdı. Hayır, bu tam olarak doğru değil. Her kısmı en sevdiğimiz kısımdı. Bazı yetişkinler çimlerde dans bile ederdi.

"Nasıl gidebildin?" diye sordu ona.

"Ben ikinci oğuldum," dedi. "Babamız öldükten sonra burası Devlin'in evi olacaktı. Elbette hiçbirimizi kovmazdı. Ama artık burası benim için

kalıcı bir ev gibi gelmezdi. Doğduğumdan beri bana ayrılmış olan yolu seçtim."

"Peki bu seni mutlu etti mi?" diye sordu kadın.

"Beni bir katil yaptı, Bayan Cunningham," dedi sertçe.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ben fanatik bir barışsever *değilim*, Albay Ware," dedi. "En azından tamamen değil. Napolyon Bonapart'a karşı savaşmanın gerekliliğini anlıyorum. Ne yazık ki, bu savaşta çoğu kendi iradeleri dışında askere alınmış binlerce insan öldürüldü. Anna Teyze'nin balosunda söylediklerim için özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Bu benim için doğru kariyerdi," dedi. "Kendimi yararlı hissettim ve hala da öyle hissediyorum."

"Topallaman savaş alanında mı oldu?" dedi ve sonra bu kadar kişisel bir soru sormamış olmayı diledi. Lanet olası dili.

"Evet," dedi. "Ve hala bir bacağım olduğu için en büyük ağabeyim Ben'e teşekkür etmeliyim. Herhangi bir doktor bacağımı kesmeye kalkışırsa birkaç kafayı birbirine vurmakla tehdit etti. Yarımada doktorlar genellikle "testere kemikçileri" olarak biliniyordu, bu isim de haklı olarak verilmişti. Bu gereksiz detayı eklediğim için özür dilerim. Bazen sizin bir hanımefendi olduğunuzu unutuyorum." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen kulağa öyle gelmiş olabilir ama öyle demek *istemedim*. Demek istediğim, sizi normal bir insan olarak görme eğilimindeyim."

"Kadınlar normal insanlar değil mi?" diye sordu.

"Sanırım konuyu değiştirsem iyi olacak," dedi, "yoksa bu çukuru daha da derinleştireceğim. Neredeyse göle vardığımızı fark ettin mi? Aferin."

Fark etmişti ve bu bilgi onu heyecanlandırmıştı. "Ben çok zekiyim," dedi ve güldü.

"Harika bir cesaretin var," dedi adam. "Seninle gurur duyuyorum."

"Kaplumbağayı geçtik mi?" diye sordu kız.

"Bir boyun farkla," dedi.

Sağ bacağı alışık olmadığı pozisyondan dolayı ağrımaya başlamıştı. Üzengi sol ayağına batıyordu ve binicilerin neden normalde ağır botlar giydiğini anladı. Ahıra döndüklerinde vücudu tamamen tutulmuş olacaktı.

"Haklıydın," dedi, gölün sularında parıldayan güneş ışığını seyrederek. "Bu çok *eğlenceliydi*. Sabrın için teşekkür ederim."

"Benim için de çok eğlenceliydi," dedi adam ve sesinde, kadının başını çevirip ona bakmasına neden olan bir şey vardı. "Sen iyi bir arkadaşınsın. Dönmeden önce biraz dinlenmek ister misin? Belki de seni adaya götürmeme izin verirsin?"

Çok yakındı. Evine yakın tepenin üzerinde duran tapınağın minyatür bir kopyası gibi tasarlanmış küçük çardakıyla pitoresk ve davetkar görünüyordu. Gölge ve gizem katan çok sayıda ağaç vardı.

"Bir daha ata binemeyebilirim," dedi kadın. "Binersin," dedi adam. "Güven bana."

"Peki, öyleyse," dedi kadın, ve adam attan indi ve kadın sağ bacağını çözdükten sonra onu indirmek için geldi.

Bu belki de bir hataydı, diye düşündü bir an sonra, ellerini onun omuzlarına dayamasına rağmen, vücudunun geri kalanından uzak durmayı başaramayınca. Sert erkek vücudundan yere kadar kaydı ve adamın elleri, kesinlikle gerekli olandan daha uzun süre belinin iki yanında kaldı ve hatta yukarı doğru bakan yüzüne bakarken biraz daha sıkılaştı.

Oh, hayır.

Kendini tamamen aptal durumuna düşürmek üzereydi. "Atları bağlar mısın?" diye sordu.

"Gerek yok," dedi, onu bırakıp geri çekildi. "Onlara kalmalarını söylersem gerek yok." Askere bir şeyler fısıldadı ve Flora'nın kıcını okşadı.

Winifred başını kaldırıp baktığında, kendisiyle aşırı derecede gurur duydu. Evden buraya kadar atla gelmişti. Adam yüzünü başka yöne çevirirken, kaslarını gevşetmek için sağ bacağını birkaç kez esnetti.

Çok eğlenmişti. Yine de gelmemeliydi. Albay Ware'e karşı hissettiği aptalca çekiciliği görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Kendini ikna etmek için çok uzun süre rahatsızlık ve hoşnutsuzluk olarak gizlemişti.

Albay bazen onun bir hanımefendi olduğunu unutuyordu. Onu sıradan bir insan olarak görüyordu. Bu bir tür iltifattı ve onu memnun etmesi gerekirdi. Öyle de oldu. Ama Bayan Haviland, şüphesiz bir hanımefendiydi, çok düzgün bir hanımefendi. Onunla böyle yalnız kalıp, savaş yaraları ve cerrahlar hakkında konuşmazdı. Bayan Haviland, onun evleneceği kadındı, çünkü o bir hanımefendiydi. Ve tabii ki çok güzeldi.

Owen neden ona okçuluk antrenmanını izlemeye gelmesini teklif etmemişti? Andrew'a başka biri bakacaktı, tıpkı şu anda başka birinin yaptığı gibi... Albay Ware'in kendi seyisi, Owen ahırdan ayrıldığında kardeşinin birkaç adım arkasında duruyordu ve potansiyel olarak sıkıcı bir işi yapmak zorunda kalmasına rağmen oldukça neşeli görünüyordu.

Ama neden kavak ağaçlarının sıralandığı yola çıkmamıştı ki?

"Tekne evinden bir tekne getireceğim," dedi Albay Ware ve uzaklaştı.

ONIKINCI BÖLÜM

Nicholas, ona tekneye binip adaya çıkması için yardım ederken, çok fazla eğlendiğini düşünerek tedirgin oldu. Winifred Cunningham yerine Grace olsaydı, bu kadar eğlenir miydi acaba diye merak etti, ama bu düşünceyle hissettiği suçluluk duygusu anlamsızdı. Grace asla olmayacaktı, en azından resmi olarak nişanlanana kadar. Bu onun için gayet açıktı. Grace onu daha iyi tanımak için herhangi bir ihtiyaç duymuyor gibiydi. Ama nişanlandıktan veya evlendikten sonra bile, Winifred'in şu anda olduğu kadar açıkça mutlu olabilecek miydi?

Düşündüğünde bu şaşırtıcıydı. Winifred onu hep kaçınmış ve onunla birlikte olmak zorunda kaldığında çok rahatsız hissetmişti. Bugün de bunun belirtileri vardı: Flora'nın sırtından onu kaldırdığında, tekneye binmesine yardım etmek için elini sıkıca tuttuğunda ve birkaç dakika sonra tekneye indiğinde. Elini mümkün olan en kısa sürede çekmişti. Ama ya bu rahatsızlığın nedeni, onun her zaman düşündüğünden farklıysa?

Ya Netherby balosunda bile, onun varlığından rahatsızlık duyuyorsa? Bugün onu atın sırtından indirdiğinde durum kesinlikle böyleydi. Ve Tanrı şahidimdir ki, o da bunu hissetmişti. Onun yarı yarıya kendisine düşmesine ve kaymasına izin vermek, affedilemez bir dikkatsizlikti ve kesinlikle kasıtlı değildi.

vücudunu yere kadar indirip ayaklarını yere basana kadar. O zaman bile...

O zaman bile onu bırakmak ona zor gelmişti. Onu öpmek üzereydi. Öyle bir şey yapabileceği düşüncesi bile onu terletmişti. Direnir miydi? Yüzüne tokat atar mıydı? Ama bir an için onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordu.

İkisinin de direnmiş olması çok iyi olmuştu. Teslim olsalardı, ikisinin de hayatı umutsuzca karmaşıklaşırđı.

Tanrım!

"İsterseniz birkaç sandalye getirebilirim, böylece çardakta biraz oturabiliriz," dedi. "Ya da önce size büyük turu gezdirebilirim. Hangisini tercih edersiniz?"

"Oh, elbette büyük tur," dedi ve az önce geçtikleri su yolunu, kıyıyı ve onun ötesindeki parkı, oldukça uzaktaki arka planda duran evi görmek için arkasına döndü. Atlar, araba yolunun yakınındaki çimlerde keyifle otluyorlardı.

"Eskiden Ravenswood'dan daha güzel bir yer olmadığını düşünürdüm," dedi. "Elbette, karşılaştıracak başka bir yerim yoktu. Başka bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Yine de zamanımın çoğunu Cartref'te Gwyneth ile oynayarak, onunla konuşarak, onunla hayal kurarak geçirirdim. Devlin sık sık benimle gelirdi, ama zamanını Idris ile geçirir ve bizden uzak dururdu."

"Evimin bahçesinde durup manzarayı seyretmeyi çok seviyorum," dedi, "etrafı çevreleyen tepeler ve aşağıda uzanan Bath, özellikle güneş parladığında tüm binalar bembeyaz görünüyor. Burası dünyadaki en güzel yer olmalı diye düşünüyorum. Sanırım böyle yerler binlerce, hatta milyonlarca vardır, ama çoğumuz için

diğerlerinden daha güzel bir yer vardır, çünkü onu hem kalbimizle hissederiz hem de duyularımızla deneyimleriz."

Ve mesele şu ki, o böyle şeyler söylediğinde, bunları ikna ile söylüyordu, etkileyici olmak için değil, bundan emindi.

"Bunun senin için neden böyle bir yer olduğunu anlayabiliyorum," dedi.

"Gel," dedi ve ne yapacağını fark etmeden, elini tekrar tuttu. O zaman elini bırakmış olsaydı, daha da dikkat çekici olurdu. O da elini çekmedi. İlk anda parmakları onun parmaklarını kavradı. "Önce sana sahili göstereceğim."

Plaj adanın karşı tarafındaydı. "*Plaj* mı?" dedi kız.

O güldü. "Tek bir kum tanesi bile olmayan bir arazi parçası için çok iddialı bir isim," dedi. "Aslında suya doğru eğimli, çimenli bir kıyı ve bir süre boyunca çok yavaşça eğimini sürdürüyor, öyle ki su göğüs hizasına geldiğinde adayı görmek için neredeyse teleskop gerekiyor."

Oraya vardıklarında kadın güldü; ada gerçekten çok küçüktü. "Abartmayı seviyorsun, değil mi?" dedi. "Uzak kıyıyı görmek için teleskopa ihtiyacım yok."

"Annemiz biz çok küçükken bizi buraya getirirdi," dedi. "Burada hepimiz suya girip, derinlere dalıp boğulma tehlikesi olmadan, annemizin gözü üzerimizdeyken, ki her zaman öyleydi, su sıçratarak oynardık. Bize yüzmeyi öğretti. Buradan geçerken kayığı dikkatli kürek çekmek gerekir. Birden fazla kez

Çocukken birden fazla kez sığ zemine takıldım ve tekneyi çıkarmak için suya atlamak zorunda kaldığımda küfürler ettim."

"Küfür etmek ve lanet okumak aynı şey değil mi?" diye sordu kadın.

"Eğer bir fark varsa," dedi adam, "o zaman ikisini de yaptım."

İkisi de güldü.

"Mutlu bir çocukluk geçirmişsin," dedi kadın. Bu bir soru değildi.

"On sekiz yaşına kadar," dedi.

"Bunu daha önce de söylemiştin," dedi kadın. "Sonra alayına katılmak için ayrıldın, öyle mi? Bu, mutluluğuna son mu verdi?"

"Hayır," dedi, verdiği cevap için kendine kızarak. "Demek istediğim o değildi. Ormanı keşfedelim mi?"

Ancak o bu öneriye hemen yanıt vermedi. "Yine de bunu söylerkenki ses tonun, bir şeylerin olduğunu ima ediyordu," dedi. "Acı verici bir şey. Evini terk edip hayatının yeni bir sayfasını açmaya isteksiz olmaktan daha fazlası. Oh, özür dilerim. Bazen merakım beni ele geçiriyor. Eğer bir şey olduysa, bu beni ilgilendirmez. Hiç ilgilendirmez."

O, tüm gerçekleri bilen kendi ailesine bile bundan hiç bahsetmedi. Bundan bahsetmek *istemiyordu*. Bu, her zaman yanında taşıyacağı bir acıydı, diye düşündü, ait olduğu yere, derinlere gömdü. Neredeyse hiç düşünmüyordu bile. Ne anlamı vardı ki? Geçmiş değiştirilemezdi. Herkesin kendi çapında hala acı çektiğini tahmin ediyordu — Devlin, Pippa, Owen, Steph. Ben. *Annesi* — ama o bir şekilde bununla başa çıkmış gibiydi. Ailesi, o zamanlar büyük bir acı içinde dağılmış olsa da, tekrar bir araya gelmişti. Babalarının vefatından birkaç yıl sonra, o...

Matthew Taylor ile evlenmişti ve Nicholas, onun kızlık aşkı olduğunu tahmin ediyordu. Şu anda şüphesiz mutluydu.

"Benim dünyam sona erdi," dedi hafifçe ve umduğu gibi bir gülümsemeyle ona döndü. "Daha fazla melodram ne isteyebilirsiniz ki?"

"Melodram istemiyorum," dedi kadın. "Ya da başka bir açıklama, Albay Ware. Ama geçen hafta bir şekilde beni acımı paylaşmaya ikna ettiniz ve o zamanki cevabınız bana büyük bir rahatlık verdi."

Nicholas yüzünü buruşturdu. "Kimliğinizin temel eksikliğinden dolayı kendinizi kötü hissederken, hayatınızın en mutlu gününü hatırlamaktan mı?" dedi.

"Evet, öyle," dedi kadın. Parlak bir gülümsemeyle. "Gerçekten ormanı keşfetmek isterim. Sihirli bir yer mi?"

O içini çekti. "Biraz burada oturalım," dedi. Ceketini çıkardı ve kızın oturması için çimlerin üzerine serdi. Kız, artık alıştığı bir pozisyonda oturdu, dizlerini kaldırdı, kollarını bacaklarına doladı ve gölü seyretti. O, biraz uzakta, kızın yanına oturdu. Bunu yapacağına inanamıyordu, ama görünüşe göre yapacaktı.

"Ben her zaman babama çok benziyordum," dedi. "Kardeşlerimden daha çok. Ve bu sadece görünüşte değildi. Onun karakterini de almıştım — dışa dönük, insanlarla konuşmayı seven, neşeli bir karakter. İnsanların "çekici" dediği türden bir insandım. Çok küçük yaşlardan itibaren sevildiğim, bir odadaki insanların dikkatini çekmek veya gülümsemelerini kazanmak için hiç çaba sarf etmem gerekmediğinin farkındaydım. İnsanlar bana babamın genç bir kopyası derdi ve ben bu karşılaştırmadan gurur duyardım. Babam gittiği her yerde sevilen ve her kesimden insan tarafından hayranlık duyulan biriydi. Küçük ya da büyük, katıldığı her toplantının hayat kaynağı ve ruhu oydu, ama

bencil biri gibi görünmüyordu. Diğer insanları severdi ve herkesle konuşmaya hazırdı. Yakışıklı, sıcakkanlı ve canlı biriydi. Hiçbir şekilde sahte ya da samimiyetsiz değildi. Ve tüm bunlar doğal bir şekilde geliyordu. Özel bir yeteneği vardı.

“Ailesi de onu çok severdi, en çok da ben. Onun gibi olduğuma, her zaman öyle kalacağıma inanmayı çok severdim. Benim gözümde o asla hata yapmazdı. Onun oğlu ve onun gibi olduğum için kendimi dünyanın en şanslı ve en mutlu çocuğu sanırdım.”

Konuşmayı bırakıp birkaç derin nefes aldı. Kız ne bir şey söyledi ne de ona baktı. Yüksek sesle konuştuğunun farkında bile olmadan, mutluluklarının son günü olan şenlik gününü hatırladı. O gün her şey mükemmel gitmiş, akşamüstü aile son balodan önce balo salonunda toplanmıştı. Ravenswood'da bütün gün kalmış olan davetlilerin çoğu, kıyafetlerini değiştirmek ve biraz dinlenmek için evlerine gitmişlerdi, ama yakında geri döneceklerdi, çünkü balo herkesin günün en sevdiği kısmıydı. Akşam kıyafetiyle çarpıcı bir şekilde yakışıklı olan babası, bütün ailesine büyük bir sevgi ve gururla gülümsemişti ve onlar da ona gülümsemişti. Baloda her zaman biraz hüznü bir hava vardı. Evet, mutlu bir olaydı, ama aynı zamanda biraz da üzücüydü, çünkü bu bir sondu ve bir sonraki balo için bir yıl beklemek gerekecekti. O yıl, on sekizinci yaş gününü kutlayan ve Eylül ayında yeni hayatına başlayacak olan Nicholas için özellikle melankolik bir hava vardı. Gelecek yılki kutlamalara, hatta ondan sonraki yılki kutlamalara geri dönebilecek miydi, kim bilebilirdi? Ya da hiç dönebilecek miydi? Ne de olsa, Napolyon Bonapart'ın saldırganlığına karşı savaşlar kızışıyordu. Belki de uzun bir süre için sonuncusu olacak olan bu kutlamanın geri kalan her anının tadını bilinçli olarak çıkarmaya çalışmıştı.

Bunun ne kadar büyük bir son olacağını hiç bilmiyordu.

Kadın sözünü kesmeden dinledi.

"Her yıl bahar aylarını Londra'da geçirerek parlamento oturumlarına katılırdı," dedi. "Lordlar Kamarası üyesi olarak görevlerini yerine getirmekten büyük gurur duyardı. Hepimiz annemizle birlikte kırsalda kalır, onun dönüşünü neredeyse gün sayarak beklerdik. Eve döndüğünde her zaman çok mutlu olurdu. Her zaman birkaç damla gözyaşı döker ve bizi de ağlatırdı, ta ki hepimiz gülüp ona sarılana ve getirdiği hediyelere hayranlıkla bakana kadar.

"Ancak o yıl, hepimiz her zamanki gibi meşgulken, özellikle de annemiz şenlik hazırlıklarıyla uğraşırken, köye bir yabancı geldi ve boş bir kulübede yerleşti. Genç ve güzel bir dul olan bu kadın, ölen kocasının yasını tutarken ve ruhunu dinlendirirken kırsalda biraz huzur bulmak için gelmişti. Kimseyi tanı mıyordu, ancak herkes ona nazik davrandı ve neredeyse her yere davet etti. Saygınlık kazanmak için yaşlı bir akrabası da onunla birlikte yaşıyordu."

Winifred, sanki olacakları hissetmiş gibi dizlerini daha sıkı kucakladı. Ancak her şeyi tahmin edemezdi.

"Hepimiz ne kadar masumduk," dedi. "O, babamızın metresi ya da metreslerinden biriydi ve babamız, ilişkilerini sürdürebilmeleri için onu Ravenswood'a yakın bir yere davet etmişti. Elbette daha sonra, babamızın her zaman çift hayat yaşadığı ortaya çıktı, ama bu konuda son derece ihtiyatlı davranmıştı. Bize bu konuda hiçbir şey ulaşmamıştı. O zamana kadar, iki hayatı birbirine karıştırmaya hiç çalışmamıştı. Belki de hayatı çok öngörülebilir ve bu nedenle sıkıcı hale gelmişti. Belki de bu

Belki de evlenmeden önce, annemizle evlenmeden önce, Ben'in annesine kadar uzanan bir geçmişte hep metresleri ve fahişeleri vardı. Hepimize, o dönemde Ben'in annesinin babamızın tek eşi olduğu ve evlendiğinden beri tek eşli bir hayat sürdüğü söylenmişti. Ben de buna inanıyordu.

“Yeni komşu, şenliğe ve baloya davet edildi ve her ikisine de katıldı. Balonun ortasında babamız onu havalanmak ve ay ışığında tepeden manzarayı seyretmek için tepeye çıkardı. O gün nihayet birbirlerine olan aşklarını itiraf eden Devlin ve Gwyneth, onları tapınak çılgınlığı içinde keşfettiler. Ancak onlar manzaraya ya da ay ışığına odaklanmamışlardı. Birbirlerine odaklanmışlardı.

“Devlin büyük bir şok yaşamış olmalı. Patladı. İkisi sessizce balo salonuna dönüp yüzleşmeyi sabaha ertelemelerine izin vermedi. Onları takip etti ve tüm davetlilerin, ailenin ve komşuların önünde onları alenen kınadı. Gerçekten felaket bir durumdu. Annemin kardeşi olan amcam, kadını oradan alıp köye geri götürdü. Ertesi sabah kadın gitmişti ve bir daha ondan haber alınamadı. Anneannemin babası, balonun bittiğini ilan ederek ve Devlin'e, herkes gittikten sonra kütüphanede tüm aileyle buluşmadan önce odasına gidip sakinleşmesini emrederek durumu kontrol altına almaya çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. Dünyamız sona ermişti. Her şey paramparça olmuştu.”

Winifred Cunningham başını eğip alnını dizlerine dayadı. "Çok üzgünüm," dedi. Saçları başının arkasında büyük bir titizlikle ayrılmıştı. Her iki omzuna da birer örgü sarkmış ve kulaklarını örtmüştü.

"Sana bunları anlatmamam gerekirdi," dedi. "Asıl özür dilemesi gereken benim."

"Ben sordum," dedi. "Ve bazen, neredeyse bir yabancıya içini dökmek rahatlatıcı olabilir."

O öyle miydi? Öyle olduğunu düşündü. O, sadece Ravenswood'da birkaç hafta kalarak dul kontesi resmeden bir portre ressamının kızıydı. Ama o bir yabancıdan daha fazlasıydı. Yakında onun baldızı olabilirdi, bu da onu daha da yabancı yapmalıydı, daha az değil. Onu buraya getirmemeliydi. Ya da onunla vakit geçirmekten bu kadar keyif almamalıydı. Ama keyif almıştı. Onda taze, yeni ve spontan bir şeyler vardı. Zekiymiş ve fikrini söylemeyi ve birçok hanımefendiyi bayılttıracak ya da sıkıntıdan patlatacak konularda konuşmayı severdi.

"Birkaç ay sonra evden ayrıldım," dedi. "O zamandan beri sürdürdüğüm kariyerime başladım ve pişman değilim. Ama ayrılırken babamın elini sıkmadım, bana sarılmasına da izin vermedim. Ona bakmadım bile. Annem o gecedan beri mermer gibi donmuştu. Devlin gitmişti, o gece annemiz tarafından evden kovulmuştu. Ben de beklenmedik bir şekilde onunla birlikte gitmişti. Sadece Pippa, Owen ve Stephanie annemizle birlikte evde kalmıştı. İkisi hala çocuktı. Pippa çok hassas bir yaşıyordu. Ertesi bahar Londra'da sosyeteğe giriş sezonunun heyecanını bekliyordu. Artık bu, onun tercihi ile gerçekleşmeyecekti. O da mermere dönüşmüştü. Babamız dört yıl sonra ani bir kalp krizi geçirerek öldü. Bu arada her zamanki gibi neşeli olduğunu duydum, ama bunun içinde bir boşluk olmalıydı. O süre boyunca eve dönmedim.

“İşte benim hüznümlü hikayem bu, Bayan Cunningham. Ayrıldıktan sonra yıllarca, hayatım boyunca benim dayanağım ve ilham kaynağım olan adamdan nefret ettim. Ondandır tiksiniyordum. Onunla hiçbir farkım olmadığı ve onun bir kopyası olacağımdan korkuyordum. Çocukluğumdan beri en büyük hayalim, en kötü kabusuma dönüştü. İyi bir subaydım, inanıyorum. Babam hiç askerlik yapmadığı için benim için bu tamamen yeni bir alandı ve ben de sadece buna odaklandım. Ama diğer her şeyde sakat kalmıştım. Yaptığım her şeyde aniden onu görür, söylediğim her şeyde onu duyardım. Diğer insanlara gülümsemekten, onlarla konuşmaktan, onlarla rahat davranmaktan korkuyordum. Bana çekici denilmesinden korkuyordum, ama bu zaten çok sık oluyordu. Kadınlardan, en yüzeysel şekilde olanlar hariç, uzak duruyordum. Kısacası, berbat bir durumdaydım.

Kafasını kaldırıp yüzünü ona çevirdi. "Geçmiş zaman mı?" dedi.

"Ben otuz dört yaşındayım," dedi. "Ben babam *değilim*, biliyorum. Hatta onun kötü bir adam olmadığını da biliyorum. Öyle olsaydı, bizi bu kadar uzun süre bu kadar tamamen aldatamazdı. Sevgisi samimiydi, bizimle, hatta annemizle duyduğu gurur da öyle. O sadece *kusurlu* bir adamdı. Karmaşık bir adam. Onu mazur göstermiyorum. Çok fazla zarar verdi, çoğunu da en çok sevdiğini söylediği insanlara. Ama o öyleydi. Ben de böyleyim. İnsanlar hala bana ne kadar ona benzediğimi söylüyorlar ve bunu her zaman iltifat olarak söylüyorlar. Ama önemli olan konularda ben o *değilim*."

Ancak o, Owen'ın kavak ağaçlarının arasında ok atışını izlemesi gereken, refakatsiz bir kadınla birlikte adadaydı. Lanet olsun Owen! Onu ihmal ediyordu. Belki de onun sevgisini hafife aldığı için? Ya da onu arkadaş olarak sevdiği, ancak ilişkilerinin daha ötesinde bir şey olduğuna inanmasını gerçekten istemediği için?

Ve neden Grace ve Bayan Haviland ile Cartref'te değildi? Doğru, davet edilmemişti ve bu sadece bayanlar için bir toplantı gibi görünüyordu, ama yine de gidebilirdi, özellikle de Grace'e kur yaptığı herkesin malumu olduğu için. Devlin'e yardım etmek için geride kalmayı seçmişti.

"Üzüntü her zaman orada olacak," dedi. "Onun aşk teklifini reddettiğim o vedadan sonra onu bir daha hiç görmedim. Onu asla affetmedim. Ben yumuşama fırsatı bulamadan o öldü. Ama hayat devam ediyor. En azından birkaç zorlu yılın ardından, yine yakın bir aile olduk, hatta mutlu bir aile. Sanırım hepimizin yaraları var, ama bunlarla özel olarak başa çıkıp hayatımıza devam ediyoruz. Annemin bu kadar mutlu olduğunu görmek beni özellikle memnun ediyor, sanırım hiç olmadığı kadar mutlu. Çünkü elbette o da *biliyor* olmalıydı. Bilememesi neredeyse imkansızdı. Ama çocuklarının masumiyetini korudu ve bu konuda mükemmel bir iş çıkardı."

"Şunu daima unutma," dedi Winifred, "şimdi seni tanıyanların neredeyse hiçbiri babanı tanımıyordu. Seni olduğun gibi görüyorlar, olması gerektiği gibi. Tıpkı şimdi annemi tanıyanların çoğunun, onun Lady Camille Westcott olduğu zamanlarda onu tanımadığı gibi. O zamanlar soğuk, gururlu, mükemmel bir hanımefendi ve aristokrat olmaya kararlı, ama ona inanacak olursak pek de hoş bir insan olmayan biriydi. Annem şimdi çok seviliyor ve haklı olarak. Eskiden olmadığı her şey, ama garip bir şekilde hala aynı kişi olmalı. Sen şu anda olduğun gibisin, Albay Ware, ve hayatının geri kalanında olacağın kişi. Ama sen hala seni tanıyan herkesi büyüleyen o çocuksun. O çocuk *sendin*, baban değil. Ve beni dinle, vaiz oldum."

O güldü ve kız da ona katıldı.

"Hâlâ sihirli ormanı keşfetmek istiyor musun?" diye sordu.

"Çok büyülü olmalı," dedi kız. "Ben orman falan görmüyorum, sadece birkaç ağaç kümesi var."

Adam yüzünü buruşturdu. "Soğuk gerçeklerle hayallerimi mahvetme," dedi.

"Ama evet," dedi kız, onun yardımını olmadan ayağa kalkarak eteğindeki kırısklıkları düzeltti. "Onu görmek istiyorum."

Adanın bir tarafındaki çalılıklar her zaman yoğun ve çocuklar için geçilmezdi, özellikle de dikenli bitkiler de olduğu için. Hiç temizlenmemişlerdi. Diğer taraf ise farklıydı. Çalılıklar ve bataklık bir arazi *vardı*, ama onlar küçükken burası bir cennetti. Anneleri, çamurlu ayakkabılar, ara sıra eve getirdikleri yırtık pantolonlar, gömlekler ve etekler, karışık saçlar ve terli vücutlara rağmen onları hiç caydırmamıştı, en azından gölde yüzerek temizlenmişlerdi.

Nicholas ceketindeki çimleri silkeledi ve tekrar giydikten sonra dalgın bir şekilde kızın elini tuttu.

"Burada her türden vahşi hayvan ve canavar var," dedi ve onu ormana doğru götürdü. "Gölün koylarında bir iki ejderha bile gizleniyor. Ağaçlarda yırtıcı kuşlar var. Çocukları yuvalarına götürmekten başka bir şey sevmeyen türden. Ağaçların yüksek dallarına tırmanınca, ara sıra ada ile anakara arasında sessizce ilerleyen bir korsan gemisi görülüyor. Korsanlar güvertede sıralanmış, atlama fırsatını bekliyorlar, kılıçlarını dişlerinin arasına sıkıştırmışlar."

"Ve sanırım neredeyse hepsinin ya siyah göz bandı ya da tahta bacağı vardır," dedi kız.

"Ah, gemiyi tanıyorsun, değil mi?" dedi.

"Ve vahşı hayvanlar ve canavarlar," dedi. "Unutma, ailemde çocuklar var. Yetimhanedeki çocuklar pikniğe geldiklerinde, genellikle canavar avına katılırlar. Korsanlar ve haydutlarla da karşılaşırılar. Bazen çılgınlık o kadar çok olur ki, babam Bath'taki yetkililerin onu tutuklamak ve zincirleyip hapisaneye götürmek için bir kurtarma ekibi ve bir polis memuru göndermeyi düşündüklerini söyler. Ama annem her zaman, kurtarıcılar gelirse onlara yetecek kadar yiyecek olduğunu söyler."

O güldü ve elini sıktı. Arada bir tekrar aptal bir çocuk olmak, ya da en azından o zamanlara dair güzel anılar olmak ne kadar da güzeldi. Her hareketinde göğsüne çarpan örgüleriyle, o role tam da yakışıyordu.

"Oh, dikkat et!" dedi aniden, ve kız bataklık bir zeminin kenarında sendeledi, bir ayağı havada, vücudu zaten ileriye doğru hareket etmeye başlamıştı. Adam, kolunu sıkıca beline dolayarak onu güvenli bir yere çekmek için kızın elini bıraktı. Aksi takdirde kızın ayağı çamurlanacak ve belki de ayakkabısı umutsuzca kaybolacaktı. "Özür dilerim. Nereye bastığımıza dikkat etmiyordum, buradaysa bu her zaman çok önemlidir."

Ama o, yanına yaslanmış olan kadının, tuhaf bir şekilde çekici bulduğu esnek ve ince vücudunun farkına vardı. Kadının yüzüne baktı ve kadının da farkına vardığını gördü. Örgülerine rağmen, saçları alnının genişliğini gizlemeye çalışmadan başının arkasına taranmıştı. Yüzü oldukça sıradandı, ancak tüm özellikleri doğru yerdeydi. Onun sıradan ve büyük ölçüde şekilsiz olduğunu hatırlamaya çalıştı, ancak bunun için çok geçti. He saw nothing but beauty and that elusive *real*

kadın, onu aradığı kadın, ancak onu gördüğünde nasıl tanıyacağını hiç bilmiyordu.

Şimdi onu tanıdı.

Çok geç, diye düşündü, o bilinçsizce kışkırtıcı bir hareketle dudaklarını yalarken, ve ağızları arasındaki mesafeyi kapatıp onu öptü.

O da ona karşılık öptü, sanki o hiç düşünmemiş olsaydı ondan beklediği gibi. Winifred Cunningham'da hiçbir şey kız gibi ya da cilveli değildi.

Ama onu kollarında döndürüp tüm vücuduna yaslayarak kendine çektiğinde, ikisi de aynı anda kendilerine geldiler. O bir adım geri attı, Winifred'in de aynısını yapıp bataklığa düşmemesi için dikkatli davrandı. Ama birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Win," dedi ve yutkundu. "Bu kasıtlı değildi.

Lütfen bana inan. Bir daha olmayacak." "Hayır," dedi

kadın. "Bu sihrin bir parçasıydı."

"Ben hangisiyim?" diye sordu. "Vahşi bir hayvan mı, yırtıcı bir kuş mu, yoksa bir korsan mı?"

"Oh," dedi kadın. "Sen Nicholas'sın." Ve bununla birlikte, adam kadına aşık oldu.

Bu sözde ormandan çıkar çıkmaz bu düşünceyi sert bir şekilde bastırması gerekiyordu. Bu gerçek olamazdı ve eğer öyleyse bile, gerçek olmamalıydı. Winifred Cunningham'ı sevmesinin önünde aşılması imkansız birçok engel vardı, en önemlisi de aralarındaki yaş farkı. Tanrım, muhtemelen *annesinden* bir ya da iki yaş daha gençti.

"It was merely part of the magic, part of the make-
"İnanın," dedi. "Bunu geride bırakacağız. Şimdi eve dönmek istiyorum, lütfen. Andrew'u çok uzun süre yalnız bıraktım."

Her zamanki gibi pratikti. Histeri ya da çaresiz ağlama belirtisi yoktu. Ya da suçlamalar. Ya da utanç. Bunların hepsini kendine saklayacağını tahmin etti.

Ona dokunmadan tekneye geri döndü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O akşam yemeğin başında, herkes çeşitli etkinliklerini anlatırken genel bir sohbet patlak verdi. Winifred, yemeğini yiyip diğerlerinin söylediklerine ilgi gösterirse fark edilmeyeceğini umuyordu. Ancak bu kolay *değildi* ve bu, on yılın en hafif tabiri idi.

Ve tam da o akşam Owen yanına oturmuş, onu tekrar gördüğü ve onunla konuşma fırsatı bulduğu için mutlu ve gülümseyerek oturmuştu. Kuzeni Clarence Ware eve gitmişti.

"Okçuluk antrenmanın iyi geçti mi, Owen?" diye sordu annesi.

Yüzünü buruşturdu. "*Başarılıdan* neyi kastettiğine bağlı," dedi. "Bu konuda hiç iyi olmadım, biliyorsun, ama sadece iyi olduğumuz şeyleri yapsaydık, oldukça macerasız bir hayat sürerdik, değil mi? Kendimi hep bir okçu olarak hayal ettim. Ne yazık ki okçuluk beni pek sevmiyor."

Herkes güldü, o da onlara katıldı.

Onunla oturmuşsa, hâlâ ondan hoşlanıyor olmalı, diye düşündü Winifred. Ve evet, o da hâlâ ondan hoşlanıyordu. Hem de çok. Belki de daha da fazlası. Aniden, onu tüm şüphelerin ötesinde sevmek istedi. Elbette, o ona asla aşık olmayabilirdi, ama aralarında sıradan bir arkadaşlıktan daha fazlası olduğu umuduna tutunması gerekiyordu. Aklını

Masada diğerk tarafta oturan Albay Nicholas Ware'den kafasını uzaklaştırmak istiyordu, ama neyse ki tam karşısında oturmamıştı. Bir tarafında Bayan Haviland, diğerk tarafında annesi oturuyordu. Tamamen rahat görünüyordu.

Sonunda haberlerin paylaşılması sona erdi ve herkes komşularıyla daha sıradan sohbetlere döndü. Ancak Winifred genel sohbetlerden çok memnun kalmıştı. Bu, düşüncelerini sakinleştirmesine ve kalbinin acı verici atışlarını durdurmasına yardımcı olmuştu. Bu öğleden sonrasını düşünmemeliydi, düşünmemeliydi, düşünmemeliydi. Kendini korkunç, iğrenç bir şekilde suçlu hissediyordu. Elbette, bugün öncesinde de Albay Ware'i çekici bulduğunu fark etmişti. Hangi kadın *onu çekici bulmazdı ki*? Bu yüzden, neredeyse içine basacağı bataklık zemini ve onu uçurumun kenarından geri çeken güçlü kolu şeklinde kendini gösteren bu cazibeye kapılması hiç de şaşırtıcı değıldi.

Ne düşünmüştü? O ne düşünmüştü?

Sorun şu ki, o hiç düşünmemişti ve o da düşünmemiş olamazdı — yoksa neden böyle bir şey yapsın ki? Onu çekici bulması imkansızdı.

Saçları *örgülüydü*. Tanrım! En azından *utanç* vericiydi. Daha sonra onu tekneye nasıl bindirdiğini, tekneye nasıl indirdiğini, atına nasıl bindirdiğini ve ahırda atından nasıl indirdiğini zar zor hatırlayabiliyordu. Dört seferde de ona dokunmak zorunda kalmıştı. Bir şekilde bunu kişisel olmayan bir şey haline getirmişti ve *o da* kişisel olmayan bir şey haline getirmişti, ancak ahıra dönüş yolculuğı, birkaç kez başarısız konuşma denemesi yaptıkları için sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti. şimdi ikisinin de söylediğı tek bir şeyi bile hatırlayamıyordu.

Kafasında yankılanan tek şey, onu öptükten hemen sonra ona *Win* demesiydi. Kimse ona hiç öyle dememişti. O hep Winifred ya da Winnie olarak bilinirdi, ya da evin en büyük kızı olarak Bayan Cunningham. *Win*, omurgasında bir ürperti yaratmıştı. Bir okşama gibi gelmişti. Winifred ismini nasıl okşama haline getirmek mümkün olabilirdi? Yetimhanede ona dünyadaki hemen hemen başka herhangi bir isim verselerdi diye hep dilemişti. Bu isim onu huysuz bir at gibi gösteriyordu. Belki de bu yüzden atlardan hep nefret etmişti.

"Belki de sandığından daha iyi bir okçusun," dedi Owen'a. "Bay Taylor'ın olağanüstü yetenekli bir okçu olduğunu duydum. Belki de kendini hep onunla karşılaştırmışsındır. Ve belki de bu bir hataydı."

"Son yarışmada atış sırası bana geldiğinde," dedi, "henüz başlamadan önce seyircilerin arasında belirgin bir tepki gözlemledim. Elbette, kendi güvenlikleri için her zaman geride dururlar. Ama benim için, bir çeyrek mil daha geri çekildiler."

"Oh, ne abartılı bir hikaye," dedi Winifred gülerek.

"Winifred," dedi. "Seni görmek ve kardeşin hakkında sana bir şey söylemek için sabırsızlanıyordum. Robbie'yi kastediyorum."

"Umarım kavak ağaçlarının olduğu yolda yoluna çıkmamıştır," dedi. "Ama ahırda Andrew'u izlemek için çok zaman harcadı, hiç şikayet etmedi ve senin antrenmanını izlemek istediğini biliyordum. Andrew kimseye iyi bir arkadaş değildir, özellikle de oyma işine dalmışken."

"O bizim yolumuza hiç çıkmadı," dedi Owen. "Ben ateş ederken, daha doğrusu Clarence ateş ederken, onunla konuşmaya devam ettim. Ama biraz uzaktan konuştum. I did not move close enough to make him feel

tehdit altında hissettim. Bir süre sonra karşılık verdi ve birkaç soru sordu. Arkamıza gelip izlemeye başladı ve benim atış sırası gelmediğinde köpeğini okşamama izin verdi. Ok atmayı öğrenmek istiyordu. Yanlış kişiye geldiğini söylemek gerekirse, Clarence de benden pek iyi değil. Aslında, cumartesi günkü yarışmada muhtemelen sondan ikinci olacak. Ama ben *nasıl* yapıldığını biliyorum.

"Robbie'ye öğrettin mi?" diye sordu Winifred.

"Yayı nasıl tutacağını, evet," dedi. "Okunu nasıl takacağını ve nişan alacağını. Okunu nasıl bırakacağını. Bu işe çok çabuk alıştı. Birkaç denemeden sonra benden daha iyi olmuştu bile. Ben de ona bunu söyledim ve o gerçekten güldü. Bunu sık sık yapar mı?"

"Hayır." Winifred büyülenmişti. "Ve hayatında hiç yay ve ok tutmamış. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Şey, artık kullanabilir," dedi Owen. "Vazgeçmek istemedi. Hedefin dış kenarına isabet edene kadar ateş etmeye devam etti. Ancak, merkezine isabet etmediği için kaşlarını çatı. Sanırım elinde bir mükemmeliyetçi var, Winifred. Devam edecekti, ama Clarence, Charity'nin onu boşamadan veya arama ekibi göndermeden önce eve gitmesi gerekiyordu. Seni görmek ve sana bunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kardeşinin onu büyüleyen ve biraz pratikle iyi olabileceği bir şey bulduğunu duyunca sevineceğini düşündüm. Belki de *çok* iyi olabilir. Matthew'a, yani Matthew Taylor'a, ona bir bakmasını, belki birkaç ipucu vermesini, hatta gerçek bir ders vermesini istemeliyim diye düşünüyorum. Heyecanımı anlayıp paylaşacağını tahmin ettim."

"Anlıyorum," dedi. "Annen ve babanın birkaç yıl önce, bir köpeğin Robbie'nin ruh hali ve öfke nöbetlerine yardımcı olabileceğini keşfettiklerinde hissettiklerini hissetmiş olmalısın.

köpeğin Robbie'nin ruh hali ve öfke nöbetlerine yardımcı olabileceğini keşfettiklerinde hissettiklerini hissetmiş olmalısın. Hemen gidip ona bir tane aldılar, ama onu kendisi seçti. Nelson, Robbie'nin hayatında ve bizim hayatımızda büyük bir fark yarattı."

Owen ona gülümsedi ve kadın ona karşı yeniden sevgi dolu hisler beslemeye başladı.

"Merak ediyorum," dedi. "Eğer sorunlu gençler için o çiftliği kurarsam, Robbie benimle çalışmak ister mi acaba? Onlara yardım etmek için, tabiri caizse, kendi içlerinden birini işe almak iyi bir fikir olur mu? Benim gibi insanlar dünyadaki tüm iyi niyeti, kaynakları, şefkati ve yardım etme ve fark yaratma arzusunu taşıyabilirler, ancak bir şekilde dünyaya ve içindeki herkese öfkeli, kimseye ve hiçbir şeye güvenmeyen, hayatın değerli bir şey, yaşamak için bir neden sunacağına dair en ufak bir umut ışığı bile olmayan bir kişinin deneyimini anlayamazsanız, bunların hiçbir anlamı olmaz. Robbie şanslı olanlardan biri. Onu sevmemeyi kararlılıkla reddeden senin anne baban tarafından evlat edinildi ve onların izinden giden kardeşler edindi. Ve kendisine, köpeğine ve şimdi de okçuluğa ihtiyacı olan birini, Andrew'u keşfetti. Sence anahtar bu mu, Winifred? Bir kişinin hem yetenekli hem de tutkulu olabileceği bir şey bulmak, ister ok atmak, ister taş oymak, ister buğday demetlerini istiflemek, ister eyersiz ata binmek olsun? Tek bir anahtar olmasını beklemiyorum. Hayat o kadar düzenli değil. Ama bu *bir* anahtar olabilir mi?

"*Bir* anahtar, evet, Owen," dedi. "Ve eğer bunu gerçekleştirebilirsen, Robbie'nin senin için ve seninle çalışmak için bu fırsatı nasıl karşılayacağını görmek ilginç olacak." Ona gülümsedi ve aynı anda, tamamen tesadüfen, masanın karşısındaki Albay Ware'in gözlerine baktı.

Albay onlara yarı gülümsüyordu. Biraz midesi bulandı. Keşke geri dönüp, onu binicilik yapmaya davet ettiğinde kesin bir hayır diyebilseydi. Sonuçta Andrew'la kalacağına söz vermişti.

"Bak," dedi Owen. "Yemekten sonra yürüyüşe çıkalım mı? Nehir kenarına falan? Annemin kulübesine giden yol kadar iyi bakımlı olmasa da bir patika var. Yolun karşı tarafında. Akşamları her zaman özellikle güzel görünüyor. Neden acaba? Işıkla bir ilgisi olmalı, sanırım."

"Çok isterim," dedi Winifred, ama bir yandan odasına gidip kapıyı kapatarak günün çalkantılı olaylarını düşünmek istiyordu. Ancak bunu yapmak karakterine hiç uymazdı ve mutlaka biri gelip ona bir şey olup olmadığını sorardı. Eğer gelen annesi olursa, gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu. Bu düşünce bile onu dehşete düşürüyordu.

Akşam yemeği bittiğinde, Owen'ın başka birini davet etmesini bekledi ve nefesini tutarak, bunun Albay Ware ve Bayan Haviland olmaması için dua etti. Lütfen, lütfen onlar olmasın. Ama Owen kimseyi davet etmedi. Sadece kont ve kontese hava almaya nereye gideceklerini söyledi. Kimse onlara katılmayı teklif etmedi.

Bu *kadar mıydı*? Winifred merak etti. Buraya geldiğinde umduğu şey bu muydu? Ancak son zamanlarda umudunu kaybetmiş ve onunla arkadaşlıktan daha yakın bir ilişki istemediğine kendini ikna etmişti. Onu planlarını hayata geçirmek için kendisine katılmaya davet edecek miydi? Onunla evlenmesini isteyecek miydi?

Tüm hayalleri geri mi dönecekti? Daha mutlu bir sonuç hayal edemiyordu.

Eğer bu öğleden sonrasının anısını engelliyorsa, öyleydi.

Oh, kafası çok karışık, *ne* istediğinden çok emin değildi. Muhtemelen yapması gereken şey, planlandığı gibi önümüzdeki Pazartesi Bath'a dönüp orada tanıdık hayatına geri dönmekti. Evde mutlu olabilirdi, tıpkı her zaman anne, babası, kardeşleri ve kendi hayallerinin peşinden koşmak için evlerine gelen tüm insanlarla olduğu gibi. Bu, dokuz yaşından beri süren bir mutluluktu.

Ama artık yirmi bir yaşındaydı. Her şey değişmişti, ancak *bu "her şey"*in ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu.

Her neyse, belki Owen sadece yürüyüş yapmak ve sohbetlerini devam ettirmek niyetindeydi. O da öyle olmasını umuyordu. En azından şimdilik. Belki evinin tanıdık ortamında düşünmek için zaman bulduktan ve kafasını toparladıktan sonra...

Peki, *sonra* ne olacağını kim bilebilirdi? Sadece şimdiki zamandan emin olunabilirdi.

—

Nicholas için, Owen ve Bayan Cunningham'ı akşam yemeğinde izlemek büyük bir rahatlamaydı — 'ın yanında 'ın yanında oturuyorlardı ve

neredeyse sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. Bu, kibar çevrelerde normalde kabul edilebilir bir davranış değildi. Kişinin, her iki tarafındaki yemek arkadaşlarıyla eşit şekilde sohbet etmesi beklenirdi. Ancak bu, resmi bir davetden çok bir aile toplantısı gibiydi ve Owen, onların birbirlerine sarılmış, neşeyle konuşup gülüşerek, başları neredeyse birbirine değecek kadar yakın durmalarını görmekten memnun oldu. İkisi de fazla yemek yemediler. Konuşmaya daha çok ilgi duyuyorlardı. Görünüşe göre birbirleriyle daha çok ilgileniyorlardı. Ve sonra, akşam yemeğinin sonunda Owen, Devlin'e nehir kıyısı boyunca yürüyeceklerini söyledi — tam tersi yönde

kulübeyi hayal etti. Owen'ın başka birini davet ederek rahatlamasını bozmaması için nefesini tuttu, ama öyle bir şey olmadı.

İkisi arasında her şeyin yolunda olduğunu, bu öğleden sonra Bayan Cunningham'la gezintisini herkese duyurarak, elini tutarak ve adada onu öperek onarılamaz bir zarar vermemiş olmasını içtenlikle umuyordu. Bunu hatırladığında hâlâ yüzü kızarıyordu.

Bu arada, kendi hesabına işlerini hallediyordu, ancak *iş* kelimesi bu durumda pek uygun bir kelime değildi. Akşam yemeğinde Grace'in yanına oturdu ve konuşmalarının çoğunu ona yöneltti. Grace'in ne kadar sessiz, asil ve hatta çekici olduğunu hatırlamak ona iyi geldi. Tabii, daha derine inmeye çalışmadığında. Bu sabah Cartref'e yaptığı ziyaretten çok keyif almış görünüyordu. Lady Rhys'in çay saatinde eski evi Galler'deki evi ve orada hâlâ yaşayan tüm ailesinden bahsettiğini anlattı. O ve Sir Ifor her yaz birkaç haftalarını onlarla geçiriyorlardı ve akrabaları onların çok İngiliz aksanı olduğunu ısrarla söylese de, onların hâlâ Galce konuşmayı unutmadıklarını görmek her zaman güzeldi.

"Galler'in bir kısmı ziyaret etmek için harika bir yer olurdu," dedi Grace, Nicholas'a. "Deniz kenarında ve uzun altın kumsallara yakın."

Nicholas, balayı için onu oraya götüreceğine neredeyse söz vermiş buldu kendini. Tam zamanında durdu. Balayı için önce evlilik teklifi ve düğün olması gerekiyordu.

"Onlar müzikle dolu, sıcak ve spontan duygulara sahip insanlar," dedi.

Bir an için kızın neredeyse hüzünlü görüldüğünü düşündü.

"Batı kulesindeki cam odaya bir çay tepsisi gönderilmesini isteyebilir miyim?" diye sordu. "Böyle bir akşamı geçirmek ve gün batımını izlemek için çok güzel bir yer."

Kadın tereddüt etti. "Annemle babamı da davet edecek misin?" d i y e sordu.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Ama oraya çıkacağımızı onlara mutlaka haber vereceğim. Orası birçok açıdan çok halka açık bir yer, biliyorsun. Camdan her yöne kilometrelerce uzağı görebilirsin, ama yukarıya bakan herkes de seni görebilir. Oraya çıktın mı hiç?"

"Hayır," dedi. "Portre galerisine gitmiştim, ama kule odasına çıkmamıştık. Annem çok yorgundu."

"Şimdi gelir misin?" diye sordu. "Evet,"

dedi. "Teşekkür ederim."

General ve Bayan Haviland, izin istendiğinde, memnuniyetle kabul ettiler.

Grace kuleye vardıklarında hemen oturmadı. Yavaşça etrafına dönerek manzarayı seyretti. Nicholas, Bayan Cunningham ve Owen'ı köprüye giden yolda, nehir yoluna sağa dönmek üzereyken görebiliyordu. Bu yol onları çayırın dibinden geçip ötesindeki sarkan ağaçların altından geçirecekti. Orada biraz mahremiyetleri olacaktı. Yüzleri birbirine dönük, açıkça konuşuyorlardı, ancak kız kolunu onun koluna takmamıştı. Kız omuzlarına bir şal tutturmuştu ve Owen ellerini arkasında birleştirmişti.

Nicholas, Owen'ın kararını verip vermediğini merak etti. Romantik bir buluşma mı olacaktı?

Ama bu, kardeşini düşünmek için uygun bir zaman değildi. Ya da daha da önemlisi, Winifred Cunningham'ı.

"Burası çok güzel," dedi Grace. "Ravenswood'da büyümek ne kadar harika olmalı."

"Gerçekten öyleydi," dedi. "Ve istediğim zaman buraya geri gelebilmek çok güzel. Devlin ve Gwyneth çok sosyal insanlar. Aileleri veya arkadaşları olsun, misafirleri olduğunda hiç bu kadar mutlu olmazlar. Çocuklu aileler ve arkadaşlar bile. Ve köpekler."

Onun, kendisinden çok farklı bir şekilde yetiştirildiğini fark etti. General Haviland, varlıklı bir adam olarak Londra'nın şık meydanlarından birinde büyük bir ev sahibi idi. Bayan Haviland ve kızı, o uzak görevlere gönderildiğinde her zaman geniş ve lüks evlerinde kalırlardı. Görev yerleri çok uzak olmadığında ise ona katılır ve dünyayı biraz görürlerdi. Ancak ülkede bir evleri yoktu.

"Çok naziktiler," dedi.

Bir hizmetçi, iki kişilik çay ve ince dilimlenmiş meyveli kek tabağı taşıyan bir tepsi ile geldi. Onlara çay döktü ve sessizce çekildi. Grace kanepelerden birine oturdu, Nicholas da yanına oturdu. Ona karşı bir sevgi dalgası hissettiğini fark edince rahatladı.

"Benden kaçınıyorsun," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ona bakarken yüzü gözle görülür şekilde soldu. "Bu hiç de doğru değil," dedi. "Böyle bir şey söylemeniz haksızlık, Albay Ware. Ben..."

"Evet, öyle," dedi, anında pişmanlık duyarak. "Sen bana dahil herkese karşı her zaman nazik davrandın. Demek istediğim, benimle yalnız kalmaktan kaçındın. Örneğin, tepenin zirvesine arabayla çıktığımız gün."

"Buradaki diğer beyefendilerle de yalnız kalmaktan kaçındım," dedi. "Evli olanlarla bile."

herkese karşı nazik davranırken bile her zaman sıkı bir nezaketle davranmak üzere yetiştirildim."

"Ve bunu çok iyi yapıyorsun," dedi. "Ancak, ikimiz de neden buraya davet edildiğini biliyoruz."

Yanaklarına renk gelmemiştir. "Babam senin komutanın," dedi. "Siz arkadaş oldunuz. Lord Stratton, yazın birkaç haftalığına onu ailesiyle birlikte buraya davet etme nezaketinde bulundu."

O anda yanakları kızardı ve yüzünü çevirip göle doğru baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Bir süredir, sen ve ben, Grace, rahat bir dostluk kurduk. Sık sık evine misafir oldum. Ailenin birçok gezisine davet edildim; tiyatroya, Kew'e, özel akşam toplantılarına ve konserlere. Hyde Park'ta benimle araba sürdün. Her zaman çekici ve sevimliydin. Ama buraya geldiğinden beri seni ne kadar az tanıdığımı fark ettim."

"Daha ne bilmek istiyorsun ya da neye ihtiyacın var?" diye sordu. Elini titretmeden fincanını aldı ve içti.

"Nişanlarından bahset bana," dedi. "Yoksa konu çok mu kişisel? Hala acı verici mi? İkisini de sevdin mi? O zamanlar çok gençtin, anlıyorum. Hala yas tutuyor musun?"

Aslında sormamalıydı. Sorular gerçekten çok kişisel ve müdahaleciydi. Ama bilmesi gerekiyordu. *Onu* tanımak istiyordu. Bu nişanlar, henüz onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başında iken, uygun zamanda ailesi tarafından ona dayatılan bir görev miydi? Yoksa kişisel tercihler miydi? İki erkeğin ölümü sadece acı verici miydi? Yoksa onu derinlere saklanmaya iten, kalbi kıran olaylar mıydı?

mükemmel bir hanımefendi görünüşünün arkasında kim olduğunu? Bilmek istiyordu.

Konuşmak istercesine ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Oturup bir süre düşündü. Onu kırmış olabileceğini düşündü. Sonra derin, pek de sakin olmayan bir nefes aldı.

"Ah, ben aptal bir kızdım," diye patladı. "Hafifmeşrep. Birlikte olduğum erkekler mümkün olan en güvensiz hayatları yaşarken bile sonsuza kadar mutlu olacağıma inanıyordum. Hepsi savaş zamanında askerdi. İkisine de derinden aşık oldum, Albay Ware. Tabii ki ayrı ayrı. İlkinı kaybettikten iki yıl sonra ikincisine aşık oldum. Her seferinde kalbim geri dönülmez bir şekilde kırıldı, ya da ben öyle sanıyordum."

Konuşmayı kesip, garip bir şekilde yutkundu. "Sanırım aşık olma fikrine aşıktım," dedi. Sesi alışılmadık bir şekilde acıydı ve bu itirafın ona pahalıya mal olduğunu biliyordu.

"Ama sonunda kederinden kurtuldun mu?" diye sordu birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra.

"Hayatıma devam ettim," dedi kadın.

Bu, mutlaka aynı şey anlamına gelmiyordu. Adam, kadının her zamanki vakarını neredeyse gözle görülür bir şekilde yeniden kendine çektişirmesini izledi. Kadın çayını bitirip fincanını sessizce tabağa koydu. Adam da kendi çayını içti, ancak çay artık ılık olmuştu, en nefret ettiği çay içme şekliydi bu.

"Artık o kız değilim," dedi kadın. "Dersimi aldım ve bu yüzden çok daha mutluyum."

Üşüdüğünü hissetti. Nicholas'a öyle geliyordu ki, kadın artık romantik aşka ya da duyguların gösterilmesine, en azından tutkuya inanacak kadar aptal olmadığını söylüyordu. Ve kadının mutlu olmadığına karar verdi.

kendi hayatına ve çevresindeki insanların hayatlarına neşe ve diğer tüm duyguları getirebilirdi? Kayıp, kalp kırıklığı. Kendini hepsinden korumuştı.

"Yeniden evlenmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Yüzünü yine keskin bir şekilde çevirdi. Bir süre hiçbir şey söylemedi. "Annem ve babam sonsuza kadar yaşamayacaklar," dedi. Daha fazla ayrıntıya girmede. General Haviland'ın her şeyi ona bırakıp bırakmayacağını ya da bir yerlerde ondan öncelikli olacak bir erkek akrabası olup olmadığını bilmiyordu. Henüz babasıyla bu konuyu konuşmamıştı. Ama açıkça, yalnız kalabileceği bir geleceğin güvensizliğini hissediyordu.

Bu, evlenmeyi seçmesi için anlaşılabilir bir nedendi. Ama o böyle bir gelin istiyor muydu?

Ancak artık başka seçeneği yoktu. Onu yeniden hissettirebilir miydi? Aşka yeniden güvenmesini sağlayabilir miydi?

"Ama evlenmek *istiyor musun?*" diye sordu ona. Haksız bir soruydu. Onun için seçilmiş olan adam, buraya geldiğinde sessizce kabul ettiği adam varken, bu soruya nasıl dürüstçe cevap verebilirdi? Winifred Cunningham böyle bir soruya dürüstçe cevap verirdi, ama bu iki kadın birbirlerinden gece ile gündüz kadar farklıydılar.

"İstekler çok anlamsız şeylerdir," dedi. "Sihirli değnekler, peri anneler... Bunlar çocuklar içindir, Albay Ware. Ben çocuk değilim. Otuz yaşına yaklaştım."

Soruyu ustaca geçiştirmişti. O, *dilek* kelimesini onun tarif ettiği anlamda kullanmamıştı. Ama konuyu zorlamayacaktı. Cevap vermeyi reddederek ona etkili bir cevap vermişti.

Ona aşık değildi, ya da başka birine de.

Onunla evlenmek istemiyordu. Ama pratik ve mantıklı bir karar olduğu için evlenecekti. Ancak bunu alaycı bir tavırla yapmayacaktı. O, onun bu yönünü çok iyi biliyordu. İyi bir eş, hatta mükemmel bir eş olacaktı. Ve iyi bir anne olacaktı, ancak çocuklarını Cunninghamlar gibi özgür ve spontane yetiştirmeyeceğini tahmin ediyordu. Ya da Devlin ve Gwyneth gibi.

Onlara ikinci fincan çayını doldurduktan sonra kanepeye oturdu ve sakin bir şekilde çimleri, çayırları, nehri, köyü ve ötesindeki açık tarlaları seyretti.

"Umarım bu güzel hava Cumartesi günü ve şenlik boyunca devam eder," dedi. "Yağmur yağarsa birçok kişi hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"İngiliz ikliminin öngörülemezliği göz önüne alındığında garip gelebilir," dedi adam, "ama şenlik günü hiç yağmur yağmaz. Bu yıl bir istisna olursa, pek çok insan öfkelenenecektir. Elbette her zaman alternatif planlar vardır, ama insan her zaman bunların uygulanmasına gerek kalmamasını umar."

Görünüşe göre tartışmaları sona ermişti. O artık bu konuyu konuşmak istemiyordu.

Gün ışığı yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşüyordu. Batıda gün batımı başlıyordu, soluk pembe ve limon sarısı renkler gökyüzünü aydınlatıyordu. Renkler yaklaşık yarım saat içinde çoğalacak, daha yoğun ve ateşli hale gelecek, gökyüzü daha koyu maviye dönecek ve yıldızlarla dolacaktı. Romantizmin saati.

Nicholas, Owen ve Winifred Cunningham'ın ufukta ve nehrin sularında yansıyan gün batımını izlerken romantizm bulup bulmadıklarını merak etti.

Bir anlık dikkatsizliği sırasında kıskançlığın acısını hissetti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Nehir yolu, ağaçların sırasına ulaşana kadar çayırın kenarından geçiyordu ve sonra ağaçların sarkan dallarının gölgesine giriyordu. Winifred ve Owen, Owen'ın hayali hakkında derin bir sohbe dalmış olarak yan yana yürüyüş yapıyorlardı. Ancak bu tek taraflı bir sohbet değildi. Owen ile sohbetler asla tek taraflı olmazdı.

Winifred onun kadar çok konuşuyordu ve o da Winifred'in onu dinlediği gibi onu dinliyor, yorum yapıyor, tartışıyor ve övüyordu.

Konuştuklarında her zaman mükemmel bir uyum içindeydiler. Konu kendisine yakın olduğunda her zaman kendini kaptırırdı, ama asla kendini beğenmişlik yapmazdı.

Winifred onun bu yönünü çok seviyordu.

Sonunda ağaçların gölgesine girip, evdeki veya parktaki kimsenin görüşünden korunarak, önlerinde açık kırsal alan, sol arkalarında Boscombe köyü uzanırken, nehir kıyısına oturdular ve Winifred suya bakakaldı. Güneş ufka doğru batarken su cam gibi parıldıyordu ve gün batımının soluk renkleri daha da görkemli bir manzara vaat ediyordu.

En romantik ortamı hayal etmeye çalışsaydı, bundan daha iyisini hayal edemezdi. İlk başta, Owen'ın hiç de öyle hissetmediğini bilerek bir özlem duydu. Owen konuşurken etrafındaki ortamdan tamamen habersiz olduğunu tahmin etti. Ve onun odaklanmasını sevdi. Ama o anda, hiç şüphesiz, Owen'ın ona karşı asla romantik duygular beslemeyeceğini biliyordu. Kalbinin kırılmasını bekledi, ama sadece bir acı hissetti.

pişmanlık. O kadar güzel bir rüyaydı ki, o ve Owen her açıdan ortaklardı. Anne ve baba evlendiklerinde ve sevgilerine ihtiyaç duyan çocukları evlat edindiklerinde ve çeşitli sanatçılara bir buluşma yeri olarak evlerini açtıklarında, yapmaya karar verdikleri şeyi yapıyordu. Anne ve baba birbirlerini çok sevdikleri için bunu bolca verebiliyorlardı. Derinden ve —Winifred'in tahminine göre—tutkuyla.

O, bu tür bir aşkı asla tatmayacaktı. Aklı, istemeden de olsa, bu öğleden sonra Albay Ware ile birlikte ata binip, küçük bir tekneyle gölün karşısındaki adaya geçip, onun çocukluk anılarını dinleyip, masumiyetini

kaybetme hikâyesini derin bir sempatiyle dinlediği anlara gitti. o gerçek gerçek doğası gerçek gerçek babanın tüm çocukluğundan beri tapmış ve taklit etmiş olduğu babasının gerçek yüzü acımasızca ortaya çıkmıştı. Ve onunla ormanda el ele yürüyerek, aptalca davranıp onunla gülüşüyordu. Öpülmek. Zihnini, her ikisine de konsantre olma yeteneğini kaybetmeden, iki farklı düşünceyle meşgul olabilmesi garipti. Kişisel acısının farkında olsa da, Owen ile sohbetine devam etti, onu dinledi, sırayla konuştu. Çünkü bu öğleden sonranın anıları bir kenara bırakılmalıydı. Unutulmalıydılar, ancak bunun ne kadar zor, belki de imkansız olduğunu biliyordu. hatırlanmaması gerekenleri unutmak.

Önümüzdeki Pazartesi eve dönecekti — artık sabırsızlanıyordu — ve yoğun, *mutlu* hayatına dalacaktı, ve tüm bunlar yakında bir rüya gibi olacaktı, tıpkı Londra'da olmak, buraya gelmeden önce bir rüya gibi olduğu gibi. Zaman iyileştirici olmasa da, en azından yatıştırıcıydı.

"Bak," dedi Owen. "Ne güzel bir gün batımı, değil mi?" "İki kez gün batımı," dedi. "Gökyüzünde ve nehirde yansıyan.
. Çifte nimet."

Elini tutup sıktı. "Bazen," dedi, "Londra'nın sınırlarının ötesinde tüm bunlar varken neden Londra'da yaşıyorum diye merak ediyorum." Serbest koluyla geniş bir hareket yaptı. "Senin için Bath'ta değil de, onun yukarısındaki tepelerde yaşadığın için mutluyum."

"Orası çok güzel," dedi kadın.

"İnanıyorum," dedi. "Bir gün orayı görmek isterim."

Bir süre sessizce çevrelerindeki manzarayı seyrettiler ve kadın, bir şeyin yine de değişmediğini biliyordu. Owen Ware'e derin bir sevgi besliyordu ve onun da aynı şekilde karşılık verdiğini biliyordu.

"Belki bir ara gelip ziyaret edersiniz," dedi. "Belki yetimhanedeki çocuklarla tanışırsınız. Yaz aylarında genellikle onlar için en az bir piknik düzenleriz. Bütün gün orada oyun oynar ve ziyafet çekerler. Bazen bizim için konser düzenlerler."

Başını çevirip ona baktı. "Hayal kurmayı bırakmam gerekecek, değil mi?" dedi. "*Harekete geçmem* gerekecek. Sonuçta, eylemsiz hayaller neye yarar? Kırsalda bir arazi satın almam gerekiyor, bir çiftlik. Bu konuda bazı fikirlerim var. Sonra da onu işletmek için uygun adayları, hem erkek hem de kadınları işe almam gerekecek. Ne dersin?"

"Bu çok büyük bir iş olacak," dedi. "Ama evet, bence hazırsın Owen."

Alacakaranlıkta onun parlak, mutlu ifadesini gördü.

"Belki sen de bunun bir parçası olursun," dedi. "Gerçi bu bir hanımefendiye sunulması gereken bir hayat değil, değil mi? Evlenir misin? Her şeyin düzgün olması için benimle evlenir misin? Benim sana duyduğum sevgi gibi, senin de bana sevgin olduğunu düşünüyorum. Birlikte harika bir hayat süreceğimize inanıyorum."

Oh hayır, diye düşündü Winifred. Şimdi olmaz.

Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Onun coşkusuna kapılmalı mıydı? Yoksa kesin bir hayır mı demeliydi? Belki de düşünmek için zaman istemeliydi? Onun samimi olduğu çok açıktı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve ortak bir hayalleri vardı, ama onu tanıdığı süre içinde, bazen dürtüsel bir coşkuyla hareket edebileceğini öğrenmişti. Gün batımı, onun duygularını ona doğru yöneltmişti.

O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Ah, ben," dedi. "Bunu tamamen yanlış yapıyorum. Sanki bu fikir şimdi aklıma gelmiş gibi, birdenbire evlenme teklifinde bulunuyorum. Senin özel biri olduğunu hep biliyordum. Ama buna hazırlıklı olmalıydım. En azından sana teklif etmeden önce babanla konuşmalıydım. Ve teklifime, bir tür ateşli bir konuşma ile girmeliydim."

Winifred, istemese de güldü.

"Ama senin en çok sevdiğim özelliğin, her zaman spontan olman, Owen," dedi. "Sana bir şey sormak istiyorum. Ve cevap vermeden önce dikkatlice düşünmeni istiyorum. Dürüst bir cevap istiyorum. Biz her zaman birbirimize karşı dürüst ve açık olduk. Beni seviyor musun? Yani, bana *aşık* mısın?"

Gözlerini nehre çevirdi ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Onlar sadece kelimeler," dedi. "Birçok insan için özel bir anlam ifade ettiklerini biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse tam olarak ne anlama geldiklerini bilmiyorum. Aşk, evet. Ama *aşık olmak*? Seni sevdiğimi biliyorsun, Winifred. Elbette bunu biliyorsun."

"Evet," dedi kadın yumuşak bir sesle.

"Ama dürüst olmak gerekirse, bundan fazlasını söyleyemem," dedi. "Üzgünüm. Belki de sahte davranmalıyım, çünkü belki de

sana aşığım ve bu ifadeyi hiç tam olarak anlamadım. Ya da..."

"Hayır," dedi. "Sahte davranmadığın için teşekkür ederim, Owen. Aslında ben de seninle aynı şekilde hissediyorum. Seni çok seviyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama sana *aşık* olduğumu sanmıyorum. Ve bu sadece kelime oyunu değil, biliyorsun. Annem ve babam birbirlerini seviyorlar. Annen ve Bay Taylor da öyle, ve sayabileceğim başka çiftler de. Bunu gördüğünde, hiç şüpheye yer kalmaz."

"Evet," dedi. "Öyle. Özür dilerim, Winifred. Seni utandırdığım için özür dilerim. Ben..."

"Beni utandırmadın," dedi. "Aklımdaki bir şeyi netleştirmeye yardımcı oldun. Ve evlilik teklifin benim için bir gurur kaynağı, biliyorsun. Archer House'daki balodan bu yana *iki* evlilik teklifi aldım. Yaşlılığımda övünecek bir şey olacak."

Kadın güldü ve Owen ona gülümsedi.

"Torunlarına," dedi.

"Belki," dedi kadın. "Peki, Bertrand'ın şenlik için buraya geleceği doğru mu?"

"Evet," dedi. "Devlin ve Gwyneth şenlik için evi doldurmayı çok severler ve bu hafta bütün aile burada olacak. Çok eğleneceksin, Winifred."

"Eminim ki eğleneceğim," dedi, ona sevgiyle gülümseyerek.

Bu unutulmaz bir geceydi, diye düşündü, adam onu ayağa kaldırıp kolunu uzatarak onu araba yoluna ve yukarıdaki eve doğru götürürken. Hava kararmış, neredeyse zifiri karanlık olmuştu, ama bu karanlık bir gece olmayacaktı. Gökyüzü çoktan ay ve yıldızlarla dolmuştu. Bu, hayatının en mutlu akşamlarından biri olabilirdi, diye düşündü. Bunun yerine, belli bir melankoli getirmişti, ama aynı zamanda bir doğruluk hissi de. Owen Ware ile olan ilişkisinde hiçbir zaman

Owen Ware ile ilişkisinde romantizm havası olmamıştı, sadece zihin uyumu ve içten bir *sevgi* vardı.

Mesele bir kez ve sonsuza kadar açıklığa kavuştuğu için mutluydu.

Belki, belki bir gün ona aşık olacak bir adama aşık olacaktı. Olmazsa da, sahip olduklarından mutluluk yaratacaktı. Ve hayatının en mutlu günü olan, annesinin ona kalıcı bir yuva, güvenlik ve koşulsuz sevgi sunma imkânını verdiği o günü daima hatırlayacaktı.

Nadiren yaşadığı depresif ruh hallerinden birine girdiğinde, Albay Ware'in ona o günü asla unutmamasını tavsiye ettiğini düşündü.

Ve bu öğleden sonra onu öptüğünü ve ona *Win diye* seslendiğini, sesinde alçak, okşayıcı bir ton olduğunu düşündü. Kalbi kırılmadan bunu her zaman hatırlayacaktı. O ve Bayan Haviland açıkça birbirleri için yaratılmışlardı ve belki bu hafta nişanlandıklarında onlar için mutlu olacaktı.

Gerçekten mutlu olacaktı.

—

Winifred bulundu bunu garip özgürleştirici
buldu uyanmak uyanmak ertesi sabah
uyandığında, onun

Son birkaç aydır Londra'da, Bath'taki evinde ve burada, çeşitli yoğunluklarda umut ettiği ve inkar ettiği şey gerçekleşmeyecekti. *Kendi tercihi ile*. Owen teklif etmişti ve o reddetmişti. Yatakta uzanıp ruh halinin depresyona doğru sürüklenmesine izin verebilirdi. O rüya nihayet sona ermişti. Bunun yerine, yataktan fırladı, pencerenin perdelerini açtı, açık pencereden sabahın temiz havasını derin bir nefesle içine çekti.

ve önümüzdeki günler için heyecanla dolduğunu hissetti. Stratton Kontu ve Kontesinin yeni misafirleri bu öğleden sonra kontun üvey ağabeyi ile başlayarak gelmeye başlayacaktı. Bu kişi, merhum kontun *gayri meşru çocuğu* ve Albay Ware'in Yarımada'da hayatını, ya da en azından bacağına kurtardığını söylediği kişiydi.

Ancak heyecanı, yeni misafirlerin gelişi ve cumartesi günkü kutlamanın ötesine uzanıyordu. Zihni, genel olarak gelecek hakkında da heyecanlanmıştı. Gelecekte istediği her şeyi yapabilirdi. Gelecek, ne inanılmaz bir armağandı.

Gündemin ilk maddesi, kahvaltıdan sonra köye yürüyüşe çıkmaktı. Dün gece Stephanie'ye kilisede yapılacak koro provasına eşlik etmeyi kabul etmişti. Cartref'te Sir Ifor Rhys ile ilk tanıştığında onu sevmişti. Pazar günü kiliseye gittiğinde, onun büyük orgdan çıkardığı müzikten çok etkilenmişti. Şimdi, onun bir koro ile neler yapabileceğini duymayı sabırsızlıkla bekliyordu. Stephanie'ye göre, isterse taşları bile şarkı söyletebilirdi. Bu sabah Winifred, onun iki korosunu dinleyecekti —şenliğin açılış töreninde şarkı söyleyecek olan çocuk korosu ve aynı gün öğle saatlerinde org ve koro resitalinde şarkı söyleyecek olan yetişkin korosu.

Dinlemek tam bir zevk oldu. Winifred, her iki koro da Bath'ta bir konser verseler ne kadar beğenileceklerini düşündü. Stephanie, yetişkin korosunda solo bölümdeydi. Saf bir soprano sesi vardı. Winifred daha fazla dinlemek isterdi.

"Sen çok yetenekli bir şarkıcısın," dedi Winifred, daha sonra birlikte eve dönerken.

"Teşekkür ederim," dedi Stephanie kızararak. "Ama ben özel bir övgü almıyorum."

"Sir Ifor da açıkça yetenekli bir müzisyen ve başkalarının yeteneklerini de fark ediyor," dedi Winifred. "O,

Eğer sende yetenek görmeseydi, seni festivalde kalabalığın önünde solo şarkı söylemek için seçmezdi. Şüphesiz ki o senin gelişmene yardımcı oldu. Ama o burada olmasaydı bile, sen yine de o sese sahip olacaktın. Ve onu kullanmayı ve paylaşmayı seçecektin, sadece ailen ve arkadaşların arasında olsa bile. Ama seni daha fazla utandırmayacağım. Sanat merkezimizde bazen bana yüklenen bir rol var gibi görünüyor, o da baş teşvikçi rolü. En azından bir grup bana bu ismi verdi. Umarım bu bir iltifattır. Ancak, birçok insanın kendi yeteneklerini küçümsediğini ve sırf kendilerine inanmadıkları ya da övünmekten korktukları için bu yeteneklerini tam olarak geliştiremediklerini fark ettim. Böylece, gerçekte kim olduklarını bilmenin mutluluğundan mahrum kalıyorlar. Ah canım. Bazen çok konuşuyorum. İstedğin zaman bana susmamı söyleyebilirsin.

Ama Stephanie, Winifred'in koluna girerken gülüyordu.

"Peki," dedi. "Sana inanıyorum. Ben dünyanın en iyi sopranosuyum ve Boscombe ve çevresi, benim onlara şarkı söylemeyi kabul etmemle inanılmaz bir ayrıcalığa sahip."

Winifred de ona gülerek katıldı.

"Ne mutlu bir hafta olacak," dedi. "Bu vesileyle tüm ailenizin eve gelmesi senin için çok güzel olmalı. Kız kardeşinle özellikle yakın mısın?"

"Şimdi öyleyim," dedi Stephanie. "Her zaman böyle değildi. Pippa benden neredeyse altı yaş büyük. Büyürken bizi yakınlaştıracak kadar büyük bir yaş farkı vardı. Ama yaşlandıkça bu farkın nasıl azaldığı şaşırtıcı. Bazen buraya gelemediğinde Greystone Court'ta onunla vakit geçiriyorum. Orada birkaç ay kaldım."

Pamela'yı beklerken. İkizler çok enerjikti, en azından Emily öyleydi. Christopher her zaman daha sakin olan ikizdi. Lucas, yani kayınbiraderim, Christopher'ın doğduğunda haklarını savunmak için bile mücadele etmediğini söylemekten hoşlanır. Emily ondan yarım saat daha büyük. Oradayken Pippa'nın yükünü biraz hafifletebildim, ancak onların her zaman mükemmel bir hemşiresi vardı ve Lucas çok özenli bir eş ve babadır. Wilby Dükü olarak yoğun görevlerini bahane etmez.

"Aile çok önemlidir, değil mi?" dedi Winifred gülümseyerek. "Bu baharın başlarında babamla Londra'da birkaç hafta geçirdiğimde ailemi çok özledim. Hepsinin burada olması çok güzel. Kontun hepimizi davet etmesi olağanüstü cömertlikti."

"Bunu yaptığına çok sevindim," dedi Stephanie. "Annemi çok seviyorum. O çok eğlenceli ve enerjik birisi. Ve çocuklar da birbirlerini kolluyorlar gibi görünüyor. Babanın çizdiği annenin portresini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bu hafta ailemize bir üye daha katılacak," dedi Winifred. "Bertrand Lamarr'ı tanıyor musun?"

—onu asla Watley Vikontu olarak görmüyoruz—annemin üvey kardeşi mi? Büyükanнем on bir yıl önce onun babasıyla evlendi ve hepimiz onu ve ikiz kardeşi Estelle'i çok seviyoruz. O, tanıdığınız en sevimli beyefendi değil mi? *Yakınlığından* bahsetmiyorum bile. Bu bahar Archer House'da düzenlenen baloda onunla açılış dansını yaptım ve orada bulunan tüm kadınların beni kıskandığını görebiliyordum. Umarım bir gün mükemmel gelini bulur ve sonsuza kadar mutlu yaşar. Estelle de evlendiği için bunu istiyor. Annem her zaman bu zavallı adamın, iyi niyetli kadın akrabalarının en kötü baskıcılarının kurbanı olduğunu söyler.

Başını çevirip Stephanie'ye baktı, onunla yine gülüşeceklerini umuyordu. Ama arkadaşı yüzünü buruşturmuştu. "*Keşke* gelmeseydi," dedi. "Ama pardon. O senin akrabası ve sen onu tekrar görmek için can atıyorsun."

"Daha önce buraya geldiğinde sana karşı kendini... itici mi gösterdi?" diye sordu Winifred. Ama bunu hayal etmek zordu.

"Hayır," dedi Stephanie. "O her zaman çok cana yakın biriydi. Sadece onu bir daha görmek istemiyordum. Owen'la birlikte buraya ilk geldiğinde, ben on yedi yaşındaydım ve ona sırlıslıkla aşık olmuştum. İyi anlamda değil, eklemeliyim. Ona gülümsersem ya da onunla konuşsam, benim *onunla flört* ettiğimi düşüneceğinden ölümcül derecede korkuyordum. Onun mükemmel olduğunu düşünüyordum ve ben tam tersiydim. Çocukken herkes bana bebek yağlarımın sevimli olduğunu ama büyüdüğümde kaybolacağını söyleyip duruyordu. Bekledim, bekledim, ama hiç olmadı. Hala da olmadı, bu arada. Parlak, dolunay gibi bir yüzüm vardı ve hala on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyordum. Ondan saklanmak için olağanüstü çaba sarf ettim ve bu imkansız olduğunda, ayak parmaklarımdan tepeye kadar kızardım ve ne söyleyeceğimi asla bulamazdım. Bu gerçekten çok utanç vericiydi."

Nehir üzerindeki köprüde durmuşlardı.

Güneş, altından akan suyun üzerinde parıldıyordu. "Ah, canım," dedi

Winifred. "Ama bu çok uzun zaman önceydi oldu. Muhtemelen unutmuştur, tabii fark ettiyse. Ve sen hiç de çirkin değilsin. Bazılarının ideal kadın figürü olarak gördüğünden biraz daha dolgun olsa da, çok güzel ve orantılı bir vücudun var. Bazen kendi şekilsiz vücudumdan şikayet ederim, ama dünyadaki tüm şikayetler bunu değiştirmez. Şunu da biliyorum ki

Ben güzel değilim. Uzun zaman önce olduğum gibi olmaya karar verdim ve aslında bundan oldukça memnunum. Başa biri olmak istemezdim.

Stephanie güldü. "Eskiden Pippa'nın kusursuz güzelliğinin çok adaletsiz olduğunu düşünürdüm," dedi. "Ama onun gibi *olmak* istemezdim. Ben kendim olmak istiyorum. Ne yazık ki, Viscount Watley'in bunu unutmuş olduğunu sanmıyorum. On dokuz yaşındayken onunla tekrar karşılaştım ve annem beni Londra'ya sosyeteye giriş sezonu için gitmeye ikna etti. Felaket oldu. Katıldığım ilk baloda o da oradaydı ve bizimle tekrar karşılaşmaktan çok memnun oldu ve bizi kız kardeşi Lady Estelle Lamarr ile tanıştırdı. O, onun kadın versiyonuydu: güzel, zarif ve çekici. Ve *ince*. Ama sen onu tanıyorsun elbette. Paramparça oldum Winifred. Ayağım takıldı, kekeledim, kızardım ve mümkün olduğunca abuk Londra'dan kaçtım. Pippa ve Lucas şehirdeydiler ama Pippa o sırada hamileydi ve eve dönmeyi çok istiyordu. Lucas onu sezon bitmeden eve götürdüğünde ben de onlarla gittim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Ah, zavallı Stephanie," dedi Winifred.

"O altı yıl önceydi," dedi Stephanie. "O zamandan beri büyüdüm ve yirmili yaşların ortasında hala bekr olmama rağmen hayatımdan çok memnunum. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Viscount Watley'in yarın buraya gelmesinden senin ve annenin adına çok memnunum. Sen ve ailenin şenliğe katılacağınız için de çok mutluyum. Bu, benim en sevdiğim etkinlik, ancak çocukluğumda olduğu gibi artık her yıl düzenlenmiyor. şimdi tek ihtiyaımız olan, bu mkemmek havanın devam etmesi. O zel günde bize yağmur yağmayacak kadar nazik davranacaktır, değil mi?"

"Cesaret edemez," dedi Winifred yürürken. "

bu

öğleden sonra."

"Oh, ben de," dedi Stephanie. "Ben'i çok seviyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nicholas, birkaç günlüğüne ailesinin yanında olmanın keyfini çıkarmaya izin verdi. Belki de şimdi, hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmek üzereyken, sahip olduklarına her zamankinden daha fazla değer veriyor ve bunları ne kadar hafife aldığını fark ediyordu. Ravenswood'lu bir Ware olmak, bir yere ait olmak, bir anne, kardeşler, onların büyüyen aileleri ve büyükbabalar, amcalar, teyzeler ve kuzenlerden oluşan daha geniş bir aileye sahip olmak gerçekten harikaydı. Ve arkadaşlar ve dostça tanıdıklarla dolu bir mahalle.

Winifred'in kendi kökenleri hakkındaki çarpıcı hikayesi onu derinden etkilemişti. Çünkü, şu anda sevgi dolu bir aileye sahip olmasının, onun hayatının ilk dokuz yılında kaçırdığı şeyleri telafi edemeyeceğini anlıyordu.

Kardeşlerinden birkaçı, tıpkı kendisi gibi, buradan uzakta ve buradaki yaşamdan oldukça ayrı bir hayat sürüyordu. Askeri kariyer yapması beklenen bir oğul olduğu için hiç pişmanlık duymamıştı. En karanlık anlarında bile — ve savaş yıllarında bunlardan birkaçı vardı — istediği hayatı yaşadığından hiç şüphe duymamıştı.

Ama bu hafta ailesi bir arada olacaktı. Bu, değer verilmesi gereken bir andı. Ve sabırsızlıkla beklenen, yardım edilmesi gereken, keyif alınacak yaz festivali vardı — ama aynı zamanda belli bir endişeyle de karşılanıyordu, çünkü bu festival, hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağı dönemin başlangıcı olacaktı. Çünkü o günden sonra Grace ile ilişkisini resmileştirmek zorunda kalacaktı. Ve sonra da

en iyisini yapacaktı. Ne de olsa o onurlu bir adamdı. Ama bu arada, kendine rahatlayıp her anın tadını çıkarma izni verdi.

Ben ve Jennifer ilk gelenlerdi. Onlarla birlikte, Ben'in yaşlı teyzesi, annesinin kız kardeşi olan Bayan Delmont ve çocukları Joy (şimdi on yaşında mıydı?), dört yaşındaki Robert ve iki yaşındaki Belinda da vardı. Ben, Nicholas'ın tek bacağı yerine iki bacağı olmasını sağlayan kardeşi idi. Devlin ve Gwyneth'in sırası geçtikten sonra birbirlerine sıcak bir şekilde sarıldılar. Bu sırada, Jennifer'ın tekerlekli sandalyesi ikinci arabadan indirilmişti ve Ben onu sandalyeye oturturken Devlin Bayan Delmont'un arabadan inmesine yardım etti.  ocuk da annelerinin peşinden koştu, Joy konuşmaya başlamıştı bile, kck olan heyecandan zıplıyordu, Nicholas onun ablasının da ayakta durmayı öğrenir öğrenmez böyle yaptığını hatırladı. Gareth, Bethan ve Awen de bir şekilde ocuk odasından kaçıp kuzenlerini selamlamaya gelmişlerdi, yanlarında Alice ve Samuel Cunningham da vardı. Her şey muhteşem bir gürültü, kargaşa ve kahkahalarla doluydu.

Ve Nicholas için saf mutluluk.

Ertesi gün birkaç kişi geldi. Büyükannesi ve büyükbabası Greenfield sabahın geç saatlerinde ilk gelenlerdi. George amca ve Kitty teyze ile birlikte gelmişlerdi. Hizmetçilerin yardımıyla bile yalnız yaşamayı giderek zor buldukları için nihayet onlarla kalıcı olarak yaşamaya karar vermişlerdi. Annem, kardeşi sadece on mil uzakta olacağı için çok sevindi, özellikle de George Amca, annemin en yakın ve en eski arkadaşlarından biriyle evli olduğu için. Bu yeni gelenler, Ben'den daha sakin bir karşılama gördüler, çünkü büyükbabalar ve büyükanneler yorgun olacağı için çocuklar dışarıda bırakıldı. Annem,

Gwyneth ve Devlin onları öğle yemeğinden önce biraz dinlenebilecekleri odalarına götürmeden önce anne ve babasına sarıldı.

Bu sırada anne ve Kitty teyze birbirlerine sarılıp sohbet ediyorlardı, hatta bir iki kez çığlık bile attılar, tıpkı iki kız çocuğu gibi. Matthew ve George amca ise birbirlerine gülümsediler ve el sıkıştılar.

Nicholas hepsine mutlu bir şekilde gülümsedi ve kolunu Stephanie'nin omuzlarına hafifçe doladı. Stephanie de en az onun kadar bu anın tadını çıkarıyordu.

Ancak, yaklaşık bir saat sonra Bertrand Lamarr, Watley Vikontu geldiğinde, onu hiçbir yerde göremedi. O, üniversite günlerinden beri Owen'ın arkadaşıydı. Bir yıl kadar önce ikiz kız kardeşi Brandon Kontu ile evlendiğinden beri, yılın çoğunu kırsalındaki malikanesinde yalnız ve sakin bir hayat sürmesine rağmen, Owen ile arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi. Owen'ın yeni doğan bebeğini görmek için gittiği Northamptonshire'daki kız kardeşinin evinden neredeyse direkt olarak buraya gelmişti. Gwyneth ve Devlin'in ellerini sıkıca sıkı ve Owen ve Nicholas'a döndü, tam o sırada Bayan Cunningham evden koşarak çıktı ve neredeyse kendini onun kollarına attı. Bayan Cunningham, elbette Watley'in üvey kız kardeşiydi.

"Bertrand," diye bağırdı. "Her zamanki gibi yakışıklısın. Northamptonshire'dan yeni dönmüşsün. Estelle nasıl? Bebeğin erken doğmasına rağmen her şey yolunda sanırım. İlk çocuğu için çok mutlu olmalı. Justin de öyle. Onlar hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bebeğin adı David mi? Ne güzel bir isim."

O da ona sarılırken güldü. "Nefesimi toparlamam için bana biraz zaman verir misin, Camille?" dedi. "Ama şunu söylemeliyim ki, hiç önyargısız olarak, yeğenim şimdiye kadar doğmuş en yakışıklı bebek olmalı. Sen de çok

güzel görünüyorsun, bunu söylemeliyim. Aslında ıslıl ıslıl görünüyorsun. Joel ve Winnie de geliyor. Kır havası size çok yakışmış."

Ve sonra, öğleden sonra geç saatlerde, Pippa, kocası Wilby Dükü Lucas ve üç çocukları, ikizler Emily ve Christopher (şimdi yedi yaşındalar) ve dört yaşındaki Pamela ile birlikte geldi. Dünkü neşe yeniden yaşandı, ancak Pamela babasının arkasına saklandı, kolunu bacağına doladı ve yüzünü göstermeyi reddetti.

"O utangaçtır," dedi Pippa gereksiz yere. "Ona biraz zaman verin."

Çocukların bakımına yardımcı olması için yanlarında bir dadı getirmişlerdi, burada çok sayıda çocuk olduğu için bu gerçek bir nimetti.

Pippa, Nicholas'ın bir sonraki kardeşi idi ve sarı saçları ve narin yüz hatlarıyla her zaman çok sevimli bir kız olmuştu. Pamela ona çok benzeyecek gibi görünüyordu, ancak Pippa her zaman dışa dönük bir kız olmuştu. Üç ağabeyi olduğu için öyle olmak zorundaydı. Kısa bir süreliğine eve döndüğü için *çok* mutlu olduğunu söyledi. Joy'a *bakın*, zayıf ve uzun bacaklı. Ve kuzeni Pamela'dan sadece birkaç gün sonra doğan Robert'a. Ve tabii, henüz iki yaşında olmasına rağmen bebeklik döneminin sevimli tombulluğunu hala kaybetmemiş Belinda'ya. Yeğenini kucağına aldı ve tombul yanağına bir öpücük kondurdu. Lucas ise, tekerlekli sandalye yerine koltuk değneklerini kullanarak dışarı çıkıp onları karşılamaya gelen Jennifer'a sarılıyordu. Jennifer, Lucas'ın kız kardeşi idi. Bir dükün torunu ve kız kardeşi olan Jennifer, çocukluk çağında geçirdiği bir hastalık sonucu kalıcı olarak sakat kalmış ve Stratton Kontu'nun gayri meşru oğlu Ben ile evlenerek, onunla birlikte küçük bir malikanede yaşamaya başlamıştı.

otuz mil uzaklıktaki deniz. Ama ikisi o zamandan beri mutlu görünüyorlardı.

Nicholas kız kardeşini ve ikizleri kucakladı, Lucas'ın elini sıktı, sonra iki çocuk Wares, Cunningham ve Ellis ailelerinin üyeleriyle birlikte tepeye ve tapınağa doğru koşarak uzaklaştılar. Batı kanadının köşesini dönmeden önce bile hep birlikte bağırıp çağırmak için bolca neden bulmuş görünüyorlardı.

Lucas en küçük çocuğunu kucağına alırken, dadı Pippa'nın hizmetçisi ve Lucas'ın uşağıyla birlikte seyahat ettiği arabadan çocukların bagajlarını indirmeyi denetledi.

Ve hepsi hazır ve nispeten eksiksizdi. Matthew'un akrabaları daha önce gelmişti; kardeşi ve karısı kulübede kalacak, yeğeni ve ailesi ise demirci dükkanının üstündeki odalara sıkışacaklardı. Kulübede ve elbette Ravenswood Hall'da hepsine yetecek kadar yer vardı, ama görünüşe göre hepsi bu odalarda geçirecekleri birkaç günü özel bir ayrıcalık olarak görüyorlardı.

Stephanie, Pamela'yı babasının kollarından ayırmaya çalışıyordu ve çocuğu terasın kenarına götürüp çayırdaki koyunları göstererek dikkatini dağıttı. Nicholas, onları izleyen Belinda Ellis'e gülümsedi ve Belinda, ona gelmek için kollarını açtı. Nicholas, çocuğu kucağına alıp Stephanie'nin yanına götürürken, bu baş döndürücü derecede yoğun günlerde ne büyük bir mutluluk olduğunu düşündü. Hâlâ bir bebekten biraz daha büyük olan tombul çocuğu kucağına alıp, kollarında zıplarken elini boynuna dolayarak koyunlara işaret etmesini izlemek.

"Biraz daha yaklaşalım mı?" dedi Stephanie ve çimlere adım attı.

Neden, neden çok daha önce evlenip kendi çocuklarını yapmamıştı? Ama henüz çok geç değildi. Her ne kadar

otuz yaşına yaklaşan bir kadınla evlenmek üzereydi ve o yaşı çoktan geçmişti, çocuk sahibi olmak için hala bolca zaman vardı. Çoğul olarak. Kendi ailesi. Kendi aileleri.

Grace de çocuk isteyecekti.

Kardeşlerini, eşlerini ve dedesini ve ninelerini her zamanki nezaketi ve çekiciliğiyle selamlamıştı. George amca, Kitty teyze ve Bertrand'ı gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu, hepsini zaten tanıyordu. Bayan Haviland son derece zarıftı ve General Haviland ona karşı içten bir iyi niyetle gülümsüyordu. Kızının evleneceği aileyi tamamen onaylayan bir adam gibi görünüyordu.

Bu arada, evde ve köyde, Cumartesi günü yapılacak kutlamalar için yoğun hazırlıklar yapılıyordu. Avlunun çevresine, iğne işleri ve fırıncılık ürünlerinin sergilenmesi için masalar kuruluyordu ve kuzeydoğu köşesinde falcı için neşeli çizgili bir çadır dikiliyordu. Terasta ahşap oymalar ve bir taş oyması için daha fazla masa hazırды.

Andrew Cunningham, son derece gerçekçi, sağlam, yünlü ve sakin bir anne koyun ile onun yanında, ona yaslanmış ama dışarıya doğru, yakında onu yeni dünyasını keşfetmek için uzaklara koşturacak, sabırsız ve zar zor bastırılmış bir enerjiyle bakan, ince bacaklı bir kuzu yaratmayı bitirmişti. Bu sadece yetenekli bir oyma değildi. Hayat dolu, hareketli ve neşeli bir heykeldi, tabii ki hepsi birer illüzyon olsa da. Gerçekte, sadece bir taş bloğuydu. Bay Cunningham ve Matthew, Andrew'u bir şekilde ikna etmişlerdi — Winifred'in imzaladığı mesajlar da bu konuda çok yardımcı olmuştu — onu festivale katılmak için yarışmaya sokmak için. Yarışma, tam anlamıyla,

ahşap oymacılığı içindi, ama bunun tek nedeni, hiç kimsenin taş oymacılığıyla yarışmaya katılmayı denememiş olmasıydı.

"Ve *bu*, on mil öteden eve taşıdığımız çirkin eski taştan mı çıktı?" Nicholas, Winifred'e, ikisi de ahırda, Winifred'in ailesi, Robbie, Matthew ve kardeşi Bertrand ve Owen ile birlikte yeni tamamlanan sanat eserini incelerken böyle dedi. O, Winifred'in onu kaçındığı gibi, öğleden sonraki gezintiden beri onu özenle kaçınıyordu. Ama Winifred kardeşi için o kadar mutlu görünüyordu ki, ondan uzak durmaya devam edemedi. "Artık annenin, Andrew'un taşta bir şey gördüğünü, kesinlikle serbest bırakması gereken enerji dolu bir şey gördüğünü söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. Oldukça zarif, ama nedense bu övgü yeterli gelmiyor. Dil çok sınırlayıcı olabilir."

"Gerçekten öyle düşünüyorum," dedi Bayan Cunningham. "Bunu her zaman şaşırtıcı buluyorum. Oğlumla çok gurur duyuyorum."

"Sanırım Matthew bu yıl rakip bulabilir," dedi Owen. "Andrew onu tahtından indirebilir."

"Noel'e kadar somurtmayı bırakmayacağım," dedi Matthew.

"On mil değildi," dedi Winifred, Nicholas'a. "Abartmayı seviyorsun."

"Ne?" dedi. "*On bir* mil mi demek istiyorsun? O zamandan beri sırtımın ağrması boşuna değilmiş."

Kadın güldü.

Bay Cunningham, sağır oğluna sarılıyordu, gözlerinde yaşlar belirmişti.

—

T Yaz festivalleri, mahalledeki çoğu insanın düşündüğü gibi, bir yıl sonra aniden durdu.

büyük felaket. Birkaç yıl sonra yeniden başladığında, bu, yıllık şenlikleri çok özleyen köylüler ve çevre kırsal kesimden gelen gönüllülerden oluşan bir organizasyon komitesinin girişimi olmuştu. Yeni komitenin ilk kararlarından biri, satış stantları, mayıs direği dansı, çocuk yarışları gibi bir dizi etkinliği köyün içine taşımaktı.

Nicholas değişiklikleri beğendi, çünkü annesinin omuzlarındaki yük çok ağırdı. Ancak, bu değişiklikler yüzünden, Devlin'in akşam balosunda nişanını duyurması yönündeki ilk planından vazgeçti. Müzik, dekorasyon ve ikramlar dahil her şeyi topluluk planlamışken, Ware ailesine odaklanmak uygun olmazdı. Topluluğun balosuna davetsiz olarak katılmak, onların şöhretini çalmak gibi olurdu.

Bunun yerine, evin aile üyeleri ve yakın arkadaşlarla dolup taşacağı festival arifesindeki geleneksel aile yemeğinin, duyuru için çok daha uygun bir ortam olacağına karar vermişti. Tüm bunlar, cuma gününün onun için yoğun bir gün olacağı anlamına geliyordu.

Her şey, kahvaltıdan sonra General Haviland'dan kütüphanede özel olarak konuşmak istediğini söylemesiyle başladı. General, sanki Nicholas bir yıldan fazla bir süredir Bayan Haviland ile bu an için çalışmamış ve Albay Ware'in durumunu ve kızına beklediği türden bir hayat sunma yeteneğini hiç bilmiyormuş gibi, onu sıkı bir sınava tabi tuttu. Tabii ki, Nicholas'ın beklediği gibi sonuçlandı. İzin verildi ve geriye kalan tek şey, Grace'e teklifini yapmak oldu.

Artık geri dönüşün tüm olasılıklarını kesmiş olduğunu düşündü, neşeli General Haviland ile kütüphaneden çıkıp bir süreliğine ahırlara kaçarken. Devlin ve Ben, eski günlerdeki gibi, okçuluk ve kütük kesme yarışmaları için her şeyin hazır olduğundan emin oluyorlardı. İkisi de onu karşıladı. Kütüphanedeki toplantıdan hiç bahsetmediler, ancak bunun farkında oldukları kesindi.

Herkesin öğleden sonra için planları vardı, kimisi çocukları eğlendirmek, kimisi ise Ravenswood'da gerçekleşecek etkinliklerin hazırlıklarına elinden geldiğince yardım etmek için. Kitty teyze, anneme avluda iğne işi sergisini kurmasında yardım ediyordu, ancak yardım etmeye gelen Winifred'e, geri çekilip hayranlıkla seyretmeleri ve karışmamaları gerektiğini söyledi. Kayınbiraderi, masanın üzerine neyin nereye konulacağı konusunda çok titizdi. Fırınlanmış ürünler Cumartesi sabahı erken saatlere kadar gelmeyecekti.

Portreyi bitiren Bay Cunningham, Gwyneth'e terasta ahşap oymacılık sergisini kurmasında yardım ediyordu, ancak bu yıl "*ahşap*" kelimesi kullanılmayacaktı. Genç Andrew Cunningham'ın taştan yaptığı koyun, Matthew Taylor'ın dalgın çobanıyla birlikte masanın üzerinde göze çarpıyordu. George amcanın horozu sabahı selamlıyor ve sanki geniş bir alandaki tüm uyuyanları uyandırıyormuş gibi görünüyordu. Bertrand, Owen ile birlikte kavaklık sokağa çıkmış, hedeflerin kurulmasını ve her okçunun atış yapacağı çizginin işaretlenmesini denetlemeye başlamıştı.

Nicholas, Grace'i oturma odasında Bayan Haviland, Bayan Delmont ve dedesi ile büyükannesi ile birlikte buldu. Birkaç dakika genel sohbet etti, ancak hepsinin onun neden orada olduğunu çok iyi bildiklerini hemen anladı.

Özellikle Bayan Haviland beklemekten gergindi. Grace ise, kırsalda düzenlenen gayri resmi bir ev partisine değil de Londra'daki bir salona daha uygun bir kıyafetle, sandalyesinde dik oturmuş, ellerini kucağında birleştirmiş, yüzü sanki mermerden oyulmuş gibi duruyordu.

"Grace," dedi, ayağa kalkarak ona selam verdi. "Annenin izniyle, seni çayırın altındaki nehir kenarındaki patikada yürüyüşe çıkarabilir miyim? Çok güzel bir manzara var. Çoğu kısmı ağaçların gölgesinde ve öğleden sonra sıcaklığında parkın diğer açık patikalarına ve araba yollarına göre daha serin."

Biraz gevezelik ediyordu.

"Git, Grace," dedi Bayan Haviland. "Ben burada kalıp Bay ve Bayan Greenfield ile Bayan Delmont'a eşlik edeceğim."

"Teşekkürler, Albay Ware," dedi Grace ayağa kalkarak. "Biraz temiz hava iyi gelecek."

Terasta kol kola yürüdüler, araba yolundan köprüye doğru indiler ve sonra nehir yoluna çıktılar — tıpkı Owen ve Winifred Cunningham'ın birkaç akşam önce yaptığı gibi. Nicholas, o yürüyüş sırasında önemli bir şey olup olmadığını hâlâ bilmiyordu. Ama Owen'ın ona evlenme teklif etmiş olabileceğinden şüphe etmeye başlamıştı. Eğer teklif etseydi, Winifred neredeyse kesin olarak evet derdi ve Owen şimdiye kadar mutlaka birine bir şey söylemiş olurdu. En azından gözden kaybolduktan sonra elini tutmuş, onu öpmüş, bir adım daha yaklaşarak teklifini yapmış olabilir miydi? Belki de yapmıştı. Belki de bu hafta sonu kendi nişanını duyurmayı planlıyordu.

Ama Nicholas kardeşi hakkında düşünmek istemiyordu. Winifred hakkında düşünmek ise daha da az istiyordu. Romantizm için mükemmel olan akşam o zamandı;

evlilik teklifi için mükemmel bir öğleden sonraydı. İki farklı çift.

Ravenswood'un üst kat pencerelerinden dışarı bakanlar ya da Boscombe'da bu tarafa bakmak isteyenler tarafından görülebilecekleri çayırın altında dolaşırken, çoğunlukla sessiz kaldılar, sadece ara sıra çevrelerinin güzelliği hakkında yorum yaptılar. Kızın genel olarak tamamen rahat olduğu izlenimini verse de, Nicholas onun kolunda gerginleşen elini hissedebiliyordu. Kız, olması gerektiği gibi davranmak ve kişisel duygularını derinlere gömmek için *çok* iyi eğitilmişti.

Sonunda ağaçların gölgesinde ve mahremiyetindeydiler.

Hava aniden serinledi, güneşin parlaklığı azaldı. Nehir, parlak gümüş renginden koyu yeşil renge dönüştü. Koyunların melemesi ve çayırda uzun otların arasında esen rüzgârın sesi yerine, kuşların cıvıltıları ve başlarının üzerindeki yaprakların hafif hışırtısı duyuluyordu. Ve yonca ile suyun tatlı kokusu.

"Mükemmel," diye mırıldandı.

"Öyle," dedi kadın.

"Grace," dedi. "*Senin* de mükemmel olduğunu düşündüğümü bilmelisin. Bu sabah babanla konuştuğumu bilmelisin. Bunu bekliyordun. Ancak, devam etmeden önce sana bir kez daha sormam gerek. Senin mutluluğun benim için önemli. Hayatımın geri kalanını, elimden gelen en iyi şekilde bu mutluluğu sağlamak için adamaya hazırım. Ama *şu anda* mutlu değilsen, sadece senden bekleneni yapıyorsan -ailen, ev sahiplerin ve buradaki diğer konuklar, toplum tarafından. Benim tarafımdan. Başkalarını düşünmeden, en içten cevabını bana verebilir misin? Beni istiyor musun? Beni seviyor musun?"

Konuşmayı prova etmeye çalışmıştı. Aralarında rahat bir atmosfer yaratmak istemişken, konuşması yapmacık ve resmi çıkmıştı. Oysa o, kadının gerçek kişiliğini ve gerçek duygularını onunla paylaşmasını umuyordu.

Cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Umarım benden bekleneni her zaman yaparım," dedi. "Ben böyle yetiştirildim. Şimdi ve birkaç gün önce cam odada duygularıma hitap etmeniz benim doğama aykırı, Albay Ware. Size derin bir saygı duyduğumu ve size sarsılmaz bir güvenim olduğunu söyleyebilirim."

Umutsuzdu. Evlendikten sonra yakınlığın yumuşatıcı etkisine güvenmekten başka çaresi yoktu. Onun kendisine asla sorun çıkarmayacağını biliyordu. O gerçekten mükemmeldi.

"O zaman benimle evlenerek bana büyük bir onur verir misin?" diye sordu, yolda durup ona doğru dönerek. Elini tutmuş ve gözlerinin içine derinlemesine bakıyordu, ama diz çökmemişti. Bu anın teatral olmasını istemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, *samimiyet* istiyordu.

Kız gözlerini ona dikti ve konuşmak için ağzını açtı. Birkaç saniye sonra tekrar kapattı. Adam kızın elini sıktı ve dudaklarına götürdü. Kızın gözlerinden iki damla yaş süzülüp yanaklarından aşağı akarken, dehşetle izledi.

"Sana bunu yapamam," dedi. "Sizi yeterince önemsiyorum, Albay Ware, sizinle evlenerek size büyük bir kötülük yapacağımı biliyorum. Sizin tanımınıza göre sizi sevecek birine ihtiyacınız var. Bu tür duygular, iki kez tutkuyla sevip her ikisini de kaybettikten sonra yıllar önce kurudu. Şu anda bir evliliğe verecek çok şeyim var, ama

asla hak ettiğiniz türden bir eş olamam. Oh, ne *yapabilirim*? Herkes bekliyor..."

Hayır, diye düşündü Nicholas. Onun tüm duyguları kurumuş değildi. Sadece uzun süre bastırılmıştı, ama şimdi yüzeye çıkmaya başlamıştı. Onun üzüntüsünü hissetti. Elini kaldırarak onu durdurdu ve o cümlesini yarım bıraktı.

"Bunu dert etmeyeceğiz," dedi. "Herkese sadece bu öğleden sonra burada güzel bir görüşme yaptığımızı ve karşılıklı olarak dostane bir şekilde, sonuçta birbirimize uygun olmadığımız sonucuna vardığımızı söyleyeceğim. Yalan söylemiş olmayacağız. Umarım dostane bir karara varmışsınız ve arkadaş kalırsınız. Seni gerçekten çok seviyorum, Grace. Ve seni mükemmel buluyorum. Sen son derece zarif bir hanımsın."

O zaman yine onu şaşırtarak güldü. Ama onun üzerindeki büyük gerginliğin geçtiğini ve en azından o an için, kendisi olabilmek için tüm savunmasını bıraktığını görebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ama annem ve babamın suçlamalarını üstleneceğim. Onların, senin bir şekilde beklentilerini karşılayamadığını düşünmelerini istemem. Sonuçta, her gün Horse Guards'da babamla birlikte çalışıyorsun."

Eğer önsöz yapmadan doğrudan teklifine geçseydi, onun teklifini kabul edip etmeyeceğini merak etti. Neredeyse hiç şüphesiz kabul edeceğini düşünüyordu. Ama aynı zamanda bunun onun gerçek isteklerine aykırı olacağını da düşünüyordu. Bu yüzden, hem bugün hem de birkaç gün önce onun içsel duygularını araştırdığı için suçluluk duymuyordu.

Muhtemelen onu iç dünyasına bakmaya zorlayarak ona bir iyilik yapmıştı. Eğer bunu daha sık yapabilseydi, kendi başına düşünebilseydi, kendi başına *hissedebilseydi*, belki de gerçek mutluluk onu bir yerlerde bekliyordu. Onunla olmasa da. Onun mutluluğunu içtenlikle diledi. Ona çok değer veriyordu.

"Biraz daha yürüyelim mi?" dedi. "Buraya nadiren gelirim, ama geldiğimde neden daha sık gelmediğimi merak ederim. Burası parkın en güzel ve kesinlikle en huzur verici yerlerinden biri."

"Çok güzel," dedi. "Ama sanırım eve dönmeyi tercih ederim, Albay Ware. Annem ve babam bekliyor olacaklar."

"Evet," dedi. "Onlarla birlikte konuşmamı ister misin? Yoksa senin yerine mi konuşayım?"

"Hayır," dedi. "Gerek yok."

Geri döndüklerinde ve geldiklerinden daha hızlı bir şekilde patikada yürürken, kızın kendini toparladığını gördü. Kolunu uzattığında kız koluna girdi, ama ikisi de konuşmadı.

O zaman, bu akşamki yemekte bir duyuru olmayacaktı, diye aniden fark etti. Ya da yarın. Özgürdü. Bu biraz baş döndürücü bir düşünceydi. Aylardır kendini özgür hissetmemişti. İlk başta, doğru şeyi yaptığını, General ve Bayan Haviland'ın ona verdiği itici güce ihtiyacı olduğunu kendine inandırmıştı. Sonra kendini kapana kısılmış hissetmişti, ancak yine de evlendiğinde her şeyin değişeceğini kendine inandırmaya devam etmişti. Son zamanlarda ise, doğru şeyi yaptığını, evlenmek ve kendi ailesini kurmak istediğini ve buna ihtiyacı olduğunu kendine inandırmaya çalışırken, bir tür umutsuz panik hissetmişti.

Şimdi tüm o hayaller yeniden ölmüştü, ya da en azından yakın zamanda gerçekleşecekleri umudu. Kendini tuzağa düşürmeden, hem kendisi hem de kadın için doğru seçimi yaptığından emin olana kadar her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaktı.

Ama şu anda özgürdü. Ve bunun önümüzdeki

günler, haftalar ve aylar boyunca bunun kendisi için ne anlama geleceğini tam olarak bilmiyordu.

Şu anda baskın duygusu suçluluktan — evet, bu tamamen göz ardı edilemezdi — ve mutsuzluğu hak etmeyen Grace'i üzdüğü için duyduğu üzüntüydü.

ON ALTINCI BÖLÜM

Winifred, şenliğin sabahı yataktan fırladı ve hafif uykulu birini güneşin parlak ışınlarından korumak için tasarlanmış perdeleri geri çekti. Soluna, sağına ve önüne baktığında gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Penceresini daha da açtı ve çıplak kollarına serin sabah havasını hissetti. Kulakları çoktan kuşların cıvıltılarıyla dolmuştu.

Stratton Kontu ve Bay Ellis'in kavak ağaçlarının sıralandığı yola doğru yürüdüklerini görebiliyordu, şüphesiz öğleden sonraki okçuluk yarışması için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol etmek için.

Owen, önceki akşam yemekte, yaptığı tüm antrenmanlara rağmen nişan alma becerisinde hiçbir gelişme olmadığı için yarışmadan çekilmeyi ciddi olarak düşündüğünü söylemişti. Ancak kuzeni Bay Clarence Ware, onu devam etmesi için ikna etmişti.

"Çünkü kendisi yarışmada sonuncu olmak istemiyordu," demişti Owen, ona sırtarak.

Winifred gülmüştü. "Muhtemelen senin denemeden yenilmeni istemiyor," demişti.

"Bir gecede mucize olabilir mi demek istiyorsun?" diye sordu ona.

"Kim bilir," demişti Winifred. Owen önce yüzünü buruşturmuş, sonra gülmüştü.

"Her neyse," demişti kadın, "yarışmayı *seviyor* musun?"

"Evet, seviyorum," diye itiraf etmişti. "Her atışta o mucize için bir umut olduğunu düşünüyorum. Biliyorsun ki

Kardeşin yarışıyor, değil mi? O bir acemi, ama şimdiden benden çok daha iyi.

"Robbie mi?" dedi. "Evet. Bay Taylor ona birkaç ders verdi ve ona gelecek vaat ettiğini ve çok fazla pratik yaparak ölçülemeyecek kadar gelişeceğini söyledi. *Gerçekten* iyi olmak istiyorsa, muhtemelen yıllarca pratik yapması gerekecek."

Bay Taylor'ın, bu sözlerin Robbie için ne kadar önemli olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Robbie, gelişigüzel övgülere huysuz bir alaycılıkla tepki verirdi. Kolay cevaplar aramayan ve beklemeyecek bir çocuk için *yıllarca pratik yapmak* mantıklı gelirdi.

"Cunningham ailesi onu desteklemek için orada olacak," dedi. "Ve tabii ki seni de desteklemek için."

Birlikte güldüler.

Son birkaç gün içinde Owen'ın her zamanki gibi dostça davrandığını ve nehir kenarında geçirdikleri akşamdan önce olduğu gibi onun yanında kendini rahat hissettiğini fark etmek ona rahatlık vermişti. Artık onu olası bir talipli olarak görmediği için onunla birlikteyken daha da mutlu hissediyordu. Sadece bir arkadaş olarak. Arkadaşlık da kendi çapında flört etmek kadar değerliydi.

Yatak odasına bitişik küçük giyinme odasına koşarak girdi ve ılık suyla yüzünü yıkadı. Suyu daha önce sıcakken biri getirmiş olmalıydı. O gün giymek için seçtiği elbiseyi giydi, saçlarını taradı ve her zamanki gibi ensesinde topuz yaptı. Aşağı inip güne başlamak için sabırsızlanıyordu. Günün hiçbir anını kaçırmak istemiyordu.

Ancak, dün akşamki yemeği hatırlayınca bir an durakladı. Muhteşem bir akşamdı, yemek salonu doluydu, herkes neşeliydi. Gecenin en heyecanlı anı, babasının Dowager Kontes'in portresinin açığa çıkarılmasıydı.

Stratton, yemek boyunca bir şövale üzerinde durmuş, üzerine bir tuval örtüsü serilmişti. Örtü kaldırıldığında herkes birden nefesini tuttu ve Winifred, her yeni portreyi gördüğünde olduğu gibi, bunun babasının en iyi eseri olduğuna ikna olmuştu. Babam, dul kadını hem zeki hem de ağırbaşlı bir şekilde resmetmeyi başarmıştı. Onu güzel, ama sahte bir gençlikle değil, gerçek güzelliğiyle resmetmişti. Belki de en iyisi, onun en büyük yeteneği olan, izleyiciye kadının ruhunun içini, doğru kelime buysa, bir bakışta göstermeyi başarmıştı. Onu, dünyasındaki herkesi ve her şeyi derinden önemseyen biri gibi resmetmişti. Gözlerinden gerçek bir nezaket yayılıyordu ve bu nezaket bir şekilde tüm yüzüne ve vücuduna yayılmıştı.

Yine de portrede yanlış, abartılı veya küçümsenmiş hiçbir şey yoktu. Portrede, Stratton Kontesi Dul Bayan Taylor, olduğu gibi tam olarak sergileniyordu. Resim,

—bu çok hayalperestçe miydi?—neden nehir kenarında o kulübeyi inşa etmesi gerektiğini ve neden orada bu kadar mutlu olduğunu anlamasını sağlıyordu. Hatta neden köyün marangozuyla evlenmekten memnun olduğunu bile.

Tüm bunları sadece portresine bakarak anlayabilirdiniz.

Babası için gurur verici bir andı, ancak o, spontan alkışlara ve ardından gelen övgü korosuna her zamanki alçakgönüllülüğüyle tepki vermişti. Annesi ona gülümseyerek bakmış ve kendisi de genç ve güzel görünmüştü. Winifred bazen annesinin kendisinden sadece on dört yaş büyük olduğunu unuturdu.

Mutlu bir akşam olmuştu. Ama... Winifred kendini buna hazırlamış olsa da, Albay Ware ile Bayan Haviland'ın nişanlanacağına dair bir açıklama yapılmamıştı. Sabah saatlerinde, Albay Ware had gone to the library with General

Haviland ve öğleden sonra Bayan Haviland'ı nehir kenarında yürüyüşe çıkardığını söyledi. Birkaç gün önce Owen ile yürüdüğü aynı romantik yoldu. Ama akşam yemeğinde herhangi bir duyuru yapılmamıştı. Bu, bu geceki baloda bir duyuru yapılmasını beklerken bir gün daha gerilim içinde geçireceği anlamına geliyordu. Dün akşam kesin bir şey duymayı çok istemişti. Bugün tamamen ve nihayet *özgürce* eğlenmek istemişti.

Bu düşünceleri kafasından atmak için başını salladı. Her halükarda günün tadını çıkaracaktı.

—

SStephanie herkesten önce köye gitmişti, ve S Sir Ifor Sör olacağını yardım yardım çocuk korosunu fete açılışı için zamanında organize etmeye yardım edeceğini söyledi. Diğer herkes kısa bir süre sonra büyük, dağınık bir grup halinde birlikte gitti. Çocuklar her yere koşturup büyük gürültü yapıyorlardı. Sadece ikisi binmişti: Belinda Ellis babasının omuzlarında, tombul kolunu babasının başının arkasına dolamış, kardeşi Robert ise Nicholas'ın omuzlarına binmiş, amcasını atmış gibi davranıp topuklarını Nicholas'ın göğsüne vuruyordu.

Matthew Taylor, kardeşi ve eşleri ile birlikte kulübeye giden yoldan çıkarken, yüksek sesli ve neşeli selamlaşmalar eşliğinde daha büyük gruba katıldı. Neredeyse aynı anda, Greenfield Senior çifti, Bayan Delmont ve Jennifer Ellis'i köye götüren açık arabaya yol vermek için hep birlikte kenara atlamak zorunda kaldılar. Bayan Greenfield, herkesin kahkahaları arasında, sanki kraliyet ailesinden biriymişçesine abartılı bir nezaketle onlara el salladı. Belinda, annesiyle birlikte gitmek istedi

ve Ben'in omzundan barouche'a kaldırılması gerekti.

Nicholas, grubun ortasında ilerlerken, Robert'a ara sıra kişneme ve sıçrama hareketleriyle karşılık verirken, çocuğun ayak bileklerini daha sıkı kavradı ve Robert çığlık attı, güldü ve saçlarını tuttu.

General ve Bayan Haviland, dün öğleden sonra beri mükemmel bir şekilde davranmışlardı. Grace onlara ne söylemiş olursa olsun, Nicholas'ın ona evlenme teklif ettiğini ve onun da reddettiğini ikna etmiş olmalıydı. Grace'in ne sebep gösterdiğini bilmiyordu. Ama o zamandan beri, sanki dünyalarını sarsacak hiçbir şey olmamış gibi ona davranıyorlardı. Grace ise... mutlu mu görünüyordu? Elbette, o çok iyi yetiştirilmiş ve duygularını açıkça gösteren bir hanımefendi değildi. Ama Nicholas'a, dün akşamki büyük akşam yemeğinde ve şimdi de bu sabah, adımlarında bir hafiflik ve her zamanki gülümsemelerinde bir parlaklık varmış gibi gelmişti. Şu anda Gwyneth ve Owen ile birlikte yürüyordu, Hyde Park'ta yürüyüşe çıkmış gibi güzel ve şık giyinmişti. Ve... mutlu. Kesinlikle yanılmıyordu. Gözleri ona takılıyken, Owen'ın söylediği bir şeye güldü ve sonra Owen'ın diğer tarafına gelen, köpeği olmayan Robbie Cunningham'a gülümsedi.

Winifred Cunningham, bir kolunu Bertrand Lamarr'ın koluna, diğer kolunu da Andrew'un koluna takmıştı. Watley ile neşeyle sohbet ederken Andrew'a sık sık gülümsüyordu.

Nicholas son birkaç gündür küçük kardeşini yakından izlemişti, ancak Owen romantik ilişkisiyle ilgili hiçbir ipucu vermemişti. Nicholas dün akşam yemeğinde bir duyuru bekliyordu, ancak Owen ve Winifred yan yana oturmuş olsalar da

birlikte oturmuş olsalar da, hiçbir şey olmadı. Belki bu gece baloda? Ya da belki hiç olmaz?

Pazartesi günü ailesiyle birlikte eve dönecek ve her şey bitecek miydi? Hikaye burada mı sona erecekti? Nicholas bunun için üzülecekti. Onu bir daha görmesi ya da haber alması pek olası değildi.

Ama onu her zaman hatırlayacaktı...

Ve ona ne olduğunu hep merak edecekti.

Ama neden? Onun nesi vardı ki? Elbette o öpücük vardı ve o anda ona aşık olduğuna dair inancı. Ama... Şey. Her şey o kadar beklenmedik ve *yasak bir* şeydi ki, askeri hayatında her zaman uyguladığı acımasız disiplinle hem anıyı hem de duyguyu bastırmıştı.

Ancak...

Artık özgürdü. Peki ya o?

Böyle düşüncelere dalmanın sırası *değildi*. Köprüyü geçtiler ve hemen ardından köy meydanında ve çevresindeki sokaklarda toplanmış kalabalığın içinde kayboldular. Robert inmek istedi ve diğer çocuklarla birlikte koşarak uzaklaştı — yeni ya da eski arkadaşlar, çocuklar için bunun bir önemi yoktu. Bütün çocuklar, hanın önünden çıkarılan ve meydanın bir tarafına dikilen, rüzgarda parlak renkli kurdeleleri dalgalanan mayıs direğine doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Çocuklar, yeşil alanın iki tarafına kurulan satış stantlarının arasında koşuşturuyorlardı, ancak henüz görülecek pek bir şey yoktu. Açılış törenine kadar stantlar kapalı kalacaktı. Çocuklar yılmadı. Bazıları yeşil alanın ortasındaki ördek havuzuna doğru koştu, ancak akıllı ördekler

. Bir anda popüler olan küçük bir çocuk, bir ip ile çektiği bir tekne getirmişti. Diğer çocuklar da sırayla oynamak için bağıryorlardı.

Ben, evden barouche'u takip eden bir vagondan Jennifer'ın tekerlekli sandalyesini indiriyor ve onu sandalyeye oturtuyordu. Barouche, eve dönmek için yeşil alanı dolaşıp köprüden geçti. Belinda, annesinin yanına sıkışarak oturdu. Nicholas, Jennifer Ben ile evlenmeden önce bile Ben'in önceki evliliğinden olan çocuğu Joy'un bunu yaptığını hatırlıyordu. Joy, Ben'in onu ikinci eşi olarak seçtiği gibi, onu yeni annesi olarak seçmişti. Joy şimdi mayıs direğinin yanında duruyordu, uzun bacaklı ve yarı yetişkin, Pippa'nın Emily'si ve yakındaki bir çiftlikten Cox ailesinden biri olabilecek başka bir kızla kol kola.

Andrew babasının yanına gitmişti. Bertrand, Grace, George amca ve Kitty teyzeyle birlikte hanın içine girmişti, muhtemelen açılış töreninden önce kahve veya çay içmek için.

Nicholas, etrafına memnuniyetle bakınan Winifred'in yanına gitti.

"Buradaki atmosferi çok seviyorum," dedi. "Sanki dünya ve tüm sorunları hiç yokmuş gibi, tamamen şenlikli. Ve kilometrelerce öteden herkes, genç yaşlı demeden buraya gelmiş. Etrafıma baktığımda tek bir kaş çatmış yüz bile görmüyorum. Ne kadar güzel. Keşke hep böyle olabilsek."

Bu, tüm şiddete karşı çıkması gibi, onun gerçekçi olmayan hayallerinden biriydi. Ama o, ilk baloda bilmediği gibi, Winifred'in de sert gerçeklerle, dünyada iyi şeyler yapabileceği umuduyla neşeyle başa çıktığını biliyordu.

"Kaşlarını çatanların cezası, köy zindanlarında bir gece geçirmektir," dedi. "Oraların

karanlık ve nemli olduğu söylenir. Örümcekler de vardır."

"Bunu uydurdun" dedi. "Bak, kilisenin kapıları açılıyor. Bu, şenliğin başlamak üzere olduğu anlamına mı geliyor?"

"Eğer yakında başlamazsa Boscombe'da isyan çıkacak," dedi. "Neyse ki, her zaman dakik ve asla uzun uzadıya konuşmayan bir papazımız var. Herkese hoş geldiniz diyerek ve bir dua ile başlayacak, ardından çocuk korosu birkaç şarkı söyleyecek."

"Hiç üye oldun mu?" diye sordu.

"Bir süreliğine," dedi. "Gençken kendimi şarkıcı olarak hayal ederdim. Gwyneth ve ben, müzik istendiğinde çeşitli komşuları ziyaret ederken piyanomun eşliğinde düet yapardık. Çok yakın arkadaştık. Çocukluğumun neredeyse tamamını Cartrefte geçirdiğimi düşünüyorum. Ne yazık ki, büyüdükçe insanlar yanlış bir fikre kapıldılar. Bu ikimiz için de utanç vericiydi. Erkekler ve kadınlar arasındaki bazı dostluklar sadece dostluktur.

"Evet, gerçekten," dedi o kadar ikna edici bir şekilde ki, acaba Owen ile olan arkadaşlığını mı düşünüyor diye merak etti.

"Gwyneth'in yıllardır gizli bir tutku beslediği kişi Devlin'di," dedi. "O da ona karşı bir tutku besliyordu ama benim duygularımı incitmek istemediği için hiçbir şey söylememişti. Saçma, değil mi? Ama her şey yolunda bitti. Şimdi ikisine bakmak yeter, birbirlerine ait olduklarını görmek için."

"İkisini de incitmek istemediğin için umursamıyormuş gibi mi davrandın?" dedi.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Sonrasına kadar onların birbirlerine karşı hislerini bile bilmiyordum. İkisi de hiçbir ipucu vermedi. Aslında bunu öğrendiğimde çok rahatladım.

Gwyneth'i incitmiş olabileceğimden ve bana karşı böyle hissetmediğini numara yaptığından biraz endişelenmişim."

"Kaç kişi, sadece karşı tarafın duygularını önemseydiği ve onu incitmek istemediği için ilişkilerde sıkışıp kalıyor acaba?" dedi.

"Oldukça fazla, sanırım," dedi. "Dürüstlük en iyi politikadır, sence de öyle değil mi?"

"Öyle." Diye iç geçirdi. "Ama açık ve dürüst olmak her zaman kulağa geldiği kadar kolay olmuyor."

Owen tarafından incitilmiş miydi acaba? Eğer öyleyse, ikisi bir tarafta cesurca rol yaparken, diğer tarafta gerçeğin farkına varmaya başladıkları bir evlilikte sıkışıp kalmadan önce, bunu şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

Ama çocuk korosu, Stephanie ve Sir Ifor Rhys'in yönlendirmesiyle kilisenin dışındaki kaldırımda iki uzun sıra halinde dizilmişti. Bazıları konuşup kıpırdanıp sıradan çıkmaya meyilliyken, diğerleri dehşetle donmuş gibiydi. Birkaç tanesi kalabalığın içinde ebeveynlerini ve büyükanne ve büyükbabalarını bulmak için endişeyle etrafa bakınıyordu. Sonunda, Rahip Danver tam rahip kıyafetiyle kiliseden çıktı ve kollarını kaldırdı. Toplanan cemaat üyeleri ve ziyaretçiler sessizliğe büründü. Çocuklar bile mucizevi bir şekilde koşuşturmayı ve cıgıllık atmayı bıraktılar.

Ve bir başka yaz festivali daha başlıyordu. Nicholas, günün etkinliklerinin kemiklerine işleyip ruhunu beslemesine izin vererek, bu festivali sonuna kadar yaşamaya niyetliydi. Belki abartılı sözlerdi, ama yine de doğruyd.

Yanındaki Winifred Cunningham, parlayan gözleri ve pembe yanaklarıyla papazı ve koroyu seyrediyordu ve Nicholas, onun tanıdığı en güzel kadın olduğunu fark etti. Kendi benzersiz tarzında, tabii ki.

Kısa bir süreliğine başını ona doğru çevirip gülümsedi.

—

■ Bu büyülüydü. Başka bir kelime yoktu.

Papaz kısa bir dua etti, ardından kısa bir Sessiz kalabalığa hoş geldiniz, ve çocuk korusu üç şarkı söyledi ve coşkulu alkışlar aldı. Organizasyon komitesi başkanı Bayan Eluned Rhys, bir hoş geldiniz konuşması yaptı ve köyde herkesin eğlenmesi için neler olacağını kısaca açıkladı: satış stantları, çocuk yarışları, mayıs direği dansı, sabah ikramları ve öğle yemeği, hanın dışında ya da kısa bir süre güneşten kaçmak isteyenler için hanın içinde.

Ve kilisenin içinde, öğle saatlerinde kayınpederi Sir Ifor Rhys tarafından kısa bir org resitali ve yetişkin korusu tarafından bir sunum yapılacaktı. Onlara öğleden sonra, çoğunlukla Ravenswood'da neler olacağını anlattı. kütük kesme ve okçuluk yarışmaları, sergiler sergiler ve iğne işi, fırıncılık ve oyma yarışmalarının değerlendirilmesi. "Lütfen dikkat edin," diye ekledi, "ben *ahşap oyma* yarışması demedim. Bu yıl bir taş oymacılığı yarışması var ve söylentilere göre bu yarışma ödül için yarışıyor."

"*Keşke* Andrew da duyabilseydi," dedi Winifred.

"Ve evin önündeki çimlerde piknik çayı," dedi Bayan Rhys. "Ve tabii ki, bu akşam balo salonunda dans. Şimdi gidin ve eğlenin."

Coşkulu bir alkış patladı.

"Ama kim *eğlenmez ki*?" dedi Winifred. Onun için tüm bunlar nefes kesiciydi. Trooping the Colour dahil, şimdiye kadar yaşadığı en heyecan verici şeydi. Ve konserleri ve

piknikler ve partiler düzenleniyordu, ancak bu ölçekte bir etkinlik hiç olmamıştı. Topluluk ve ötesindeki herkes, birbirlerinin arkadaşlığının ve gün boyunca onların eğlenmesi için hazırlanan çok sayıda ve çeşitli etkinliklerin tadını çıkarmak amacıyla bir araya geldi.

"Bunun mümkün olacağını sanmıyorum," dedi Albay Nicholas Ware yanından, ve o, aşırı hevesli bir çocuk gibi konuşarak ona hitap ettiğini fark etti. Yine de gülümsedi.

"Sanırım," dedi, "yüzümün önünde yorgun bir şekilde yelpaze sallamalı ve tüm bu manzarayı neredeyse dayanılmaz derecede rustik ve sıkıcı bulmuş gibi etrafa bakınmalıyım."

"Ama o zaman seni yarı yarıya bile sevmezdim," dedi. "Oh."

Yanaklarının kızardığını hissetti. "*O zaman* beni seviyor musun?"

"Sıkılmış gibi davranıyor olsaydın sevdiğimden iki kat daha fazla," dedi.

İkisi de güldü. Ama elbette, her şeyin neden bu kadar büyülü hissettirdiğini anladı. Çünkü açılış töreni boyunca onun yanında durmuştu. Ve hiç sıkılmış gibi görünmemişti. Herkesle birlikte alkışlamıştı. Çocuklar şarkı söylemeyi bitirdiğinde iki parmağını dudaklarına götürmüş ve takdirini gösteren keskin bir ıslık çalmıştı. Tıpkı coşkulu bir çocuk gibi.

Ancak, sırf o onun arkadaşı olduğu için eğlenmemeliydi. Kendine karşı dürüst olursak, eğlenmiyordu da. Burada tek başına ya da başka biriyle duruyor olsaydı da yine de eğleniyor olacaktı. Ama...

Eh, o "*ama*"yı araştırmamayı tercih etti.

Haviland Hanım neredeydi ki? Buraya onunla birlikte gelmemişti. Buraya vardıklarında onu aramamıştı. Winifred etrafına hızlıca bir bakış attığında, onun Lady Rhys, Bay Idris Rhys ve Owen ile birlikte olduğunu gördü.

"Winnie." Alice kolunu çekiyordu, diğer küçük kızlar ise ona gülümsüyordu. "Bizimle o tezgaha gel." Diye işaret etti. " ok sevimli çantalar, mendiller ve her türlü şey var."

"Gelir misin?" dedi Olwen Cox. O, Winifred'in birkaç gün önce tanıştığı Joy Ellis'in arkadaşıydı.

"Nick amca." Bethan Ware onun elini çekiyordu. "Sen de gelir misin?"

Joy ve Julia Taylor, demirci dükkanının üstündeki odalarda ailesiyle birlikte kalan çocuklardan biri, ona heyecanla bakıyordu.

"Sanırım bu sabah benim için pahalı bir sabah olacak," diye iç çekerek dedi.

"Benim için değil," dedi Joy. "Babam bana harçlık verdi."

"Benim babam da verdi," dedi Alice.

"Benimkiler de," dedi Olwen aynı anda. "Büyükbabam bana biraz verdi," dedi Julia.

Bethan i  geçirdi. "Hepimizin parası var Nick amca," dedi. "Dilenmeye gelmedik."

"Ancak," dedi, gözleri onlara parıldayarak, "günün daha başlamadan tüm paranızı tek bir yerde harcamak yazık olur. Hadi gelin o zaman."

Alice, Winifred'in elini tuttu ve onu da yanlarında götürdü.

Küçük  antalar ve bozuk para cüzdanları el yapımıydı ve nakışlar, payetler ve boncuklarla renkli bir şekilde süslenmişti.  antaların omuz veya bilek kayışları parlak  rg l yd . Mendiller de renklendirilmişti.

her renkten nakışlı çiçeklerle süslenmişti. Saç bantları ve örgü bileklikler de vardı. Tezgahın tamamı renklerle doluydu ve genç bir kızın hayallerini gerçeğe dönüştürüyordu. Winifred her şeyi büyüleyici buldu ve bu ürünleri yapan iki genç bayanla sohbet etmeye başladı. İğne işi hiç onun güçlü olduğu bir alan olmamıştı, ama bu konuda yetenekli olanları hayranlıkla izlerdi. Kızlar kendi paralarıyla birer şey aldılar. Alice kendisi için omuz askılı bir çanta ve annesi için bir cüzdan aldı.

Albay Ware geri çekilip kızların coşkusunu hoşgörülle izledi ve istendiğinde fikrini söyledi. Ancak Winifred'in rahatlamasına neden olacak şekilde, hiçbir şeyin parasını ödemeyi önermedi. Kızlar için, kendilerine verilen paranın bir kısmını harcamak önemli görünüyordu.

"Şu *mücevherlere* bak," dedi Julia, alışverişini yaptıktan sonra yanındaki tezgaha göz atarak. "Paramız kaldı mı?"

"Annem bana orada bir kolye, bilezikler ve yüzükler almıştı," dedi Joy. "Ve kendisi için de aynı takılardan almıştı. Tam olarak hatırlamıyorum. O zamanlar çok küçüktüm. Ama ikimiz de hala onları saklıyoruz ve bazen takıp çok güzel göründüğümüzü düşünüyoruz. Babam bize güzel hanımlar diyor ve biz gülüyoruz."

Winifred ona gülümsedi. Joy üvey annesini seviyor gibiydi. Winifred, son birkaç gün içinde, babasının savaşlar sırasında Yarımada'da annesiyle tanışıp evlendiğini öğrenmişti, ama annesi kış soğğundan ölmüştü. Ellis, Toulouse'da son savaş yapıldıktan sonra bebek kızlarını eve getirmişti. Joy elbette annesini hatırlamayacaktı, ama en azından onun varlığından haberdar olacaktı. Babasının anlattığı hikâyeler vardı.

Ama kıskançlık verimli değildi. Bugün, her şeyin mutlulukla dolu olduğu bir günde, kıskançlık tamamen uygunsuzdu.

Kızlar, tüm mücevherleri incelerken diğerleriyle dirsek dirseğe çarpışmak zorunda kaldılar — gösterişli boncuklar, altın ve gümüş gibi görünmeyen altın ve gümüş zincirler, kolyeler, bilezikler, yüzükler, broşlar ve küpeler. Ama hepsi özellikle güneş ışığında sahte bir ihtişamla parıldayan zincirlere ilgi duyuyorlardı. Birkaç dakika boyunca bir araya toplanarak, kalan paralarını saydılar.

Yarım ağızla yapılan itirazlara rağmen, Albay Ware istediklerini satın aldı ve ardından yeğenlerinin kucaklamaları ve öpücükleri ile diğerlerinin coşkulu teşekkürlerini katlanmak zorunda kaldı. Kızlar, hazinelerini ebeveynlerine, kardeşlerine ve büyükanne ve büyükbabalarına göstermek için koşarak uzaklaştılar.

Winifred, Albay Ware ile baş başa kaldı ve en az bir düzine kişi mücevherleri daha yakından görmek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Onlar kenara çekildiler. Winifred, biraz telaşlanarak, bir bahane uydurup ondan ayrılması gerektiğini düşündü. Onu takip ettiği izlenimini vermek istemiyordu. *Bu* ne kadar korkunç olurdu. Ama ağzını açmadan, Albay ona hanında bir bardak limonata içmek isteyip istemediğini sordu.

"Ama Bayan Haviland buna aldırır mı?" diye sordu ve sonra, düşüncelerini filtreleyemeden ağzından dökülen bu sözleri söylememiş olmayı *diledi*.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Neden taksın ki?" diye sordu.

Yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bu haksız bir soruydu. Bayan Cunningham'a kur yaptığım ve dün sabah babasıyla konuştuktan sonra onu özel bir görüşme için dışarı çıkardığım herkesin malumu. Evet, teklifte bulundum Bayan Cunningham. Ama reddedildim."

"Oh," dedi, şaşkınlıkla. "Çok üzüldüm."

"Endişelenmene gerek yok," dedi. "Aslında rahatladım. O benim için doğru kadın değil. Ben de onun için doğru erkek değilim."

Neyse ki, bu konuda karşılıklı olarak anlaşmaya vardık. O da bugün benim kadar rahatlamış durumda. Onu çok seviyorum, bunu da eklemeliyim. Onu her zaman bir arkadaş olarak göreceğim."

"Üzgünüm," dedi kadın tekrar.

"Limonata ister misin?" diye sordu adam.

"Evet." Ebeveynler en küçük çocukları üç bacaklı yarış için hazırlarken, o da onunla birlikte çimlerin üzerinde yürüdü. Pastel tonlarda birbiriyle uyumlu çekici kıyafetler giymiş maypole dansçıları kurdeleleri düzelttiler ve yarışlar bittikten sonra onlar için çalacak kemancılar enstrümanlarını akort ettiler.

"Peki ya sen?" Albay Ware, Winifred'i hanın dışındaki küçük bir masaya oturduktan sonra sordu. "Owen, benimle burada olmana aldırır mı?"

Owen şu anda Stephanie ile birlikteydi. Yarışların düzenlenmesine yardım ediyorlardı.

"Biz çok iyi arkadaşız," dedi. "Gerçekten öyle. Bunu özellikle kararlaştırdık."

"Ve daha fazlası olmadığı için üzülüyor musun?" diye sordu, önlerine iki büyük bardak limonata konduktan sonra.

"Hayır," dedi. "Bazen iki insan arkadaş olmak için yaratılmıştır, ama daha fazlası için değil. Senin ve Lady Stratton'ın çok gençken olduğu gibi."

"Maypole dansını hiç izledin mi?" diye sordu. "Bath'ta birkaç kez," dedi, konunun konunun değiştiği için rahatlamış olsa da, hala biraz başı dönüyordu.

O, Bayan Haviland ile evlenmeyecekti.

"Bu, beceri gerektiren bir egzersiz," dedi, "ve çok fazla güven gerektiriyor. Dansçılardan sadece biri yanlış bir adım atarsa, tüm desen bozulur ve kargaşaya yol açar . Bu iyi bir topluluktur,

Sidney Johnson yıllardır bu topluluğun yönetmenliğini yapıyor. Buraya çok uzak olmayan bir yerde çiftçilik yapıyor. Dansçılar yıl boyunca her hafta onun büyük ahırında prova yapıyorlar. Pippa bir zamanlar bu topluluğun üyesiydi ve Stephanie de bir ara denemişti sanırım. Dansçıları izlemek harika bir deneyim.

İkisi de özgürdü, diye düşünüyordu Winifred. Ama bu, onun... Kendini zihinsel olarak sarsmaya çalıştı. Bu gün, sihirli bir şekilde başlamıştı. Böyle devam edeceğine kararlıydı. Limonatalarını bitirir bitirmez, onun gitmediği bir yere gitmek için bir bahane uydurup, belki de son birkaç yarışı izlemeye gidecekti. Onu, kendisiyle birlikte kalmak zorunda olduğu hissine kapılmaya zorlamayacaktı.

Ve o da onunla sıkışıp kalmayacaktı, diye düşündü hafif bir gülümsemeyle.

Ama o, cebinden çıkardığı temiz beyaz mendilin kıvrımlarını geri çekiyor ve aralarındaki masanın üzerine, gümüşe pek benzeyen küçük bir broş koyuyordu. Broş, papatya şeklindeydi.

"Sadece senin için yapılmış olduğunu düşündüğüm paha biçilmez bir hediye," dedi, gözlerinde ve sesinde kahkaha vardı. "Bir papatya. Mütevazı, genellikle gözden kaçan, küçümsenen, ancak yine de en güzel ve en dayanıklı çiçeklerden biri."

"Benim için mi?" dedi kadın, elini göğsüne koyarak.

"Çok pahalı bir şey, biliyorum," dedi gülerek. "Tabii ki gerçek gümüş. Ama Ravenswood ve Boscombe'daki yaz şenliğini hatırlayacak bir şeyin olması gerekir."

"Oh," dedi. "Gün daha yeni başladı, ama ne olursa olsun onu her zaman hatırlayacağımı biliyorum. Artık ne zaman istersem, papatyamı, paha biçilmez papatyamı görebileceğim. Teşekkür ederim, Albay Ware."

Onu avucunun içine koydu ve parmaklarını onun etrafında kapattı.

Mütevazı, genellikle gözden kaçan, küçümsenen bir çiçek, ama yine de en güzel ve en dayanıklı çiçeklerden biri.

Onun da öyle olduğunu mu kastetti?

Aniden ayağa kalktı. "Yarışları izlemeye gidiyorum," dedi. "Orada annemi ve babamı görüyorum. Bazı çocuklar yarışıyor olmalı."

O da ayağa kalktı. Ama kız masadan kalktığında ona eşlik etmeye ya da onu takip etmeye çalışmadı.

...en güzel ve en dayanıklı olanlardan biri.

O, muhtemelen...

Broşunu düşürüp kaybetmemek için sıkıca tuttu. Mümkün olan en kısa sürede elbisesine takmak için zaman ayırırdı. Kaybetse kalbi kırılırdı.

Onu her zaman çok değer verecekti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Nicholas da gitmek istiyordu. Çocukların yarışını izlemekten keyif alacaktı. *Winifred ile birlikte*. Ama onun bu kadar ani ayrılması açıkça bir reddiye işaret ediyordu. Sebebi ne olursa olsun, bir süre ondan uzak kalması gerekiyordu. En azından, Nicholas bunun sadece bir süreliğine olmasını umuyordu.

Yeniden oturdu ve etrafındaki manzaraları ve sesleri içine çekti. Tanıdığı insanları aradı ve her yerde buldu: Köy dükkanının uzun süredir sahibi olan ve yerel dedikoduların merkezi olan Miller hanımlar; emekli demirci Oscar Holland, ancak söylentilere göre hala neredeyse her gün demirci dükkanına gelip oğluna yaptığı yanlışları anlatıyordu, Cam ise bu eleştirileri iyi niyetle görmezden geliyordu; Okul öğretmeni Alan Roberts, eski Sally Holland, terzinin kızıyla evliydi; Prudence Wexford, Albay Wexford'un kız kardeşi ve Ariel, onun kızı, eskiden güzel bir kızdı, şimdi ise yakışıklı bir kadındı ve Dr. Isherwood ile nişanlıydı; James Rutledge, Baron Hardington'un oğlu, çocukluk arkadaşı; Jim Berry, hanın uzun süredir sahibi olan, uzun beyaz önlüğüyle birkaç dakika kapısında duran, Bayan Berry ile mutfakta geçirdiği yoğun bir günün ardından mola veren adam. Bunların dışında daha pek çok kişi vardı. Onları görmek Nicholas'ı nostaljiyle doldurdu.

Birkaç kişi durup onunla selamlaşıp sohbet etti. James Rutledge onunla oturdu ve Owen ve Bradley de onlara katıldı. Danver, papazın oğlu. dördü çocukluklarını

çocukluklarını anımsadılar ve bazı anıları üzerinde güldüler.

Nicholas sohbete katılırken bile etrafına bakmaya devam etti. Büyükbabası ve büyükannesi, Delmont Hanım, Oscar'ın eşi Amy Holland ve bir zamanlar Ravenswood'da bakıcıları olan Barnes Hanım da dahil olmak üzere birkaç yaşlı insanla birlikte kilisenin dışında oturuyorlardı. Lady Rhys'in koluna girmiş olan Haviland Hanım, tezgahların önünden geçerek malları inceliyordu. General Haviland, Albay Wexford ve Nicholas'ın amcası Charles Ware ile birlikte hanın biraz uzağında duruyordu, her birinin elinde bir bardak bira vardı. Grace, Clarence, Charity Ware ve Bertrand Lamarr ile birlikte mayıs direği dansı hazırlıklarını izliyordu. Ben ve tekerlekli sandalyedeki Jennifer de onlara katılmak üzereydi. Grace dönüp Jennifer'a gülümsedi.

Winifred, annesi, küçük Sarah ve bir grup yetişkinle birlikteydi. Çocukların yarışlarına yardım ediyor, Ravenswood'lu çocuklar ve yabancılar da dahil olmak üzere yarışmacıları tezahüratlarla destekliyorlardı. Gülümsüyor, neşeli ve çok güzel görünüyordu. Onu ilk gördüğünde hissettiği duygulardan çok farklı duygularla ona bakıyordu.

"Gel ve bize katıl," dedi Owen, masalarına bir sandalye daha çekerek. Nicholas, Robbie'nin genellikle Owen'ın yanında durduğunu fark etmişti. "Hepiniz Robbie Cunningham'ı tanıyor musunuz? Okçulukta parlayan bir yıldız. Eğer böyle devam ederse, bir iki yıl içinde Matthew Taylor'a rakip olabileceğine bahse girerim. Robbie, Bradley Danver ve James Rutledge ile tanış."

Owen ona neşeyle gülümserken, çocuk yüzünde ihtiyatlı ve somurtkan bir ifadeyle oturdu. "Ben asla o kadar iyi olamayacağım,"

dedi. "Bay Taylor bir dahi."

"Senin de öyle olmadığını kim söyleyebilir?" dedi Owen. "Eminim senin yaşında o hiç yay tutmamıştı. Aslında tutmadığını biliyorum. Bir gün bize öyle söylemişti."

"Tanıştığımıza memnun oldum, evlat," dedi James, Robbie'nin omzuna elini koyarak. "Sen ressamın oğlu olmalısın. Bu öğleden sonra atışını izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Yarışmaya katıldın, değil mi?"

Robbie ona ihtiyatla baktı ve kısa bir baş hareketiyle onayladı. Dikkatlerin odağı olmaktan hoşlanmadığı belliydi.

"Cunningham ikizleri üç bacaklı yarış kazandılar galiba," dedi Nicholas, çocukların heyecan çığlıkları giderek yükselirken. "Sanırım bu pek de şaşırtıcı değil. Bacakları bağlı olmasa bile tek vücut gibi hareket ediyorlar."

Bayan Cunningham Emma'yı kucağına alırken, Winifred Susan'a sarıldı.

"Onlar özel çocuklar," dedi Robbie. "Onlar benim kız kardeşlerim."

"Şanslı kızlar," dedi Bradley. "Ama onlara nasıl ayrıcalıklı davrandığını ayırt ediyorsun, Robbie?"

"Birini sevdiğinde, onu başkasıyla karıştırmazsın," dedi Robbie savunmacı bir tavırla, sanki biri bu konuyu tartışıyormuş gibi.

"Yarışlar biter bitmez mayıs direği dansı başlayacak galiba," dedi Owen.

Ah, çocukların öğrenmesi gereken hayatın acı dersleri, diye düşündü Nicholas, çok küçük bir çocuk yarışta kazanamadığı için teselli edilemez bir şekilde ağlarken. Ama onları korumak, belki de yarışmamaları için ikna etmek anlamsızdı. Er ya da geç herkes, hayatın dolu dolu yaşandığında zafer ve hayal kırıklığı ile bunların arasındaki her şeyin kaçınılmaz bir karışımı olduğunu öğrenmeliydi. Her iki uç noktayı da bir kez deneyimlemek ve

, bunların hiçbirinin kalıcı olmadığını öğrenmek iyiydi. Çocukları hayattan kaçmaya teşvik etmek asla iyi bir fikir değildi.

Yetişkin hayatı boyunca yaptığı şey bu muydu? Tam da bu anda böyle bir düşünceye kapılmak tuhaftı. Ama öyle *miydi* gerçekten? Ravenswood şenlikleri hayatında her zaman özel bir öneme sahipti, çoğu baş döndürücü derecede mutluydu, biri ise tam tersi bir uçtaydı. O gün babası hakkında yaptığı korkunç keşfi hiç atlatamamış olması mümkün müydü? O günden beri hiçbir şeye, hiç kimseye derin duygular beslemeyerek kendini gelecekteki acılardan mı korumuştur? Bu yüzden mi evini ve ailesini ihmal etmişti? Elbette onlardan tamamen kopmamıştı ve buraya gelmeyi de bırakmamıştı. Birisi onu ihmal etmekle suçlasaydı, bu suçlamayı öfkeyle reddederdi.

Ama o otuz dört yaşındaydı ve bekardı. On sekiz yaşında bir delikanlı olarak geleceğe baktığında, hayatının böyle gelişeceğini beklemiyordu. Otuz yaşına gelmeden çok önce, süvari subayı olarak seçtiği hayatı zenginleştirecek bir evi, bir eşi ve bir ailesi olacağını umuyordu. Eşinin tüm kalbiyle sevdiği biri olacağını ve çocuklarının onunla paylaşacağı bir mutluluk olacağını umuyordu.

Grace ile olduğu gibi, sonunda soğukkanlılıkla bir gelin seçeceği hiç aklına gelmemişti. Son anda bu bağlılıktan kurtulduğu için çok şanslıydı. Ve onun da aynı derecede rahatladığını bildiği için iki kat şanslıydı. Bugün gerçekten mutlu görünüyordu, onu tanıdığı süre boyunca tavırlarında hiç görülmeyen bir şeydi bu. Tüm kalbiyle, genç bir kadınken bulduğu gibi, yeniden aşkı bulmasını diledi.

ve ona güvenip, hak ettiği mutluluğu bulmasını tüm kalbiyle diledi.

Yine aşkı bulmak için özgürdü. Boşa geçen yıllara ya da yaşına takılmanın bir anlamı yoktu. *Henüz* otuz dört yaşındaydı ve verecek her şeye sahipti, karşılığında da her şeyi bekleyebilirdi.

Konuşma onun etrafında akıp gidiyordu, o an için hiç dikkate alınmadan.

O gün, Winifred Cunningham'ın ilk kez ata bindiği adada ona aşık olmuştu. Dünyadaki en olasılık dışı kadın. Ama belki de onun için mükemmeldi. Dış görünüşü güzel, başarılı ve kusursuz bir soylu olmaktan çok, *gerçek* birini bulmayı her şeyden çok istememiş miydi?

Winifred'den daha gerçek kimse yoktu. Ya da gerçek hayata daha bağlı. Ya da daha sevimli.

O zamanlar, ona aşık olduğunu acımasızca bastırmıştı, çünkü ikisi de özgür değildi. Artık ikisi de özgürdü. Ama dikkatli olmalıydı. Pişman olabileceği bir şeye aceleyle atılmak istemiyordu. Ya da onu pişman olabileceği bir şeye aceleyle sürüklemek istemiyordu. Onun hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini ya da kendisinin onun hayatına nasıl uyum sağlayabileceğini hiç bilmiyordu. O, tüm askerleri katil olarak görüyordu. Ve yanılmıyordu. En azından öngörülebilir gelecekte onun olması gereken Londra'yı sevmiyordu. Bath'ın yukarısındaki tepelerde geçen kırsal hayatını seviyordu.

O yirmi bir yaşındaydı. O ise otuz dört. önemli bir yaş farkı vardı. O, her zaman kendi yaşının beş yaş üstü veya altı olanlarla birlikte olabileceğini düşünmüştü. Grace ondan sadece dört yaş küçüktü. Winifred on üç yaşındaydı.

"Yarışlar bitti," dedi James ayağa kalkarak. "Maypole'a gidiyorum."

Orada zaten bir kalabalık toplanmıştı. Sid Johnson'ın grubunun mayıs direği dansı yıllar içinde giderek popüler hale gelmişti. Bunun birkaç nedeni vardı. Dans, müzikal ve görsel bir gösteriydi; erkek dansçılar çeşitli pastel tonlarda gömlekler giymişti, kadın partnerleri de benzer tonlarda elbiseler giymişti. Kurdeleler parlak ve rengarenkti. Kemanlar ayakları ritim tutmaya teşvik edecek kadar iyiydi. Ama belki de en popüler olanı, grubun daha sonra büyük bir seyirci kitlesi önünde cesaretini toplayıp öne çıkanlara verdiği kısa derslerdi. Gençler ve yaşlılar her zaman bu meydan okumayı kabul ederlerdi. Her biri düzenli dansçılardan biriyle eşleşir, Sid net talimatlar verirken dansın adımları ve figürleri basit tutulurdu.

Adamlar yaklaşırken Robert koşarak geldi ve Nick amcasının omuzlarına tekrar çıkıp görebilmek için ısrar etti. Çocukların çoğu ön tarafa doğru sıkışarak ilerledi. Stephanie, Winifred ile birlikte kollarını birbirine kenetlemiş olarak oradaydı. Owen arkalarında durdu ve her birinin omzuna bir elini koydu. Bertrand, George amca ve Matthew Taylor'ın büyük yeğenlerinden biri ile birlikte geldi.

Dansçılar hazırды, her birinin elinde parlak renkli bir kurdele vardı. Kalabalık neredeyse sessizliğe büründü. Kemanlar kararlı bir akor çaldı ve canlı bir melodiye başladı. Dansçılar dansa başladı.

Nicholas, maypole etrafında hareket ederken, yarısı bir yöne, yarısı diğer yöne giderken, birbirlerinin kurdelelerinin üzerinden uzanıp altından geçerek karmaşık dans adımları sergilerken, izleyiciye imkansız bir şekilde birbirlerine dolanmış gibi görünseler de, onların becerisine hayran kaldı. Ama asla dolanmadılar. Dansçılar ilerledikçe, genel desenin bir kısmı tamamlanıp yenisi başladığında kurdeleler kendiliğinden çözüldü. Hafif adımlarla

ve zarıftı, birbirlerine gülümsüyorlardı ve asla yanlış bir hareket yapmıyorlardı. Sadece bir tanesi bile her şeyi umutsuzca karıştırıp dansı mahvedebilirdi.

İlk dans bittiğinde coşkulu alkışlar yükseldi. Robert, Nicholas'ın çenesini daha sıkı kavradı ve amcası iki parmağını dudaklarına götürüp takdirini ifade etmek için ısıklık çalarken, topuklarıyla Nicholas'ın göğsüne vurmaya başladı.

Topluluk, bu kez daha hızlı bir melodiye eşlik ederek tekrar dans etti ve seyirciler hayranlıkla ve nefeslerini tutarak izledi. Dans bittiğinde seyirciler onları bırakmak istemedi ve topluluk iki kısa bis yaptı.

Alkışlar sonunda dinince, Sid sessizlik için iki kolunu havaya kaldırdı. Bu yıl, denemeye cesaret eden herkesi kapsayabilmek için derslerin biraz farklı şekilde yürütüleceğini duyurdu. Yaş gruplarına göre düzenleneceklerdi, önce elli yaşın üstündekiler. Kim denemek ister?

Coşkulu alkışlar arasında, Nicholas'ın annesi Matthew Taylor ve kardeşi ile birlikte öne çıktı. Kitty teyze ve George amca onları takip etti ve büyük bir sürpriz olarak Bayan Haviland da geldi. Diğer gönüllüler köylüler ve çevredeki çiftlik bölgelerinden gelen insanlardı. Bayan Jane Miller de aralarındaydı.

Nicholas, Robert'ı yere indirdi, böylece çocuk diğer çocuklarla birlikte izleyebilmek için öne doğru kıvrılabilirdi.

Müzik yavaştı, talimatlar basit ve açıktı. Grup, her birine eşlik eden düzenli dansçıların yardımıyla olağanüstü bir performans sergiledi. Dans ettikleri bir dakika boyunca sadece iki kez durmak zorunda kaldılar, böylece kurdeleler çözülebilir ve herkes belirlenen yerlerine dönebilirdi.

Kırk ila kırk dokuz yaşındakiler, kalabalığın hiç azalmayan coşkusuyla sahneye çıktı. Ardından sıra otuz ila otuz dokuz yaşındakilere geldi. Gönüllüler, genç grubun büyük neşesi ve alayları eşliğinde öne çıktılar. Nicholas, Pippa, Lucas ve Bayan Cunningham da aralarındaydı. Aralarında kendi ritmine göre dans etmeye ısrar eden ve takım oyununa hiç alışkın olmayan bir kadın ile, kaşlarını çatarak konsantre bir şekilde dans eden, ritim ve zamanlama duygusu olmayan bir erkek olduğu için pek başarılı olamadılar. İnsan, onun neden gönüllü olduğunu merak ediyordu.

Nicholas, ailesi ve arkadaşları ona şakacı bir şekilde alay ederken güldü. Winifred'in gözüne bakıp göz kırptı. Winifred de gülerek karşılık verdi ve Nicholas, adada hissettiklerinin yanlış olmadığını anladı.

Sıra, yirmili yaşlarındaki diğerlerine gelmişti. O ve Stephanie gönüllü olmak için öne atıldılar. Owen, Bertrand ve - evet, tabii ki - Grace de onları takip etti. Grace, şapkasını, eldivenlerini ve şemsiyesini yolun bir yerinde bırakmıştı. Grup olarak çok daha başarılıydılar. Nicholas izlerken, Winifred'in sevinçten dans ettiğini gördü. Küçük kardeşleri takdirle yüksek sesle bağırıyorlardı.

"O *benim kardeşim*," diye genç Alice'in arkadaşlarına söylediğini duydu Nicholas.

"Aferin sana, tatlı yirmili genç kız," dedi Nicholas, maypole'dan ayrılıp yanından geçip giderken, kızarmış ve mutlu olan kıza.

O, yanından geçerken ona gülümsedi. "Sen de fena değildin, yaşlı adam," dedi küstahça.

"Ha! Tam da tuzağa düştün, Nick," dedi Owen arkasında kahkahalarla.

Nicholas da güldü. Ve güneş ışığıyla parıldayan, elbisesinin göğsüne iğnelenmiş küçük gümüş papatyayı fark etti.

"Acaba Bay Johnson ve dansçıları Bath'taki evimizde bir atölye çalışması yapmaya razı olurlar mı?" diye sorduğunu duydu. On ila on dokuz yaşlarındaki gençlerin bazıları, Robbie de dahil olmak üzere, onu tanıyan herkesin şaşkınlığına neden olacak şekilde öne doğru itişip kakışıyordu. Nicholas, mahalledeki birkaç kızın ona ilgiyle baktığını fark etti. "Eminim çok popüler olur."

Nicholas gülümsedi. O, sürekli evini, sevdiği sanat merkezini ve programlarının durgunlaşmaması için onları genişletme fikirlerini düşünüyordu.

"Sid bu tekliften gurur duyacaktır," dedi Owen. "Ancak, o ve grubu bu teklifi kabul edip etmeyecekleri başka bir mesele. Hepsi çalışan insanlar."

"Elbette öyleler," dedi kadın. "Ama hepimiz, gerçekleştirmesi zor olduğu ya da zamanımız olmadığı için belirli hayallerimizden vazgeçersek, hayallerin bir anlamı kalmaz, değil mi? Ve hayat dayanılmaz derecede sıkıcı olur."

"Evet, Bayan Cunningham," dedi Owen.

"Bunu ben istedim," dedi gülerek. "Bazen fikirlerimde çok dogmatik olabiliyorum."

"Ben senin yerinde olsam, Winifred," dedi Stephanie, "ailenle konuşur ve birinizin Sid'e sormasını önerirdim. En kötü ihtimalle hayır der. Ama bence o ve dansçıları gurur duyacaktır."

"Amin," dedi Nicholas, onlara doğru dönerek.

Winifred gözlerini ona dikti ve derin bir kızarıklıkla kızardı, sonra dans dersini izlemek için maypole'a geri döndü.

—

The sabah neredeyse neredeyse bitmek
Haftalar haftalar ve heyecanla bekledikten sonra,
zaman uçuyordu.

ama yine de yeşil çimlerin üzerinde ya da hanın dışına kurulan masalarda öğle yemeği atıştırmalıkları vardı. Yemekler, özellikle de Bayan Berry'nin meşhur etli börekleri, hanın mutfağında özenle ve cömertçe hazırlanmıştı. Limonata ve bira bolca akıyordu. Kahve ve çaydanlıklar sürekli dolduruluyordu. Öğleden sonra Ravenswood'un çimlerinde ve terasında piknik çayı, baloda ikramlar ve akşam yemeği ile ziyafet dolu bir gün olacaktı. Ayrıca, sabah boyunca büyük ilgi gören stantlardan birinde tatlılar satılıyordu.

Öğle saatlerinde koro konseri ve org resitali vardı, ardından etkinliklerin çoğu öğleden sonra evimize taşınarak dopdolu bir programla devam etti.

Konsere oldukça fazla sayıda insan katıldı. Birçoğunun akrabası, komşusu veya arkadaşı koroda yer alıyordu. Sir Ifor ise olağanüstü yetenekli bir adam olarak genel olarak saygı görüyordu. Yıllar önce genç bir adam olarak unvanını ve mülkünü miras aldığında ve Galler'den taşındığında, İngilizceyi zar zor konuşabiliyordu ve Boscombe'daki kilisede, hatta kilometrelerce uzaklıktaki hiçbir kilisede org bulunmamasına büyük hayal kırıklığı yaşamıştı. Hemen büyük bir masraf yaparak bir boru org satın aldı ve onu Boscombe kilisesine yerleştirdi, kendisi de kilisenin orgcusu oldu. Sonra dehşetle kilisede koro olmadığını ve eski bir piyanoda çalınan müziğe eşlik eden birkaç düşük sesli mırıldanma dışında cemaatin şarkı söylemediğini fark etti. Kısa sürede bu eksikliği gidermek için harekete geçti.

hakları. O zamanki papaz, cemaatinin her Pazar günü büyüdüğünü görünce çok şaşırmıştı. Vaazlarının hazırlanmasına daha fazla özen göstermeye başlamıştı.

Ravenswood'dan tüm aile ve misafirler törene katıldı. Stephanie koroda yer alıyordu ve bir parçada solo bölümünü seslendirdi. Org çalan ise kontesin babasıydı. Bu bağlantı olmasa bile, Sir Ifor ve Lady Rhys samimi komşular ve dostlardı.

Nicholas, herkesi görebilmek ve müziğin tadını çıkarabilmek için kilisenin arkasında oturdu. Çoğu onun köklerinin bir parçası olan ve anılarında her zaman önemli bir yer tutacak olan tüm bu insanlara karşı büyük bir sevgi duyuyordu. Bugün kasıtlı olarak anılarını açığa çıkarmıştı. Evden ayrılmadan önce son kutlamayı düşünmüştü. Karısının ve çocuklarının hayatlarını mahveden ve yıllarca acı çeken babasını düşünmüştü. Ama Nicholas bugün bunu unutmuştu. Kin tutmak, kızgınlık beslemek, sonuçta bunu yapan kişiye zarar verir ve hayatına bir tür leke sürer. Geçen hafta, aşka olan inancını yitirdiği için, sevgisiz bir evlilik yapmaya çok yaklaşmıştı. Bu, onun körlüğüydü. Aşkın çok canlı ve hayat veren bir şey olduğunu anlamak için kendi ailesine ve arkadaş çevresine bakması yeterliydi.

Koro çok formundaydı. Steph de öyle. Kilisenin loş ışığında, vitray pencerelerden süzülen rengarenk güneş ışınlarının aydınlattığı solo bölümünü söylerken neredeyse ruhani bir görünüm sergiliyordu. Başının etrafına iki kez dolanmış sarı örgüler, bir hale gibi görünüyordu. Yüzü şarkı söylemenin sevinciyle parlıyordu.

Sir Ifor, kiliseyi Bach'ın müziğiyle doldurarak, o an için kiliseyi bir katedral gibi hissettirdi.

Nicholas ise, birkaç sıra önünde ailesinin ortasında oturan Winifred'i fark etmişti. Emma kucagında otururken, Susan da yanındaki Bayan Cunningham'ın yanında oturuyordu. Babasının yanında oturan ve müziği duyamayan Andrew, mimariye ve pencerelere bakıyordu. Robbie, arkasındaki sıradaki üç genç kız tarafından izleniyor ve fısıldanılıyordu. Sarah da mahalledeki erkek çocukların hayranlığını çekiyordu.

Londra'dan nefret ediyordu. Winifred, yani. Bath çevresindeki tepeleri çok daha fazla seviyordu. Katillerden oluşan ordudan, kendisi de dahil olmak üzere, dehşet duyuyordu. Barışseverliğin eksiklikleri konusunda gerçekçiydi, ancak makul ölçüde tüm şiddete karşı olmaya yakındı. O, yaklaşık bir aylıkken bir yetimhanenin merdivenlerine bir sepet içinde terk edilmiş, isimsiz bir yetimdi. Herhangi bir objektif bakış açısıyla, ne güzel ne de hoş bir kızdı. Vücudu da pek dikkat çekici değildi. Ondan on üç yaş küçüktü. *On üç*. Owen'ın arkadaşıydı. *Yakın arkadaşı*. Ailesine ve Bath'taki aile şirketine çok bağlıydı ve şirketin işlerine tamamen dahil olmuştu.

Dünden beri kafasında dönüp duran tüm bu gerçekler, bir araya geldiğinde tek bir kelimeyi ifade ediyordu. *İmkansız*.

Sadece olasılık dışı ya da ihtimal dışı değil.

İmkansız.

Ancak o, ona aşıktı.

Onun, özenle düzenlenmiş, egzotik çiçeklerle dolu bahçesindeki papatyası.

Konser uzun sürmedi. Öğleden sonraki etkinlikleri kesintiye uğratmamak için böyle planlanmıştı. Seyirciler talep edince koro bir kez daha sahneye çıktı ve konser sona erdi.

—

SStephanie, konser bittikten sonra şarkı söylemesine yöneltilen tüm övgüler kabul etti ve şarkıyı bu kadar unutulmaz kılanın tüm koro olduğunu söyledi. Ancak onu tebrik eden son kişi bu alçakgönüllülükle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bence o şarkı sırasında koroyu unutulmaz kılan sendin, Stephanie," dedi Bertrand Lamarr, Watley Vikontu.

Stephanie ona teşekkür edip arkasını dönerken kısa bir gülümseme attı. Neyse ki, bir zamanlar ona karşı hissettiği korkunç aşk ve Ravenswood'da ve Londra'da geçirdiği o korkunç sosyete sezonunda onu rahatsız eden yetersizlik duygusundan kurtulmuştu. Yirmi beş yaşında olması gerektiği gibi, artık kendine çok daha fazla güveniyordu. Birkaç gün önce Winifred'e, bekar olmasına rağmen oldukça mutlu olduğunu söylerken yalan söylememişti. Bekar olmaktan oldukça memnundu. Ve kesin bir ilişkiye dönüşüp dönüşmeyeceği belli olmayan, uygun beyefendilerle dostane ilişkileri vardı. Kesinlikle çaresiz değildi. Ancak, Viscount Watley'in varlığıyla eski halini hatırlamadan daha mutlu olurdu. Onun gitmesini diledi.

"Ravenswood'a seninle birlikte yürüyebilir miyim?" diye sordu.

Affedilemez bir kabalık yapmadan hayır demek imkansızdı. Koro dağılmıştı. Sör Ifor, Leydi Rhys ile birlikte kiliseden ayrılıyordu. İçinden iç geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Adam gülümsüyor ve son derece cana yakın görünüyordu. Hiç cana yakın görünmediği bir an olmuş muydu ki?

"Kız kardeşinin bebeğinden bahset," dedi yürürken. "David, değil mi? Bu, onun ve kocası için çok heyecan verici bir dönem olmalı. Ve senin için de."

"Şey," dedi, "tabii ki o dünyadaki en yakışıklı bebek." Sesinde kahkaha vardı.

"Yeni doğmuş bir bebekten daha güzel bir bebek olamayacağına inanıyorum," dedi. "Devlin ve Gwyneth'in çocukları doğduğunda buradaydım ve Pamela doğduğunda Pippa ile vakit geçirdim. Ah, ne mucizevi bir şey. Teyze olmayı seviyorum. Sen amca olmayı seviyor musun?"

"Evet," dedi, köyün dışındaki köprüyü geçerken. "Bu geceki baloda benim için bir çift ayırır mısın, Stephanie? Tercihen vals?"

Oh, vals *çok severdi*. Ama gerçekten mi? Bertrand Lamarr, Watley Vikontu ile mi? Onu neden diğerlerinden değil de onu seçti? O geldiğinden beri ona kaba davranmamıştı, ama onu cesaretlendirmede de.

Ve tam da kibarca evet demek için ağzını açarken, o an geldi çattı — onun yüzündeki dostça ifadeyi silip atmak için dayanılmaz bir dürtü. Aniden, yüzü dostça değil, kendini beğenmiş gibi göründü.

"Teşekkürler, ama hayır," dedi.

Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ah," dedi. "Valsi başka birine söz verdiniz, değil mi? O zaman belki başka biri..."

"Hayır." Onu keserek sözünü kesti. "Sizinle dans etmek istemiyorum, Vikont Watley. Beni rahat bırakmanızı istiyorum. İsteddiğiniz zaman istediğinizi alabileceğinizi varsaymamanızı istiyorum. Bu akşam ya da başka bir zaman sizinle dans etmek istemiyorum."

Kendi sözlerini dinledi ve dehşete kapıldı. Ne zaman kibirli ya da hak sahibi olduğunu gösteren bir işaret vermişti ki? Ne zaman...

Hiç kimseye kaba davrandın mı? Çocukluğundan beri ona her ne pahasına olursa olsun nezaket öğretilmişti.

"Ayrıca," dedi, "bu bir kır balosu. Kimse önceden yer ayırtmak zorunda değil."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

"Özür dilerim." Ona sert bir reverans yaptı. "Sizi rahatsız ettiğimi ve ilgimin hoş karşılanmadığını fark etmemiştim. Bir daha olmayacak."

Topuklarını döndü ve onu köprüünün ortasında bırakarak uzaklaştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Winifred, annesi ve Sarah ile biraz zaman geçirdi, avlunun batı tarafında sergilenen pasta yarışması ürünlerini ve doğu tarafında sergilenen iğne işi ürünlerini inceledi. Kontes, her şeyi bir tür sanat eseri haline getirecek şekilde düzenlemişti.

Her şey, masaların tüm uzunluğu boyunca bir renk ve tonun komşusuyla uyum sağlayacak şekilde özenle yerleştirilmişti. Ve iğne işleri de son derece zarifti.

Çoğunluğu kadın olan birçok kişi de sergileri inceleyerek hangi ürünlerin ödül kazanacağını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Bu mahallede yetenekli insanlara kesinlikle sıkıntı yok," dedi annem.

"Yargıçları kıskanmıyorum," dedi Sarah. "Kazananı nasıl seçecekler? Bence *hepsi* ödülü hak ediyor."

"Katılıyorum," dedi Winifred.

Terasta uzun bir masanın üzerinde sergilenen ahşap eserleri ve taş eserleri incelediler ve aynı izlenime vardılar. Hepsi ödülü hak ediyordu. Andrew da babasıyla birlikte oradaydı ve izleyicilerin dokunmaması gerekse de birkaç ahşap oymayı parmaklarıyla hafifçe okşuyordu. Ancak dokunmak, sanatçı ruhlu Andrew için önemliydi ve onun durumunu anlayan herkes ona şefkatle yaklaşıyordu — tabii onun sağırlığını

belki de bu sadece özel bir yetenektir, babamın her zaman söylediği gibi. Ve herkes taş oymacılığı eserinin onun olduğunu biliyordu.

Ödül kazanması ne kadar güzel olurdu. Ancak rekabet çok sertti ve jüri tarafından kendisine özel muamele yapılmasını beklememelilerdi.

Ailelerin rahatı için çimlerin üzerine battaniyeler serilmişti. Yaşlılar için gruplar halinde sandalyeler vardı, ancak gürültü, koşuşturma ve güneşin sıcağından bir süreliğine kaçmak isteyenler için kapalı bir salon da açılmıştı. Jennifer Ellis şu anda oradaydı, genç Belinda kucağında derin uykundaydı. Ben'in teyzesi ona eşlik ediyordu. Terasta limonata sürahileri, çaydanlıklar ve her çeşit taze pişmiş kurabiye tabakları bulunan masalar vardı.

Çocuklar, yarışların resmiyetinden kurtulmuş olarak çimlerde koşuşturuyor, kendi uydurdukları oyunlar oynuyorlardı. Bu oyunlar çok gürültülü ve çığlıklarla doluydu. Winifred bir süre terasın kenarından onları izledi, ama yakında okçuluk yarışmasının başlayacağı kavaklık sokağına gitmek için sabırsızlanıyordu. Birkaç kişi çoktan oraya doğru yola çıkmıştı. Winifred, Owen'ın yarışmasını ve mahallede efsanevi bir okçu olarak bilinen Bay Taylor'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Ama özellikle Robbie'yi izlemek istiyordu, ancak onun için çok endişeleniyordu. Umarım çok kötü bir performans gösterip kendini hayal kırıklığına uğratmazdı. Böyle bir şey olursa utanç duymazdı umarım. *Lütfen* en azından saygın bir şekilde kendini kanıtlasın. Ancak Owen'ın onu neşelendirecek bir yol bulacağını biliyordu. Robbie nedense Owen'a bağlanmıştı, bu da Owen'ın en ateşli hayranı için belki de iyiye işaretti.

sorunlu gençlerle çalışmayı ve belki de Robbie'yi ona yardım etmesi için işe almayı hayal ediyordu.

Winifred evin dışındaki etkinlikten uzaklaştı ve aceleyle sokağa çıktı. Tek bir atışı bile kaçırmak istemiyordu. Ailesi, Andrew, Ben Ellis ve Wilby Dükü Lucas'ın da aralarında bulunduğu bir gruba katıldı. Albay Ware, yarışma başlamadan hemen önce onlara katıldı.

Winifred, her şeyin çok heyecan verici olduğunu düşündü. Yarışmada yirmi beş yarışmacı vardı ve yarışma sırasında, deneyimli ve yetenekli olanlar ile bu spora yeni başlayanlar ya da pratik yaparak gelişmek için gerekli temel becerilerden yoksun olanlar arasında farklar olduğunu fark etti. Ancak hepsini izlemek eğlenceliydi. Her birine altı ok atmak için dört dakika süre verildi. Stratton Kontu zamanı tutuyordu. Yarışmacılardan birkaçı oldukça iyi bir başlangıç yaptı, ancak zamanın hızla geçtiğini fark ettikçe nişan alma becerileri daha da düzensiz hale geldi.

"Ama hedefleri nasıl vuruyorlar ki?" Winifred kimseye özel olarak sormadan sordu. Ona bu imkansız görünüyordu. Hedef, her okçunun arkasında durması gereken çizgiden çok uzak görünüyordu. Ancak çoğu yarışmacı oklarını hedefe saplamayı başardı, ancak çok azı en yüksek puanı veren iç halkalara ulaşabildi.

"İyi bir göz ve sabit bir kolla," dedi Albay Ware. "Ve bol bol pratikle," diye ekledi Bay Ellis.

"Görünüşe göre bu okçuların çoğu, festivalden bir veya iki gün önce antrenman yapıyor," dedi Wilby Dükü gülerek, "ve yılın geri kalanında bu konuyu hiç düşünmüyorlar. Ancak, yarışmaya katılmaya istekli olmalarını takdir ediyorum. Bu zor bir spor."

Winifred elinde nefesini nefesini nefesini ne Owen'ın
Owen'ın sırası

Lütfen onun kendini tamamen rezil etmesine izin verme, diye dua etti

. Herhangi bir kültürde ok  luk tanrısı var mıydı? İzlemeye cesaret edemiyordu. Ama ilk okunu attıktan birkaç saniye sonra, seyircilerden bir   ultu yükseldi. Ok, hedefin tam ortasına isabet etmişti.

"Tanrı var," dedi Albay Ware. "Daha önce hiç bu kadar yakla mamı tı."

Ne yazık ki, kalan oklarından ikisi hedefin dış halkalarına isabet ederken, kalan     ise hedefe yakla madan çimlere d  t .

Sonrasında ailesine ve arkadaşlarına gülümseyerek bakarken kendinden çok memnun görünüyordu.

"Tamamen  ans eseri," dedi.

Sonra sıra Robbie'ye geldi. Winifred, annesinin babasının koluna sıkıca tutundu unu fark etti ve Andrew da dikkatle izliyordu. Kont ba lama işaretini verdiğinde nefesini tuttu ve Robbie yayını pozisyona getirdi. Bir dakika kala tüm oklarını attı ve bir tanesi hariç hepsini hedefe isabet ettirdi. Hiçbiri i  halkalara saplanmadı, ama yine de bitirdi inde Owen'a heyecanla baktı ve gülümsedi.

Robbie'nin g l msedi ini görmek çok nadirdi.

Annem ve babam onu kucakladılar. Andrew da  yle. Winifred de  yle.

"Oh, aferin," diye bağırdı.

Ancak etraflarında bekleyiş dolu bir sessizlik hakim olmuştu. Bay Taylor atı  çizgisinde yerini almıştı. O son yarı macıydı. Gözlerini hedefe dikti ve yarı kapalı tuttu. Winifred, onun tamamen konsantre olduğunu görebiliyordu. O, tüm insanların nefeslerini tutarak onun oklarını atmasını beklediklerinin farkında değildi. Stratton Kontu ona ba lama işaretini verdiğinde bile kıpırdamadı. En az yarım dakika daha hareketsiz durdu ve sonra acele etmeden yayını kaldırdı. Ok kılıfı

Oklar bir omzuna asılıydı. Ve sonra ateş etti — altı ok, arka arkaya, aralarında belirgin bir duraklama olmadan.

Son ok yayından çıktıktan sonra kalabalık birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra, her bir okun hedefin tam ortasına isabet ettiği anlaşıncaya, hep birlikte haykırdılar.

"Tanrım," dedi babam saygısızca. "Bu mümkün mü?" "Hayır," dedi Albay Ware. "Değil. Ama hepimiz bunu gördük. Acaba sırrı nedir?" Winifred ona dönüp gülümsedi.

Dul kontes, kocasına doğru koşarak sıkı bir kucaklaşmaya girdi.

Ah, ne harika bir andı bu, diye düşündü Winifred. Robbie, yirmi beş kişilik yarışmada on dördüncü olmuştu. Bu sporu daha yeni keşfetmiş olmasına rağmen, ne olağanüstü bir başarıydı. Owen yirmi ikinci olmuştu, bu onun şimdiye kadarki en iyi sonucuydu. İki sıra altında yer alan kardeşi ve kuzeni sırtına vururken, gülerek bununla övündü.

"İlk okumu gördün mü, Winifred?" diye sordu.

"Tabii ki gördüm," dedi. "Muhteşem bir atıştı."

"O oku bronzla döküp yatak odamın duvarına asmayı düşünüyorum," dedi, "en büyük anımı hatırlatması için."

Bütün grup güldü.

O çok iyi bir sporcuydu, diye düşündü. Onun ve Albay Ware'in arasında eve doğru yürüdü.

"Kütük kesimini izleyecek misin, Winifred?" diye sordu Owen. "Birçok kadın izliyor. Sırada o var."

"Tabii ki," dedi. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Acaba," dedi Albay Ware, "balonun ilk valsini benim için ayırır mısın, Winifred? Owen'dan önce sözümü söyleyeyim dedim."

"Birden fazla vals olacak," dedi Owen. "Her zaman olur. Herkes bu dansı sever, ancak hala biraz skandal olarak gören birkaç inatçı kişi vardır. Her neyse Nick, bunun her zaman gayri resmi bir balo olduğunu çok iyi biliyorsun. Önceden yer ayırtmak gerekmez."

"Belirli bir dans için belirli bir partnerden emin olmak istediğinde hariç," dedi Albay Ware. "Win?"

Nefes almakta zorlanıyordu, ki bu çok aptalcaydı. Sonuçta bu sadece bir danstı.

"Adını çok dolu dans kartıma sıkıştıracağım," dedi.

Anna Teyze'nin balosunda onunla dans etmişti, belki de onun ilk balosu olduğu için kendini mecbur hissettiği için, belki de kardeşinin ona kur yapmaya uygun olup olmadığını sorgulamak istediği için. Vals değildi. Dans ve ardından gelen akşam yemeği pek iyi geçmemişti. O, tüm savaşları nefret ettiğini söyleyerek ve ilk izleniminin onun acımasız bir adam olduğu olduğunu söyleyerek kendini aptal durumuna düşürmüştü. O ise, savaş görmüş tüm askerler gibi, bir katil olduğunu kararlılıkla savunmuştu.

Bu, milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyordu.

Şimdi ona baktı, dişlerini alt dudağına batırdı. Bu seferki amacı neydi?

"Gururum okşandı," dedi.

—

W Neden zaman, kişi keyifli anlar yaşarken her zaman daha hızlı geçiyor gibi görünür? ? Bu zaten zaten çok yılın gelişmişti

Öğleden sonra, Nicholas her anı sonuna kadar yaşamaya ve hepsini hafızasına kazımaya çalışıyordu. Ev, aile... Ne kadar da değerliydiler. Elbette bu çok orijinal bir düşünce *değildi*. Ve daha önce hiç aklına gelmemiş de değildi. İkisini de ihmal etmemiş ya da hafife almamıştı. Kendi evini ve kendi ailesini de istemişti. Ancak son birkaç ay boyunca bu konuyu zorlamaya çalışırken ve mükemmel bir eş olacağını düşündüğü bir kadını seçerken, evi ve aileyi birbirine bağlayan ve ikisini de açan bir şey olduğunu unutmuştu. Aşkı unutmuştu.

Babası tarafından çok ağır bir şekilde incitildikten sonra, kasten sevmeyi bırakmıştı. Sevmek gerçekten acı *vericiydi*. Artık sevmeyecekti ve böylece kendini sonsuza kadar incitilemez hale getirecekti, kararını vermişti. Bunu bilinçli olarak yapmamıştı, ama yine de yapmıştı. Babasının onları bu kadar bencilce ihanet etmesini affedememişti. Annesinin hayatları boyunca gerçeği onlardan saklamasını affedememişti. Ya da her şeyin olduğu gece yaptığı gibi Devlin'i uzaklara göndermesini affedememişti. Kendi saflığını da affedememişti.

Ama aşk ona bir oyun oynamıştı. Çünkü aşk lmyordu. İnkâr edilebilir, derinlere gömülebilir, pratiklik ve sağduyu ile yer değiştirebilir. Ancak savaşta bir düşman gibi ldrlemezdi. Bir süredir, özellikle son birkaç haftadır onu rahatsız ediyordu. Bugün, yıllar önce, tam olarak on altı yıl önce her şeyin başladığı yaz şenliğinde, sonunda patlak verdi. Bugün her şeyi yeni gözlerle gördü. Her şey daha parlak görünüyordu, sanki bir tl perdenin arkasından bakıyormuş gibi ve şimdi muhteşem bir renk cümbüşü görüyormuş gibi.

Kavak ağaçlarının sıralandığı yoldan eve dönmeden önce bile müziği duyabiliyordu. Neşeli, keyifli, ayakları ritim tutan bir müzik. Evin önündeki geniş çim alan, her zaman olduğu gibi bu aşamada festivale katılan her yaştan insanla doluydu: çocuklar ve ebeveynleri, oyun alanını engellemek için çevrede rahat koltuklara oturmuş yaşlılar. Köyde mayıs direği dansı için çalan kemancılar, kemanlarını da yanlarında getirerek eve gelmişlerdi. Dansçıların çoğu ya da hepsi de gelmiş gibi görünüyordu. Şimdi çimlerin üzerindeydiler, etraflarını basit bir köy dansının adımlarını öğrenen hevesli çocuklar sarmıştı. Çocuklar coşkuyla ve farklı beceri düzeylerinde dans ediyorlardı. Bazıları, özellikle de küçük çocuklar, sadece yerinde zıplıyor ve ellerini çırpıyordu.

Bu yeni bir şeydi. Nicholas başka bir şenlikte böyle bir şeyin olduğunu hatırlamıyordu. Yetişkinler dinliyor ve izliyordu, çoğu müzikle birlikte alkışlıyordu. Güneş, bulutsuz masmavi gökyüzünden parıldıyordu.

Ve neredeyse ağlayacak gibi hissetti. Zaten mükemmel olan bir günde daha mükemmel bir an olabilir miydi?

Ancak oyalanacak zaman yoktu. Kütük kesme yarışması çok yakında başlayacaktı. Bu her zaman popüler bir etkinlikti. Devlin, Ben, Owen ve Robbie ile birlikte ahır avlusuna geri döndü, avludan kestirme bir yol kullanarak kuzey kanadından çıktı. Avlu, çoğunluğu kadınlardan oluşan insanlarla doluydu. İnsanlar fırıncılık ve iğne işi sergilerini izliyor ve kazananların kim olacağını tahmin ediyorlardı. Uzak köşedeki falcının çadırının önünde kısa bir kuyruk vardı.

Ahır avlusu seyircilerle doluydu, çoğu erkekti ama hepsi erkek değildi. Stephanie, Winifred, Sarah ve Matthew Taylor'ın yeğeni de oradaydı. Nicholas,

biraz şaşkınlıkla, Grace'in de James Rutledge, Bradley Danver ve Bertrand Lamarr ile birlikte orada olduğunu gördü. Hatta eğleniyor gibi görünüyordu. Aslında, bütün gün aynı şekilde görünüyordu ve kilometrelerce ötedeki bekar erkekler arasında da çok popülerdi.

Dün onun evlilik teklifini reddetme cesaretini bulduğunda, yeniden sevmeye, yeniden hayatın tadını çıkarmaya ve yeniden umutla geleceğe bakmaya başlamış mıydı? Tanrım, gerçekten daha dün mü olmuştu? Bugün, Grace'in çok genç bir kadın olduğu halini mi görüyordu? Bahçenin diğer ucunda onunla göz göze geldi ve ona gülümsedi. O da gülümsedi.

Yarışmanın ilk raundu başlamak üzereydi. Nicholas'ın tanımadığı iki kaslı genç adam, boyun kısmı açık ince beyaz gömlekler, pantolonlar ve botlar giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış halde, onları bekleyen devasa odun bloklarının önüne geçtiler ve baltalarını kavradılar. Çıplak kolları ve geniş göğüsleri sert kaslarla dalgalanıyordu.

Devlin başlama işaretini verdi.

İki blok, şampiyon adaylarına karşı gösterebilecekleri direnç açısından sanki tereyağından yapılmış gibiydi. Biri iki dakikadan kısa bir sürede, diğeri ise birkaç saniye sonra kesildi. Kazanan, bahçede zıplayarak kaslarını gösterdi ve tezahürat yapan kalabalığa sevincini gösterdi. Bu hızla giderseler, yarışma bitmeden hepsi sesleri kısılacaktı.

Kazananlar birbirleriyle karşı karşıya gelmeden önce dört eleme maçı yapıldı ve sayı iki finaliste indirildi. Nicholas, maçtan sonra herkesin yorgun düşeceğini düşündü. Yarın kasları ağrıyacak ve avuç içleri kabarcıklarla dolacaktı.

Sonunda kazanan, Boscombe'dan sadece iki mil uzaklıktaki David Cox'un çiftliğinden genç bir işçi oldu. Kalabalık, onun zaferini alkışlayarak, tezahürat yaparak ve ıslık çalarak kutlarken, kaybeden, bu sporun gerçek geleneğine uygun olarak rakibini tebrik etti ve kolunu havaya kaldırdı. Çok az bir farkla kaybetmişti.

"Gelecek yıl intikamımı alacağım," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Bu yıl benim blokum seninkinden daha sertti ve baltam daha kördü."

Nicholas, evin ön tarafında kemanların hala çaldığını duyabiliyordu. Çeşitli yarışmaların kazananlarına kurdelelerin takdim töreni yakında yapılacaktı ve ardından Ravenswood mutfaklarında piknik çayı hazırlanacaktı. Ancak balo için ikramlar ve akşam yemeğinin de orada hazırlandığı günler çoktan geride kalmıştı. Planlama komitesi tüm bunları üstlenmişti ve Jim Berry ile eşi, küçük bir gönüllü ordusunun yardımıyla bu görevi üstlenmişti.

Ah, balo. Ve ilk vals. On altı yıl önceki balodan kalan acı hatıraları nihayet silebilecek miydi? Winifred o zamanlar beş yaşındaydı ve Bath'ta bir yetimhanede yaşıyordu, kökleri, ailesi, koşulsuz sevgi ve kalıcı bir yuva güvencesi yoktu.

Ve o da *kendi* sorunlarının büyük olduğunu düşünmüştü!

Ama... Farkında olmadan, aralarındaki on üç yaş farkını kendine hatırlatmıştı.

Ve o hala Owen'a bağlılık duyuyordu. Şimdi evin önüne dönerken onunla konuşuyordu. Her zamanki gibi birbirlerine dalmış görünüyorlardı.

Nicholas, on altı yıl önceki şenliği hatırladı. O ve Gwyneth, herkesin yanlış anladığı arkadaşlıklarını sonlandırmaya karar verdikten kısa bir süre sonraydı.

onları tanıyordu. O gün, Devlin ile aralarında filizlenen romantizmi görünce duyduğu şaşkınlığı hatırladı, bu şaşkınlık pek de hoş bir duygu değildi. Duyduğu tam olarak kıskançlık değildi. Daha çok, geri adım atmış gibi hissetmişti, onu çok iyi tanıdığını sanırken, onun hakkında bu kadar bariz bir gerçeği gözden kaçırmıştı. Onun yakın arkadaşı olduğu süre boyunca, kardeşi Nicholas'a karşı yoğun bir çekim duyduğunu saklamıştı. Nicholas, babasının Nicholas'ın her zaman inandığı gibi erdem ve aileye bağlılığın timsali olmadığını gösteren tüm işaretleri gözden kaçırdığı gibi, bu işaretleri de gözden kaçırmıştı.

İşaretleri okumakta çok mu kötüydü?

Winifred, onun kendisine aşık olduğunu bilseydi güler miydi? Hayır, kesinlikle hayır. O, başkalarını alay eden türden bir kadın değildi. Onun içinde acımasızlık yoktu. Dehşete kapılır mıydı? Londra'da yaşayan ve çalışan bir asker, bir katil, onun kendisi için çok sevdiği ailesini ve Bath'taki hayatını terk etmesini bekliyordu.

O böyle bir şey *beklemiyordu*.

Ama kendine bu kadar güvensiz olması ona hiç yakışmıyordu. Kadınlarla ilişkilerinde her zaman kendinden emindi. Hem erkeklerin hem de kadınların onu sevmesini beklerdi ve çoğu insanın onu sevdiğini düşünürdü. Belki de çoğu insanı sevdiği içindi.

Ama bu akşam Winifred ile dans edeceği için bir okul çocuğu kadar gergindi. Onunla *vals* yapacaktı.

Terasa ulaştığında küçük kardeşleri çimlerin üzerinden ona doğru koşarak geldiler ve onu diğer çocukların oynadığı tanımlanamayan bir oyuna katılmak üzere götürdüler. Kemancılar artık onlar için çalmıyorlardı. Bunun yerine çimlerin kenarında dolaşarak, sohbetlerini durdurup dinleyen, ayaklarını ritimle vurup gülümseyen büyükler için çalışıyorlardı.

konuşmalarını kesip dinleyip ayaklarını vurarak gülümsüyorlardı.

Ama Nicholas, topu unutmali ve anın tadını sonuna kadar çıkarmalıydı, diye karar verdi ve çömelerek dedesi, ninesi, Bayan Delmont ve onlarla birlikte oturan birkaç yaşlı insanla konuşmaya başladı. Yaşadığı her anın tadını çıkaracak ve topu kendi haline bırakacaktı.

Ancak bu günü, hayatında bir dönüm noktası olarak hatırlayacaktı. Kesinlikle daha iyiye doğru bir dönüş, her ne kadar... *Her ne kadar*. Bir daha kalbini aşka kapatmayacaktı. On altı yıl yeterince uzun bir süre olmuştu.

O günü hatırla. Winifred'e verdiği tavsiyenin yankısını duydu. Winifred, sağır kardeşinin bir kuş gibi davranarak yokuş aşağı koşmasını izlerken ona rastlamıştı ve Nicholas, onu alışılmadık bir umutsuzluk anında şaşırttığını fark etti.

Hâlâ bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünüyordu. Bunu kendisine de uygulayacaktı. Bugünü hatırlayacaktı.

Ancak bu geceki balo hala bilinmezdi.

Şu an için öyle kalmasından memnundu. Her anı tek tek yaşamak.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Baloya hazırlanırken Winifred, bugünün en sevdiği anın hangisi olduğuna karar vermeye çalıştı. Bu neredeyse imkansızdı. Her anı en sevdiği andı.

Ancak en önemli an, Andrew'un taştan yaptığı koyun ve kuzu heykeli ile oyma yarışmasını kazandığını öğrendikleri andı. *Birincilik* kartı heykelin yanına konulduğunda annesi çığlık attı ve bir kız çocuğu gibi zıplamaya başladı. Babası gözyaşlarını tutamadı ve Andrew'u sıkıca kucakladı. Winifred ise kardeşine olanları işaret diliyle anlattı. Robbie, somurtmayı tamamen unutmuş, Andrew'un sırtına vurarak geniş bir gülümsemeyle gülümsemişti ve diğer çocuklar da annemle birlikte zıplayarak tezahürat yapmışlardı. Susan ve Emma, Andrew'un bacaklarına sarılmış, onu neredeyse devireceklerdi. Andrew, beceriksiz bir şekilde gülüyordu.

Oh, evet, bu kesinlikle günün en önemli anıydı. Belki de *en* önemli anı. Winifred, o sahneyi ve Andrew'un heyecanını düşününce gözleri doldu. Kısa bir süre sonra babası onu Stratton Kontu'nun yanına götürmüş ve kazanan kırmızı kurdelesini almıştı.

Ama başka önemli anlar da vardı: küçük kızlarla birlikte çanta ve çantaların bulunduğu tezgâhta dolaşmak; mayıs direği dansını izlemek ve sonra kendisi de katılmak; kilisenin serin ve loş ortamında Stephanie, koro ve orgun sesini dinlemek; okçuluk ve kütük kesme yarışmalarını izlemek; oturmak...

Piknik ayında çimlerde otururken, Bay ve Bayan Greenfield ile Bayan Delmont'un uzun zaman önce geçmiş günleri anımsamalarını dinlemek; ve... Ah, bir de bu akşamki baloda Albay Ware için bir vals ayırtmam istendi. Görünüşe göre, kimse bu etkinlik için önceden dans ayırtmazdı. Sonuçta bu resmi bir etkinlik değildi. Ama bunu bilmesi gereken Albay Ware, yine de onunla vals ayırtmıştı.

Winifred, bu akşam en az bir vals dans edeceği gerçeğinin ötesinde bunun ne anlama geldiğini kendine sormaya cesaret edemedi - ve bu sefer General Haviland ile değil.

Aniden, kk giyinme odasındaki aynada kendine bakarken - hareket ettiğinde etrafında dalgalanan ve kendisini çok kadınsı hissettiren, uzun zamandır en sevdiği muslin elbisesini giyyordu - çığlık attı ve yatak odasına koştu ve bütün gün giydiği elbisesini çıkarmadan önce güvenli bir yerde saklamak için giyinme masasına koyduğu papatya broşunu aldı. Neredeyse unutmuştu. Broşu giyinme odasına geri götürdü ve elbisesinin göğsüne dikkatlice taktı. Bu, sahip olduğu tek mcevherdi. Babasının Anna Teyze'nin balosu için verdiği altın mücevher, muslin elbiseye yakışmazdı.

Parmak uçlarıyla broşu düzeltti ve aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Günün bir başka önemli anı. Broşun ucuz olduğunu ve gerçek gümüşe yakın bile olmadığını biliyordu, ama onun için paha biilemezdi.

Başını bir yandan diğer yana çevirdi. Saçını yaptığı şekli beğendi. Her zamanki stiline çok benziyordu, ama ensesinde uzun sa telleri dağınık bir şekilde sarkmadan, başının arkasında yüksek bir topuz yapmayı başarmıştı. Saçları bu şekildeyken boynu bir şekilde daha uzun görünüyordu.

Peki, ne zamandan beri görünüşü onun için bu kadar önemli olmuştu? Uzun zaman önce güzel olmadığını ve

bu gerçeği üzümlenin bir anlamı olmadığını karar vermişti. Düzgün ve temiz olmak yeterince iyiydi. Aynaya sadece pratik amaçlarla bakardı. Kendine çok nadiren *bakardı*.

Şimdi baktı ve gördüklerinden memnun kaldı. Hayatına devam etmek için sabırsızlanan genç bir kadındı ve hayatının geri kalanı, olasılıklarla dolu olarak önündeydi. İstediği her şeyi yapabilir ve istediği her şey olabilirdi. Ne güzel ne de düzgün vücutluydu, ama çirkin de değildi. Bu gece yanaklarında renk, gözlerinde ışıltı bile vardı. Ve denediğinde, gülümsemesinin... hoş olduğunu karar verdi.

Bu gece ne kadar dans edeceğini bilmiyordu. Sonuçta bu, Anna Teyze'nin her dans için bir partner bulmasını sağladığđ ilk balosu değildi. Ama Albay Ware dışında kimse onu dansa kaldırmasa da sorun olmazdı, ki mutlaka *birileri* kaldıracaktı. Artık buradaki pek çok kişiyle tanışmıştı ve onlarla rahat hissediyordu. En azından bir vals dans edecekti. Ah, dans başladığında zamanı yavaşlatıp sonsuza kadar vals yapabilmeyi diledi.

Bu aptalca düşünceye güldü.

Yatak odasının kapısı çalındı ve o, giyinme odasından başını dışarı çıkarıp, kim olursa olsun içeri girmesini söyledi. Sarah, baştan aşağı soluk pembe giyinmiş, inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Heyecandan neredeyse patlayacak gibiydi.

"Dans etmeme izin verildiğine *inanamıyorum*," dedi. "Bu, *şimdiye kadarki* en heyecan verici gece değil mi, Winnie? Oh, çok güzel görünüyorsun. Saçını bu şekilde beğendim. Çok zarif ve güzel görünüyorsun."

"Sen de çok güzelsin," dedi Winifred. "Balo salonuna gidelim mi?"

"Oh evet," dedi Sarah. "Sence bugün tanıştığım erkeklerden biri beni dansa davet eder mi?"

"Cesaretlerini toplayabilirlerse," dedi Winifred gülerek. "Ama erkeklerin, özellikle de güzel kızların yanında ne kadar utangaç ve kendinden emin olamadıklarını bilirsin."

Sarah gün boyunca onların ilgisini çekmişti; ona hayranlıkla bakan utangaç erkekler ve ona hava atmak için sert davranan cesur erkekler. Birbirlerine cesaret vermek için gruplar halinde toplanma eğilimindeydiler.

Ah, cesaret!

Ama Winifred kendine, cesarete ihtiyacı olmadığını söyledi. Zaten vals için davet edilmişti. Kız kardeşi ile odadan çıkıp kapıyı kapattığında, kalbi göğsünde neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyordu.

Bugünü, dokuz yaşındayken yaşadığı o günü hatırladığı gibi, hayatının en mutlu günlerinden biri olarak hatırlayacak mıydı acaba?

—

Nicholas, on altı yıl önce felaketle sonuçlanan o yaz şenliğinden sonra başka yaz şenliklerine de katılmıştı.

Her zaman anılarını aklından uzaklaştırmış ve yine de eğlenmişti. Bu yıl ise bütün gün boyunca unutamamıştı. Bu gece, anılar onu sıkıştırdı ve artık onları engellemeye çalışmadı.

Aile, tıpkı şimdi olduğu gibi, her zaman herkesten önce balo salonunda toplanırdı. O günlerde, elbette, ev sahipleri onlardı. Bütün gün aynı insanlarla sohbet etmiş olsalar da, tüm konukları el sıkışarak ve hoş geldiniz sözleriyle karşılardılar. O günlerde kutlama, sıcak misafirperverlikle ilgiliydi

Babası bu tür etkinliklerde çok başarılıydı ve annesi her zaman tanındığı sıcak cazibesini sergilerdi. Geri kalanlar gülümser ve mutlu olurdu.

O akşam burada buluşmuşlardı ve babası onları gülen yüzle karşılamış, ailesinin her bir üyesini coşkuyla övmüştü. Onlara olan sevgisi onu gözyaşlarına boğmuştu. O gecedен sonra Nicholas, bu ikiyüzlülüğü acı bir şekilde hatırlamıştı. Çünkü babası, çok geçmeden metresinin gelmesini bekliyordu ve tapınak bahçesinde onunla özel bir buluşma planlıyordu.

Nicholas artık bunun tamamen ikiyüzlülük olduğundan o kadar da emin değildi. Babasının karısı da dahil olmak üzere ailesine olan sevgisi her zaman samimi görünmüştü. O akşamki gözyaşlı duygusallığı daha çok suçluluk duygusundan kaynaklanıyor olabilirdi. Yirmi yılı aşkın evliliği boyunca sıkı bir şekilde ayrı tuttuğu iki hayatını umutsuzca karıştırdığını, bir adım fazla ileri gittiğini fark etmiş olmalıydı.

Onu affetmek zaten zordu. O olayda herkesin gözü önünde ortaya çıkan sadakatsizliği, tüm hayatlarını mahvetmişti. Yine de babası, sanki hiç utanç duymuyormuş gibi, her zamanki gibi neşeli, girişken bir aile babası, arkadaş ve komşu olmaya devam etmişti. Ama bu mümkün müydü? Annem herkesin önünde küçük düşürülmüştü. En büyük iki oğlu ertesi gün evi terk etmiş ve dünyanın en tehlikeli yerlerinden biri olan Yarımada'ya gitmişti. Üçüncü oğlu da birkaç ay sonra aynı yere gitmiş ve babasına veda etmeden ayrılmıştı. Nicholas ayrılmadan önce bile, geride kalan iki küçük kardeşiyle birlikte kalan Pippa solgun, isteksiz ve içine kapanık bir haldeydi, Owen is

Stephanie şaşkın ve çaresizce mutsuzdu, çocukluklarının güvenliği sonsuza dek ellerinden alınmıştı. Babasının çok keyif aldığı Ravenswood'un parlak ve hareketli sosyal hayatı da sona ermişti.

Nicholas, babasının tüm bunlardan habersiz kalmış olamayacağını fark etti. Düşüncesiz ve bencil davranışlarının sevgili ailesine ne yaptığını görünce, durumu düzeltmenin imkansız olduğunu bilerek korkunç bir ıstırap çekmiş olmalıydı. Hayatının son birkaç yılında, suçluluk ve mutsuzluktan dolayı kesinlikle ağır bir yük altında kalmıştı, dışa vurduğu neşeli tavırları sadece içinden hissettiklerini gizlemek için bir maskeydi. Tüm bunlar, onun ani ve erken ölümüne katkıda bulunmuş olabilir.

Felaketin babasını nasıl etkilemiş olabileceğine dair bu anlayış, elbette onun eylemlerini affedilebilir kılmazdı. Ancak çoğu zaman, hatta belki de genellikle, affetmemek affetmeyi reddeden kişiye yarardan çok zarar verirdi. Bu, doğruluk ile merhamet arasındaki bir çatışmaydı. Merhamet genellikle zayıflık olarak görülürken, doğruluk insanı kırılğan, acımasız ve esasen mutsuz hale getirebilirdi.

Stephanie gelip koluna girdi. "Annemin ve Gwyneth'in, annemin eskiden yaptığı diğer işlerin yanı sıra bu geceki planlamayı da yapmak zorunda kalmamasına çok sevindim," dedi. "Bunu nasıl başardı, Nick?" "Haftalarca neredeyse hiç uyumadan, hatta oturmadan öncesinde fete " dedi dedi. "Ve sonra günün sanki her şey mükemmelmiş gibi gerçekleşmiş gibi rahat ve mutlu görünerek."

"Matthew'un artık onun yanında olmasına çok sevindim," dedi. "O, sonsuza kadar mutlu bir hayatı hak ediyor, değil mi?"

Bu, onun geçmişe atıfta bulunmaya en yakın olduğu andı. O, onun ne kadar kötü etkilendiğini merak etti.

Devlin ve Ben'in neredeyse gece yarısı aniden ayrıldıklarında onun teselli edilemez bir şekilde ağladığını ve iki ay sonra o da ayrıldığında yine gözyaşlarına boğulup ona sarıldığını hatırlıyordu. Zavallı dokuz yaşındaki Steph.

Babasına tapıyordu. O, onun idolüydü ve o da onun özel evcil hayvanıydı.

"Diğer insanların tüm bunları yapmasından kesinlikle mutluyum," dedi, balo salonunu bir iç bahçeye dönüştüren çiçek aranjmanlarını ve duvar boyunca uzanan ve diğer taraftaki Fransız pencerelerini kaplayan, tazelenmiş beyaz örtüleriyle ikramlarla doldurulmaya hazır uzun masaları işaret ederek. İç odada hareketlilik ve sesler vardı, en çok da bugün tüm yemeklerden sorumlu olan hanın sahibi Jim Berry'nin sesi duyuluyordu. Jim, yıllardır büyük bir coşkuyla üstlendiği bu devasa görevi lezzetli sonuçlarla yerine getiriyordu. Yemeklerin çoğunu gönüllülerin yardımıyla Bayan Berry pişiriyordu, ama Jim de en az onun kadar çalışıyordu. İkisi iyi bir takımdı.

"Evet, annem için mutluyum," dedi, ona bakarak. Annesi Pippa ve Lucas ile konuşuyordu. Mutluluk saçıyordu ve Matthew Taylor, annesinin kolunu koluna takmış konuşmasını izlerken gururla gülümsüyordu.

"Balolar her zaman hem mutlu hem de hüzünlü olaylardır, değil mi?" Devlin onlara doğru yürüyerek yaklaşırken dedi. "Mutlu çünkü günün kutlamalarının doruk noktasıdır ve hüzünlü çünkü bir yıl daha kutlamalar neredeyse sona ermiştir. Ah. Sanırım insanlar gelmeye başladı."

Artık resmi ev sahipleri değillerdi, ama balo salonu Ravenswood'un bir *parçasıydı* ve onlar da yakınlarda dolaşacaklardı.

konuklar geldiğinde onlarla el sıkışmak ve onları hoş geldiniz hissettirmek için kapıda bekliyordu.

Nicholas'ın bacağı, bugün yaptığı tüm yürüyüş ve ayakta durma nedeniyle daha önce ağrıyordu. Ama şimdi bunu unutmuştu. Bütün akşam dans edecek ve sonuçlarına yarın katlanacaktı. Zaten balo, Londra'daki *ton* balolarında olduğu gibi gece geç saatlere kadar sürmezdi. Buradaki birçok insanın sabah kalkıp yapacak işleri vardı. Çiftçi bütün gece dans etmiş olsa da, sığır ve diğer çiftlik hayvanları beslenmeyi, sağılmayı veya egzersiz yapmayı beklemezdi. Bebekler de sabahın erken saatlerinde acıktıklarında annelerine merhamet göstermezdi.

Nicholas, birkaç kişiyle el sıkıştıktan sonra en çok görmek istediği kişi. Ailesi ve kardeşleriyle birlikte geldi — çok küçük olanlar hariç, onlar kreşte kalacak ve mahalledeki diğer bebeklerle birlikte olacaktı. Hemşirelerin ve köyden gelen birkaç gönüllünün gözetiminde kendilerine özel bir parti yapacak ve hazır olduklarında yatırılacaktı.

Winifred, ailenin diğer üyeleri gibi resmi kıyafetler giymemişti, ama açık renkli çiçek desenli muslin elbisesiyle ve saçlarını genç ve boynunu güzelleştiren bir şekilde yüksekte toplamış haliyle çok güzel görünüyordu. Takı takmamıştı, ama Nicholas bunu düşünürken elbisesinin göğsüne tutturulmuş papatya broşunu fark etti.

Owen, Cunningham ailesini ilk karşılayan kişi oldu ve birkaç dakika onlarla sohbet ettikten sonra dikkatini diğer yeni gelenlere çevirdi. Pippa da onları karşılamaya geldi ve Winifred ile Sarah'nın yanaklarından öptü. Nicholas, birkaç kilometre ötedeki bir çiftlikte kiracı çiftçi olan genç bir çiftle tokalaştıktan sonra Cunningham ailesini selamladı.

"Annemin bu kadar güzel bir portresini çizdiğiniz için teşekkür ederim," dedi Joel Cunningham'ın elini sıkarak. "Ve tüm ailenizi buraya getirmek gibi devasa bir görevi üstlendiğiniz için *teşekkür ederim* hanımefendi. Hepiniz çok hoşsunuz."

Onun parlak, mutlu yüzüne bakarak, kendisinden bir ya da iki yaş büyük olamayacağını düşündü. Bu koşullar altında bu düşünce pek de hoş değildi.

Nicholas elini tutup sırtını okşadığında Sarah, "Hayatımda hiç bu kadar nefes kesici bir şey görmedim" dedi. "Bütün bu çiçekler! Ve şamdanlarda yanan mumlar! Londra'da sezon boyunca *ton* balo salonu böyle mi görünüyor?"

Nicholas biraz eğlenerek gülümsedi. "Orada asla bu gece burada olduğu kadar sıcak ve şenlikli bir atmosfer olmaz," dedi.

Robbie'nin elini sıktı ve okçuluk becerilerini övdü. Andrew'un elini sıktı ve ona göz kırptı. Çocuk gülümsedi ve tüm çiçekleri işaret ederek, burnuna doğru dairesel hareketler yaptı, kokladı ve gözlerini yarı kapalı hale getirdi. *Ne harika bir koku.*

Evet. Nicholas başını salladı.

Sekiz yaşın üzerindeki çocuklar, akşam yemeği saatine kadar baloya katılabilirdi. O saatte, daha küçük çocuklarla birlikte çocuk odasına gidip, kendilerine özel hafif bir ziyafet (eğer varsa) yerlerdi. Ancak genç Cunninghamlar, Gareth, Joy ve gün içinde tanıştıkları diğer arkadaşlarına katılmak için çoktan koşarak gitmişlerdi.

Nicholas, Winifred'e döndü. "Çok güzel görünüyorsun," dedi, elini tutup dudaklarına götürdü. "Dansımızı akşamın *ikinci* valsine ertelemek ister misin? Bu, akşam yemeği dansı, ama...

Sizi, kimliğiniz hakkında sorguya çekmeyeceğime veya provokasyon ne olursa olsun savaşa katılmayı reddetmenin şüpheli yararlarını tartışmayacağıma söz veriyorum. EĞer çok aç değilseniz, benimle dışarı çıkmınızı umuyorum. Hava sıcak ve ay ışığında yürüyüş yapmak için mükemmel bir akşam.

Çok mu ileri gitmişti, çok mu aceleci davranmıştı? Ama neyse, pazartesi günü ailesiyle birlikte ayrılacaktı. Onu bir daha asla göremeyebilirdi.

Alt dudağını ısırdı.

"Aç olduğumu sanmıyorum," dedi.

Adam gülümsedi ve ailesinin kalan misafirleri karşılamasına yardım etmek için kızın elini bıraktı. Çok az kişi kalacaktı. Köy halkı genellikle sosyal etkinliklere geç kalmaya pek meraklı değildi.

—

(W) inifred, sürekli olarak

Pazartesi günü, yani yarından sonraki gün, ailesiyle birlikte Bath'a döneceğini ve tüm bunların uzak, acı tatlı bir anı haline geleceğini bilmiyor olsaydı, bunu hayatının en mutlu günlerinden biri olarak görürdü.

Pazartesi günü kadar yakın olsa bile, geleceği düşünmemeye, anı yaşamaya ve her anın tadını çıkarmaya çabalıyordu. Ve balo da yaklaşırken, tadını çıkaracak *çok* şey vardı. Ve Albay Ware ile vals. Onun kendisiyle dans etmeyi rezerve etmesini fazla önemsememeye çalışmıştı. Son birkaç hafta içinde bir tür arkadaş olmuştu aralarında. Hepsi bu kadardı. İki si de buraya, bugün diğer insanlarla nişanlanmayı umarak gelmişti —onun durumunda yarından fazla. Ama bu gerçekleşmemişti belki de

Birbirlerine bir tür dostlukla yaklaşımları anlaşılabilir bir durumdu.

Ve böylece, onun bugün kendisine olan ilgisini ve kendisinin ona olan ilgisini mantıklı bir şekilde açıkladı.

Bütün öğleden sonra ve bu akşam da, aralarında arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını kendine ikna etmeye çalışmıştı. Birbirleri için daha fazlasını ifade etmemeleri için çok fazla geçerli neden vardı, en önemlisi de yaş farkıydı. Annesinin buraya gelmeden hemen önce otuz beşinci yaş gününü kutlamıştı. O ise otuz dört yaşındaydı. Annesinin kendisinden on dört yaş büyük olduğu doğrudu. Sonuçta Winifred'i doğurmamıştı. Ama yine de... Winifred, anne ve babasını kendinden bir nesil büyük olarak görme alışkanlığı vardı.

Her neyse, Albay Ware ile herhangi bir ilişki kurmak, başka türlü nedenlerden dolayı zaten imkansızdı. Bu gerçeğin farkına varması, bütün gün ruh halini bozmakla tehdit etmişti. Hayatının en mutlu günü olan *o günü hatırlayarak* buna karşı koymuştu. Annesi, babasıyla evlendiklerinde ona, kızları olarak onlarla birlikte gelmesini istediği gün. Ancak sorun şu ki, o sözleri her zaman kafasında onun sesiyle duyuyordu: *O günü hatırla*. O gün olmasaydı hayatının nasıl olacağını hayal etmeye bile çalışmıştı. Ama bunu yapmak imkansızdı ve zaten anlamsızdı. Çünkü o gün vardı ve ona sayısız nimetler getirmişti. Pazartesi günü, ona her zaman mutluluk ve bir amaç duygusu veren hayatına ve çevresine geri dönmek, gerçekten de korkunç bir kader değildi.

Ama şimdi...

Şimdi, valslerini akşam yemeği dansıyla aynı zamana denk gelecek şekilde değiştirmişti. Ama bu, oturup

konusabilmek için değildi. Bunun yerine, akşamın serin havasını ve ay ışığında yürüyüşün tadını çıkarmak için onu dışarıya davet etmişti.

Endişeden midesi bulanıyordu. Ve heyecandan. Ve hayır demesi gereken tüm nedenleri unutmuştu. Albay Nicholas Ware'e aşık olduğundan çok korkuyordu.

Bu arada, bugün tanıştığı köylülerle ve Ravenswood'dan gelen aile ve misafirlerle sohbet etti. Bunlar arasında, son birkaç gündür daha rahat göründükleri, özellikle de bugün Winifred'in ikisinin de eğlendiklerine yemin edebileceği Bayan ve Bayan Haviland da vardı. Bayan Haviland etkileyici bir hayran kitlesi edinmişti. Dans başladığında, hayranları kesinlikle onun elini tutmak için birbirleriyle yarışacaklardı.

Winifred, her şeyin yolunda olacağına karar verdi.

Sonunda, şenlikten sorumlu komite başkanı Eluned Rhys, orkestra ile birlikte kürsüye çıktı ve aşağıdaki kalabalığın sessizleşmesini bekledi. Herkese hoş geldiniz dedi, bu etkinlik için balo salonunu kullanıma açan Stratton Kontu ve Kontesine teşekkür etti, balo salonunu bu kadar görkemli bir şekilde süsleyen gönüllü ordusuna ve bol miktarda çiçek sağlayanlara teşekkür etti. Hâlâ masalara içecekleri ve hafif atıştırmalıkları hazırlamak için hazırlanan gönüllülere de teşekkür etti. Özellikle, gün boyu herkesi doyurmak için yorulmadan çalışan ve daha sonra akşam yemeğini hazırlayacak olan Berry ailesine teşekkür etti. Konuşması, birkaç kez sıcak alkışlarla kesintiye uğradı. Ve bu festivali, hafızalarda yer alan en iyi festival haline getirmek için emek veren herkese teşekkür etti.

Coşkulu bir tezahürat yükseldi.

Ve sonunda ilk seti duyurdu ve dans başladı.

Winifred, Anna teyzenin balosunda yaptığı gibi, ilk country danslarını Bertrand ile, ikinci dansları ise yine o baloda olduğu gibi Owen ile dans etti. İlk vals, Owen'ın arkadaşlarından biri olan papazın oğluyla dans etti ve annesinin babasıyla dans ettiğini gördü. İkisi de son derece mutlu ve birbirlerine dalmış görünüyorlardı. Sarah, uzun boylu, sırık gibi bir gençle dans ediyordu, dirsekleri dışarıda, hevesli ve koordinasyonsuz hareketlerle. Wilby Dükü Pippa ile, Bay Rutledge Stephanie ile, Bayan Haviland ise Owen ile dans ediyordu. Oh, ve serin hava girmesi için sonuna kadar açılmış Fransız pencerelerinin hemen dışında, Ben Ellis karısını tekerlekli sandalyesinden kaldırmış ve müzikle uyumlu olarak onunla yavaşça dans ediyordu. Karısı garip hareketlerle dans ediyor ve ona gülümsüyordu, o da ona bakıyor ve gözlerinde çıplak bir aşk vardı.

Oh!

Daha romantik bir manzara olabilir miydi?

Winifred, topun ilerlemesini durdurmak isterken, aynı zamanda akşam yemeği dansına yetişmek için acele etmek istiyordu. Belki de şanslıydı ki, kişinin istekleri zamanın akışını etkilemiyordu. Kaçınılmaz olarak ikinci vals duyuruldu ve herkes partnerini seçti. Albay Ware elini tutmak için yanına geldi.

O çok yakışıklıydı, diye düşündü. Her ne kadar kendini bunun için sık sık azarlasa da, çok yakışıklı erkeklerden çekinirdi, onların güzelliğine yetişemeyecek kadar çirkin olduğunu bilincindeydi. Ama o, son iki haftadır onu fark etmişti. Bu sabah ona gümüş papatya broşunu almıştı. *Mütevazı, genellikle gözden kaçan, değeri bilinmeyen, ama yine de*

en güzel ve en dayanıklı çiçeklerden biriydi. Ve bu broşun kesinlikle onun için yapılmış olduğunu söylemişti. Hiç beklemediği bir anda, bu akşam onunla vals yapmasını istemişti. Ve akşam yemeği sonrası dansı, onu dışarı çıkarıp ay ışığında yürüyüşe çıkarmak için istemişti.

O kesinlikle, çaresizce zamanı durdurmak istiyordu.

Müzik neşeli, ritim yavaştı. Sol elini onun omzuna koydu, sağ eli beline dolandı ve diğer eli de onun elini sıktı. Çok iri ve çok sağlamdı — aptalca düşünceler. Bir tür kolonya kullanıyordu, ama kokusu onu rahatsız etmiyordu. Ne olduğunu bile anlayamadı. Ama sanki vurgulanması gerekiyormuş gibi, onun erkekliğini vurguluyordu. Ve onun vücut ısını ve onu dansa güvenle yönlendirdiğini hissetti. Bir adım yanlış atamazdı ya da denese bile ayakları onun ayaklarının altına giremezdi, buna emindi. Dans ederken ona tamamen güvenilir geldi, baskıcı bir şekilde değil, sadece...

Oh, aklına gelen kelimeleri bulamıyordu. Ama kelimelere ihtiyacı yoktu. Bu, *hissetme* zamanıydı.

Ve ayaklarının altında sadece hava varmış gibi hissetti. O, balo salonunun bir köşesinde onu döndürdü ve sayısız çiçekler, gece elbiseleri, başlarının üzerindeki şamdanlardaki ve duvardaki apliklerdeki mumların ışığı, onlarla birlikte bir kaleydoskop gibi birleşen ışık ve renklerin içinde dönüyordu. O, onun içindeki ve kendi kemiklerindeki müziği hissetti. Ve vals hiç böyle olmamıştı. Başını geriye eğdi ve ona gülümsedi. O da ona bakıyordu, ama gülümsemedi. Gözlerinde yoğun bir bakış vardı. Çenesi sıkı, dudakları sıkıydı ve o gün Trooping the Colour töreninde Horse Guards Parade'de yanından atla geçen askeri subayı tekrar gördü.

Aynı zamanda, Nicholas'ı gördü ve ikisi bir araya gelerek ona, etiketlerle tanımlanamayacak kadar eksiksiz ve karmaşık bir adam olduğunu gösterdi.

Ve onu sevdi.

Bunun imkansızlığı ne olursa olsun. Onu *sevdi*.

Müzik kaçınılmaz sonuna geldi ve dansçılar ve seyirciler, akşam yemeği için hazırlanmış balo salonunun yanındaki odaya doğru yönelmeye başladı. Winifred, Fransız pencerelerinin ötesinde oynayan çocukların seslerinin kesildiğini fark etti. Hepsi çocuk odasına götürülmüş olmalıydılar, şüphesiz kendi ziyafetlerinin vaadiyle oraya çekilmişlerdi.

"Dışarıda giymek için şal ister misin?" diye sordu albay.

"Hayır." Başını salladı. "Dışarısı serinse, çıplak kollarımla onu memnuniyetle karşılayacağım."

"Öyleyse gidelim mi?" diye sordu, terası işaret ederek.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

YIRMINCI BÖLÜM

General Haviland, çaydan sonra Nicholas ile konuşmak için bir fırsat buldu. Dışarıdan gelen misafirlerin çoğu, baloya dönmeden önce biraz dinlenmek için evlerine gitmiş, ailenin ve evin misafirlerinin çoğu da içeri girmiş, kimisi odalarına, kimisi de oturma odasına geçerek, hep birlikte çok başarılı geçen bir günün ardından dinlenmeye başlamıştı.

İkisi dışarı çıkıp terasta yürüyüşe çıktılar.

"Biraz sessizliğin tadını çıkarmak güzel," demişti general. "Bütün bunların bir parçası olmaktan onur duyuyoruz, Ware. Çok nazik bir aileniz var."

İki gün önce kütüphanede yaptıkları resmi görüşmeden bu yana özel bir konuşma yapmamışlardı. Nicholas, sert bir kınama bekliyordu, ama böyle bir şey olmadı. Aksine, general, kızının Nicholas'ın çok gurur verici teklifini reddetmesi için özür dilemeye başladı. "Annesiyle ben, bize söylediğinde çok şaşırdık," dedi. "Bu, beklediğimiz en son şeydi. Grace her zaman en itaatkar kızımız olmuştur. Annesiyle ve benimle, sizinle evlenmesinin her açıdan onun yararına olacağı konusunda tamamen hemfikir görünüyordu. Sizi seviyor gibiydi. Aslında hala sevdiğini ısrarla söylüyor. Keşke bizimle *konusseydi*. Onu istemediği bir şeye zorlamayı asla düşünmezdik. O bizim her şeyimiz, Albay. Bu bizim için büyük bir aşağılama oldu.

buraya davet edildiğimizi ve oldukça sahte bahanelerle krallar gibi ağırlandığımızı hissediyoruz."

"Hayır, hayır, efendim," dedi Nicholas, generalin üzüntüsünün farkında olarak. "Grace size kararımızın karşılıklı ve dostane bir şekilde alındığını söylemedi mi? O günkü konuşmamız, birbirimizi gerçekten sevdiğimiz ve arkadaş olduğumuz ve olmaya devam edeceğimiz halde, ikimizin de evlilik gibi daha yakın bir ilişki istemediğimiz gibi beklenmedik bir sonuca varmamıza neden oldu. Grace bugün mutlu görünüyordu, sanki gerçek duygularıyla yüzleşmiş ve gerçekten sevdiği iki erkeği kaybetmenin korkunç çifte darbesinden sonra, hayatına kaldığı yerden devam etmeye hazırmış gibi. Hatta Bayan Haviland bile, cesaretimi mazur görün, bugün mutlu görünüyordu. Belki de kızının neredeyse on yıllık yas döneminin uyuşukluğundan kurtulduğunu görmekten dolayıdır? O yıllar hem sizin hem de onun için çok zor geçmiş olmalı."

"Anlayışlı davranmanız çok nazik," demişti general. "Evet, hanımlarım bu günü çok keyifli buldular, balo da henüz başlamadı. Ben de onların keyiflerinden keyif aldım. İlginç komşularınız var. Ailenizi ne kadar övsem azdır. Ama hepsi nişanınızın duyurulmasını bekliyor olmalıydılar. Size verdiğim rahatsızlık için tekrar özür dilerim, Albay."

Nicholas biraz suçluluk duymuştu, çünkü Grace'i teklifini reddetmeye kesinlikle yönlendirmişti. Elbette Grace onu sevmiyordu. Onunla evlenmek istemiyordu. Ama Nicholas, Grace'e kendi kalbinin durumunu ve gelecek hayallerini içsel olarak incelemesi için cesaret vermeseydi, Grace onunla evlenirdi. Grace onunla evlenme kararında kararlı kalsaydı, Nicholas elbette bu taahhüdünü yerine getirirdi.

Nicholas şimdi, kendisine ne büyük bir mühlet verildiğini düşündü. Grace, uzun bir dönemden uyanmış tek kişi değildi... Ne döneminden? Neredeyse donmuş halde, acı çok şiddetli ya da hayat çok kafa karıştırıcı olabileceği için çözülmek istemeyen bir dönemden mi? Onun için bu basit bir yas değildi, tahmin ediyordu, bir gün dayanamayacağı kadar incinme korkusuydu. Bunu riske atmaktansa hiç hissetmemek daha iyiydi. Peki ya o? Son on altı yıldır neredeyse hiç uyumamış ya da donmuş değildi. O süre içinde çok şey yaşamış, her zaman yapmak istediği şeyleri yapmış, başardıklarından gurur duymuştu. Ama... Bir zamanlar, görünüşü veya soyu ne olursa olsun, sıcak ve samimi bir kadınla aşk yaşamayı hayal etmişti. Belki de babası gibi olmaktan korktuğu için onu bulamamıştı. Kulağa saçma geliyordu. Ama kesinlikle sevmekten korkmuştu. Ve böylece, otuz dört yaşına geldiğinde, inancını kaybetmiş ve mükemmel bir eş olacak güzel, başarılı bir kadınla saygın bir evlilik yapmaya neredeyse razı olmuştu.

...onu bulamamıştı.

Ta ki şimdiye kadar. En az aradığı anda. Birdenbire. Kalbi yerine aklıyla karar verseydi, aklının ucundan bile geçmeyecek en olası adayda.

Ve bu gece, Grace'e evlenme teklifinin reddedilmesi ve General Haviland ile barışmasıyla, Nicholas sonunda hayalini gerçekleştirmek için tamamen özgür hissetti. Winifred Cunningham, onun umduğu her şeyi yerine getirmişti. Soylu bir aileden gelmiyordu. Bath'taki bir yetimhanenin önüne, yaklaşık bir aylıkken bir sepet içinde bırakılmıştı. Kökeni hakkında hiçbir şey bilinmiyordu ve bilinmesi de mümkün değildi. Anlaşılır bir şekilde, inkar etmesine rağmen bu konu onun için önemliydi, ancak Nicholas'ın ona olan duygularını hiç etkilemedi. O

güzel bir kadın *değildi*. Trooping the Colour ve Netherby balosunda ona karşı ilk tepkisini hatırlayarak bunu doğrulayabilirdi. Şimdi ise ona saf bir güzellik gibi görünüyordu. Mükemmel cildi ve geniş alnı ile açık, hevesli yüzünü seviyordu. Saçını sert bir şekilde taramasını bile seviyordu. Çok çekici bulduğu ince vücudunu seviyordu. Ve o *samimiydi*. Winifred'de havalı davranışlar, yapmacıklık yoktu. Askeri geçit töreninde sadece ağzının şeklinden yola çıkarak bir yabancıyı zalim bulursa, bunu onun yüzüne karşı söylerdi. Onu ve adamlarını asker olarak tanımlamakla yetinmeyen Winifred, onlara açıkça katil demişti, hem de yüzüne karşı. Ailesini seviyordu, özellikle de üvey kardeşleri arasında zorlu olanları, sadece belirsiz duygusal beyanlarla değil, pratik eylemlerle. Sağır kardeşinin tepelerden aşağı koşarak kuş gibi davranmasına izin vermek için gölde piknik yapma zevkinden vazgeçebilirdi.

Nicholas, bu gece yaptığı şeyin akıllıca olup olmadığından hiç emin değildi. Winifred'e kur yapmaması, hatta onunla evlenmeyi düşünmemesi için sayısız neden vardı. Aslında bu imkansızdı. Ama böyle kesin bir şeyden nasıl emin olabilirdi? Belki de daha uygun bir kelime "*olasılıksızlık*"tı. Ama şunu biliyordu ki, eğer şimdi, bu gece onu takip etmezse, Pazartesi günü ailesiyle birlikte eve dönecek ve onu bir daha görme ihtimali çok azdı. Belki de bu zaten olacaktı ve eğer olursa, olsun. Ama başka bir Winifred bulamayacağını biliyordu. Hayatında bir kez aşık olan ve bir daha aynı şekilde aşık olmayacak türden bir adam olduğunu düşünüyordu.

İşte bu yüzden, herkes Berry'lerin hazırladığı yemeklerin iştah açıcı kokularının yayıldığı yemek salonuna doğru yönelirken, o balo salonunu onunla birlikte terk ediyordu.

Teras serindi. Ama hiç karanlık değildi. Gökyüzü sayısız yıldız ve neredeyse dolunay olan ay ile aydınlanmıştı. O, kolunu uzatmak üzereydi, ama bunun yerine onun elini tuttu. Eli ince, sıcak ve onun elinde küçüktü. Kız hemen elini çekmedi. Bir an sonra, parmaklarını onun elinin etrafına doladı.

"Hoş karşılanmayan bir cüretkarlık mı yapıyorum?" diye sordu.

"Elimi tutarak mı?" dedi. "Hayır." Başını çevirip ona baktı. Ama utangaç bir şekilde, birçok kadının yapacağı gibi göz kapaklarını indirip ona bakmadı. Winifred olduğu için, gözlerini kocaman açarak onun yüzüne doğrudan baktı.

"Belki de kırılman gerekir," dedi adam. "Ama neden?" diye sordu kadın.

Adam gülümsedi. "Boş ver," dedi, parmaklarını birbirine geçirdi.

Tapınakta zaten birileri vardı, seslerine bakılırsa bir grup insan, gülüp şakalaşıyorlardı. Henüz akşam yemeği için içeri girmek için fazla eğlenen gençler gibi geliyorlardı.

"Oradan ay ışığında nefes kesici bir manzara var," dedi, o yöne doğru başını sallayarak. "Ama seni bir grup eğlence meraklısıyla paylaşmak istemiyorum."

"Ben de paylaşılmak istemiyorum," dedi kız.

Başka bir neden daha vardı. Feste balo sırasında tepe ve tapınak, on altı yıl öncesinin çok fazla kötü anısını geri getiriyordu. Onu tepenin önünden geçirdi, etrafından dolaştı ve evin kuzey kanadından kavak ağaçlarının bulunduğu yola doğru geri döndü.

"Ailen senin için endişelenir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi kız. "Neden endişelensinler ki? Ben yirmi bir yaşındayım, tam bir yetişkinim. Kendi hayatımı kendim düzenleyeceğime güveniyorlar."

"Bazı ebeveynler kızlarını asla yetişkin olarak görmezler," dedi. "Onları korurlar, yönetirler ve kendi onayladıkları bir erkekle evlenene kadar onları gözlerinin önünden ayırmazlar"

Onlar *da* kızlarını kontrol eder ve korurlar."

"Ugh!" Winifred kaba bir şekilde dedi. "O zaman sahip olduğum ebeveynlerim için çok minnettarım. Bizi büyük bir sevgi ve özenle yetiştiriyorlar, ama aynı zamanda her birimizi özel ve kendine özgü ihtiyaçları ve hayalleri olan bireyler olarak saygı duyuyorlar. Hayalleriniz var mı, Albay, yoksa hepsi gerçekleşti mi?"

"Otuz yaşını geçtiğim için artık hayalperest olamayacağımı mı düşünüyorsunuz?" dedi. "Birkaç hafta öncesine kadar cevabım hayır olabilirdi. Pratik sağduyu ile yaşıyordum. Ama artık öyle değil."

"Pratiklik ve sağduyu kalmadı mı?" dedi kadın. "Ama bu nitelikler sizin gibi bir kariyere sahip bir adam için gerekli değil mi?"

"Kesinlikle," dedi. "Ama kariyer bir adamı tanımlamaz."

"O zaman ne değişti?" diye sordu kadın.

"Cevap *hiçbir şey* olmamalı," dedi. "Ben otuz dört yaşındayım, Winifred."

"Biliyorum," dedi kadın. "Az önce söyledin. En azından otuzunu geçtiğini söyledin, ama daha önce otuzunu ne kadar geçtiğini de söylemiştin."

"Sen doğduğunda ben on üç yaşındaydım," dedi. "Kız kardeşinle vals yapan genç adamın yaşında."

"Zayıf, koordinasyonsuz, dirsekli, utangaç ve sivilceli miydin?" dedi. "Çok sevimli olmalısın."

Yaramaz. Hiç komik olmasa da, karanlıkta kendi kendine sırıttı.

"On üç yaş çok büyük bir yaş farkı," dedi.

Bunu inkar etmek yerine, yürürken sessiz kaldı. "Evet, öyle," dedi sonunda, ve istemese de, kalbi kurşun ağırlığı gibi içine düşmüş gibi hissetti. "Ben... bu sabah beni nasıl tanımlamıştın? *Tatlı, yirmili yaşlarında bir genç kız*. O zaman da söylediğim gibi, sen yaşlı bir adamsın. Ama yaş farkımız konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Yetimhanenin kapısına bir sepet içinde bırakıldığımda on yaşında olduğumu birdenbire iddia edemem. Bu, zihinde oldukça gülünç bir görüntü yaratır ve anne babam beni evlat edindiğinde *on dokuz yaşında* olurum."

Yürümeye devam ettiler.

"Acaba *sekiz* yaşındayken askeri göreve mi başladın?" diye sordu.

Karanlıkta oldukça kasvetli bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu bir olasılık *mı*?" diye sordu.

Kadın onu yanlış anlamış gibi davranmadı. Omuzlarını silkti. "Başka seçenek var mı?" diye sordu.

"Pazartesi'den sonra bir daha birbirimizi hiç görmemek mi?" diye sordu.

O içini çekti. "Albay Ware," dedi, "Ben bir hiçim. Hiçbir soyum yok. Bir an için anne ve babamın benim gerçek ebeveynlerim olduğunu varsaysam bile, bu bir şeyi değiştirmez. İkisi de yasal bir evlilikten doğmamış. Babam, benim bulunduğum yetimhanede büyümüş. Annem ise çifte evlilikten doğmuş. Siz ise, rahmetli Stratton Kontu'nun gayet meşru oğlusunuz. *Burada* büyüdünüz. Prestijli bir süvari alayında albaysınız. Diğer tüm subayların da soyluların oğulları olduğunu söyleyebilirim. Bizi ayıran on üç yıldan çok daha fazlası var."

"Evet," dedi. Sokağın sonundaki yazlık eve varmışlardı. "İçeri girip biraz oturalım mı?"

"Evet," dedi kadın.

O kapıyı kapatırken, kız rahat koltuklardan birine oturdu. Bir an tereddüt ettikten sonra, onun yanına oturdu. Gözleri, sokağın ağaçlarının, gümüş rengi ağaç tepelerinin ve gökyüzünün derin maviliğinin yarattığı karanlığa alışana kadar bir süre sessiz kaldılar. Uzakta, evin kuzey tarafındaki ahır bloğunda fenerlerin ışıkları görünüyordu.

"Sana hayallerin olup olmadığını sormuştum," dedi kadın. "Bana birkaç hafta önce vereceğin cevabı söyledin. Şimdi hayallerin neler?"

"Onları ezip, yaşıma ve statüme daha uygun olan pratikliği benimsemeden öncekiyle aynı" dedi. "Kariyerimde ve günlük hayatımda hedeflerim var ve bunlar değişmedi. Ama bunun ötesinde, kişisel hayatımda aşk, evlilik ve babalık hayalleri kuruyorum. Londra'dan ve işimden çok uzak olmayan, ama çocuklarımdan doğanın güzellikleriyle çevrili bir ortamda büyüyecekleri ve eşim de rahat edebilecekleri kadar uzak bir yerde, kırsalda bir ev hayal ediyorum. Ama hayal ettiğim aşk sıradan bir aşk değil. Aşk olarak kabul edilebilecek her türlü çekicilik seviyesi vardır, ama ben hayalimdeki aşk... Oh, onsuz mutlu bir şekilde yaşayamayacağım tek bir kadın. Bana karşı aynı şekilde hisseden tek bir kadın. Ama bunu yeterince iyi ifade edemedim. Böyle bir aşkı nasıl tarif edebilirim? Dil bunu ifade etmek için oldukça yetersiz. Ama..."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

Adam gülümsedi ve bir süre sessizce oturdular, sokağı seyrederek, yürürken fark etmedikleri esintiyle sallanan kavak ağaçlarının gümüş rengi uçlarını izlediler.

"Benim hayalimdeki aşk... yaş ve soy farklarının hiçbir önemi olmadığı, *saçma* sapan bir aşk," dedi. "Gençken aramaya korkuyordum, belki de bulduğumda kontrolsüz, düzensiz davranışlarımla aşkın saflığını yok edeceğimden korkuyordum. Otuzlu yaşlarımda, sevdiğim ve rahat bir sevgi yaşayabileceğim bir arkadaşımın mantıklı bir evlilik yaptım. Doğru yaşta ve soylu bir kadındı. Artık bu yükümlülükten onurlu bir şekilde kurtulduğuma göre, rüya yeniden canlandı. Güçlü bir fırtınanın gücüyle."

Sol elini tuttu ve onun biraz üşüdüğünü fark etti — belki de biraz sersemlemişti? Genelde burada bırakılan battaniyeleri aramak için etrafa bakındı ve bir tane almak için ayağa kalktı. Battaniyeyi omuzlarına sardı ve kolunu onun omuzlarına doladı.

"Benim için mi?" dedi, sesi tiz ve nefes nefeseydi. "*Bana karşı* böyle mi hissediyorsun? Sanki güçlü bir fırtınaya kapılmış gibi mi?"

İşaretleri yanlış mı yorumlamıştı? Kız buna hazır değil miydi?

"Evet," dedi ve kızın gözlerini kapatıp alt dudağını ısırmasını izledi. alt dudağını ısırmasını izledi.

"Oh, teşekkür ederim," dedi kız, battaniyeye sokuldu. Onun titrediğini hissedebiliyordu.

"Seni balo salonuna geri götürmemi ister misin?" diye sordu. Onunla dışarı çıkmayı kabul ettiği için kendini kapana kısılmış hissetmesini istemiyordu.

Kız gözlerini ona çevirdi, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Ben de aşkı hayal ettim," dedi. "Senin bahsettiğin aşkı. Onu bulmayı hiç beklemiyordum. İlgilendiğim hiçbir erkeğe kendimi tavsiye edecek hiçbir şeyim olmadığını biliyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, sıradan ve eksik biriyim."

kadınlıkta. Ama ben olmadığım bir şey gibi davranmak istemiyorum. Mutlu ve yararlı bir hayat sürüyorum. Diğer birçok kadın gibi evliliğe *ihtiyacım* yok. Kendi başlarına yaşayamadıkları için hayatlarının yoksulluğuna hep çok üzülüyorum. Yine de evlenmek *isterim*. Ama sadece sevdiğim ve beni seven bir erkekle. Londra'da kısa bir süre ve buraya geldikten sonra bile, belki Owen... Onu çok *sevmiştim*. Hala da seviyorum. Ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Çok ortak noktamız var. Aramızda daha yakın bir bağ olsaydı, birlikte iyi çalışabileceğimizi düşündüm. Mutlu olabileceğimi, *birlikte* mutlu olabileceğimizi düşündüm. Ama bu, hayal ettiğim türden bir aşk değildi. Daha çok *pratik* bir aşktı. Neyse ki, hem kendimi hem de Owen'ı korkunç bir hatadan kurtarmak için bunu zamanında anladım. O da bunu fark etti.

"Ama sana evlenme teklif etti, değil mi?" dedi.

"Oh, evet." Yumuşak bir kahkaha attı. "Dürtüsel bir coşkuyla. Hayır dediğimden rahatlaması hissedilebilirdi." Tekrar güldü. "Oh, onu seviyorum. Ama o şekilde değil."

Ona tekrar baktı, o da ona baktı.

"Ben de sana karşı öyle hissediyorum," dedi ve yine dudağını ısırdı.

Sessiz kaldılar. Evden hafif bir müzik sesi geliyordu. Dans yeniden başlamıştı.

"Sen çok güzelsin," dedi. "Ve kesinlikle tanıdığım en kadınsı kadınsın, çünkü karakterinde gerçek bir öz var, sadece kadınlık olarak kabul edilen o uçarı yapmacıklık değil. Bunu unutma, Winifred, lütfen. Her zaman güzel olduğunu unutma."

"Hatırlamam gereken *başka* bir şey mi?" dedi, ona biraz titrek bir gülümsemeyle.

"Her gün sana hatırlatmak için yanındaysam hatırlamana gerek kalmaz," dedi. "Ve her gece."

Gülümsemesi kayboldu. Gözleri daha da parladı. Ama bakışlarını ondan ayırmadı.

O içini çekti. Artık kendine, her an aklını başına toplayacağını ya da onun aklını başına toplayacağını söylemenin bir anlamı yoktu. Artık, sonucu ne olursa olsun, gerçeği söyleme riskini alma zamanı gelmişti.

"Seni seviyorum," dedi. Aklında başka sözler de vardı, ama başka söyleyecek bir şey olmadığını biliyordu. Her şeyi söylemişti.

"Ben de seni seviyorum." Elini uzattı ve parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı. "Nicholas."

Ah. Sevdđđi kadının dudaklarından kendi adını duymak bambaşka bir duyguydu.

Onu kendine çekti ve öptü.

Ve ah, ne kadar tatlıydı. G l n ortasındaki adada ilk kez  p şt kleri anı, suçluluk duygusuyla doluydu. Bu  p c k farklıydı. Suçluluk duygusu yoktu. * zg rd .* Dudakları yumuşak ve istekliydi, nefesi yanağına sıcak sıcak değiyordu. Ve ah, ne kadar doğruydı.

Ama bu tamamen yasak değildi, değil mi?

Kafasını geri çekti ve kız gözlerini açarak ona baktı, dudakları ayın loş ışığında nemli ve hafifçe aralıktı.

"Dışarı çıkmadan önce babanla konuşmalıydım," dedi.

"Yarın yaparsan hoşuna gidecektir," dedi. "Gerçi kelimenin tam anlamıyla gerekli değil. Ben reşit biriyim. Ama belki de bu, balo salonunun gürültüsünden ve boğuculuğundan kaçmak için yapılan hoş bir açık hava gezisinden ibaretti. Bağlayıcı olmayan küçük bir flört. Belki de geri dönmeliyiz."

Adam sertleşti. Ne oluyor? Ne hakkında konuşuyorlardı?
konuşuyorlardı?

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

Endiğeli gözlerle onun yüzünü inceledi. "*Senin istediğin bu mu istediğin bu mu?*" diye sordu.

Ve o, kadının ani korkusunu anladı. Kendi cazibesine olan inancının eksikliğinin derinliği, anlaşılmaz gibiydi. Hayatının diğer alanlarında kendine güvenen ve açık sözlü bir kadın olmasına rağmen, bir erkeği kendine çekme şansının çok az olduğunu düşünüyordu. Paniklemişti.

"Seni şapşal Win," dedi. "Bir soruyu başka bir soruyla cevaplamanın iğrenç bir şey olduğunu kimse sana öğretmedi mi? Bütün gece '*Ne istiyorsun? Hayır, sen ne istiyorsun? Ne sıkıcı olurdu*' diye devam edebiliriz."

"Ama ben senin ne istediğini bilmiyorum," dedi.

"Benim istediğim," dedi, "eve geri dönmek, ama tercihen hemen değil, danslar arasında balo salonunun ortasında durup, kimse kaçırmasın diye tören alanındaki sesimle, Winifred Cunningham'ı sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini ilan etmek."

O, bir çığlık sesi çıkardı; bu bir alarm sesi olabileceği gibi, bastırılmış bir kahkaha da olabilirdi.

"Lütfen yapma," dedi.

"Utanır mısın?" diye sordu adam.

"ok utanırdım," dedi. "Nicholas!" Bir eliyle ağzını kapattı.

"Seni şapşal," dedi adam tekrar. "Babana konuşmadığımı söyleyerek aniden tereddüt ettiğime gerçekten inandın mı? Sana seni sevdiğimi söyledikten hemen sonra? Ah, Win. Benimle evlenir misin? Otuzlu yaşlarında yaşlı bir adam olsam ve bir daha ayağa kalkamayacak olsam bile, diz kmemi ister misin?"

Elini indirdi, gözleri onun yüzüne kilitlendi. "Oh, evet," dedi. "Evlenecek misin? Ama emin misin?"

Son soruyu görmezden geldi, kanepenin önünde diz çöktü ve sol elini tuttu.

"Win," dedi, "biz uyumsuz bir çift olsak ve aramızdaki herhangi bir bağ imkansız gibi görünse de, benimle evlenerek bana büyük bir onur verir misin? Sırf seni tüm kalbimle seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni mutlu etmeye adanmak istiyorum diye mi?"

Kafasını bir yana eğdi ve yüzünde hafif bir kaş çatma ile ona baktı. Winifred Cunningham olduğu için, elbette ona bariz bir cevap vermesi beklenemezdi.

"Bir süvari albayının eşi nasıl olunur, bilmiyorum," dedi. "Meslektaşlarınızın ve arkadaşlarınızın eşinizden bekledikleri gibi olamam. Belki de sabah pişman olmadan önce bu konuyu daha fazla konuşmalıyız."

"Pişman olmadan önce," dedi. "Pişman olacak mısın?" "Sen pişman olursan olurum," dedi.

"Yine başlıyoruz," dedi. "*Pişman olacak mısın? Olacak mısın?* Burada bir inanç sıçraması yapabilir miyiz, Win? Hayatın özü budur, biliyorsun, çünkü geleceği asla tahmin edemeyiz. Ama geleceğin ne getireceğini bilmesem de, senin yanımda olmanı istediğimi biliyorum. Karım olarak. Bu arada, ağrıyan bacağımın üzerine diz çökmüş durumdayım. Her an umutsuzca kramp girebilir. Benimle evlenir misin?"

Elini onunkinden çekip, iki eliyle yüzünü kavradı.

"Zavallı yaralı şey," dedi. "Evet, evlenirim Nicholas, bu sözleri söylerken bile dehşet içinde olsam da. Ama biliyorum ki, pazartesi günü sana veda edemem, asla

Seni tekrar göreceğim. Kalbim kırılırdı. Beni sevmiyor ve bana teklif etmemiş olsaydın buna katlanabilirdim, ama şimdi hayır dersem, bu riski almaya korktuğum için hayatım boyunca pişman olacağımı biliyorum. Seni her zaman tüm varlığımla seveceğim. Seni mutlu etmek için yaşayacağım. Tüm uyumsuzluklarımıza rağmen, ben..."

"Hayır," dedi. "*Biz* yapacağız, Win. Evlilik taahhüdümüzde tek taraflı bir şey olmayacak. İki hayatın birleşmeye çalışırken tüm evliliklerin zorluklarla karşılaştığını söyleyebilirim. Bunu birlikte yapacağız. Her birimiz diğerini mutlu etmek için çalışacağız ve bu süreçte kendimizi de mutlu edeceğiz."

Sözlerinin duygusal olduğunu çok iyi biliyordu. Ama mesele şu ki, bunları tüm kalbiyle *söylüyordu*. Onu *seviyordu*. Ve Tanrı yardımcısı olsun, yaşına, ağzının acımasızlığına ve hafif topallığına rağmen o da onu seviyordu.

O anda birbirlerine gülümsüyorlardı, yüzü kızın ellerinde, elleri ise kızın iki yanındaki kanepenin kenarlarına dayanmıştı. Kız, ağızları arasındaki mesafeyi kapattı ve acımasız dudaklarına öpücük kondurdu.

Dizindeki ağrıyı umursamadan ayağa fırladı, onu kollarına aldı ve kucağına oturdu.

Ve hayal edebileceği en olası olmayan kadın, ona sarılıp, onun yeniden düzenlediği battaniyenin altında sıcak ve rahat bir şekilde, başını omzuna yaslayarak yatarken, tamamen huzurlu ve mutlu olduğunu hissetti. Ve o da, kariyeri ve savaş geçmişi ona göre düşünülemez olan, en olası olmayan adamla birlikteydi.

—onun için hayal bile edilemeyecek bir kariyere ve savaş geçmişine sahip bir askerle birlikteydi.

Onu tekrar öptü, dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırdı ve dilini kadının ağzına kaydırıldı. Sıcak, tatlı ve davetkârdı. Ve güven vericiydi.

Kadının kolu onun boynuna dolanmıştı, bir elinin parmakları saçlarına dolanmıştı.

"Mutlu musun?" diye fısıldadı ağzına. "Oh, evet," dedi.

"Mutluyum."

"Ve sen sormadan önce söyleyeyim," dedi, "ben de mutluyum." "Mmm." Diye iç geçirdi. "Beni tekrar öp, Nicholas." "Emredersiniz, hanımefendi," dedi.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

Winifred, eğer uyuyorsa, gerçekten, gerçekten uyanmak istemediğini düşündü.

Ancak, küçük battaniyenin altında sıcak ve rahat bir şekilde kucagında oturmuş, başını omzuna yaslamış, gözleri kapalı olsa da uyumuyordu. Dudakları karıncalanıyordu. Sanki şişmiş gibi, çok hoş bir his veriyordu. Onu her zerresiyle hissedebiliyordu; sağlam, sert erkek vücudunu, yanağının altında geniş ve sert omzunu, onu sıkıca saran kolunu, diğer elini dizinde hissedebiliyordu. Onun vücut ısını hissedebiliyor, kolonyasının hafif misk kokusunu alabiliyordu. Onun sessiz nefesini duyabiliyordu. Onun tadını alabiliyordu. Dili, yavaşça, neredeyse tembelce ağzını keşfetmişti, ta ki içinde bir ateş yakılmış gibi hissederek kolunu onun boynuna sıkıca dolayıp hafifçe inleyene kadar. O anda, öpücüğü biraz ani bir şekilde bitirmiş ve başını omzuna yaslamıştı.

"Geri kalanını düğün gecemiz için saklasak iyi olur," demişti, sesi biraz nefes nefese ve pek de sabit değildi. "Tanrım, seni istiyorum."

Onun saflığı neredeyse tamdı. "Öyle mi?" diye sormuştu ve sesinde bir miktar şaşkınlık olduğunu fark etmişti.

"Win." Adam inlemişti.

O zaman anlamıştı. Onu istiyordu. *İstiyordu*. Ve bu tam da onun hissettiği, hala hissettiği şeydi.

Sadece kelimeleri anlamamış ya da bilmiyordu. *İstiyordu*. Ne istediğini ve *onun* ne istediğini tam olarak düzenli bir şekilde düşünemiyordu, ama bunun cinsel bir şey olduğunu biliyordu, kelime dağarcığına hiç girmeyen bir kelime.

Onu tüm benliğiyle *istiyordu*. Her parçasıyla. Vücudunun her parçasıyla. *Gerisini düşün gecemiz için saklasak iyi olur*.

O, *Albay Nicholas Ware'di*, diye hatırladı kendine biraz şaşkınlıkla. Onu *seviyordu*. Bu nasıl olabilirdi? Onunla evlenmek istiyordu. Onu *istiyordu*. O...

"Her şeyden öte," dedi, oturup ona bakarak.

Başı, kanepenin yumuşak, döşemeli sırtına yaslanmıştı. Gözlerini açtı. Yazlık evin ötesindeki ay ve yıldızların loş ışığında, yakışıklıdan da öte görünüyordu. Halsiz ve rahat görünüyordu ve... Oh, *ne* denirdi? Çekici mi? Bu konularda çok deneyimsizdi. Ama düşünce zincirini sürdürdü.

"Her şeyden önce, askerlerin sadece katillerden ibaret olmadıklarını her zaman anlamış olsam da, askerlik hayatıyla hiçbir şekilde ilgilenmek istemedim. Yine de onlar katildir. Kaç kişiyi öldürdün, Nicholas?"

Hareket etmemişti, ama gözleri daha uyanık hale gelmişti.

"Şahsen ben mi?" diye sordu. "Yoksa diğer adamlara öldürme emri veren bir subay olarak ben mi?"

, " " diye homurdandı. " , kaç kişiyi? , düzinelerce mi? , yüzlerce mi?

Binlerce mi?"

"Umarım binlerce değildir," dedi.

Ama onlarca, hatta yüzlerce olduğunu da inkar etmedi.

"Savaş acımasızdır, Win," dedi. "Ama çoğu zaman acımasız bir zorunluluktur."

"Peki kaç kişinin hayatını kurtardın?" diye sordu ona. "Sen ve adamların."

"Binlerce," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Şimdi düşünmek için biraz zamanın oldu, prensip olarak bir askerle evlenemeyeceğini mi düşünüyorsun? Her koşulda beni bir katil olarak mı göreceksin?"

Amcalarından ikisi, annesinin kız kardeşi Abby ile evli olan Gil Amca ve annesinin erkek kardeşi Harry Amca, savaşlarda subay olarak savaşmışlardı. İkisini de çok seviyordu. Ancak artık aktif görevde değillerdi. Bu bir fark yaratır mıydı?

"Bir subayın eşi nasıl olunur, en ufak bir fikrim yok," dedi. "Özellikle de bir *albayın* eşi."

"*Benim* karım olabilir misin?" diye sordu ona. "Nicholas Ware'in karısı? Albayla değil, o adamla evlenebilir misin?" "Onlar ayrılabilir mi?" diye sordu ona. "Evet," dedi.

Nasıl olacağını bilmiyordu.

"Hiçbir zaman Londra'da yaşamak istemedim," dedi. "Bu... Bu ruhumu öldürür."

"Biliyorum," dedi. "Ve karımın benimle orada yaşamasına da istemem. Hele çocuklarımızın orada büyümesini hiç istemem."

Oh, bu çok garip bir düşünceydi. *Çocuklar*. Nicholas ile *Nicholas ile*.

"Her zaman kendi çocuklarım olsun istedim," dedi. "Tüm kusurlarıma rağmen beni olduğum gibi sevecek birini asla bulamayacağım için muhtemelen hiç evlenemeyeceğimi düşündüğümde, bu bana büyük bir üzüntü veriyor."

"Seni yeterince ve hatta fazlasıyla seviyorum," dedi.

"Abartmayı seviyorsun." Bir elinin parmak uçlarını onun yanağına dokundurdu ve o da elini tutup çevirerek avucunu öptü.

"Her zaman ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlayan, benim her zaman gerçekçi Win'im," dedi ve az önce öptüğü yeri parmaklarıyla tek tek katladı.

Kadın iç geçirdi. "Bu imkansız," dedi.

"Evlenmemiz mi?" dedi. "Düğünümünden önce kırsalda bir ev bulmayı planlıyorum, tercihen Thames'in hemen güneyinde veya belki Richmond'da. Karımın rahat ve mutlu yaşayabileceği, çocukların komşu çocuklarla birlikte oynayabileceği küçük bir parkı veya en azından büyük bir bahçesi olan, bolca sevgiyle ve doğanın güzellikleri ve harikaları bilinciyle büyüyecekleri bir yer. Belki köpekler, kediler ve bir iki keçi de olabilir."

"Ve tavuklar?" dedi kadın.

"Ve tabii ki tavuklar," dedi. "Pippa çok küçükken, bizim tavukları evcil hayvanlarmış gibi taşırdı. Hepsinin bir adı vardı."

Ona gülümsedi.

"Her gece eve gidemeyebilirim," dedi. "Başka bir kimliğimin ilgilenmesi gereken askeri işler gibi, beni Horse Guards'da geç saatlere kadar tutacak türlü türlü işler olacak. Ama işe kendimi kaptırdığımda hayalini kuracağım bir evim, bir karım ve çocuklarım olacak. Mümkün olduğunda kaçabileceğim küçük cennetim. Peki bu tek taraflı, bencil bir hayal mi?"

"Hayır," dedi. "Çünkü karı koca, tatmin ve anlam dolu ayrı hayatlarını özgürce yaşamalıdır, böylece birlikte olduklarında sadece ev işlerini ve... ah, *romantizmi* paylaşmakla kalmazlar.

komşularım olacak ve beni meşgul ve yararlı kılacak her türlü şeyi bulacağım."

"*Olacak mı?*" Kaşlarını kaldırdı. "Komşuların olacak mı? *Olacak mı?*"

Kadın yine iç geçirdi. "Seni çok seviyorum," dedi. "İkna olmak istiyorum. Ama mantıklı davranmaya çalışıyorum."

"Ben de senden on üç yaş büyüğüm," dedi. "Yaşlı bir adam. Bunu unutmamalısın."

O güldü. "Artık *bunun* benim için bir önemi yok, çünkü bu konuda hiçbir şey yapamayacağımız konusunda hemfikiriz," dedi. "Ve sen *yaşlı* değilsin. Ne kadar saçma."

"İmkansızlar listenden bir maddeyi silebilir miyiz?"

"Evet," dedi.

"Kazan," dedi, sonunda oturarak onu yanındaki kanepenin koltuğuna kaldırdı. "Kim olduğumu ya da kim olduğumu değiştiremem ve yapabilsem bile değiştirmezdim. Yararlı bir hayat yaşamak istediğini söylüyorsun. Ben de öyle. Bu her zaman istediğim şeydi. Benim için değerli olan toprağı ve insanları korumak her zaman değerli bir hedef gibi göründü. Ve bu topraklar ve insanlar sadece benim, ailemin ve komşularımın yaşadığı kırsal bölge olmak zorunda değil. İngiltere, Galler, İskoçya ve İrlanda'nın tamamı benim toprağım. Hayatımın diğer alanlarında kaybetmek zorunda kalsam bile değişmeyeceğim. Ama diğer alanda, yani kişisel hayatımda, uzun zamandır aşkı aradım ve sonunda buldum. Fırsat verilirse, bu aşkı değer vereceğim ve tüm varlığımla besleyeceğim. Eşim ve ailem, eğer çocuk sahibi olacak kadar şanslıysam, kişisel hayatımın her şeyi olacak. Ve açıkçası, yaşamak istediğim bu iki hayat arasında büyük bir fark görmüyorum. Birbirlerini dışlamıyorlar. Birbirlerini tamamlıyorlar."

Başını yana eğerek yanağını tekrar onun omzuna yasladı. Ay, sokağın bir tarafındaki

ağaçların arkasına batmıştı. Ağaçların tepeleri hafif bir esintiyle sallanıyordu. Ay ışığı, onun yüzüne gölgeyle dönüşümlü olarak düşüyordu.

"Bir zamanlar sana zalim dediğim için özür dilerim," dedi.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

"Oh hayır, hayır," dedi adam. "Senin beni zalim olarak nitelendirdiğine inanmıyorum

sadece ağzımdan çıktı."

Yumuşak bir kahkaha attı. "O zaman bunun için özür dilerim," dedi.

"Yanılmışım."

"Benimle evlenir misin?" diye sordu. "Evet."

Diye iç geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Biri arama ekibi göndermeden eve dönelim mi?"

Dans bir süre önce yeniden başlamış olmalıydı. Birkaç kez uzaktan müzik sesi duymuştu. Ayağa kalktı ve battaniyeyi katladı, o da güldü.

"Sanırım," dedi, "senin bir hanımefendi gibi davranıp ayağa kalkmak için yardım beklemene ya da ev işlerini hizmetçilere bırakmana asla alışamayacağım, değil mi?"

"Ne saçma," dedi kadın. "Sanki yardım almadan ayağa kalkamıyormuşum gibi. Ya da battaniyeyi yere atmak yerine katlayamıyormuşum gibi."

Elini tuttu ve parmaklarını tekrar birbirine geçirdi, sonra evin yönüne doğru yola çıktılar. Son yarım saatte olanların tüm etkisi onu vurdu. *Nişanlanmışlardı*. Sonuçta, evlenecekti. Tüm kalbiyle sevdiği, *onu* seven biriyle. Ve o da tıpkı onun gibi çocuk istiyordu. Onların özgür ve mutlu olmalarını, belki de biraz yaramaz olmalarını istiyordu, tıpkı onun kardeşleri ve kendi kardeşleri gibi. Bol bol evcil hayvanları olmasını istiyordu. Hatta tavuklar bile.

"Kazan," dedi. "Bu gece ya da yarın nişanımızı açıklamamamızın bir sakıncası var mı? General Haviland, eşi ve kızı pazartesiye kadar burada kalacaklar ve onların zaten hissettiklerinden daha fazla rahatsızlık duymalarını istemem. Buraya farklı bir sonuç bekleyerek geldiler, tüm ailem de dahil olmak üzere diğerlerinin de bunu beklediğini biliyorlardı. Onlar, kamuoyu önünde aşağılanmayı hak etmiyorlar."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Grace ve ben, birbirimizi arkadaş olarak değer verdiğimizizi, ancak evlenmeyi planlayan iki insan olarak birbirimizi sevmediğimizi kabul ettik," dedi.

Nedense Bayan Haviland'ın *aşk* hakkında konuşmasını hayal edemiyordu. Ama belki de bu onun insafsızlığıydı.

"O çok gençken, birkaç yıl arayla iki nişanlısını kaybetti" dedi. "İkisi de savaşta ölen subaylardı. Her ikisini de çok sevmiştii ve bilinçli olsun ya da olmasın, aradan geçen yılları onların yasını tutarak geçirdi. Tekrar acı bir şekilde incinmekten korktuğu için hayatından derin duyguları çıkarmaya çalıştı. Ama bence buradaki deneyimi ona yardımcı oldu ve benimle evlenmek istemediğini kabul etme yeteneği, bir şekilde onu tekrar sevmeye açtı."

İşte. O, merhametsiz davranmıştı.

"Bugün alışılmadık derecede mutlu görünüyordu," dedi. "Sanırım gerçeği görmesine sen yardım ettin."

"Umarım öyledir," dedi. "Ona karşı bir yükümlülüğüm vardı, biliyorsun, ve konuşmamız farklı bir şekilde gelişseydi onunla evlenirdim. Otuz dört yaşına kadar aşkı bulamadığım için, onu asla bulamayacağımı ve bunun yerine sağduyulu biriyle yetinmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım."

"O çok güzel," dedi.

"Evet, öyle," dedi. "Ama senin güzel olduğun gibi değil, Win. Onu görmek kalbimi çarpmıyor."

"Peki benim görüntüm vuruyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"O zaman yarı kör olmalısın," dedi. Adam güldü.

"Seni seviyorum," dedi.

—

Nicholas, Winifred'i balo salonuna tek başına gönderdi ve bir süre dışarıda bekledi. Yürüyerek

evin güney köşesine gidip serin gece havasını içine çekti. Burada ön tarafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Henüz kimse ayrılmamıştı ve kimse balo salonundan çıkıp dışarıda romantik bir yürüyüşe çıkmamıştı. En azından bu yönde değil. Balo salonunun içinden neşeli bir country dansının sesleri geliyordu.

Bu gece ya da yarın, Joel Cunningham ile konuşması gerektiğinde, kendi ailesinden bahsetmeye gerek bile yok, panik yaşayıp yaşamayacağını merak etti. Kimsenin şüphelenmediğini düşünüyordu, ama yanılıyor da olabilirdi. Ona özel ve gizli görünen şey, onu en iyi tanıyan insanlar için gün gibi açık olabilirdi. Sadece Haviland'ların hiçbirinin şüphelenmemesini umuyordu.

Paniklemeyecekti. Winifred'e olan duygularından, her zaman olduğu gibi emindi. Ve sayısız ve aşılmaz gibi görünen engellere rağmen, onun kendisine olan sevgisinden şüphe duymuyordu.

Yine de, kısa bir süre önce onu sıradan, biraz sıkıcı ve çok naif bulmuştu. Ve şaşırtıcı derecede açık sözlü. Kadınsı olmayan. *Gerçek*. Çekici.

Evet, başından beri ona çekilmişti. Ona iki şekilde yasaklanmış olsa bile — Grace'e olan bağlılığı

ve Owen'ın ona olan olası bağılılığı.

Şimdi ise onunla nişanlanmıştı.

O kapıdan içeri adım attığında, ülke dansı sona ermek üzereydi. Dansçılar kızarmış ve nefes nefese görünüyorlardı. Çiftler birbirlerinden ayrıldılar ve ya boş sandalyelere çöktüler ya da bir sonraki partnerlerini aramaya başladılar. Bertrand Eluned ile, Owen Ariel Wexford ile, annesi Charles Ware amcası ile, Grace ise Clarence ile dans ediyordu. Winifred, Andrew'un koluna girmiş duruyordu. Nicholas, dans bitmeden önce Andrew'un ayağıyla ritim tuttuğunu fark etti. Duymasa da ritmi hissediyor ve dansa görüyor olmalıydı. Mutlu görünüyordu.

Nicholas, sadece Winifred ile değil, bir aile ile evleneceğini fark etti. Eğer böyle bir şey varsa, bu normal bir aile değildi. Bu onu rahatsız edecek miydi? Örneğin, Winifred kardeşlerinden bir veya birkaçının uzun süreli bir ziyaret için onlarla kalmasını isterse? Sessiz Robbie ve köpeği? Sağır Andrew? Çekingen, yapışkan ikizler? Kıkırdayan Sam ve Alice? Güzel Sarah? Geriye kim kalmıştı? *Jacob—normal* Jacob. Normallik diye bir şey var mıydı? Hiçbiri kalmaya gelse bile sorun *olmazdı*, fark etti. Hatta, Winifred'in hayatında bu kadar önemli olan insanları memnuniyetle karşılardı. Ve Winifred isterse, mümkün olduğunda onu *ziyaretlerine* götürürdü. Winifred'in evini özleyeceğinden şüpheleniyordu.

Evlendikten kısa bir süre sonra, onu yerleştireceği evin onun için bir yuva haline gelmesi için çok çalışacaktı. Bir şekilde, bu hedefe ulaşmak için onun da kendisiyle birlikte çalışacağını umuyordu. Ve belki de gelecek yılın bu zamanlarında bir çocukları olacaktı.

"Hayal kuruyor musun, Nick?" Devlin yanına gelerek sordu. "Bugün çok başarılı bir gün oldu, değil mi?"

"Mükemmel," dedi Nicholas. "Ravenswood/Boscombe yaz şenliği ile boy ölçüşebilecek başka bir şenlik yok."

"Hiçbir şekilde taraflı olduğumuzdan değil," dedi Devlin, ona gülümseyerek. "Umarım Gwyneth kendini çok yormuyordur."

"Bildiğim kadarıyla o her zaman yorulmak bilmez biridir," dedi Nicholas.

"Hamileliğinin ilk ayları hariç," dedi Devlin.

Nicholas ona keskin bir bakış attı. "Gerçekten mi?" dedi. "Gerçekten," dedi Devlin, sevgiyle karısına bakarak.

ailesinin yanına gidip, onlar konuşurken gülümseyerek yüzünü yelpazeyle serinletiyordu. "Ama ona yavaşlamasını söylediğimde beni dinleyecek mi? Ben sadece acı çektiğim için zorba olmakla suçlanıyorum."

Birbirlerine olan tutkularını keşfetmelerinin üzerinden tam on altı yıl geçmişti ve acı bir altı yıllık ayrılığın arifesindeydiler. Devlin savaştan sertleşmiş, acımasız bir adam olarak eve döndüğünde, Gwyneth yetenekli bir Galli müzisyenle neredeyse nişanlanmıştı. Ama bazen mucizeler de olurdu.

"Hâlâ bana bir varis ve bir yedek daha vermesi gerektiğini düşünüyor," dedi Devlin. "Tanrı korusun, Gareth'tan sonra benim varisim olarak kalma. Tabii ki bunu hiç böyle söylemiyor, hatta böyle düşünmüyor bile, hemen eklemeliyim."

Nicholas ona gülümsedi. "Her neyse, tebrikler," dedi.

"Bu hafta senin de evlenmeni umuyorduk," dedi Devlin. "Sonsuza kadar mutlu yaşayacaktınız falan. Ama olmadı, değil mi?"

"Arkadaşlar, sevgililer değil," dedi Nicholas. "Bunu on altı yıl kadar önce başka bir kadınla keşfettim"

hatırladığım kadarıyla. Belki de kaderimde bir sürü kadın arkadaşım olması ama sevgilim olmaması vardır."

"Sanmıyorum," dedi Devlin. "Buradaki tüm kadınların, özellikle de evli olmayanların, bütün gün sana nasıl baktığını gördükten sonra. Bir gün onlardan birine bakıp aşık olacaksın. Tanrım, sanki iki kadın gibi konuşuyoruz. Bir erkeğin tekrar baba olmayı beklemesi onu böyle yapıyor. Onu korkunç derecede duygusal hale getiriyor."

Nicholas güldü. Devlin yaptı şüphelenmedi , o zaman. Muhtemelen başka kimse de şüphelenmemiştir.

"O kadınlardan birine bir sonraki dans için sormam daha iyi olur," dedi, "hepsi rezerve edilmeden önce."

Owen'ın Winifred'i dans pistine çıkardığını görebiliyordu.

—

Winifred idi ayakta at kapının pencerenin pencerenin pencerenin yatağı yatağının yanındaki kapıyı sessizce açıp içeri girdiğinde. Winifred, kızgın yanaklarını serinletmeye ve kafasında dolaşan ve uykuyu imkansız kılacak olan düşünce ve duyguları yatıştırmaya çalışıyordu.

Balosu bir saat önce bitmiş ve dışarıdan gelen tüm konuklar evlerine dağılmıştı. Aile ve misafirler ise biraz daha yavaş bir şekilde yataklarına dağılmışlardı. Winifred geceliğini giymiş ve saçlarını taramıştı. Ama yatmamıştı.

"Hâlâ uyanık olabileceğini düşündüm," dedi annesi. "Evet." Winifred ona gülümsedi. "Çok güzel bir gündü, değil mi?"

"Demek," dedi annesi, pencerenin yanına gelip durdu, ama içeride mumlar yanarken dışarısı görünmüyordu, "sen ve Albay Nicholas Ware?"

"Vals bittiğinde hava çok sıcaktı," dedi Winifred. "Ve ikimiz de aç değildik. Dışarısı çok serin ve sessizdi."

"Buraya geldiğimizde Owen Ware olduğunu sandık," dedi annesi. "Öyle değil miydi?"

"Owen ve ben çok iyi arkadaşız," dedi Winifred. "Çok ortak noktamız var. O, sessizliği nasıl dolduracağımızı hiç düşünmeden saatlerce konuşabileceğim insanlardan biri."

"Albay Ware için Bayan Haviland olduğunu düşündük," dedi annesi. "Ama hiçbir açıklama yapılmadı ve bugün neredeyse hiç birlikte vakit geçirmediler. Benim ve babamın çöpçatanlık içgüdülerimiz buraya kadarmış."

"Ondan hoşlanıyor," dedi Winifred. "Ona düşkün. Ancak, ikisi de birbirleriyle evlenmek istemiyorlarmış."

"Bunu sana o mu söyledi?" dedi annesi. "Evet," dedi Winifred.

"O, senin kalbini çalacağını hiç beklemediğim türden bir adam," dedi annem.

Oh, ve balo salonuna döndüğünde kimsenin fark etmediğini düşünmüştü. *Tabii ki* annesi fark etmişti. Muhtemelen babası da.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu annem. "Kendi başına kaldığında uyumakta zorlanacağını tahmin ediyorum."

"O, aşık olmayı bekleyeceğim en son kişiydi," dedi Winifred.

"Ama aşık oldun?"

"Evet," dedi Winifred.

"Kalbin kırılabilir mi?" diye sordu annesi nazikçe.

"Oh hayır." Winifred kaşlarını kaldırarak annesine döndü. "O da beni seviyor, anne. Evleneceğiz. Yarın babamla konuşacak. Ancak, Haviland'ların duygularını incitmemek için bu gece ve yarın bu konuyu gizli tutmamızı istedi. Haviland'lar, ziyaretleri sırasında onun Bayan Haviland ile nişanlanacağını açıklanacağını varsayarak buraya gelmişlerdi. Ve o, kendini mecbur hissettiği için ona evlenme teklifinde bulunmuştu. Bayan Haviland reddetmişti. Ve bugün bu yüzden daha mutlu görünüyordu. Bunu hayal etmedim, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi annesi. "Onda bir değişiklik fark ettim."

"Anne," dedi Winifred. "O kadar mutluyum ki, midem bulanıyor."

İkisi de güldü ve annesi kollarını açarak kızını rahatlatmak için ona sarıldı.

"Bu, baban ve benim senin için istediğimiz tek şeydi," dedi. "Yetimhane okulunda sana aşık olduğumuzdan beri. Mutlu olmanı, yani çocukluğunun geri kalanında ve büyüdüğünde ne yapmaya karar verirsen onu yapmanı. Tüm çocuklarımız için istediğimiz tek şey bu. Çoğu çocuk özgürce uçmaya karar vermeden önce onları ancak bir süre koruyabilirsin. Ebeveyn olmak kolay bir şey değil, Winifred. Çocukların için dünyayı istersin ama o dünyanın niteliğini kendilerinin seçmesine izin vermelisin. Oturup bana Albay Nicholas Ware'e nasıl aşık olduğunu anlatır mısın? Hiç şaşırmadığımı ve kafamın karışmadığını söyleyemem."

Winifred, otururken içini çekti.

"Sanırım her şey, Trooping the Colour töreninde süvarilerinin başında bizim önümüzden geçerken başladı," dedi. "Yüzünün sadece alt kısmını görebiliyordum ama çenesinin sertliği ve ağzının acımasızlığı beni çok etkilemişti."

"Ah," dedi annem. "Bir romantizmin umut verici başlangıcı."

"Evet," dedi Winifred, annesinin sesindeki ironiyi fark etmeden. "Sanırım o zaman başladı. Onu bir sonraki görüşümde, Anna teyzenin balosunda, ağzının acımasız olduğunu düşündüğümü söyledim ve o bana kibirli bir şekilde baktı ve akşam yemeğinde beni özel bir masada karşısına oturttu ve kardeşiyle evlenmeye uygun olup olmadığımı sorguladı. Ve ona, tüm savaşımlara karşı olduğumu ve onun yaşam tarzını onaylayamadığımı söyledim, pek de doğru olmasa da, alaycı bir tavır sergiledi."

"Ah canım," dedi annesi. "Ne kadar güzel bir aşk hikayesi anlatıyorsun."

"Evet," dedi Winifred rüya gibi.

—

Nicholas idi çok huzursuz olarak gitmek gid
Orada Berry ailesi ve onun odasına O, balo salonuna geri döndü.

ve diğer birçok kişi önemli temizlik işleriyle meşgullerdi, ancak işin büyük kısmı yarın daha büyük bir gönüllü grubu tarafından yapılacaktı.

"Hayır, hayır," dedi Jim Berry, Nicholas yardım teklif ettiğinde ellerini sallayarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Biz hallederiz, teşekkürler efendim."

Nicholas, yardım teklifinin daha çok bir engel olarak görüldüğünü tahmin etti. Odanın diğer tarafındaki kapıda, bir omzunu çerçeveye dayayarak durdu.

"Hayal kuruyor musun, Nick?" diye sordu Owen, arkasına gelip omzuna elini koyarak. "Uyuyamayacağından mı korkuyorsun?"

"Böylesine yoğun bir günün ardından mı?" dedi Nicholas. "Yapamazsam garip olurdu."

"Demek," dedi Owen. "Sen ve Winifred Cunningham?" Ah. Demek biri fark etmişti.

"Akşam yemeği için içeri girmek yerine dışarıda yürüyüşe çıktık," dedi. "İkimiz de aç değildik ve hava serindi."

"Onun peşinde koşmuyorsun, değil mi Nick?" diye sordu Owen. "Onun duygularıyla oynuyor musun? Onun hassas bir kalbi olduğunu bilmeni isterim. Tahminimce kolayca incinebilir."

Kahretsin.

"Sonuçta onu önemsiyorsun, değil mi?" diye sordu Nicholas. "Tabii ki önemsiyorum," dedi Owen, ona öfkeyle kaşlarını çatarak.

"Ve ona ünlü cazibeni kullanmanı istemiyorum, Nick, yarın onu görmezden gelip belki de kalbini kırmak için."

"Bana karşı kötü bir fikrin var," dedi Nicholas. "Ne zaman kasıtlı olarak birinin kalbini kırdım ki, Owen?"

"Muhtemelen senin fark ettiğinden daha fazla," dedi Owen. "Onu rahat bırak, Nick. Gerçi artık onu incinmekten kurtarmak için çok geç olabilir."

"Onu onurlu bir şekilde sevdiğimi düşünmüyor musun?" diye sordu Nicholas. "Onu sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğimi?"

"Çok düşük bir ihtimal," dedi Owen. "Ona şeytani bir şekilde düşkünüm, Nick, ama senin tipin olmadığı yüzündeki burnun kadar açık."

"Benim tipim ne peki?" diye sordu Nicholas. Sinirlenmeye başlamıştı.

"Şey. Öncelikle güzel," dedi Owen. "Dolgun."

"Benim için o dünyadaki en güzel kadın," dedi Nicholas.

"Eh?" kardeşi kaba bir şekilde dedi.

"Ve başka hiçbir ima içeren hakaretlerde bulunmasan iyi olur," dedi Nicholas. "Yoksa sana bir yumruk atmak isteyebilirim. O benim hanımım, Owen."

Kardeşi ağız açık bir şekilde ona baktı. "Vay canına," dedi.

"Birkaç gün önce fırsatını kaçırdın," dedi Nicholas. "Şimdi kendi işine bakabilirsin."

Ama kardeşi sadece yavaşça sırttı ve tekrar omzuna vurdu.

"Vay canına!" dedi yine.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Stratton Kontesi'nin yeni portresi, ertesi sabah kiliseden sonra, Awen'in doğumundan bir yıl sonra çizilen en büyük oğlu, karısı ve üç çocuğunun portresinin yanına, onun için hazırlanan yere asıldı.

Devlin, tüm misafirleri hala Ravenswood'da iken bu yerleştirmeyi ayarlamıştı. Birçoğu Pazartesi günü ayrılacaktı. Nicholas, bunun muhteşem bir parça olduğunu düşündü ve mevcut konumu, Cuma akşamı aile yemeğinde yemek odasından daha avantajlı bir şekilde sergileniyordu. Aile ve misafirler birer kadeh şampanya içtiler ve annesi ile biraz utanmış görünen Joel Cunningham'ın şerefine kadeh kaldırdılar. Hepsi, dün herkesin keyifle katıldığı kutlamadan coşkuyla bahsettiler.

General Haviland, kendisi, eşi ve kızının sadece şenliğe değil, birkaç haftalık dinlenmeye de davet edilmekten büyük onur duyduklarını ve burada sıcak bir misafirperverlikle karşılandıklarını söyledi.

"Ravenswood'un komutanı olmanın belirgin avantajları var," dedi ve herkes güldü.

Havilands buraya geldiğinde beklenen nişanlılık haberini kimsenin bilmediği pek olası değildi, ama kimse bu konuyu açmadı. Yanılmışlardı, hepsi bu kadar.

"Nicholas sizden ve ailenizden çok övgüyle bahsetti, General Haviland," dedi Gwyneth. "Sizinle tanışmak istiyorduk ve köy şenliğinin yapıldığı yazdan daha iyi bir fırsat olabilir miydi? O size misafir ağırlamayı çok sevdiğimizi söylemiştir."

İki uşak boş bardakları alırken, onaylayan mırıldanmalar duyuldu ve onlar öğle yemeği için aşağı kata inmeye başladılar.

Nicholas geride kaldı.

"Bir dakika konuşabilir miyiz, efendim?" diye Joel Cunningham'a sordu ve ikisi, diğer herkes galeriden ayrılana kadar beklediler.

Nicholas, tarihte başka bir erkeğin üç gün içinde iki farklı babayla iki farklı kızı hakkında bu özel konuşmayı iki kez yapmış olup olmadığını merak etti.

"Dün akşam biraz aceleci davrandım," dedi. "Sizinle konuşmadan önce kızınızla konuştum. O, reşit olduğu için sizin izninize gerek olmadığını söyledi. Ancak, izin verebileceğinizi düşünüyorsanız, izininizi almak isterim. Winifred ile evlenmek istiyorum, efendim. Onu sevdiğim için. Hayatımın geri kalanını, onun mutluluğunu her şeyin üstünde tutarak geçireceğim."

Cunningham iç geçirdi.

"O çok haklı," dedi. "O yirmi bir yaşında ve kendi başına bir birey. Ne Camille ne de ben, onun özgürce yaptığı bir seçime asla müdahale etmeyeceğiz. Eğer isterse ona *tavsiyede* bulunabiliriz, ama müdahale etmeyeceğiz."

"Ona tavsiyede bulundunuz mu?" diye sordu Nicholas. "Dün akşamdan beri, yani? Anladığım kadarıyla balodan sonra annesi odasına ziyarete gelmiş."

"O sormadı," dedi Cunningham, onun yüzüne bakarak - Winifred'i anımsatan bir şekilde. "Annesi is willing to accept her judgment. So am I."

Ancak, bu konuda endişelenmeme gerek yok. Senin yaşam tarzın onunkinden olabildiğince farklı. Bu evliliğin ona neden çekici geldiğini anlayabiliyorum. Sonuçta, sen biraz göz kamaştırıcı birisin, Albay Ware, ve o da her ne kadar genelde akli başında birisi olsa da, belki de başı dönmüştür. Bu evliliğin sana neden çekici geldiğini anlamakta zorlanıyorum. Winifred'i çok seviyorum ve benim için o çok güzel. Ama o, dünyanın, *sosyetenin* gözünde güzel değil. O, soylu bir aileden gelmeyen ve bizim onun için ayırdığımız çeyiz dışında bir serveti olmayan bir kadın. Ayrıca sizden yıllarca daha genç. Sanırım otuzlu yaşlarındasınız.

"Otuz dört," dedi Nicholas.

"Az önce bir hayal kırıklığı yaşadınız," dedi Cunningham. "Son derece sevimli, çekici bir bayana gözünüzü dikmiştiniz, ama o sizi reddetti. En azından, ben öyle varsayıyorum. Kızımın sizin için sadece bir boşluğu doldurmak için geçici bir oyuncak olmadığını, her açıdan Bayan Haviland'ın tam tersi olduğu için yeni bir şey olduğunu nasıl inanayım?"

Nicholas, çenesine güçlü bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Sizden inanmanızı istemiyoruz, efendim," dedi, pek de dürüstçe olmayan bir şekilde. "Winifred bana inanıyor ve onun bana olan duygularının sadece yakışıklılığımın kaynaklanmadığından eminim - ki bunu inkar etmiyorum. Hayatım boyunca bu yakışıklılık ve onunla birlikte gelen görünürdeki çekicilikten rahatsız oldum. Oysa gerçek ben içimde, diğer insanların daha önemli ve daha onurlu bir şey görmeleri için çaresizce dışarı çıkmak istiyor. Winifred bunu görüyor, ben de onun inanılmaz güzelliğini görüyorum. Yaş farkı ise talihsiz bir durum, ama dün akşam onun da dediği gibi, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Vazgeçmeli miyiz?"

On üç yıl yüzünden birbirimizi mi kaybedeceğiz? Hayatımın aşkını mı kaybedeceğim? O da aşkını mı kaybedecek? Sırf bu yüzden mi?

Oldukça aptalca konuştuğunun farkındaydı. Ve biraz da tartışmacı. Winifred'in babasının, gayet anlaşılır şüphelerini dile getirmeye hakkı vardı. Sonuçta, kızını seviyordu.

"Londra'ya yakın bir yerde, kırsalda bir kulübe satın almayı düşünüyorum," dedi Nicholas. "Belki de Winifred'in kendisi için anlamlı arkadaşlar ve aktiviteler bulabileceği bir köyde. Çocukların ve evcil hayvanların güvenle oynayabileceği, çitlerle çevrili bir bahçesi olan bir ev."

"O zaman çocuk sahibi olmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Cunningham.

"Oh, elbette, efendim," dedi Nicholas. "Kendi ailemi çok istiyorum. Kendi *ailemizi*. Dün akşam Winifred'e yaptığım açıklama, görüldüğü kadar dürtüsel bir şey değildi. Bayan Haviland ve ben buraya geldikten sonra, arkadaşlığımızın gerçekten bundan ibaret olduğunu fark ettik. İkimiz de sonuçta evlenmek istemediğimiz konusunda hemfikirdik. O bana bunu itiraf etmeseydi, kardeşim ve yengem onu ailesiyle birlikte buraya davet ettiklerinde, az çok verdiğim sözü yerine getirirdim."

" , itiraf etmeliyim ki, bayan mutlu görünüyordu dedi Cunningham.

"Neredeyse iki hafta boyunca, kızınıza karşı giderek artan bağlılıkla mücadele etmek zorunda kaldım," dedi Nicholas. "Başkalarına ya da kendime bile itiraf etmeden önce onu sevdiğimi biliyordum. Dün ona hislerimi özgürce söyleyebildim. O zeki ve akıllı bir kadın, efendim. Samimiyetsizliği bir kilometre öteden fark eder ve bunu söyler."

Cunningham kısa bir kahkaha attı. "Bu konuda haklısın," dedi. "Sana yasaklamayacağım.

Winifred ile nişanlan, Ware. Zaten bunun bir anlamı yok. O kendi kararlarını verebilecek yaşta. Aklıma geldi de, ben de tüm zamanlarda kız babalarının tepki verdiği gibi tepki veriyorum. Yani, kızlarının seçtiği erkeklere karşı bir tür kıskançlık duyuyorum. Başka hiçbir erkeğin onları yeterince mutlu edemeyeceğine inanmıyorum. Sarah ve diğerleri için de aynı şekilde davranacak mıyım acaba? Baba olmak kolay değil. Ne kızlar için ne de erkekler için. Dikkatli olun.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Nicholas.

"Öyle yapma," dedi Cunningham. "Muhtemelen sana yumruk atmak gibi bir şey yapmak zorunda hissederim ve bu hafif bir intihar olur."

İkisi de güldü.

"Bir süreliğine senin küçük kardeşin olacağını düşündüm," dedi Cunningham. "İyi birine benziyor ve biz hala Londra'dayken birbirlerine çok çabuk ısındılar. Ancak, bence birbirlerine çok benziyorlar. Bu her zaman iyi bir şey değildir. Camille ve benim evliliğimizin bu kadar iyi olmasının sebebi, birbirimizden çok farklı olmamızdır. Ben hep bulutların üzerindeyim, o ise her zaman ayakları yere sağlam basıyor. Biz birbirini tamamlayan mükemmel bir bütünüz. Belki sen ve Winifred de böyle bir çiftsiniz."

"Öyle düşünüyorum," dedi Nicholas.

"Yarın Bath'a döneceğiz," dedi Cunningham kaşlarını çatarak. "Bugün nişanınızı duyurmayı mı planlıyorsunuz?"

"Tercih etmem, efendim," dedi Nicholas. "Grace ve benim aldığımız karar karşılıklı ve dostane olsa da, Havilandlara saygısızlık gibi görünebilir. Yarın Londra'ya dönecekler. Ayrılmanızı Salı gününe erteleyebilir misiniz diye umuyordum."

Cunningham ona baktı ve yavaşça başını salladı.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi. "Gidip Camille ile konuşup, devam eden toplu paketleme işini durdurmasını istemeliyim. Bir sürü yaramaz çocuk ve bir köpeği ülke çapında taşımak kolay bir iş değildir, Albay Ware. Bence bir asker birliğini taşımaya benzer."

"Çavuşlar bunun için vardır," dedi Nicholas gülümseyerek uzattığı eli tutarken. "Teşekkür ederim."

Cunningham elini sıktı.

—

T Çarşamba gününe kadar Ravenswood'da kalacaklardı.

Salı günü Bethan Ware'in doğum günüydü ve annesi Cunningham'ların, komşu çocuklarla birlikte göl kenarında düzenlenecek doğum günü partisine katılmaları için yalvardığı anlaşılıyordu.

Havilands ailesi Pazartesi sabahı eve dönmek üzere yola çıktı, terasta toplanan aile ve misafirlerin kucaklaşmaları, el sıkışmaları ve iyi dilekleriyle yolcu edildi.

O akşam Sir Ifor ve Lady Rhys ile oğulları ve gelinleri akşam yemeğine geldiler. Yemeğin sonunda Stratton Kontu ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekmek için bir kaşıkla bardağa vurdu.

"Şampanya kadehleri dağıtılırken size mutlu bir haberim var," dedi. "Kardeşim Nicholas, son birkaç hafta içinde hepimizin kalbini kazanan Winifred Cunningham'ın sevgisini kazanma şansına sahip oldu."

Sizi Gwyneth ve benimle birlikte yeni nişanlanan çiftin mutluluğuna kadeh kaldırmaya davet ediyorum."

Bir ses dalgası ve bardakların tıkırdaması duyuldu. Winifred, birkaç kişinin gerçekten şaşırdığını düşündü. Diğerleri ise bilgili ve hoşgörölü bir şekilde gülümsedi. Masadaki hiç kimsenin, Nicholas hariç, onu kucaklamadan, sevinçle haykırmadan, tebrik ve iyi dileklerini sunmadan birkaç dakika geçireceğine inanmıyordu. Nicholas, kendisi kucaklanmakla meşgul olduğu için onu kucaklamadı. Babası, annesi, Sarah ve hatta Robbie bile ona gülümsüyordu.

Kimse onu sahtekar gibi davranmadı.

Kimse onun Nicholas için yeterince güzel olmadığını ya da ona layık olmadığını söylemedi.

Kimse onu çocuk kaçırmakla suçlamadı.

Owen, ki hem o hem de Nicholas bu gece öncesinde ona söylemişlerdi, ona sıırttı ve göz kırptıktan sonra ona sarıldı. "Seni baldızım olarak görmekten *çok mutlu* olacağım, Winifred," dedi.

"Umarım arkadaşım da olursun," dedi kadın.

"Söylemeye gerek yok," dedi adam.

...hepimizin kalbine girmeyi başaran bir hanımefendi,
demişti kont.

O bu sözleri kendine sakladı. Yetimhanede yaşarken bunu yapmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Şimdi ise, hiç çaba sarf etmeden, görünüşe göre başarmıştı.

O bir sahtekar *değildi*.

Nicholas'ın eşi *idi*.

Güzel olmasa ne olmuştu ki? Hiçbir zaman güzel olmak istememişti. Sadece kendisi olmak istemişti. Ve öyleydi.

Çünkü Nicholas onu seviyordu ve diğlerleri de ona bağlanmıştı.

O akşam, Ware ve Cunningham ailelerinin aslında birbirlerinden hiçbir farkları olmadığını öğrendi. Aile ve aile sevgisi, hayatlarındaki her şeyden daha önemliydi.

Akşam yemeğinin ardından, salonun yanındaki müzik odasında doğaçlama bir konser verildi. Sir Ifor, kilisede org çaldığı kadar ustaca piyanoforte solosu çaldı. Stephanie, onun eşliğinde solo şarkı söyledi. Eluned ve Idris Rhys, yine Sir Ifor'un eşliğinde det yaptılar, ancak Idris, doğumda her Galli'ye müzik yeteneği dağıtan meleğın, nedense onu es geçtiğini iddia etti. Çocukluk arkadaşları Stratton Kontesi ve Nicholas, Nicholas'ın eşliğinde bir det söylediler. Owen, *Hamlet'ten* bir monolog okudu ve okulda bunu ezberlemek zorunda kaldığı için işkence gördüğünü ve o günden beri unutamadığını söyledi.

"Sana söylüyorum," dedi, "okul bir insanın hayatını sonsuza kadar mahvedebilir. Kim *Hamlet'i* mr boyu kafasında dolaştırmayı ister ki?"

Kitty ve George Greenfield piyanoda det yaptılar. Çok iyi değillerdi, ama beceri ve koordinasyon eksikliklerini neşeyle telafi ettiler. Herkes, performansın hak ettiğinden çok daha fazla coşkuyla gülüp alkışladı.

Winifred, William Wordsworth'un "I Wandered Lonely as a Cloud" şiirini okudu. şiirde en sevdiği dizeler vardı:

Birdenbire bir kalabalık gördüm Altın
nergislerden oluşan bir kalabalık

Gölün yanında, ağaçların altında Rüzgarda
dalgalanıp dans ediyorlardı.

Nergis, onun en sevdiği çiçektir, ancak son zamanlarda papatya da onun yerini almaya başlamıştı. Başlamadan önce, elbisesine takılı papatya broşuna elini dokundu.

Ne kadar güzel bir akşam olmuştu. Ama... *Nicholas'tan uzun süre ayrı kalmadan önce sadece bir gün kalmıştı.*

—

Winifred ve Nicholas, zaten esas olarak çocuklar için düzenlenen doğum günü partisine gitmediler. Bunun yerine, avluya çıktılar ve öğleden sonrasını taş döşeli avluda dolaşarak ve gül çardaklarında oturarak geçirdiler. Orada çay içtiler.

Sabahları her iki aileyle de meşgul olmuşlardı, Bertrand Lamarr'ı terastan eve giderken uğurlamışlar, ardından da Matthew'un ailesi Taylor'ları köydeki kulübeden ve demirci dükkanından uğurlamışlardı. Ama öğleden sonra sadece kendilerine aitti.

Yakında bir süre ayrı kalacaklardı, aslında neredeyse beş ay. Ama bu süre zarfında planlanacak bir düğün ve kırsalda aranacak ve satın alınacak bir ev vardı.

Düğün, Noel'den hemen önce Bath Abbey'de yapılacaktı. Nicholas bunu önerdi. Cunninghamlar burada evlenmişlerdi ve Winifred'in onların çok sevdikleri kızı olarak hayatı burada başlamıştı. Bu öneri üzerine yüzü aydınlandı.

"Noel, ailem için her zaman çok özel bir zaman olmuştur," dedi. "Onlarla birlikte kutlamak için kalabilecek miyiz?"

"Bu yüzden Noel zamanını önerdim," dedi Nicholas, yürürken bir kolunu Winifred'in beline doladı.

"Çok uzak bir gelecek," dedi. "Özel ruhsatları duydun mu, Nicholas? Sanırım Londra'da alınabiliyorlar. Belki..."

"Seni baştan çıkarıcı kadın, Win," dedi Nicholas, sözünü keserek. "Buna kesin *hayır*. Sen neredeyse karşı konulmazsın, biliyor musun? Neredeyse, ama tam olarak değil. Senin her zaman hatırlayacağın ve benim de her zaman hatırlayacağım bir düğün istiyorum. Düğünler, gelin ve damadın yanı sıra ailelerle de ilgilidir, ya da öyle olmalıdır. Düğünler, iki insanı birbirine bağlayan aşkı, ama aynı zamanda iki insanı kendi ailelerine ve birbirlerinin ailelerine bağlayan aşkı da temsil eder. Ben sadece seninle evlenmek istemiyorum. Seninle *evlenmek* istiyorum. Arada bir fark var mı? Benim için var, ama

"Evet, var," dedi duyulabilir bir iç çekişle. "Ve ben de bunu istiyorum. Bath Abbey'de seninle evlenmek istiyorum. Ve herkesin orada olmasını istiyorum. Hepsi gelecek mi? Ama elbette gelecekler. Ailem beni seviyor, senin ailen de seni seviyor. O zaman Noel'de olsun. Ama o zamana kadar nasıl yaşayacağım?"

"Her zamanki gibi, nefes alıp vererek, bir nefes sonra bir nefes daha," dedi. Savaşlar sırasında öğrendiği bir numaraydı bu. "Her seferinde bir nefes, her seferinde bir gün. Beş ay sonsuza kadar gibi geliyor, değil mi? Bu arada, sen ev aramaya çık, ben de ev aramaya çıkayım."

"Beni ne kadar önemsiz biriymişim gibi gösteriyorsun," dedi. "Sanki *tek* yapmam gereken şey bir elbise seçmekmiş gibi. O kadar meşgul olacağım ki, düğünü Paskalya'ya ertelemek için sana yalvarmak zorunda kalacağım."

Adam güldü. "Lütfen yapma," dedi.

O, neredeyse beş ay boyunca onu göremeyeceğini düşünürken, birkaç dakika sessizliğe büründüler.

"Her gün mektup yazacağım," dedi ona. "Bu mümkün mü?" diye sordu kadın.

Adam kaşlarını kaldırdı.

"Tecrübelerime göre, erkekler mektup yazmazlar," dedi kadın. "Senin de mektup yazan biri olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman beni *nasıl* hayal ediyorsun?" diye sordu ona.

"Ben de sana her gün mektup yazacağım," diye sorusuna cevap vermeden söyledi.

Durup onu kollarına çekti. Alnını alnına değdirdi ve onu öptü — acımasız dudakları, yumuşak, hafifçe titreyen dudaklara. Kendini acımasız, tehlikeli bir zampara olarak hayal ederek gülümsedi.

Kız, öpücükle tamamen dikkatinin dağılmamıştı.

"Bir *elbise* seçmek için neredeyse beş ay mı?" dedi, başını geri çekip ona kaşlarını çatarak. "Ve davetiyeleri yazmak için? Ve anneme planlamanın geri kalanında yardım etmek için. *Beş ay mı?*"

"Ve bana mektup yazmak için," dedi alçakgönüllü bir şekilde.

Gözlerini kısarak, "Özel ehliyet talebini reddettiğin için intikamımı alacağım," dedi. "Mektuplarımda, gördüğüm ya da düşündüğüm her elbiseyi en ince ayrıntısına kadar, acı verici bir şekilde anlatacağım."

Ona sırtıttı. "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi. "Ama lütfen, sonunda seçeceğin elbisenin tarifini yazma, Win. Bu, damat için düğün gününde bir sürpriz olmalı."

"Ah, Nicholas," dedi, aniden kollarında yığıldı. "Başka bir şey konuşabilir miyiz? Yarın Bath'ta olacağım ve hafta sonuna kadar Londra'da olacağın gerçeğini aklımdan uzaklaştıracak bir şey?"

Nicholas onu tekrar öptü.

Sonra elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi, böylece yürüyüşlerine devam ettiler. Ve konuştular, konuştular, konuştular. İspanya ve Portekiz'de geçirdiği yıllardan bahsetti. Savaşı onaylamamasına ve bir beyefendinin bir hanımefendiye böyle şeyleri *asla* anlatmaması gerektiğine rağmen, tüm ayrıntıları bilmek istiyordu. Devlin ve Ben'in birkaç yıldır orada olduklarını, ancak kendi alayında olmadıklarını, ama onları ara sıra görmek ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlattı. Devlin'in ailesinden uzak kaldığı uzun ve kasvetli yıllarını anlattı. Ve kendisine hiç askerlik yapmamış olan, ancak Devlin'in emir subayı olduğunu söyleyerek Yarımada'da bulunmasını mazur gösteren Ben'den bahsetti. Ben'in Cockney'li bir çamaşırcı kadınla olan beklenmedik ilişkisini ve kadının hamile olduğunu öğrendiğinde onunla evlenmekte ısrar ettiğini anlattı. Kızlarına Joy adını verdiklerini, çünkü onun onlar için bir sevinç kaynağı olduğunu anlattı. Ve savaşın ortasında yeni doğan yeğeninin kendisi için ne kadar büyük bir sevinç kaynağı olduğunu anlattı. Hayat devam ediyordu.

Yetimhanede geçirdiği çocukluğundan, mükemmel olmak ve böylece sevilme için ne kadar çok çabaladığını, ancak başarısız olduğunu, sonra da Winifred'in bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen, öğretmeni olan ve onun annesi olan kadının onu sevdiğini, annesi ve babasının onu her zaman seveceğine dair verdikleri sözü nasıl tuttuklarını anlattı. Ölmüş olan babalarının annesiyle bigamistik bir evlilik yaptığının ortaya çıkmasıyla mirastan mahrum kalan anne tarafındaki büyükannesi, amcası ve teyzelerinden bahsetti. Büyükannesi kızlık soyadını geri alıp Dorsetshire'daki adresinde

kızlarını Bath'ta anneleriyle yaşamaya gönderdi. Ona, Westcott ailesinin tüm karmaşıklıklarını asla çözemeyeceğini söyledi ve o da buna yarı yarıya inanmaya başlamıştı.

Çaylarını içerken güllerin arasında oturdular, çoğunlukla sessizce ve iştahsızca yediler.

"Ne kadar güzel," dedi, etrafına bakarak. "Ve hepsi önümüzdeki ay içinde yok olacak, güller solup ölecek, çeşme kış için kapatılacak."

"Ama mevsimlerin sonsuz döngüsüyle baharla birlikte her şey geri dönecek," dedi.

"Her zaman güvenebileceğimiz bir şey," dedi kadın. "Ve bahar gelmeden bana geri döneceksin."

"Bu arada, sana her gün mektup yazacağım," dedi, elini tutarak.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," dedi kadın.

"Sadece bir iki kelime olsa bile mi?" diye sordu. Kız güldü.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İşi Nicholas'ı meşgul ediyordu ve bunun için minnettardı. Genellikle zamanın geçişini pek düşünmezdi, ama dört buçuk ay gerçekten uzun bir süreydi. Winifred'i özlüyordu. Çocuklarla enerjik oyunlar oynarken, sağır kardeşinin yokuşlardan koşmasını veya saatlerce büyük bir taşı yontmasını sabırla izlerken, Owen, Watley veya Stephanie ile konuşup gülerken gösterdiği neşeli tavrını özlüyordu. Doğal halinden farklı görünmek veya baştan çıkarmak gibi hiçbir niyeti olmayan, sade ve abartısız görünüşünü özlüyordu. Ciddi ya da hafif ve alaycı olsun, konuşurken ona bakışındaki doğrudanlığı, sohbetini özlüyordu. Onun özündeki güzelliğini, onun... Ah, *onu* özlüyordu.

Sosyal yükümlülüklerini ihmal etmedi. Elbette yaz boyunca pek fazla yükümlülüğü yoktu. Kır evi sahibi olan ya da kır evi sahibi olanlarla dostane ilişkiler içinde olan şanslı insanlar, Londra'nın dumanlı, kirli ve kokulu dar sınırlarını geride bırakmaktan oldukça memnundu.

General ve Bayan Haviland ile birkaç kez akşam yemeği yedi. Başlangıçta, general ile nişanlandığını söylemiş olmasına rağmen, durumun garip olabileceğinden korkmuştu. Ancak, ona kızmış olsalar bile, bunu göstermediler. Her zamanki gibi dostça karşıladılar. Ve olası bir utançtan kurtuldu

Grace, arkadaş kalmaya karar vermiş olsalar da. Ravenswood'dan döndükten hemen sonra Gloucestershire'a gidip, kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan dul teyzesinin yanına yerleşmişti. Ancak orada uzun süre kalmadı. İki kadın Galler'de yürüyüş turuna çıkmışlardı.

"O artık bambaşka bir insan," dedi Bayan Haviland. "Sanki uzun bir uykudan aniden uyanmış gibi. Affedersiniz. Bu durumdan rahatsız oldunuz mu, Albay Ware?"

"Aksine, hanımefendi," dedi. "İlişkimizde bir sonraki mantıklı adımı atıp evlenip evlenmeyeceğimize karar verme zamanı geldiğinde, şaşırtıcı ve oldukça karşılıklı bir şekilde bunun istediğimiz şey olmadığını fark ettik. Arkadaşdık ve hala da öyleyiz, ama bundan başka bir şey yapmaya çalışmak hata olurdu. Onun dönüşümünü duyduğuma çok sevindim. Bunun başlangıcını, sanırım Ravenswood'da, şenlik sırasında gördüm."

"Böyle söylemeniz çok nazik," dedi Bayan Haviland. "Ve elbette, ikimiz de Bayan Cunningham ile nişanlanmanızdan çok memnunuz. Grace de mektubumu okuduğunda çok sevinecek. Ravenswood'dan eve dönerken bunu önceden tahmin etmişti. Bayan Cunningham'a en iyi dileklerimizi iletir misiniz?"

Nicholas ertesi gün yazdığı mektupta bunu yaptı.

Bazen, her gün yazacağına söz vermesinin biraz aceleci bir davranış olduğunu düşünürdü, çünkü her gün boş bir kağıtla karşı karşıya kalır ve onu nasıl dolduracağını ya da en azından üzerine bir şeyler yazacağını bilemezdi. Winifred nasıl oluyor da her gün en az bir, çoğu zaman iki, bazen hatta üç sayfa yazabiliyordu? Kadınlar bu tür konularda erkeklerden daha iyiydi, diye sonuçlandırdı. Onlar bu şekilde yetiştirilmişlerdi. Erkekler

erkekler sabahın erken saatlerinde gezintiye çıkıp genellikle kendilerini işe yaramaz hale getirirken, kadınlar mektup yazıyordu.

Elbette, her gün bir paragrafı nasıl doldurduğunu biliyordu. Her seferinde bir elbiseyi anlatıyordu, bazen kasıtlı olarak sıkıcı ayrıntılarla, sadece rengini ve stilini değil, kumaşını, bedenini, dikişlerinin şeklini, süsleyen fırfırların, volanların, kurdelelerin ve fiyonkların sayısını da anlatıyordu. Diğer zamanlarda ise —aslında çoğu zaman— anlattığı fantastik canavarlar gibi elbiselerin var olmadığını düşünüyordu. Bu elbiseler, parlak, mide bulandırıcı hardal renginden, karanlıkta görünen zengin kahverengiye kadar her rengi içeriyordu — böyle bir renk var mıydı ki? — ve canavarca etekler veya kollardan, ya da her ikisinden, o kadar dar eteklere kadar her şeyi içeriyordu ki, insan küçük adımlarla sürünerek yürümek zorunda kalıyor ve oturmaya cesaret edemiyordu. Kadın sonsuz bir yaratıcılığa sahipti.

Her gün o paragrafı okumayı iple çekiyor ve düzenli olarak gülümsüyordu.

Bazen yenilgiye boyun eğiyordu. Mektubuna kalın harflerle "Sevgili aşkım" gibi bir cümle ile başlıyor, ardından uzun bir boşluk bırakıp "Sana sonsuza dek hayran olan hizmetkarın, Nicholas Ware" gibi kalın harflerle bitiriyordu. En alta küçük harflerle "Hiçbir şey olmadı" diye ekliyordu.

Ona ev arayışından bahsetmedi. Bahsetmemeye karar vermişti. Zaten beyni yeterince karışmıştı. Onun yorumlarına, görüşlerine, önerilerine ve vetolarına maruz kalırsa beyni patlayabilirdi. Sonuçta, kendine şöyle dedi, eğer kendi evi olsaydı, ki bunu birçok kez düşünmüş ama bir türlü gerçekleştirememişti, o zaman düğünden sonra oraya götürülmeyi beklerdi, değil mi?

Kendisine bir ev bulması ve Nicholas'ın verdiği ayrıntılı kriterler listesini karşılayıp karşılamadıklarını görmek için olası adayları incelemek gibi sıkıcı işleri üstlenmesi için bir emlakçı tuttu. Adam ilk olarak Richmond'da, Thames Nehri'ne bakan, uzun, güzel peyzajlı bir bahçesi ve tekne iskelesi olan bir ev önerdi. Nicholas evi görmeye gitti ve evin muhteşem olduğunu kabul etti. Winifred bu evi çok sevecekti. Ama muhtemelen yaşamak için değil, diye biraz isteksizce karar verdi. Komşuları sadece üst sınıf insanlardı ve sık sık evlerini akranlarına akşam yemekleri, akşam partileri ve bahçe partileri için açıyorlardı. Winifred onlardan çekinmezdi, ne de olsa amcası ve yengesi Netherby Dükü ve Düşesi, büyükannesi de markizdi. Ama kısa sürede onlardan sıkılacaktı. Onların hayatlarını anlamsız bulacaktı. Onları sığ bulacaktı. Sıkıcı. Onlarla asla *gerçek* bir *sohbet* yapamayacaktı.

Richmond'daki evi reddetti ve bunun yerine nehrin güneyindeki küçük bir malikaneye yerleşti. Emlakçı, üst katta on iki yatak odası ve tavan arasında konforlu hizmetçi odaları olmasına rağmen, bu evi bir kır evi olarak tanımladı. Nicholas, ihtiyaçları için fazla gösterişli bulacağını düşünerek evi görmeye gitti. Ancak, bunun *aradığı ev* olduğunu hemen anladı. Ev, küçük bir köyün kenarında ve Londra'ya nispeten kolay ulaşılabilir bir mesafedeydi. Evin çevresi, park denecek kadar büyük bir bahçeyle çevriliydi; çimler, ağaçlar, çiçek tarhları, oturma alanları ve mutfak bahçeleriyle dolu güzel bir alan. Köyde bir kilise, bir okul ve balolar, topluluk şölenleri, okul konserleri, tiyatro grubu provaları ve gösterileri, kitap kulübü, örgü kulübü ve ara sıra düzenlenen münazara toplantıları için kullanılan büyük toplantı salonları olan bir han vardı.

Nicholas bir pint bira satın alıp barda sohbet etmek için oturduğunda, ev sahibi odayı açıkladı. Birkaç başka müşteri de davet edilmeden ve azarlanmadan sohbe katıldı. Köyde tüm sosyal sınıflardan insanlar vardı ve genel olarak birbirleriyle ve çoğunluğu çiftçi olan çevre köylerden gelen komşularıyla mutlu bir şekilde kaynaşıyorlardı.

Burası yaşamak için dostane bir yerdi, diye ekledi bar sahibi, ıslak bir bezle tezgâhı silerek. İngiltere'nin hiçbir yerinde daha iyisi yoktu.

Belki Boscombe hariç, diye düşündü Nicholas. Burası da oldukça benzer bir yer gibi görünüyordu.

Evi satın aldıktan sonra, saf zarafetinden çok sıcaklık ve konfor için dekorasyon ve mobilyaları düzenlemesi için bir karı koca ekibi tuttu. Onlar, ona uygun olacağını düşündükleri mobilya, perde, halı, boya ve duvar kağıdı örneklerini gösterdiğinde, Winifred'i tanıyormuşçasına onu gerçekten anladıklarını anladı. Pişman olmayacağını umarak, onlara tam yetki verdi.

Elbette Winifred'e danışmalıydı — hem ev hem de mobilyalar konusunda. Bu, diğer her şeye ek olarak, ona yazacak bir konu da verirdi. Ancak her ayrıntıyı onunla kontrol etmek çok zahmetli ve sinir bozucu olurdu. Onu Londra'ya davet edip kendi gözleriyle görmesini sağlamak da söz konusu olamazdı, her ne kadar onu görmeyi çok istese de. Onu misafir olarak ağırlayacak olan Netherby'ler Londra'da değildi. Bir otelde kalması gerekecekti. Ve birinin ona buraya kadar eşlik etmesi gerekecekti.

—annesi ya da babası, meşgul insanlar ve evde bakıma muhtaç çocukları vardı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Her gün kızın ev aramasıyla ilgili soru soracağını bekliyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde kız hiç sormadı.

Elbette aklında başka şeyler de vardı. Bath'ta düğün hazırlıkları devam ediyordu ve en azından kadınların tüm bu yoğun ayrıntılarla meşgul olduklarını tahmin ediyordu. Ancak annesinin, Bayan Cunningham'a planlarda daha rahat yardımcı olabilmek için oraya gittiğini öğrendiğinde şaşırdı. Ama bu tam annesine göre bir şeydi, diye düşündü. Devlin ve Ben'in düğünlerinde olduğu gibi, ikinci oğlunun düğünü için de her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Pippa'nın düğünü, torununu ve varisini ölmeden önce evlenirken görmek isteyen Lucas'ın büyükbabasının ölümünün yaklaşması nedeniyle aceleye getirilmişti. Bu, annesi için büyük bir hayal kırıklığı olmalıydı.

Ve böylece aylar Nicholas için yavaşça geçti. Londra'daki bekar odalarının ve işinin tanıdık ortamına geri döndüğünde şüphelerin baş göstereceğinden korkmuşsa da, çok yanıldığı ortaya çıktı. Planlanan her şeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Ve daha sonra gelinini yeni evlerine götürmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Sabırsızlanıyordu.

—

From başlangıç başlangıç Eylül Eylül ,
ettikleri Joel ve Camille Cunningham'ın her zaman son olarak ilan

Ailelerinin yaz tatili boyunca, aynı zamanda evleri olan sanat merkezi her zamankinden daha yoğundu. Görünüşe göre ünü yayılmıştı ve her türden müzik, tiyatro, sanat ve edebiyat grubu orada atölye çalışması veya inziva yapmak istiyordu. Camille, bunun nedeninin günde üç kez bol ve mükemmel yemekler hazırlayan yetenekli bir aşçıya sahip olmaları olduğunu söyledi. Joel ise bunun nedeninin, Bath'ı gören, her yönden sonsuz manzaraya sahip, sessiz tepelerin arasında mükemmel bir konuma sahip olmaları olduğunu söyledi.

Winifred, bunun mekanın atmosferinden, evin aynı zamanda özel bir ev olması ve çeşitli engellere rağmen açıkça mutlu görünen, samimi ve misafirperver ev sahipleri ve büyük, çeşitli çocuklardan oluşan bir aileyle dolu olmasından kaynaklandığını düşündü. Her zaman çantaları, enstrümanları, şövale ve benzeri eşyaları taşımaya hazırdılar ve çeşitli sanat projelerinin gelişimini izlemeye, müzik veya şiir dinletilerini dinlemeye veya tiyatro provalarını izlemeye hevesliydi, ama asla müdahaleci davranmazlar veya kimsenin yoluna çıkmazlardı.

Winifred bu yoğun hayatı memnuniyetle karşılıyordu. Bir grup orada kaldığında zaman daha hızlı geçiyor gibiydi. Ve diğer her şey bir şekilde hallediliyordu.

Düğün davetiyeleri gönderilmeliydi. Nicholas'ın kendisine verdiği, kendi tarafındaki herkesin bulunduğu liste vardı. O ve annesi, Sarah ve Alice'in birkaç müdahalesiyle kendi listelerini hazırladılar. Birleştirilen listeler ürkütücü derecede uzundu. Bütün bu insanlar gerçekten gelecek miydi? Yarıyı bile gelse ne olacaktı? Herkes nerede *kalacaktı*?

Annesinin hatırlattığı gibi, Bath'ta birkaç konforlu ve prestijli otel vardı. Royal Crescent'te, Winifred'in büyük büyükannesi olan Winifred'in büyükannesi geçen kış bir gece uykusunda sessizce vefat edene kadar yaşadığı büyük bir ev vardı. Artık bu ev, Winifred'in büyükannesi ve Dorset'te kilisesi olan büyük amcası Rahip Michael Kingsley'e aitti. O dönemde evde rezervasyon yapan bir grup olmadığı için birçok kişi Cunningham'larda kalacaktı. Winifred, büyükannesi ve büyükbabası, Dorchester Markisi'nin kesinlikle orada kalacağını düşündü. Muhtemelen Gil amcası ve annesinin kız kardeşi Abby teyzesi ve

Harry Amca, kardeşi ve Lydia Teyze de kalacaktı. Ve tabii ki çocukları da.

Düğüne gelen herkes Noel için de kalacak mıydı? Annem, hepsinin davet edilmesi gerektiğini söyledi ve sonra kalacaklarını söyleyenler için Noel planları yapacaklardı. Ama bu ayrı bir konuydu ve şu anda düşünmeleri gerekmiyordu. Düğüne odaklanmak yeterliydi.

Düğün, Noel'den iki gün önce Bath Abbey'de yapılacaktı. Düğün kahvaltısı, Bath'ta sezon boyunca birçok resmi toplantının yapıldığı ünlü Upper Assembly Rooms'da yapılacaktı, ancak ne yazık ki şehir son yıllarda biraz modası geçmiş durumdaydı. Mama, resepsiyon için kendi evlerinden ziyade bu salonların daha uygun olacağını söyledi. Davetlilerin tamamı veya çoğu gelirse, burada biraz sıkışık olacaklardı.

Winifred, annesinin yardımını reddederek tüm davetiyeleri kendisi yazdı. Annesi zaten başka işlerle meşguldü, ama her zamanki gibi neşeli olduğunu da eklemek gerekir.

Denenecek bir gelinlik, seçilecek bir stil, kumaş ve aksesuarlar vardı. Ve bu gelinlik *özel* olacağı için — annem bu kelimeye büyük önem veriyordu — profesyonelce dikilmesi gerekiyordu. Seçilecek bir terzisi vardı.

Winifred, bu konu annesi için önemli olduğu için pes etti. Ancak, son derece sade bir tasarımda ısrar etti: yuvarlak yakalı, yüksek bel, dar etekli, uzun ve dar kollu beyaz kadife bir elbise. Ancak, terzisi ve annesi son gülenler oldu — terzisi pek mizah anlayışına sahip görünmese de, biraz fazla

ve pek de otantik görünmeyen abartılı Fransız el hareketleri geliştirmeye çok fazla odaklanmış gibi görünüyordu.

Winifred'in talimatlarını harfiyen yerine getirdi, ancak yaptığı elbise bir şekilde Winifred'i oldukça çarpıcı göstermeyi başardı. Tam boy aynada kendine biraz şaşkın gözlerle bakarken o da bunu kabul etti. Belirgin bir şekli olmayan ve yine belirgin bir şekli olmayan bir kadın tarafından giyilecek bir elbiseyle bu nasıl mümkün olabilirdi? Terzi bir şekilde bunu başarmıştı. Elbise, ince olmasına rağmen, hareket ettiğinde onunla birlikte hareket ediyor ve ışıık beyaz kadifenin çeşitli yüzeylerine çarptığında lüks bir görünüm sergiliyordu.

Winifred, elbisesiyle birlikte giymek için geniş kapüşonlu, içi kuzu yünüyle astarlanmış beyaz bir pelerin seçti. Ne de olsa Aralık ayı sonuna gelinmişti ve kiliselerin içi yazın bile hiç sıcak olmazdı. Tek aksesuar olarak babasının altın zincirlerini ve küpelerini takmaya karar verdi. Londra'da Anna teyzesinin balosunda giydiği altın terlikleri de giyecekti. Ve tabii ki papatya broşunu da.

Her gün bir saatini odasındaki yazı masasında geçiriyor, Nicholas'a günlük mektubunu yazıyor ve önceki gün onun kendisine yazdığı mektubu okuyor ve tekrar okuyordu, mektup sadece birkaç satırdan ibaret olsa bile, *hatta* selamlama ve kapanış arasında boşluktan başka bir şey olmasa bile. O mektuba özellikle güldü. Robbie'ye gösterdiğinde o da güldü. Genelde mektuplarını kimseyle paylaşmazdı, ama ondan nadiren bir gülümseme, hatta bir kahkaha koparabilecek küçük absürt şeyleri fark etmeyi öğrenmişti. Robbie, çocukluğundan beri içinde sakladığı her ne acıyı yavaş yavaş, çok yavaşça iyileştiriyordu.

Nicholas'ın yazacak konu bulmakta neden bu kadar zorlandığını hiç anlamamıştı. Günlük hayatı oldukça yoğundu. Özellikle atlar ve onların eğitimi ile ilgili olan işinin ayrıntılarını okumayı çok isterdi. Birkaç cümle ile özetlenen sosyal hayatının ayrıntılarını da çok merak ediyordu.

Gerçekleri iyi aktarırdı, ancak kimse onu sorgulayıp detayları ortaya çıkarmadığında ayrıntıları atlardı. Bütün erkekler böyle miydi? Hiçbir şeyi genellemek mümkün değildi. genelleme bir sağlam bir bir nüfusun nüfusun nüfusun, ama şüphelerinin büyük ölçüde doğru olduğuna inanıyordu. Kaç tane erkek tanıdığı vardı ki oturuyor oturup neredeyse oturan yazmak mektuplar mektuplar?

O Bunu yapan birçok kadın tanırıyordu. Örneğin annesi, büyükannesi ve Anna teyze dahil kardeşlerine düzenli olarak mektup yazıyordu. Ve hepsi de cevap yazıyordu — tabii, Lydia Teyze Harry Amca adına yazıyordu. Babası pek mektup yazmazdı, ancak bir resim siparişi nedeniyle birkaç günden fazla evden uzak kaldığında annesine mektup yazardı. Winifred, Nicholas'a kızmayacağına karar verdi. En azından her gün mektup yazacağına dair sözünü tutmuştu. ve her zaman onu sevdiğini söyledi.

Ev aramasından hiç bahsetmedi. O da ona sormadı, onu rahatsız etmek istemedi. Ancak hayal kırıklığına uğramıştı. Ayrı kaldıkları aylar boyunca, ev aramaya neredeyse her şeyden öncelik vereceğini ummuştu. Ona evlerin özelliklerini, konumlarını ve mahallelerini anlatıp, onun fikrini soracağını ummuştu. Bir ev satın alırsa, mobilyalar, perdeler ve dekorasyon konusunda kendisine danışılmasını ummuştu. *Sürece dahil* olmak istemişti. Ama belki de onun için asıl mesele buydu. Belki de evlendikten sonra birlikte bakıp fikirlerini ve seçimlerini paylaşabilmek için beklemeyi tercih etmişti.

Bir bakıma çekici bir fikirdi. Ama...

Peki, düğünden sonra ne yapacaklardı? Onu bekar evine götürüp birlikte mi yaşayacaklardı? Bu mümkün müydü? Londra'nın bazı bölgelerinin sadece erkeklere ayrıldığını biliyordu. Öyleyse, ev ararken bir yer kiralayacak mıydı? Londra'da ne kadar kalması gerekecekti? Üstelik kış mevsiminde olacaktı, bahar mevsimi gelip parlamento oturumu için *sosyete* büyük bir kalabalıkla şehre dönmeden çok önce. Anna Teyze'yi ya da Louise Büyük Teyze'yi ziyaret edemezdi. Ya da Matilda Büyük Teyze'yi. Bertrand ya da Estelle'i de.

Ah, *keşke* Nicholas sözünü tutsaydı. Sonuçta düğün hazırlıkları için başka bir şey yapması gerekmiyordu. Londra dışında ama ona yakın bir ev bulmak için biraz zaman ayırabilirdi.

Ama mektuplarında hiçbir şey söylemedi. Sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu. Sonuçta, onun kendisine olan sevgisine güveniyordu. Bundan asla şüphe etmedi, belki de artık kendinden şüphe etmeyi bırakmış olduğu içindi. O, çılgın bir güzellik değildi ve anne ve babasının onun için ayırdığı cömert çeyiz dışında bir soyu ya da serveti yoktu. Ama o da herkes gibi sevgiye ve mutluluğa layıktı, hatta olağanüstü yakışıklı ve çekici bir süvari albayının, bir kontun oğlu ve kardeşinin sevgisine bile. O, ona sahip olduğu için gerçekten şanslıydı. Bu düşünceyle her zaman içinden gülümser, yalnız kaldığında ise kıkırdar bile. Ama buna inanıyordu. O, Winifred Cunningham'dı ve kim olduğu ile gurur duyuyordu.

İşte *böyle*, dünya. Al sana!

Günler, haftalar ve aylar hızla geçip gitti, Noel ise *bir türlü* gelmek bilmiyordu.

Bu arada, evde onu meşgul ve ilgisini çeken şeyler vardı ve gönderdiği davetiyelere cevaplar gelmeye başladı. Nicholas'ın büyükbabası ve büyükannesi olan Greenfield'lar hariç herkes geliyor gibiydi. Greenfield'lar, özellikle kışın ortasında Bath'a yolculuk yapamayacakları için üzgündüler. Noel'i komşuları Reginald Taylor'lar ve aileleriyle geçirmek için davet edilmişti. Ancak Bertrand'ın kız kardeşi Estelle, kocası Brandon Kontu Justin ve küçük oğullarıyla birlikte geliyordu.

Konaklama konusunda endişelenmemeleri gerektiğini, Stratton Kontu Stratton, cevaplarında onlara güvence verdi. Ware ailesinin Bath'ta bir otelde birlikte kalmasını ayarlayacaktı. Anna teyze, Netherby Dükü Avery amca adına yazdığı mektupta, Westcott ailesi için de benzer güvencelerde bulundu. Aile, Bath'ta aynı otelde birkaç kez kalmış ve orayı beğenmişti. Orada herkes için oda ayırtacaklardı.

Winifred'in dedesi, teyzesi, amcası, kuzenleri, Estelle ve Bertrand da dahil olmak üzere, evde kalacaklardı. Büyük amca Michael Kingsley ve teyze Mary, Crescent'teki evde kalacaklardı, ancak ilginç bir öneride bulunmuşlardı. Camille ve Joel'in evinde onlara yer varsa, düğün gecesi ve Noel'de birkaç günlüğüne Crescent'teki evi boşaltacaklarını yazmışlardı.

Winifred bunu okurken kızardı. Merak etmişti... Bütün ev kendilerine kalacaktı.

Tabii Noel gelirse. Bazen bunun olacağından şüphe duyuyordu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Noel gerçekten geldi.

Ağır bulutlar, şiddetli rüzgarlar ve normalden daha soğuk hava, Aralık ayının ikinci yarısında Bath ve aslında İngiltere'nin güneyinin büyük bir kısmını kapladı ve tatil seyahatlerini aksatacak şiddetli yağmurlar ve hatta kar yağışı tehdidi yarattı. Noel'i ailesiyle birlikte geçirmek isteyen birçok potansiyel yolcu, gökyüzünü endişeyle izleyerek, varış noktasına ulaşmadan yolların çamur deryasına dönüşüp dönüşmeyeceğini veya daha da kötüsü, birkaç metre kar altında kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

Beyaz bir Noel'in nadiren görülmesi, holly ve sarmaşıklarla süslenmiş, öpüşme dalı asılı, mince pies, erikli puding, kızarmış kaz, baharatlı wassail ve diğer lezzetli yemeklerin kokusuyla dolu, sıcak ve güvenli bir evden beyaz tarlaların, çimlerin ve buzla kaplı ağaç dallarının büyüsunü izleyebiliyorsanız, hiç de fena değildi. Ancak, uzun bir yolculukla karşı karşıya kalmak ya da beklenmedik bir şekilde evde, arkadaşlar ve erzak olmadan Noel'i geçirmek ya da, en kötüsü, diğer talihsizlerle birlikte, hepsi de somurtkan bir ruh hali içinde, bir kır hanında mahsur kalmak, hiç de hoş *değildi*.

Bulutlar, 22 Aralık'a kadar yağmur yağdırmadı ve düğün konuklarının sonuncusu da soğuktan titreyerek ama sağ salim Bath'a ulaştı ve çeşitli konaklama yerlerine veya otellere yerleşti. Erken gelenler kısa sürede sıcak pelerinler, paltolar, atkılar, boyunluklar, eldivenler ve botlarla sarındılar.

nl yerleri keşfetmek için yola çıktılar: stnde Pump Room bulunan Roma hamamları, yakındaki Bath Abbey, Pulteney Köprüsü ve biraz yürümekten ekinmeyenler için Sydney Gardens. Bazıları, görkemli Gürcü mimarisiyle ünlü dairesel cadde Circus'a ve at nalı şeklindeki Royal Crescent'e tırmandılar ve burada Bath'ın panoramik manzarasını seyrettiler, tabii yüzlerine arpan Aralık rüzgârının tüm şiddetini de hissettiler. Bazıları, özellikle de bayanlar, Milsom Street'te alışverişe çıktılar ve yanlarında getirdiklerine ek olarak Noel hediyeleri aldılar. Çoğu, kısa bir nezaket ziyareti için tepedeki Cunningham evine gitti. Camille ve Joel, Dorchester Markisi ve Markizesi'nin eşliğinde Bath'a gittiler ve Wares ve Westcott ailelerinin düğün konuklarını otellerinde ziyaret ettiler. Noel'den iki gün önce yapılacak büyük düğün kutlaması için her şey hazırđı.

"Tabii iki metre kar yağmaz ve Nick buraya gelemez hale gelmezse," dedi Owen neşeyle. "Damadın olmadığı bir düğün biraz sıkıcı olur."

Annesi böyle bir felaketten o kadar korkuyordu ki, oğlunun esprisini anlayamadı.

"Owen!" diye azarladı, elini kalbinin üzerine koyarken, Matthew bir kolunu annesinin omuzlarına doladı ve üvey oğluna gülümsedi. "Böyle bir şeyi *aklından* bile geçirme."

"Ama bahse girerim ki önümüzdeki bir buçuk gün boyunca başka hiçbir şey düşünmeyeceksin anne, ve aradaki gece de," dedi Owen, kaşlarını oynatarak.

"Yeter, Owen," dedi Stephanie sinirli bir şekilde. "Birini kızdırmak zorundaysan, o kişi ben olayım. Benim omuzlarım geniş."

Kar altı fit ya da altı in bile yağmadı ve Nicholas, düğününden önceki gün öğleden sonra, tam da beklendiği gibi otelin ahır avlusuna girdi.

Yaz aylarında aldığı izinlere rağmen iki haftalık izin başvurusunda bulunmuş ve bu izin onaylanmıştı. İşinden ayrılmak zorunda kalmadan önce izin süresinin tek bir dakikasını bile boşa harcamak istememişti.

Uzun yolculuktan dolayı yorgun düşmüş olmalıydı. Ancak tüm aile üyelerini kucakladıktan, onların sorularını yanıtladıktan ve kendi sorularını sorduktan sonra, yeni bir at kiraladı ve binlerce kez hayalini kurduğu tepelere doğru yola çıktı. Mavi gökyüzü ve sıcak güneş ışığı altında daha da etkileyici olsa da, burası tüm beklentilerini karşıladı. Önemli değildi. O, manzarayı ya da manzarayı en iyi şekilde görebilecek konumda bulunan büyük bir evi hayranlıkla seyretmek için gelmemişti.

Birisi onun geldiğini görmüş olmalıydı. O yaklaşırken evin ön kapısı açıldı ve bir füze dışarı fırladı, merdivenlerden aşağı ve çakıl taşlarının üzerinden, sanki atının nalları altında ezilmeye intihar girişiminde bulunuyormuş gibi.

"Nicholas!" Winifred, ağırbaşlı, disiplinli, zarif bir hanımefendinin tam tersi bir şekilde haykırdı. "Sonunda!"

Hızla attan indi ve dizginleri, arkasında bir yerden koşarak gelen bir seyise attı.

"Win!"

Onu kollarına aldı ve sonunda, heyecanla gerginleşmiş, tanıdık ince vücudunu tekrar hissetti. Onun kendisine doğru kaldırdığı parlak, hevesli yüzüne baktı ve *"Evet, aynen böyle görünüyordu"* diye düşündü. Bazen, hareketli ve göz kamaştırıcı iç güzelliğiyle, akılda olmayan bir yüzü zihne getirmek sinir bozucu derecede zor olabiliyordu.

"Win," dedi daha yumuşak bir sesle, kız boynuna sarılırken kollarını ona daha sıkı sardı, bulundukları yerin açık bir yer olduğunu umursamadan. İçinden merak etti

içerideki pencerelerde kaç kişinin sıraya girip bu gösteriyi izlediğini merak etti.

Ama şok olmayı seçtiler ise, canları cehenneme. Onu öptü.

"Ahhh." Dudaklarına karşı içini çekti ve başını geriye doğru çekerek onun yüzüne bakabildi. "Sen böyle görünüyorsun ve böyle *hissediyorsun*."

"Acımasız ağzınla birlikte mi?" dedi adam.

"Oh evet," dedi, mest olmuş bir sesle. "*Onunla* birlikte. Büyükannem bugün buraya gelmeyebileceğini ve çok hayal kırıklığına uğramamamı söyledi. Ama geleceğini biliyordum. Son mektubunda öyle demiştin. *Tek* söylediğin şey buydu."

"Yarından sonra bir mektup daha yazmam gerekmeyeceğine söz ver," dedi.

"Ne?" dedi kız. "Asla mı?"

"Asla," dedi. "Ve o zaman bile çok erken olacak. Nasıl yapıyorsun bunu, Win? Mektupların her zaman çok uzun ve çok ilginç, ama itiraf etmeliyim ki, potansiyel gelinliklerin bazı tanımlamaları beni biraz sıkıyor."

O neşeyle güldü ve kolunu onun koluna taktı. "İçeri gel," dedi. "Dışarısı çok *soğuk*."

"Sadece kısa bir süreliğine," dedi. "Ailem akşam yemeği için beni otelde bekliyor."

Kızın koluna dokundu.

—

Winifred ertesi sabah yataktan fırladı ve penceresinin perdelerini yarı korkarak geri çekti.

dışarıda görebileceği şeylerin. Kar, dünden önce olduğu gibi bir felaket olmayacaktı. Beklenen herkes

beklenen herkes gelmişti. Ancak karla kaplı yollardan tepelerden Bath'a
inmek tehlikeli olabilirdi ve bu sabah aşağı inmeleri gerekiyordu — evde
kalan herkesi taşımak için bir sürü araba. Dışarı baktığında "Oh" dedi.

Gökyüzü masmavi ve bir bulut yoktu göz
Güneş ışığı. Sis göz kırpmıyor ve dans ediyor ve çıplak
dalları

ağaçları büyülü bir harikalar diyarına dönüştürdü.

"Oh!" diye bağırdı yine, neredeyse aynı anda yatak odasının kapısı
çalındı ve annesi sessizce kapıyı açıp içeriye baktı.

"Ah, uyanmışsın," dedi. "Ve dışarı baktığını görüyorum. Ne harika bir
alamet, Winnie. İki haftadır ilk kez güneşi görüyoruz. Şu dona bak. Daha
hayranlık uyandıran bir şey olabilir mi?"

Odayı geçerek Winifred'in omuzlarına kolunu doladı.

"Ne mutlu, ne hüzünlü bir gün bu," dedi. "Tabii ki, çoğunlukla
mutluluk verici. Ama bugününden sonra burası artık senin ana evin
olmayacak olması da üzücü. Yarın buraya gelip sana sarılmak ve güneydın
demek için gelemeyeceğim. Seni çok özleyeceğiz, Winnie. Sen harika bir
kızsın. Nicholas'ın seni mutlu edebileceğine ve mutlu edeceğine
inanmasaydım, buna dayanamazdım."

Winifred dönüp annesine sıkıca sarıldı. "Mutlu edecek," dedi, sesinde
hiç şüphe yoktu. "Ve ben de onu mutlu edeceğim. Ama ben de seni
özleyeceğim anne. Hepinizi. Sen ve babam bana karşı ne kadar
harikaydınız."

"Nasıl iyi davranmayalım ki?" dedi annesi. "Sen bizim kızımızsın. Ve
her zaman öyle kalacaksın. Bunu unutmayacaksın, değil mi?"

"Bir an bile unutmayacağım," diye güvence verdi Winifred.

"Hadi aşağı gel de kahvaltını yap," dedi annesi. "Farkına bile varmadan giyinip manastıra gitme vakti gelecek."

"Bir lokma bile yiyemem," dedi Winifred.

"O zaman *iki* lokma yemelisin," dedi annesi. "Düğün töreninin ortasında karnının guruldamasını istemezsin herhalde."

"Ah canım," dedi Winifred ve ikisi de gözyaşları içinde güldüler. "Deneyeceğim."

, , , düğün günü, , Winifred , düşündü. ,
düğün günü.

—

Nicholas düğününe tam üniforma giyerek geldi. Uşasını yanında getirmede, ama kardeşı Ben hizmetlerini sunmuştu. Ağır kırmızı paltoyu Nicholas'ın omuzlarına sıkıca geçirdi, altın apoletleri düzeltti ve çeşitli altın zincirleri tam olarak yerine yerleştirdi. Parlak cilalı siyah botlarındaki hafif lekeyi sildi ve Trooping the Colour töreninde giydiği ayı postunun yerine geçecek şapkasının kenarında leke olmadığından emin oldu. Neyse ki, bu şapka sadece törenlerde giyilirdi. Tüyleri düzeltti ve zincirleri tacın üzerine doğru şekilde yerleştirdi.

"Eğer *şimdi* etkilenmezse," dedi Ben, geri çekilip kardeşine son bir kez eleştirel bir bakış atarak, "başın belada, Nick."

"Zaten kaçıp gidecektir," dedi Nicholas. "Beni üniformamla ilk gördüğünde, ayı postumun altından görünen yüzümün acımasız ağzıyla bir katil gördü."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu Ben. "Hatırladığım kadarıyla kadınlar üniformalı erkekleri severler."

"Winifred *kadın* değil," dedi Nicholas. "O tek bir kadın. *Çok* özel bir kadın."

Ben sıırttı. "O zaman neden seninle evleniyor?" diye sordu.

"Daha sonra ona kendin sorabilirsin," dedi Nicholas. "Ama lütfen düğünden sonra, Ben. Beni mihrapta terk ederse biraz utanç verici olur."

"Lafı açılmışken..." Ben cebinden saatini çıkardı. "Gitmeyi düşünmenin zamanı geldi. Umarım Owen hazırdır."

Owen, Nicholas'ın sağdııcı olacaktı. Ancak Ben konuşurken, otel odasının kapısı çalındı ve kapı açıldığında, özenle bağlanmış bir boyun bağıyla boğulmuş gibi görünen en küçük kardeşleri ortaya çıktı. Ama yalnız değildi. Nicholas, elini sıkıp omuzlarını okşayan erkekler ve ona sarılan kadınlar arasında, düğün gecesini tüm aile üyelerini ağırlayabilecek büyüklükte bir otelde geçirmenin sorununu birkaç dakika boyunca düşündü.

"Aman Tanrım, Nick," dedi Pippa. "Üniformalı halinle iki kat daha iri görünüyorsun."

"Ve iki kat daha yakışıklı," dedi Stephanie, ona gülümseyerek.

"Olmaz Steph," dedi Gwyneth ve ikisi de güldü.

Annesi gözyaşlarını geri tuttu.

Ama en azından bazılarının gitme zamanı gelmişti. Gelinin ardından manastıra varmanın felaketi düşünülmemeliydi.

"Yüzük sende mi, Owen?" diye sordu Devlin.

Owen cebini okşadı. Ama böylesine ciddi bir anda bile palyaço gibi davranmaya ve cebinin olabileceği her yeri yumruklamaya dayanamadı ve panik içinde "Nereye koydum ben bunu?" diye mırıldandı.

Ben kulağını çimdikledi, Stephanie dilini şaklattı ve tavana bir bakış attı, anneleri ise başını salladı ve kalbinin üzerine koyduğu elini çekti.

Aile önce ayrıldı. Sir Ifor ve Lady Rhys, Idris ve Eluned ile davet edilip kabul eden Haviland'larla birlikte kilisenin bir tarafındaki koltukları işgal edeceklerdi. Cunningham'ların da bir kolu olduğu geniş Westcott ailesi diğer tarafta oturacaktı — Nicholas, sayılarının çok fazla olduğu konusunda uyarıldı.

Nicholas, güneşin parlak mavi gökyüzünden ışınlarını saçtığı serin bir kış sabahında, küçük kardeşi ile birlikte on dakika erken geldiğinde tüm konuklar yerlerini almışlardı.

Toplanan cemaat, nefin içinden geçerek altar önündeki kendileri için ayrılmış koltuklara doğru ilerlerken, aralarında bir mırıldanma duyuldu. Botlarının topukları taş zeminde ses çıkarıyordu. Nicholas, kilisenin büyüklüğü karşısında hayranlık ve küçüklük hissetti; iç mekanın loşluğu, altarın arkasındaki devasa vitray pencereden içeri giren ışıkla dönüşmüştü. Daha önce bu anın ciddiyetini tam olarak anlamamış olsa da, artık bundan kaçınması mümkün değildi.

Bu, onun düğün günüydü.

Düğün günüydü.

Bunu düşünürken, arkasından yeniden fısıltılar ve hışırtılar geldiğini fark etti ve başını çevirip Robbie'nin koluna girmiş Bayan Cunningham'ın, koridorun karşısındaki koltuğuna oturduğunu gördü. Bayan Cunningham ona bir bakış attı,

sanki şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ve sıcak bir gülümsemeyle selamladı.

Manastırın arkasından başka sesler de geliyordu, ama bunlar kısa sürede büyük orgun görkemli akorları tarafından bastırıldı.

Nicholas ayağa kalktı, tam da rahip, muhteşem cüppesiyle, sunak korkuluğunun önüne geçip cemaate dönerek hepsine ayağa kalkmalarını işaret ederken.

Nicholas, gelinin babasının kolunda yavaşça kendisine doğru ilerlemesini izledi. Küçük, narin ve baştan aşağı beyaz kadife giysiler içinde göz kamaştırıcıydı. Serbest elinde uzun bir kış yeşilliği dalı tutuyordu.

—*Noel* yeşilliği— tutuyordu. Başı açıktı, saçları her zamanki gibi düzgün bir şekilde toplanmıştı, başının arkasında yüksek bir topuz vardı ve topuzun etrafına daha fazla yeşillik ve küçük beyaz çiçekler takılmıştı, Nicholas gelin yaklaştıkça bunu gördü.

O, tek kelimeyle muhteşem görünüyordu.

Yaklaştıkça, gözleri onun üzerindeydi, tıpkı onun gözlerinin de gelinde olduğu gibi.

Gülümsemediğini fark etti. O da gülümsemiyordu. Bu çok ciddi bir andı. Çok değerli.

Bu onların düğünüydü. Artık sadece onların düğünü değildi. *gün*, ama onların düğünü.

—

Winifred'in düşünceleri, Albay Nicholas Ware'i ilk kez gördüğü Haziran ayındaki o güne geri döndü.

İlk izlenimi, bir dereceye kadar korku ve itiraf edemediği bir çekim olmuştu. O günden bu yana, onu hayranlık duyabileceği, sevebileceği, güvенеbileceği ve arzulanabileceği bir adam, bir *kişiy*e dönüştüren ne kadar çok şey olmuştu?

hayranlık duyabileceği, sevebileceği, güvenebileceği ve arzulayabileceği bir adam, bir kişi haline gelmişti. Ve *sevdiği*.

Evet, o bir katildi. Ve evet, adam öldürmüştü. Ne de olsa o bir askerdi. Napolyon Savaşları'nda savaşmıştı. Ama hayat, çoğu zaman göründüğu kadar basit değildi. O aynı zamanda çaresiz, ezilen ve masumların savunucusuydu. Hayat kurtaran biriydi. İnsanları birbirinden ayıran özelliklere de saygı duyuyordu. Birçok kişinin engelli olarak gördüğu, ama aslında kendi gerçekliklerine göre yaşayan insanları anlamak ve onlara uyum sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Genelde yabancılara aldırış etmeyen Andrew, onu gerçekten seviyordu.

şimdi, üniformasıyla, ayı kürkü miğferi hariç, muhteşem ve ondan uzak görünen o, onun kocası olmak üzereydi. Gergin hissedeceğini, hatta belki de çok geç olmadan özgürlüğe koşma isteği duyacağını düşünmüştü. Ama babası elini kendisinininkinden Nicholas'ın sıcak eline aktardığında, hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Onu *seviyordu*. Geleceğin ne getireceğini bilmiyordu. Nerede yaşayacaklarını, günlerini nasıl geçireceğini bile bilmiyordu. Londra'da mı olacaktı? Ama o anda bunun önemi yoktu. Ona *güveniyordu*. Mutluluğunu onun ellerine teslim ediyordu ve o onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Sevgili dostlar," dedi rahip.

Ve on iki yıl önce anne babasının evlendiği ve hayatında ilk kez kendi ailesini kurduğu Bath Abbey'nin tüm ihtişamında, Nicholas Ware'e kendini adadı, tıpkı onun da kendisine adadığı gibi. Karı koca oldular, kendi aileleri olarak birlikte geleceğe yelken açtılar, iki büyük ailenin sevgisiyle desteklendiler

Bir tarafta Ware ailesi, diğerk tarafta Westcott ailesi olmak üzere iki büyük ailenin desteğıyle kendi aileleri olarak geleceğre doğıru yola çıktılar.

Papaz onları karı koca ilan ettiğinde, sonunda gülümsedi ve Nicholas da ona gülümsedi. Ve ah, neredeyse ona hala aşık olmamayı diledi, böylece ona yeniden aşık olabilirdi. Bu saçma düşünceye sessizce gülerek titredi ve etraflarındaki cemaatin topluca iç çektiğini fark etti.

Nicholas kolunu uzattı ve onu sakristiye götürdü. Orada, kayıt defterine son kez Winifred Cunningham olarak imzasını attı. Artık Winifred Ware, Saygıdeğer Albay Nicholas Ware'in eşı olmuştu.

Ve şüphesiz dünyanın en mutlu kadını.

Nicholas elini tuttu ve elinin içini öptü. "Güzel, güzel Win," diye mırıldandı.

"Bu, gelinliğimin beyazlığı," dedi. "Seni büyülemiş. Ben asla beyaz giymem."

Gözlerinin köşeleri kırıştı. Söylediğı bir şey onu eğlendirmişti. Ve tanrım, üniformasıyla *çok iri* görünüyordu. Muhteşem olduğundan bahsetmeye gerek bile yok. Ve manastırdan ayrıldıklarında o etkileyici süslemeli şapkayı takmayı düşünüyorsa, daha da iri görünecekti.

Koyu yeşil kadife gelinlik giymiş Sarah, çok güzel görünüyordu ve ona sıkıca sarıldı. Onu Owen izledi, gülümsedi, göz kırptı ve sonra ona sarıldı ve yanağından öptü.

"Mutlu ol, Winifred," dedi. "Ama olacaksın. Mutluluğa yeteneğın var."

Öyle *miydi*? Dokuz yaşındaki hali için bu kesinlikle doğıru olmazdı. Ama anne ve babası tarafından sevilmeğ için seçilmiş olmanın getirdiğı büyük şansını değerlendirmiş ve bundan mutluluk yaratmıştı.

Bunu yapmaya devam edecekti. Ve kaçınılmaz olarak, nadiren de olsa, kendini depresyona doğru batarken hissettiğinde, yazın verdiği sözü hatırlayacaktı.

O günü hatırla.

Elini Nicholas'ın koluna koydu ve org neşeli bir marş çalmaya başlayınca, ikisi de kilise odasından çıktılar. Yavaşça koridorda ilerlediler, sağa sola gülümsediler — bir tarafta anne ve babaları, kardeşleri, büyükannesi ve büyükbabası, Harry amcası, Abby teyzesi, Estelle ve Bertrand, diğer tarafta ise Stratton Kontesi, kont ve kontes, Wilby Dükü ve Düşesi, Ellis çifti, Stephanie, Haviland hanım ve diğerleri. Herkesi selamlamak, hatta görmek bile imkansızdı. Bu, Upper Assembly Rooms'daki düğün kahvaltısında gerçekleşecekti.

Ve ondan sonra...

Kahvaltıdan sonra eve dönüş olmayacaktı. Şu anda bile tüm eşyaları, büyük büyükannesinin eskiden yaşadığı Royal Crescent'teki eve taşınyordu ve muhtemelen Nicholas'ın valizleri de otel odasından oraya götürölüyordu. Bu gece ve bundan sonraki her gece, ev Nicholas'ın olduğu yer olacaktı.

O artık evli bir kadındı.

Manastırın kapılarına ve ünlü Pump Room'un da bulunduğu taş döşeli kilise avlusuna yaklaşırken, dışarıdaki parlak güneş ışığı neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Nicholas aniden durdu ve Winifred ona baktı.

"Şeytan!" diye bağırdı. Ve sonra, tamamen kendisiyle çelişerek, "Tanrım!" dedi.

Ve sonra Winifred, onu bu kadar saygısızlığa iten şeyi kendi gözleriyle görebildi. Çünkü manastırın dışında...

Kapıda, bir şeref kıtası onları bekliyordu: tam teçhizatlı üniformalı on iki süvari, on iki siyah ata binmiş, kapının her iki yanında altışar kişi, hepsi tamamen hareketsiz, tıpkı daha önce bir tören alanında kralın gelişini beklerken gördüğü gibi. Bir komutla, ellerindeki mızrakları kaldırarak iki sıra arasında bir tür kemer oluşturdular ve gelin ile damadın içinden geçmesi için. Aynı şekilde şık üniformasıyla göz kamaştıran General Haviland, onların uzak tarafında dikkatle duruyordu. Nicholas şapkasını başına takıp gelini koluna takarak manastır kapısından geçerken selam verdi.

Hepsinin ötesinde, kalabalık bir grup bu gösteriyi izlemek için toplanmıştı ya da, her iki ailenin genç üyeleri, kiliseden erken ayrılmışlardı, Aralık ayının sonlarında olmasına rağmen, bir yerlerden temin ettikleri çiçek yapraklarıyla yeni evlilere yağmur yağdırmak için toplanmışlardı.

Nicholas generale selam verdi ve Winifred, kemerin altından geçtikten sonra ona parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Sonra Nicholas ona gülümsedi, elini sıkıca tuttu ve Pump Room'u geçip, çiçekleri atanların peşinden koşarak, arabasının beklediği Stall Street'e doğru aceleyle yürüdü. Onu arabaya bindirirken ikisi de gülüyordu, beyaz pelerini ve saçları artık renkli çiçek yapraklarıyla kaplıydı. Winifred, araba ilerlerken el sallamak için döndü, arabanın altına bağlanmış bir sürü tencere ve tava gibi sesler çıkaran tahmin edilebilir bir gürültü eşliğinde.

"Ah canım," dedi Winifred, yanındaki Nicholas'a dönerek. Ama kendi sesini duyamıyordu.

O, ona cevap vermeye bile çalışmadı. Bunun yerine şapkasını karşı koltuğa attı, bir kolunu omuzlarına doladı, diğer elini çenesinin altına koydu ve onu öptü.

Kardeşlerinin, kuzenlerinin, yeğenlerinin tezahüratlarını duymadılar.

—

T Sonraki birkaç saat Nicholas için bulanık geçti. Yukarıya takdirle bakacak zamanı bile pek olmadı.

Misafirler manastırdan gelmeye başlamadan önce, hakkında çok şey duyduğu odalar. Karşılama töreni yoktu. Herkes arka arkaya içeri girdi. Erkekler ve erkek çocuklar tek tek onun elini sıktı. Kadınlar ve kızlar da aynısını yaptı, ya da ona sarıldı ya da yanağından öptü — ya da üçünü birden yaptı. Bazı çocuklar onunla konuşmak istedi.

"*Atları gördün mü, Nick Amca?*" diye sordu Ben'in Robert'ı.

Pippa'nın Emily'si ona sallanan dişini göstermek istedi.

Cunningham ikizleri ona bakıp, göz kırptığında kıkırdadılar ve el ele tutuşarak koşarak uzaklaştılar. Winifred'in büyükannesi ve kocası Dorchester Markisi, teyzesi Abby ve kocası Gil Bennington, amcası Harry Westcott ve karısı Lydia ile tanıştırıldı. Karısının diğer akrabalarıyla da önceden tanışmıştı, ancak bazıları ile çok az tanışmıştı. —Netherby Dükü ve Düşesi ile dul düşes; Lord ve Leydi Molenor, Bayan Cunningham'ın teyzesi; Vikont Dirkson ve eşi, eski Matilda Westcott, aynı zamanda Bayan Cunningham'ın teyzesi; Alexander ve Wren Westcott, Riverdale Kontu ve Kontesi; Leydi Hodges, kontun kız kardeşi ve kocası. Dün, Winifred ile birlikte bu geceyi geçirecekleri Royal Crescent'teki evlerine uğradığında, Rahip Michael Kingsley ve eşiyle tanışmıştı.

çok sayıda çocuk vardı. Mümkmn olduğunca çok isim ve bağlantıyı hafızasına kazıdı. Sonuğa, tüm bu insanlar artık onun da akrabalarıydı.

Winifred, yaz aylarında Ravenswood'da onun ailesiyle tanıştığı için bu konuda daha rahattı. Ben ona baktığı her seferinde kucaklaşmalarla boğuluyordu. Bir keresinde kollarında iki küçük çocuk vardı, Ben'in Belinda'sı ve Devlin'in Awen'i. Nicholas, Gwyneth'in artık belirgin bir şekilde kilo aldığını görebiliyordu.

Her şey biraz bunaltıcıydı. Sonunda düğün kahvaltısı için uzun masalara oturdular, iki aile Winifred ve annesinin planladığı şekilde birbirine karıştı. Çocuklar kendi masalarına oturdular, büyükler küçüklerin arasına serpiştirildi. Hareketli sohbetler ve kahkahalar vardı ve Nicholas, Winifred ona özel bir lisans alma fikriyle baştan çıkarmaya çalıştığında tam bir düğün yapmakta ısrar ettiği için mutluydu. Düğünler gerçekten de aileler içindi, onları birbirine bağlamak, aidiyetin değerini hatırlatmak için - karısının ilk dokuz yılında hiç olmayan bir şey - ve koşulsuz sevgi için.

Konuşmalar ve kadeh kaldırmalar, düğün pastasının kesilmesi ve dağıtılması, bir zamanlar Winifred'in bir sepet içinde kapının önüne bırakıldığı yetimhaneden öğretmenleri ve şefleriyle birlikte gelen çocuk korosunun söylediği üç şarkı boyunca oturdular. Yetimhanenin patronları olan Netherby Dükü ve Düşesi — düşes orada büyümüş ve gerçek kimliği ortaya çıkmadan önce birkaç yıl orada öğretmenlik yapmıştı — daha sonra tüm çocuklar için büyük bir ziyafet düzenlemişlerdi ve onlar da bu ziyafete katılacak ve yanlarında başka bir düğün pastası götüreceklerdi.

Ve sonunda, ayrılma zamanı gelmişti. Nicholas buraya vardıklarında arabasını geri göndermiş ve onu dün gece kaldığı otele geri göndermişti. Yarın öğleden sonraya kadar arabaya ihtiyacı olmayacaktı. Royal Crescent sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydi ve biraz hava almak ve egzersiz yapmak iyi gelecekti. Winifred, arabayı göndermeden önce ona sorduğunda onunla aynı fikirdeydi.

Ayağa kalktı, Winifred'e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı, etraflarını saran sessizliği fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bugün buraya geldiğiniz ve bunu, birlikte geçirdiğimiz hayatımızın en unutulmaz günlerinden biri haline getirdiğiniz için. Şimdi sizden ayrılacağız, ama eminim hepiniz dilediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. Yarın görüşürüz."

Owen başta olmak üzere, herkesten müstehcen veya riskli yorumlardan kaçınmalarını ve onları dışarıya kadar takip etmemelerini istedi. Veda ve iyi dileklerin korusu ve her iki annenin de kapıya gelip onlara sarılmaları ve birkaç damla gözyaşı dökmeleri dışında, isteği kabul edildi.

Ve sonunda, Aralık öğleden sonrasının canlı güneş ışığına adım attıklarında, ikisi yalnız kaldılar, sadece ikisi. Evli hayatlarına birlikte başlayan karı koca.

"Win," dedi, pelerinin gevşek başlığını kafasına geçirip elini koluna takarken. "Ah, Win."

"Nicholas." Kız yumuşak bir kahkaha attı. "Ve bazen söylenmesi gereken tek şey budur."

"Eve," dedi. "Tahminimce çok erken bir düğün gecesi olacak."

Soğuk hava mı yoksa onun sözleri mi kızın yanaklarına ve hatta burnunun ucuna pembe bir renk kattığı belli değildi. Ama Winifred'de sahte bir alçakgönüllülük yoktu. Ona cesurca gülümsedi. "Oh, evet, lütfen," dedi.

Ve öyle de oldu. Crescent'teki evin güney cepheli yatak odasının penceresini aydınlatan erken alacakaranlık ışığında, şöminede çıtırdayan ve titreyen ateşin ısıyla ve sonunda, en azından bir süreliğine tutku dinledikten sonra, birbirlerini görebilmek ve karmaşık bir samimiyet dansında daha özgürce hareket edebilmek için daha önce kenara itmiş oldukları ağır kuş tüyü yorganların ısıyla, büyük kuş tüyü yatakta yavaşça seviştiler.

"Win," diye mırıldandı. "Aşkım."

"Mmm," dedi kız, gözleri kapalı, gülümseyerek. "Seni duyamıyorum. Uyuyorum."

"O kadar iyi miyim?" dedi. "Mmm," dedi

kız. "Ben de."

Buna itiraz yok, diye düşündü uykuya dalarken.

EPILOG

Neredeyse herkes Noel için kaldı. Bath'ın yukarısındaki tepede bulunan ev, Noel kütüğü, yeşillikler, fiyonklar ve çanlarla kalabalık, gürültülü ve şenlikliydi ve sadece Noel'in sunabileceği zengin kokularla doluydu. Noel arifesi gecesi kilise ayini vardı ve Bath'a inip geri dönmelerini aydınlatan parlak yıldızlar vardı.

Noel sabahı aileler arasında hediye alışverişi yapıldı, yılın en yoğun zamanını yaşayan hizmetçilere hediyeler dağıtıldı, ilahiler söylendi, piyano eşliğinde salonda dans edildi, çok sayıda çocukla organize ve organize olmayan oyunlar oynandı, nadir bulunan bir şey olan sessiz bir köşe bulabilenler için neşeyle yanan şöminenin önünde dinlenme zamanı oldu. Ve parlak, bitmek bilmeyen sohbetler.

Ancak Noel'den sonra eve dönme zamanı gelmişti ve çoğu kişi buna seviniyordu. Aile toplantıları ve kutlamalar harika şeylerdi ve uzun süre, bazen de tüm hayat boyunca unutulmayacak anılar bırakıyordu. Ancak bunlar, çoğunlukla daha fazla huzur, istikrar ve mutluluğun olduğu düzlüklerde geçen hayatların zirveleriydi.

Sonuçta, hayatın zirvelerde yaşanamazdı. Bir süre sonra sıkıcı ve kısıtlayıcı hale gelirdi.

Winifred ve Nicholas, Noel'den sonraki günün sabahı erkenden ayrılan ilk kişiler arasındaydı. Londra'ya gitmek için uzun bir yol kat etmeleri gerekiyordu, ancak tatil boyunca yağmur ya da

ve yakın zamanda yaşacak gibi de görünmüyordu.

Winifred'in düşüncelerini ileriye çevirmesi biraz zaman aldı. Evden ayrılmak, tahmin ettiğinden çok daha yürek burkan bir olaydı. Tabii ki bu olayda tek etkilenen o değildi. Annesi ve babası cesur davranmış, gülümsemiş ve ona sarılmışlardı. Çocuklar ise daha üzgün görünüyorlardı. Alice ağlamış, ikizler de onu taklit etmişlerdi. Jacob somurtmuş ve halıyı tekmelemiş, Andrew ise şaşkın görünüyordu. Robbie somurtmuş, Nelson ise elini dürtüp hafifçe sızlanmıştı. Sam, Nicholas'a Alice ve ikizleri ağlattığı için ondan nefret ettiğini söylemiş, annesi onu özür dilemeye zorlasa da özür dilememişti. Sarah'nın gülümsemesi titriyordu.

Ana Sayfa her zaman her zaman olacak ev,
anne ve baba Winifred'e Winifred'e.Ama bu asla
olacak olmazdı. Asla gerçekten. Hiçbir şey bir daha eskisi
gibi olmayacaktı. Her şey değişmişti, her zaman olduğu gibi. Hayatın
doğası böyleydi. Arabada yanında oturan Nicholas, elini tuttu,
parmaklarını birbirine geçirdi ve ona, önündeki yeni hayata yönelmeden
önce yas tutması için zaman tanıdı.

Ve evet, bu onun en çok istediğı şeydi. Çünkü onu hem seviyordu hem de ona aşıktı ve ikisi arasında hiçbir fark olmadığını söylemeye çalışanlara asla izin vermezdi. Ona sırlıslıkam aşıktı. Onunla geçirdiğı üç gecelik tutku onu yormuş, enerjiyle doldurmuş ve onunla daha fazla sevişmek için can atmasına neden olmuştu. Elbette evlilik *sadece* bundan ibaret değildi. Çok daha fazlası vardı. Ama birlikte geçirdikleri bu ilk günlerde, balayı döneminde, neredeyse her şeyden çok bunu arzulamak oldukça kabul edilebilirdi.

Ona verdiđi kadar zevk ve tatmin verdiđini bilmek onu hayrete dūřurdū. Sıradan, basit Winifred Cunningham. Hayır, dūzeltelim. Winifred Ware.

Ama nereye gidiyorlardı? Hâlâ sormamıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Adam başını çevirip ona baktı. "Eve," dedi. "Başka nereye gidebiliriz ki?"

"Ama ev tam olarak nerede?" diye sordu ona. "Asla sormayacağını sanıyordum," dedi.

"Ben de sana asla söylemeyeceğini dūřünmüřtüm," dedi kadın. "Londra mı? Eski odaların değil, değil mi? Ravenswood'dan ayrılırken bir ev arayacağına söz vermiştin, ama aramadın."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kız ona keskin bir bakış attı. "Çünkü hiç söylemedin." "Hiç aramadığımı söyledim mi?" diye sordu adam. "Ya da satın almadığımı mı? Ya da senin için dōřediđimi ve hazırladığımı mı?"

Ona baktı ve alt dudağını ısırđı. "Öyle mi?" dedi. "*Bütün* bunları mı?"

"Evet," dedi.

"*Hepsini mi?*" Sesi tiz bir çığlığa dōnüřtü.

"Evet," dedi adam ve kadın onun koluna yumruk attı.

Bir ev seçmiş, satın almış ve dōřemiř miydi? Ve *onu* onun için *hazırlamış* miydi? Her řeyi onu dūřünerek yapmış, ama ona tek kelime bile etmemiş miydi?

Erkekler! Gerçekten. *Erkekler!*

"Sanırım ayrıntıları öğrenmek istiyorsun," dedi. "Ben kelimelerle pek iyi değilim, Win. En azından görsel olarak bir şeyi tarif etmek konusunda. Zihnimde gördüklerim ile ağzımdan çıkanlar genellikle birbirine pek benzemiyor.

sana göstereceğim. Umarım beğenirsin. Beğeneceğini *biliyorum*. Seni tanıyorum."

Öylece mi? Onu tanıyor muydu? Onu memnun edecek ev ve mobilyaların ne tür olduğunu biliyor muydu? Bu doğru olabilir miydi? Merakla, olabilir diye düşündü.

Koltuğuna yaslandı ve gözlerini kapattı. Başını yana eğip onun omzuna yaslandı.

"Yorgun musun?" diye

sordu. "Mmm," dedi.

"İyi uyuyamıyor musun?" diye sordu. "Seni uyanık tutan bir şey mi var?"

Gülümsedi ama cevap vermedi.

Uyandığında, Londra'ya çok uzak değillerdi. Ancak, oraya vardıklarında bile durmadılar, Thames Nehri üzerindeki bir köprüyü geçtiler ve kısa bir süre nehir kenarında sürdüler, sonra güneye döndüler ve hemen kırsal alana girdiler ve çoğu evleri ve diğer binaları yeşil bir alanın etrafında kümelenmiş olan pitoresk bir köye girdiler.

Köyün uzak ucunda, tam arabayla geçip gideceklerini düşündüğü anda, araba kısa, dairesel bir çakıllı yola saptı. Yaz aylarında ortasında rengarenk çiçekler açan bir çiçeklik olmalıydı. Ev oldukça büyüktü, ama bir şekilde rahat bir kır evi izlenimi veriyordu. Çatısı sazdan, duvarları badanalı, pencereleri yeşil panjurlarla çevriliydi. Bir yan duvarında sarmaşıklar uzanıyordu. Evin ön tarafında çiçek tarhları vardı, şu anda uykuda olsalar da kışın bittiğinin ilk işaretiyle canlanmaya hazırdılar. Her iki yanında ve arkasında da çimler, çiçek tarhları, ağaçlar ve kuş yemlikleri vardı, hepsi baharın gelmesini bekliyordu.

"Burası ev mi?" O, ilk görüşte buraya aşık oldu.

"Burası evin," dedi adam, araba yeşil ön kapının önünde sallanarak durduğunda. Kapı açıldığında, evin hizmetçisi olduğu belli olan tombul, rahat görünümlü bir kadın ortaya çıktı. Bir adam kadının yanından geçerek arabanın kapısını açtı ve merdivenleri indirdi, arabacı ise atları sabit tuttu.

Nicholas arabadan atladı ve kadının inmesine yardım etti. Daha önce kendinden emin görünmesine rağmen, şimdi biraz endişeli görünüyordu.

"Çok güzel," dedi, elini tutup kendi evinin önündeki çakıl taşlı yola adım attı. "*Çok güzel*, Nicholas."

Onu, onları karşılamak için dışarı çıkan hizmetçiye tanıttıktan sonra, adamla birlikte arkalarından gelen bagaj vagonuna doğru yöneldi.

Nicholas, Winifred'i ön kapıya doğru yönlendirdi. Ama içeri girmeden önce durdu ve eğilerek onu kollarına aldı.

"Hoş geldin Win, aşkım," dedi ve onunla birlikte eşiği geçti.

Ev.

Bu, İngilizce'deki en güzel kelimelerden biri olmalı, diye düşündü.

Yazar Hakkında

Mary Balogh, yüzden fazla tarihi roman ve novella yazmıştır ve bunların kırktan fazlası *New York Times* en çok satanlar listesine girmiştir. Bunlar arasında Bedwyn destanı, Simply dörtlüsü, Huxtable beşlisi, yedi bölümlük Survivors' Club serisi, Westcott serisi ve Ravenswood serisi bulunmaktadır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde
sıradaki kitap hangisi?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM